ZAKIYA DALILA HARRIS

RIVALA

„Un roman răscolitor, profund original."
Emily St. John, scriitoare

ZAKIYA DALILA HARRIS
RIVALA
RAO

CUPRINS

Pentru familia mea – prezentă şi viitoare

Istoria persoanelor de culoare este o istorie a ororii.
Tananarive Due, Horror Noire: A History of Black. Horror

Prolog

DECEMBRIE 1983

TERMINALUL GRAND CENTRAL
MIDTOWN, MANHATTAN

Nu te mai agita. Nu te mai gândi la asta.

Însă unghiile mi-au găsit oricum scalpul, plimbându-se repede din faţă până în spate şi înapoi. Recompensa pe care am primit-o a fost un moment de dulce uşurare, urmat de un val de durere cumplită, binecunoscută.

Încetează. Încetează.

Aflasem deja că, cu cât mă scărpinam mai des, cu atât mai mult durerea semăna cu o arsură de permanent nereuşit – un permanent nereuşit care fusese împuns de cincizeci de viespi, iar apoi udat cu alcool. Singurul meu moment de respiro va urma doar după ce trenul se va pune în mişcare, când voi putea să-mi închid ochii în sfârşit şi să mă bucur de distanţa dintre mine şi New York, care va creşte din ce în ce mai mult. Cu toate acestea, am continuat să mă scarpin fără încetare, concentrându-mi atenţia spre o altă îngrijorare surprinzătoare: Trenul nu se mişca încă.

Mi-am întors repede privirea spre fâşia de peron ce se vedea prin uşile deschise, mintea mea gândind mai repede decât mă mişcasem eu prin Terminalul Grand Central în urmă cu doar câteva minute. Şi dacă m-a urmărit cineva până aici?

M-am ridicat încet şi cu grijă, ca să verific. În partea stângă a vagonului era o tânără brunetă, o mamă cu pruncul ei, în haine de iarnă roşii şi asortate, ce păreau să dea mâncărimi, cu revere din catifea neagră. În partea dreaptă, un bărbat cu părul cărunt şi unsuros stătea cu fruntea lipită de geam şi sforăia atât de tare, încât mai că simţeam cum se zguduie vagonul. Eram tot aceleaşi patru persoane care fuseserăm la început, atunci când urcasem eu în acest vagon, în urmă cu doar cinci minute.

Bine.

Am expirat şi m-am aşezat la loc, cu palmele sub mine, bucurându-mă de valul de uşurare care îmi cuprindea mintea, urmând să îmi cuprindă şi inima. Dar acest ultim organ nu fusese înştiinţat încă, iar umbra care trecu repede pe lângă uşa deschisă declanşă semnale de alarmă în creierul meu.

M-a văzut cineva urcând în taxi?

Ce naiba fac?

Ce naiba fac ei?

Am clătinat din cap şi mi-am încrucişat picioarele, ciorapii din nailon frecându-se unul de celălalt ca două bucăţi negre de şmirghel, iar vârful rotund al pantofilor cu tocuri prea înalte zgâriind fundul scaunului din faţa mea. Uram ciorapii, pantofii şi pardesiul cu care mă îmbrăcasem pe fugă, în întuneric; uram cât de înţepenit îmi simţeam corpul – rece, amorţit, ca şi când ar fi fost băgat într-un rezervor cu apă rece ca gheaţa.

Dar puteam rezolva toate astea mai târziu. Ce mă îngrijora mai mult erau lucrurile pe care nu le puteam numi: lucrurile care mă făceau să mă agit şi să mă perpelesc. Asta mă făcea să-mi doresc să fug nu doar de acasă, ci şi din pielea care simţeam că mă strânge.

Se auzi sunetul unui clopoţel, urmat de o voce puternică. O voce de bărbat. Am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama că umbra pe care o văzusem trecând pe lângă uşă fusese a conductorului. Acesta se afla acum în spatele vagonului meu şi venea înspre partea din faţă.

— Domnule, zise el, într-o încercare politicoasă de a-l trezi pe bărbatul care sforăia, pentru ca acesta să-i arate biletul. Domnule…

Am bâjbâit agitată după geantă. Ştiam că am destui bani la mine; înainte să mă strecor afară din apartament, mi-am luat economiile pe care le ţineam

într-o pereche de chiloţi cu buline, rupţi, pe care îi ţineam ascunşi pe fundul sertarului cu şosete. Dar acum mă aflam aici, pe picior de plecare, şi tot nu ştiam încotro mă îndreptam. Intenţionasem să stau la taclale cu tânărul de culoare care conducea taxiul – să-i zâmbesc cu toţi dinţii în oglinda retrovizoare, aşa cum obişnuiam să fac înainte ca toată lumea să îmi ştie numele, să văd dacă el cunoştea locuri prin nordul statului New York care erau primitoare în mod special cu ai noştri – însă mintea mea era prea fixată pe ceea ce mă făcuse să fug de la bun început. Ceea ce o auzisem spunându-i lui la telefon: „Imani spune că n-ar trebui să provoace o senzaţie de arsură.”

Mi-am relaxat picioarele în timp ce mă gândeam cât de mult timp puteam rămâne ascunsă. Judecând după cât de terfelit îmi era numele prin ziare, nimănui nu i-ar fi fost greu să creadă că am vrut „să-mi iau o pauză” din lumina reflectoarelor. Dar cât timp mă vor lăsa în pace? Cât timp vor fi amabili cu Trace înainte să ceară răspunsuri? Nu aveau să mă lase să scap basma curată atât de uşor. Nu după ceea ce am făcut.

Toate acele cariere periclitate. Un bileţel furişat pe sub uşă în toiul nopţii de un scriitor de culoare pe care îl idolatrizasem mare parte din tinereţea mea: „N-ai putut lăsa lucrurile aşa cum erau?”

Din nou, o senzaţie de arsură. Din nou, durere cumplită. Mă scărpinam iar pe gât, recunoscătoare pentru orice îmi distrăgea atenţia de la acele cuvinte, când o mână m-a apucat de umăr. Am ţipat şi am lovit-o, doar ca să-mi dau seama că era a conductorului, care părea la fel de speriat.

Nu fusesem nicicând mai încântată să văd un bărbat alb, necunoscut.

— N-am vrut să vă sperii, zise el, dar trebuie să-mi arătaţi biletul, doamnă.

— Oh.

Am scos din portofel o bancnotă nouă de douăzeci de dolari. Când mi-am ridicat din nou privirea spre el, l-am văzut rezemându-se de scaunul de pe rândul din faţa mea, aşteptând răbdător, cu un zâmbet mic pe buze. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, cu cel mult cinci ani mai mare decât mine, iar expresia de pe faţa lui a fost destul de blândă când m-a întrebat unde mergeam.

— Bună întrebare, am zis eu, tocmai când sforăielile au început din nou câteva rânduri mai în spate. Care este oprirea cea mai nordică a acestui tren?

Zâmbetul curios al conductorului a devenit mai larg când s-a mişcat să ia bancnota.

— Poughkeepsie, doamnă. La două ore de mers spre nord şi vă costă patru dolari şi şaptezeci şi cinci de cenţi până acolo.

— În regulă. De fapt, staţi puţin – s-ar putea să am şaptezeci şi cinci…

Mi-am întins din nou mâna după portofel, ca să scot câteva monede.

Abia după ce mi-a dat biletul şi restul, el a tras un pumn imaginar în aer şi a zis, cu ochi scânteietori:

— Da! Aşa e. Ştiu unde v-am mai văzut.

Eu am înghiţit în sec şi am scuturat din cap. Nu, nu, nu.

— Tocmai am citit despre dumneavoastră în dimineaţa asta, zise el, arătând cu degetul spre ceva din buzunarul de la spate.

Era un ziar rulat. Scânteia din ochii lui s-a stins, iar când a vorbit din nou, cuvintele i-au ieşit încet din gură, de parcă s-ar fi gândit dacă merita să şi le irosească.

— Am fost un mare fan al dumneavoastră. Aşadar, am fost foarte surprins să aflu ce simţiţi cu adevărat.

Ar fi trebuit să îi evit privirea. Asta le-am comandat ochilor mei să facă. Dar, în loc să privesc în altă parte, în loc să-i spun bărbatului: „Lăsaţi-mă în pace, nu ştiu despre ce vorbiţi”, am făcut ceva ce l-a luat prin surprindere, iar pe mine încă şi mai mult.

L-am privit drept în ochi şi i-am zâmbit.

— Of, Doamne – vă referiţi la vrăjitoarea aia de la ştiri, nu? am cârâit eu. Păi, asta mi s-a întâmplat deja venind încoace. Şoferul taxiului a făcut aceeaşi greşeală. Vă puteţi imagina? De două ori în aceeaşi zi! Bănuiesc că este un lucru bun că plec din oraş, nu-i aşa?

Când ultima fărâmă de sunet ascuţit, inuman, mi-a ieşit din gură – trebuia să fie un râset –, o urmă din strălucirea de mai devreme a revenit în ochii conductorului.

El a venit mai aproape, măsurându-mă din priviri puţin prea insistent. Însă eu mi-am păstrat zâmbetul mare, îndrăzneţ şi nevinovat, aşa cum făcea bunica Jo în fiecare dimineaţă atunci când străbătea oraşul ca să facă curăţenie în casele albilor.

— Ah, înţeleg acum. Ochii, a hotărât în cele din urmă conductorul. Păreţi mult prea tânără ca să fiţi ea, adăugă şi se întoarse ca să plece. Ei bine, vă doresc o zi frumoasă, doamnă. Îmi cer scuze pentru adineauri.

În timp ce se îndrepta spre celălalt vagon, l-am auzit chicotind:

— Vrăjitoare, într-adevăr, a bombănit el.

Eu am expirat îndelung. Fusese uşor – prea uşor. Nu am putut cugeta prea mult la asta. S-a auzit un alt sunet de clopoţel; o clipă mai târziu, uşile trenului s-au închis.

Uşurată, am aruncat o privire spre uşă, mişcarea bruscă făcându-mă să mă chircesc de durere. Mâncărimea nu doar că se întorsese; era mistuitoare, de neînduplecat. Mi-am ridicat mâna ca să mă scarpin din nou – încetează, încetează! — însă mâncărimea s-a mutat pur şi simplu într-un alt loc, iar eu a trebuit să-mi muşc buza ca să nu ţip. Scărpinarea ducea întotdeauna la o alta, apoi la o alta. M-aş fi scărpinat până la capătul liniei şi, odată ce ajungeam acolo, nu s-ar fi terminat. M-aş fi scărpinat în continuare şi, probabil, aş fi fost tot fugară.

Am gemut şi m-am lăsat să alunec în scaun, odihnindu-mi capul pe geam. Acesta era la fel de cald şi de transpirat ca pielea mea de sub guler, dar, pe măsură ce trenul înainta cu viteză, tunelurile succedându-se unul după celălalt, mi-am închis ochii. M-aş fi putut preface, măcar în timpul acestei călătorii cu trenul, că totul era în regulă. Că nu era prea târziu.

PARTEA I

1

23 IULIE 2018

EDITURA WAGNER

MIDTOWN, MANHATTAN

Primul semn fu mirosul de unt de cacao.

La început, când acesta se furişase dincolo de peretele separeului, Nella era prea ocupată cu aranjatul unui teanc de pagini de pe biroul ei, aliniind-o pe fiecare în parte, astfel încât manuscrisul să fie în perfectă ordine. Era atât de concentrată la ce făcea – Vera Parini cerea întotdeauna ca totul să fie în ordine –, încât reuşise să îl ignore. Abia atunci când mirosul i se furişă încet în nări şi pătrunse mai adânc în creierul ei ea se opri din ce făcea şi ridică privirea, devenind brusc interesată.

Nu doar mirosul o determină să facă o pauză. Nella Rogers era obişnuită cu tot felul de mirosuri care se furişau nepoftite în separeul ei – de obicei, erau îngrozitoare. Deoarece era doar un simplu „asistent de redacţie” la Editura Wagner, ea nu avea un birou al ei şi, prin urmare, nici pereţi sau ferestre. Ea şi ceilalţi asistenţi din spaţiul deschis se aflau la mila unui ou

fiert sau a unui pârţ, suportând adeseori consecinţele cel puţin o oră după aceea.

În primele ei săptămâni la Wagner, Nellei îi fusese atât de greu să se adapteze acestei imediate apropieri, încât exersa respiraţia pe gură chiar şi când nu era nevoie, ca atunci când trebuia să se decidă ce fel de cereale să cumpere de la băcănie sau când făcea dragoste cu iubitul ei, Owen. După vreo trei luni de încercări eşuate, ea renunţase şi îşi cumpărase un difuzor de arome cu beţe, cu miros de lavandă, pe eticheta căruia stătea scris „Respiră", cu litere aurii, cursive. Acesta se odihnea acum în colţul îndepărtat al biroului ei, aşezat chiar sub prima ediţie a romanului „Kindred"[1], pe care Owen i-l dăruise la scurt timp după prima lor întâlnire.

Nella privi literele aurii şi se încruntă. Oare simţea parfumul difuzorului cu lavandă? Inspiră din nou, întinzându-şi gâtul astfel încât tot ce vedea erau dalele gri şi albe înşirate pe tavan. Nu. Avusese dreptate – era unt de cacao. Şi nu era orice fel de unt de cacao. Era Brown Buttah, marca ei preferată de pomadă.

Nella privi în jurul ei. De îndată ce se asigură că nu o vedea nimeni, îşi trase cât mai aproape de nas o şuviţă din părul des şi negru. De trei ani, avea o coafură afro, însă şuviţa îi cădea în mod nesatisfacător între nas şi obraz. Cu toate acestea, şuviţa se afla suficient de aproape încât să îşi dea seama că mirosul de pomadă nu venea din părul ei. Mirosul pe care îl simţea era proaspăt, un strat aplicat de cel mult o oră, bănuia ea.

Acest lucru însemna una din două: una dintre colegele ei albe începuse să folosească Brown Buttah, sau – cel mai probabil, din moment ce era aproape convinsă că niciuna dintre ele nu aterizase din întâmplare pe culoarul cu produse pentru îngrijirea părului natural – mai era o fată de culoare la etajul al treisprezecelea.

Inima începu să-i bată cu putere atunci când Nella simţi ceva ce ar fi trebuit să semene cu o fierbinţeală subită. Oare se întâmplase, în cele din urmă? Oare campania ei pentru varietate la Wagner dăduse roade?

Gândurile îi fură întrerupte de cotcodăcitul zgomotos şi familiar al lui Maisy Glendower, o editoare agitată, care aprecia modulaţia doar atunci când o exersa altcineva. Nella cernu zgomotele, ascultând şi căutând cu atenţie vocea tăcută care o făcuse să râdă pe Maisy. Oare aceasta aparţinea unei persoane care avea nuanţa pielii mai închisă?

— Salut, fată, salut!

Tresărind, Nella îşi ridică privirea de la biroul ei. Era doar Sophie, care stătea deasupra ei, cu braţele încolăcite în jurul peretelui lateral al separeului ei, cu ochii mari şi verzi ca nişte castraveţi.

Nella mârâi în sinea ei şi îşi strânse pumnul sub birou.

— Sophie, bombăni ea. Salut!

— Saluuut! Care-i treaba? Ce mai faci? Cum e marţea ta?

— Sunt bine, răspunse Nella, vorbind în şoaptă, în caz că alte indicii sonore aveau să răzbată până la ea.

Sophie îşi plecase puţin ochii, Slavă Cerului, dar tot se zgâia la Nella de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea.

Era un lucru neobişnuit pentru o băgăreaţă ca Sophie. Nu era cea mai rea băgăreaţă. Nu avea preferaţi, ceea ce însemna că existau şanse slabe să te întâlneşti cu ea mai mult de o dată pe săptămână. De obicei, era prea ocupată să dea târcoale pe lângă separeul altui asistent, zâmbetul ei leneş reamintindu-ţi cât de nasoală era situaţia ta. Prin tragere la sorţi, Sophie lucra pentru Kimberly, o editoare care era la Wagner de patruzeci şi unu de ani. Kimberly îşi editase primul şi ultimul bestseller în 1986, dar pentru că acest bestseller nu fusese un simplu bestseller – fusese adaptat într-un program de televiziune, în film de succes, în roman grafic, în figurine, în film pentru adulţi, în musical, în podcast, în mini-serii şi într-un alt film de succes (în 4DX) –, ea se bucura de îngăduinţă pentru fiecare non-bestseller care urmase. Drepturile de autor nu erau motiv de glumă.

Acum, apropiindu-se de finalul lungii sale cariere, Kimberly îşi petrecea mare parte din timp în afara biroului, iar Nella bănuia că Sophie îşi petrecea o şi mai mare parte din timp aşteptând ca aceasta să se pensioneze odată, ca să îi poată lua locul.

— Kim n-a venit încă, explică Sophie, chiar dacă Nella nu întrebase. Avea o voce groaznică la telefon ieri.

— La ce procedură se supune de data asta?.

Sophie prinse cu degetele bucăţica de piele dintre bărbie şi claviculă şi o scutură.

— Ah, cea mai importantă.

Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— Mda. Probabil c-a plătit mai mult pe ea decât câştigăm noi aici într-o lună. Apropo, ai văzut…?

— Ce să văd?

— Cred că Maisy are la ea o altă potenţială candidată. Sophie îşi azvârli din nou capul pe spate, de astă dată arcuindu-şi sugestiv o sprânceană. Nu ştiu sigur, dar aceasta pare să fie… ştii tu.

Nella încercă să se abţină să zâmbească.

— Nu, nu ştiu, zise ea pe un ton nevinovat. Cum ar putea fi?

Sophie zise în şoaptă.

— Cred că este… neagră.

— Nu trebuie să rosteşti în şoaptă cuvântul „negru”, o admonestă Nella, deşi ştia de ce Sophie făcea asta: sunete, ca nişte miresme, purtate peste pereţii birourilor. Ultima oară când am verificat, era un cuvânt uzual acceptat de societate. Până şi eu îl folosesc uneori.

Sophie fie îi ignoră gluma, fie nu se simţea confortabil să râdă. Se aplecă în faţă şi şopti:

— E o veste minunată pentru tine, nu-i aşa? O altă fată neagră la Wagner? Trebuie că eşti foarte încântată!

Nella menţinu contactul vizual, întrerupt doar de privirea intensă a fetei. Într-adevăr, ar fi fost minunat să mai fie o fată neagră la Wagner, dar ezita să îşi arate bucuria. Urma să creadă că superiorii de la Wagner se hotărâseră în sfârşit să intervieveze altfel de oameni atunci când avea să vadă asta cu ochii ei. În ultimii doi ani, singurele persoane care fuseseră intervievate sau angajate fuseseră persoane foarte aparte, care proveneau dintr-o categorie foarte aparte.

Nella îşi ridică privirea spre Sophie, care, întâmplător, era una dintre aceste persoane foarte aparte şi care sporovăia în continuare, în decurs de doar câteva minute, fata reuşise să se îmbarce într-un tren al conştientizării sociale şi era limpede că nu avea nicio intenţie să coboare din el prea curând.

— Îmi aminteşte de editorialul acela anonim Bookcenter pe care ţi l-am trimis săptămâna trecută – cel despre care aş fi jurat că l-ai scris tu, deoarece părea atât de caracteristic ţie – despre ce înseamnă să fii negru, înconjurat doar de albi la locul de muncă. Ţi-l aminteşti?

— Mda, mi-l amintesc… şi, pentru a zecea oară, categoric n-am scris eu articolul acela, îi reaminti Nella, cu toate că este evident că mă regăsesc în multe aspecte descrise acolo.

— Poate că l-a citit şi Richard şi a hotărât să facă ceva în privinţa lipsei de varietate de aici. Ar fi ceva. Îţi aminteşti cât de greu a fost numai să-i

facem pe oamenii de-aici să vorbească despre varietate? Şedinţele acelea au fost dureroase.

A le numi „şedinţe” era un termen nejustificat, dar Nella nu avea chef să păşească pe aceste nisipuri mişcătoare. Avea lucruri mai importante de făcut. De exemplu, să scape de Sophie.

Nella se întinse după telefon, gemu încet şi spuse:

— Uau! E deja zece şi un sfert? Trebuie să dau un telefon foarte important.

— Ah, fir-ar! Sophie părea vizibil dezamăgită. În regulă.

— Îmi pare rău. Dar ţinem legătura.

Nella nu avea de gând să ţină legătura, dar descoperise că, dacă întrerupea interacţiunile prea lungi cu această promisiune, făcea despărţirea mai uşoară.

— Nicio problemă, zâmbi Sophie. Pe mai târziu, fată! zise ea, apoi plecă, la fel de repede cum venise.

Nella oftă şi privi în jurul ei fără un scop anume, privirea ei trecând peste teancul de hârtii pe care nu îl dusese încă şefei ei. În general, viteza cu care cineva putea purta ceva din punctul A în punctul B n-ar fi trebuit să conteze dacă persoana respectivă merita să fie asistent de redacţie – mai ales că ea lucra deja de doi ani pentru Vera, unul dintre editorii cei mai sus-puşi. Însă în ultima vreme relaţia dintre ele fusese, din lipsa unui cuvânt mai potrivit, ciudată. Aniversarea lor, sărbătorită în urmă cu doar câteva zile, luase sfârşit într-o notă mai puţin plăcută. Când Nella ceruse o promovare, Vera îi înşirase mai bine de zece doleanţe surprinzătoare referitoare la activitatea Nellei ca asistentă a ei, ultima fiind cea mai surprinzătoare dintre toate: „Mi-aş dori să depui în îndeplinirea cerinţelor de bază măcar jumătate din efortul pe care îl depui în acele întâlniri extracurriculare referitoare la varietate.”

Cuvântul „extracurriculare” o lovise pe Nella tare şi repede în ochi, ca un fragment de şrapnel. Echipa de baschet a companiei, clubul de fabricare a hârtiei – acestea erau activităţi extracurriculare. Strădaniile ei de a înfiinţa un comitet al varietăţii, nu. Însă ea zâmbise şi îi mulţumise şefei ei, care îşi începuse activitatea la Wagner cu mulţi ani înainte ca Nella să se nască, şi înregistrase această informaţie într-un colţ al minţii, unde o ţinuse la păstrare. Acolo era locul unde ea credea că trebuia să rămână orice vis al ei de a se manifesta ca fată de culoare.

Însă acum, mirosul de Brown Buttah îi ajunse din nou în nări şi, de data aceasta, era însoţit şi de sunete specifice: mai întâi, gluma răsuflată a lui Maisy despre planul trăsnit al etajului ocupat de Editura Wagner (E tot atât de logic ca ştiinţa din înapoi în viitor); apoi, un râs – profund, uşor răguşit, dar, în esenţa lui, la fel de fin ca untul de cacao. Sincer, din câte îşi putea da seama Nella, cu toate că fusese scurt.

— … imposibil. Odată ce găseşti biroul cuiva, a doua oară nu-l vei mai găsi, îţi jur! flecărea Maisy, vocea devenindu-i tot mai puternică, pe măsură ce aceasta se apropia de biroul său.

Dându-şi seama că cele două aveau să treacă pe lângă separeul ei ca să ajungă la biroul lui Maisy, Nella îşi ridică privirea. Prin crăpătura mică dintre pereţii separeului, zări o cascadă de codiţe împletite şi o mână cu pielea maronie.

Era, într-adevăr, o altă persoană de culoare la etajul ei. Şi, având în vedere discursul lung al lui Maisy, această persoană de culoare se afla acolo pentru un interviu.

Ceea ce însemna că, în următoarele săptămâni, era foarte posibil ca o persoană de culoare să ocupe separeul care se afla vizavi de cel al Nellei. Respirând acelaşi aer. Ajutând-o să se apere de toate persoanele de genul Sophiei din biroul Editurii Wagner.

Nellei îi venea să ridice un pumn victorios în aer, în stilul atleţilor de la Olimpiada din 1968. În schimb, ea îşi spuse în gând să nu uite să îi trimită, cu prima ocazie, un mesaj Malaikăi despre această noutate de la Wagner.

— Sper că n-ai avut parte de o călătorie prea lungă, zicea Maisy. Ai luat trenul din Harlem, nu?

— De fapt, acum locuiesc în Clinton Hill, răspunse fata de culoare, dar m-am născut şi am copilărit un timp la intersecţia dintre 135th Street cu A.C.P.

Nella îşi îndreptă şi mai mult spatele. Cuvintele fetei, rostite cu o voce mai caldă şi mai răguşită decât râsul ce îi ieşise cu uşurinţă pe gură, lăsau impresia acelei nonşalanţe specifice Harlemului pe care Nella îşi dorise întotdeauna să o aibă. Mai observă – cu respect şi fără pic de invidie – cât de sigură pe ea părea să fie fata, mai ales când Nella îşi aminti emoţiile pe care le avusese în timpul interviului cu Vera.

Zgomotul de paşi se auzea la doar câţiva centimetri depărtare. Nella îşi dădu seama că ar fi putut-o vedea mai bine pe nou venită dacă se înclina spre capătul din dreapta al separeului ei, aşa că făcu asta, prefăcându-se că

frunzăreşte manuscrisul pe care îl aştepta Vera, fiind atentă cu un ochi la fâşia de hol care ducea spre biroul lui Maisy. Aproape imediat, Maisy şi posibila ei viitoare asistentă cu codiţe împletite intrară în raza ei vizuală, putându-le vedea în întregime.

Fata avea o faţă rotundă, simetrică, şi ochii de culoarea migdalelor, aşezaţi perfect între nasul asemănător celui al Lenei Horne şi fruntea lată. Pielea ei era cu o nuanţă sau două mai închisă decât tenul de culoarea arţarului al Nellei, încadrându-se undeva între hicory şi alun. Iar codiţele ei împletite, fiecare la fel de groasă ca un pai de băuturi răcoritoare şi mai lungă decât braţele ei, erau maro-închis la rădăcină şi deveneau blonde după ce îi treceau de urechi. Îşi strânsese câteva codiţe într-un coc în vârful capului; celelalte i se revărsau pe ceafa.

Apoi, mai era costumul cu pantaloni al fetei: o ţinută elegantă, alcătuită dintr-un sacou de culoarea gălbenelelor, care se încheia cu un singur nasture, şi o pereche de pantaloni supradimensionaţi şi asortaţi, care se opreau la câţiva centimetri deasupra gleznelor. În picioare purta o pereche de botine roşii din piele lăcuită, cu tocuri înalte. Nella şi-ar fi rupt gâtul doar încercând să le încalţe.

Ţinuta ei era foarte extravagantă, un alt detaliu pe care Nella îl reţinu pentru a i-l spune Malaikăi, apoi o auzi pe Maisy cerându-i fetei să îi explice ce însemna „A.C.P.” Şi bine făcea, deoarece nici Nella nu ştia.

— O, scuze… Este Bulevardul Adam Clayton Powell Jr „răspunse fata, dar este un nume prea lung.

— Oh! Desigur. Într-adevăr, e prea lung. Harlem este un cartier minunat. Are o istorie foarte bogată. Wagner a organizat un eveniment la Schomburg la începutul acestui an – cred că a fost în luna februarie – pentru unul dintre scriitorii noştri. A fost un eveniment foarte apreciat.

Nella se abţinu să nu pufnească. Maisy nu participase la acest eveniment; de fapt, Nella era gata să pună pariu că Muzeul de Istorie Naturală era cel mai nordic punct din Manhattan în care Maisy ajunsese vreodată. Maisy era o femeie destul de amabilă – pălăvrăgea cu la fel de multă abilitate ca orice angajat cu o funcţie mai importantă – însă avea o percepţie destul de limitată când venea vorba despre ce implica ideea de „oraş“. Numai când auzea pomenindu-se de Williamsburg, în ciuda magazinului Apple, a băcăniilor cu alimente integrale şi a gamei uluitor de variate de buticuri, Maisy se simţea de-a dreptul oripilată, de parcă i-ar fi cerut cineva să se uite

în vaginul ei. Această fată cu codiţe împletite simţea sigur că Maisy nu înţelegea deloc „cultura” Harlemului.

Nella şi-ar fi dorit să vadă expresia de pe faţa fetei de culoare, insă cele două intrau deja în biroul lui Maisy, prin urmare fu nevoită să se mulţumească doar cu un chicotit. Fu subtil, însă în acele milisecunde care trecură înainte ca Maisy să închidă uşa, Nella reuşi să detecteze amuzamentul din acel chicotit – un amuzament exasperat, care întreba fără să întrebe: „Nu petreci prea mult timp în compania oamenilor de culoare, nu-i aşa?”

Nella îşi încrucişă degetele. Probabil că fata nu avea nevoie de asta, dar ea îi ură oricum noroc.

2

6 AUGUST 2018

Nella îşi drese glasul şi îşi trecu degetul mare de la mâna stângă peste marginea stângă a manuscrisului, apoi peste partea de jos a acestuia. Ştia că se putea tăia destul de adânc dacă avea să-şi mişte degetul mai repede, dar mai ştia şi că, asumându-şi acest risc, exista posibilitatea unei recompense – o scuză pentru a pleca şi a câştiga câteva minute preţioase de relaxare –, iar această posibilitate era tentantă.

— Ei bine?

Vera îşi propti ambele coate pe birou şi îşi întinse gâtul în faţă, un tic care explica vizitele bisăptămânale la chiropracticianul ei.

— Spune-mi părerea ta.

— Păi… sunt multe de spus. De unde să încep?

Nella ezită o bună bucată de timp, încercând să găsească un răspuns la această întrebare. Nu putea începe cu adevărul: că îi fusese greu să termine romanul „Needles and Pins“ fără să tropăie pe pardoseala din bucătărie doar în şosete, să deschidă fereastră şi să azvârle paginile pe Fourth Avenue, ca să fie sfâşiate de traficul de pe bulevard. Că, în jur de 12:30 a.m., făcuse o pauză ca să întocmească o listă cu toate lucrurile pe care le ura, apoi o rupsese, înainte să ardă bucăţile de hârtie la flacăra unei lumânări parfumate. Cum înregistrase un filmuleţ de zece secunde cu ele arzând şi i-l trimisese

Malaikăi, care îi răspunsese printr-un mesaj, scris cu litere de tipar: „PERFECT. ACUM, DU-TE LA CULCARE, CIUDATO!”

Poate că Nella meritase puţin aceste cuvinte dojenitoare. Cartea nu era chiar atât de groaznică. Reda foarte bine caracterul sumbru al epidemiei de opioide care cuprinsese întreaga ţară şi conţinea unele scene emoţionante, pline de dialoguri sensibile. O familie formată din zece membri se confrunta cu secrete îngropate de mult; un copilaş scăpa nevătămat dintr-o situaţie precară. Esenţa cărţii părea să fie una potrivită.

Doar unul dintre personajele sale nu era: Shartricia Daniels.

Nella nu ar fi recunoscut niciodată, dar simţea că prima ciornă a lui Colin Franklin fusese scrisă exclusiv despre personaje albe, frustrate, care îşi trăiau vieţile lor frustrate de albi într-un orăşel de suburbie frustrant, locuit de albi. După citirea acestei ciorne, cineva – un prieten sau un agent sau poate chiar Vera însăşi – trebuie să îi fi sugerat să folosească şi puţină culoare.

Nella nu era proastă. Înţelegea că personajele de culoare erau la modă. Oamenii erau vigilenţi când venea vorba să reacţioneze la lipsa de reprezentare a ceva ce era uşor accesibil, fie că era vorba despre portofelele lor, fie că era vorba despre conturile lor de pe reţelele de socializare şi era mai probabil ca aceştia să asculte. Nella însăşi se încadrase în ambele categorii. Citea editoriale ziua, iar noaptea scria pe Twitter că Oscarurile erau, într-adevăr, prea albe, urmărise faimosul incident cu băiatul de culoare cu hanorac cu imprimeu cu maimuţă pe el, făcuse o pauză lungă de şase luni, abţinându-se să mai facă cumpărături de la H&M – un lucru mare pentru cineva care adora să cumpere articole vestimentare ieftine în timpul verii. Vedea elementul comun dintre gafele culturale ale marilor corporaţii şi gafele majore ale agenţilor de poliţie din toată ţara.

Şi, desigur, nu era singură. Se putea baza întotdeauna pe internet ca să protesteze împotriva celor mai noi tendinţe. Poate cea mai puternică voce dintre toate era Jesse Watson, un activist vehement de culoare, renumit pe plan naţional, pe care Nella, Malaika şi mai bine de un milion de oameni îl urmăreau pe Youtube. Odihnindu-se confortabil în latura mai extremă a spectrului, simpla pomenire a numelui său colora adeseori atmosfera de la cină mai repede decât îţi mânjeau degetele pufuleţii Cheetos, iar felul său direct de a vorbi sugera că asta era exact ceea ce el îşi dorea.

Uneori, Nellei i se părea că Jesse mergea puţin prea departe în filmuleţele lui de pe Youtube, ca atunci când înregistrase un filmuleţ de nouăzeci de minute în care explica de ce oamenii de culoare ar fi trebuit să renunţe la „Timpul oamenilor de culoare”[2]. Alteori, cuvintele lui erau atât de logice,

încât durea, cum era postarea lui în care explica de ce „albii bine-intenţionaţi“ erau, uneori, mult mai răi decât albii care îşi exprimau făţiş părerile rasiste. Aşadar, în timp ce Nella se gândea la motivele pentru care „Needles and Pins“ nu îi inspira deloc încredere, ea se gândea şi la ce afirmase Jesse despre albii care depuneau toate eforturile pentru a prezenta „varietatea”: „Odată cu o conştientizare crescândă a sensibilităţii culturale vine o mare responsabilitate. Dacă nu eşti atent, „varietatea „ar putea deveni un element pe care oamenii vor începe să îl şteargă de pe listă şi doar atât – un lucru superficial şi întunecat, cu o singură dimensiune.”

Shartricia nu era nici măcar unidimensională. Era mai anostă decât paginile în care era menţionată. Creatorul ei alb o descria ca având nouăsprezece ani şi fiind însărcinată cu cel de-al cincilea copil, iar tatăl era fie un bărbat numit Ladarnell, fie unul numit Demontraine (Shartricia nu putea confirma care din ei era, deoarece ambii bărbaţi plecaseră din oraş de îndată ce aflaseră vestea). Ea înjura şi gemea aproape în toate scenele în care apărea, izolându-se de cititor tot atât de mult cum se izolase de familie şi de prietenii ei care nu erau dependenţi de opioide (aceştia fiind puţini). Apoi, mai era un element surprinzător: Numele ei, „Shartricia“, reprezenta încercarea mamei ei, Iară educaţie şi dependentă de droguri, de a onora culoarea verde-deschis a rochiei pe care o purtase în club atunci când i se rupsese apa.

În regulă, poate că Nella considerase acest ultim detaliu ca fiind atât ofensator, cât şi adorabil. Însă toate celelalte trăsături ale personajului Shartricia păreau a fi de gheaţă – mai ales vocea acesteia, care părea a fi o combinaţie între aceea a unei sclave eliberate şi a unui personaj feminin al lui Tyler Perry, pe care îl părăsise norocul. (xi toate acestea, în ciuda tuturor gândurilor care îi treceau prin minte, Nella nu ştia cum să le expună mai exact femeii care stătea în faţa ei şi îi cerea părerea, femeia care, întâmplător, era şi şefa ei şi editoarea lui Colin.

— Cred că această carte este foarte… oportună, zise Nella, optând pentru acest cuvânt la modă, atât de îndrăgit de cei de la Wagner.

„Oportun” însemna reportaj pentru Postul Naţional de Radio şi emisiunea Good Morning America[3]. Însemna „a adăuga o noutate într-o conversaţie”, ceea ce mereu căuta să realizeze Colin Franklin în lunga lui listă de cărţi inspirate din titlurile unor articole de ziar, care includeau o soră-soţie criminală, un atac armat mortal la o şcoală şi un criminal în serie sexy.

Vera încuviinţă nerăbdătoare, bretonul ei castaniu-deschis legănându-se deasupra ochilor gri şi lucioşi.

— Ai dreptate. El refuză să se lase intimidat de aspectele mai grele ale epidemiei de opioide.

Vera mâzgăli un cuvânt sau două pe caietul de notiţe cu foi galbene aflat sub coatele ei, apoi se lovi uşor pe obraz cu creionul, aşa cum o văzuse Nella făcând de multe ori în timpul nenumăratelor lor întâlniri.

— Şi, ţi se pare că e ceva din roman care nu se potriveşte aşa cum ar trebui?

Nella examina cu atenţie expresia de pe faţa Verei, căutând ceea ce Vera voia ca ea să spună. Ultima oară când Nella criticase o carte pe care şefa ei o prefera – în urmă cu şase luni Vera îşi plecase capul şi îi spusese că părerea ei fusese corectă. Apoi, când sosise momentul ca Nella să trimită paginile însemnate autorului, ea observase că remarcile ei de pe ultimele pagini nu fuseseră acceptate. Frunzărise primul capitol şi nu văzuse nici comentariile de pe paginile acelea.

La vremea respectivă, acest lucru nu o deranjase prea mult pe Nella. Îşi făcuse o notiţă mentală, cu gândul să aducă în discuţie acest subiect la următoarea lor întâlnire. Însă discuţia aceea eşuase, iar acum, Nella se întreba care era rolul ei în calitate de asistentă a Verei. Dacă Vera nu avea încredere în părerea ei, atunci Nella nu avea să fie niciodată mai mult decât o simplă „asistentă"; dacă nu avea să devină nimic mai mult decât o simplă „asistentă", ea nu avea să ajungă niciodată editoare. Era ceva la care visa de zece ani, încă de când hotărâse să se alăture ziarului şcolii, în clasa a XI-a de liceu. Îi plăcea să trudească la structură, să se joace cu paragrafele şi cuvintele ca într-un joc de Tetris literar. Activitatea de editare o liniştea şi, deşi ar fi fost prima care să recunoască faptul că avea o înclinaţie spre scriitorii de culoare care tânjeau să îşi câştige un loc pentru a spune poveşti cu negri, ea editase cam tot ce îi ieşise în cale. Era încântată de ideea de a-şi câştiga existenţa din editare şi de ideea de a avea un cuvânt de spus în ceea ce citeau oamenii şi, poate – în viitor – în ceea ce scriau aceştia. Era ceva extraordinar.

Nu după mult timp după ce Vera numise „extracurriculare" întâlnirile privind varietatea, năruindu-i speranţele de promovare într-un viitor apropiat, Nella se întâlni cu Malaika la restaurantul mexican preferat. De obicei, enchilada îi oblojea rănile, dar Nella se holbă preţ de un minut şi

jumătate în farfuria ei, înainte să rostească întrebarea pe care ea şi Malaika şi-o puneau întotdeauna una alteia atunci când erau neglijate:

— Crezi că este vorba de rasism? Chestia asta cu întârzierea promovării?

— Poate.

Malaika luase sticla aproape goală cu sos iute de habanero, scuturând-o pentru a treia oară peste farfuria ei, lovindu-i fundul cu palma ca să cadă şi ultima picătură lângă garnitura de guacamole. Apoi, nemulţumită, se aplecă şi luă o altă sticlă de pe masa învecinată. Cei doi albi care şedeau acolo părură nedumeriţi, dar nu spuseră nimic – oricum nu o foloseau –, ba chiar îi spuseră „Cu plăcere” pe un ton vesel, atunci când ea le mulţumi şi le-o dădu înapoi.

Acest gest era mai mult sau mai puţin reprezentativ pentru această persoană îndrăzneaţă şi lipsită de inhibiţii cu care Nella se împrietenise în urmă cu vreo câteva veri într-un bar de karaoke din Village. Cele două se întâlniseră prima oară atunci când ea o rugase în ultimul moment pe Malaika să ia microfonul în mână şi să o ajute să cânte partea de rap din „Shoop“, deoarece originalei Pepa i se făcuse rău de la prea multe pahare de Bloody Mary servite la prânz. De-atunci, deveniseră cele mai bune prietene, comparând neîncetat notiţele referitoare la dezamăgirile aduse de întâlnirile online şi la tratamentele de creştere a părului (la fel ca Nella, şi cârlionţii Malaikăi erau de tipul 4C, cu toate că ai ei fuseseră naturali din prima zi şi, prin urmare, avea o coamă afro care rivaliza cu cea a lui Pam Grier în zilele ei de glorie).

Însă cele mai importante notiţe ale lor erau cele care proveneau din comparaţia dintre experienţele femeilor de culoare. Trecutul lor era foarte diferit – Nella crescuse într-o suburbie din Connecticut, unde cei mai mulţi dintre locuitori erau albi, în timp ce Malaika crescuse în Atlanta, într-o comunitate de oameni de culoare. Cu toate astea, nu avuseseră nicio problemă în a găsi lucruri în comun. Nella credea că acest lucru se datora faptului că amândouă fuseseră obişnuite de la o vârstă fragedă cu filmele de comedie cu negri, din anii ’90, şi cu muzica R&B.

Malaika trăise şi ea în lumea ei mai toată viaţa, motiv pentru care, după ce muşcă din prăjitura ei, zise, străduindu-se să imite cât mai bine vocea fonfăită a doctorului Phil:

— Poate că Vera te vede ca pe o rivală. Poate că are impresia că, dacă te acceptă pe deplin, asta îi confirmă teama secretă pe care o are cum că toate

femeile sub vârsta de treizeci de ani vor să îi ia postul. Poate că… e invidioasă.

La auzul acestor cuvinte, Nella îi aruncă o privire sceptică.

— Este clar că n-ai cunoscut-o pe femeia asta. Sau pe mine. Port încălţăminte Keds la serviciu. Nici măcar din aceea elegantă, ci normală.

Malaika îşi flutură mâna.

— Păi, asta-i vina ta, dar stai să te întreb ceva. Ai văzut ca vreunul dintre asistenţii albi, care se află acolo de mai puţin timp decât tine, să fie promovat?

— Nu, recunoscu Nella. Cred că aproape toţi editorii sunt cam zgârciţi când vine vorba despre mobilitatea ascendentă – chiar şi în cazul asistenţilor albi.

— Iată!

— Deci… nu credem că este vorba despre rasism?

Nella tot nu era convinsă.

— Ba da. Este şi acesta un factor. Ea ţine cât poate de mult cu dinţii de ce e al ei… Ştii, aşa cum unii albi insistă să se reproducă tot cu albi doar ca să poată exclude populaţia de bebeluşi creoli care va conduce indubitabil ţara până în 2045. Dar trebuie să înţelegi că eşti o dublă ameninţare. Nu eşti doar negresă, eşti negresă şi tânără. Iar dacă este deşteaptă – şi trebuie să fie, din moment ce face treaba asta de cât timp, de treizeci de ani? Malaika tăcu, continuând abia după ce Nella încuviinţă. Dacă este deşteaptă, ştie că fetele ca tine… Ea afişă un zâmbet cu toţi dinţii. Şi ca mine… noi reprezentăm viitorul.

Nella îi apreciase vorbele suficient cât să râdă şi să-şi ciocnească paharul de cel al Malaikăi, aşa cum o mai făcuse de nenumărate ori.

Acolo, în acel restaurant oarecare, ascuns de vânzoleala din Lower East Side, discuţia i se păruse ca o pătură cu mâneci, pufoasă şi caldă. Dar în lumina puternică din biroul mare al Verei, a cărui singură fereastră dădea înspre Central Park – la câteva ore după ce Nella se chinuise să citească descrierea bizară a unui bărbat alb despre o negresă însărcinată, dependentă de opioide –, ea începea să simtă un fior, iar sursa acestuia era şefa ei.

— Păi, personajele sunt destul de solide, zise Nella. Dar există vreo două care pe mine nu m-au captat.

— În regulă. Continuă, insistă Vera, încruntându-se adânc.

Nella nu voia să spună mai multe, însă dacă exista un lucru care îi displăcea Verei, acesta era oamenii cărora le era teamă să spună mai multe.

În special dacă era vorba despre o femeie. Era unul dintre motivele pentru care o angajase pe Nella, îi spusese Vera cu ocazia unei petreceri de sărbători, după ce consumase puţin cam mult lichior de ouă. Când o cunoscuse prima oară, ea găsise gusturile Nellei „autentice, îndrăzneţe şi unice”. Iar asta era ciudat, având în vedere că, după ce se întâlnise prima oară cu Vera, Nella fusese sigură că o dăduse în bară în timpul interviului.

Nelinişti… Nella avea multe. Acestea aveau legătură adeseori cu logistica, potenţialele accidente ale AMT[4] şi greşelile de navigare şi îngrijorarea că avea un fir tras vreo doi centimetri în ciorapi, între picioare, şi nu îi va mai putea purta. De asemenea, îşi făcuse griji că între ea şi Vera nu avea să existe niciun fel de chimie. Nella nu mai lucrase niciodată în Manhattan, într-un birou. Nu ştia la ce să se aştepte, în afară de ceea ce văzuse în emisiunile de televiziune şi în filme, şi o parte din ea era foarte îngrijorată că toate lucrurile pe care le văzuse – ierarhie severă, omogenitate şi rigiditate – erau adevărate. Nella era învăţată să lucreze în spatele barului sau al tejghelelor din cafenele, confruntându-se cu tot felul de oameni, având tot felul de profesii. Locurile acestea de muncă îi îngăduiseră sa se îmbrace aşa cum voia şi nu credea că se putea prezenta la interviu purtând un tricou inscripţionat cu „Vieţile negrilor contează”.

Aşadar, în dimineaţa interviului, Nella acţionase cu precauţie: încălţăminte de douăzeci de dolari, simplă şi fără tocuri, de la magazinul Payless, în care ar fi putut fugi ca să ajungă trenul, dacă era nevoie. Pe picioarele ei maro-închis îşi trăsese perechea preferată de ciorapi negri, pe sub cea mai conservatoare rochie albastră; pe umăr, o sacoşă din pânză pe care o cumpărase de la taraba The Nation de la Festivalul de Carte din Brooklyn, cu un an în urmă – ca să-i dea o notă de personalitate.

Din fericire, zeii AMT fuseseră buni cu ea. Trenul spre Manhattan ajunsese exact la ora indicată pe panou, iar ea se simţise suficient de confortabil încât să se lase absorbită de blogul unui asistent de redacţie pe care îl urmărea de ceva ani. Aşteptase să se schimbe culoarea semaforului, felicitându-se în gând pentru că ajunsese cu aproape cincisprezece minute mai devreme şi că era pregătită pentru interviu, când îşi coborâse privirea şi aproape că ţipase. Firul tras dintre picioare îi coborâse pe picior, ajungându-i până la gleznă.

Acest lucru îi pusese capac. Orice urmă de încredere pe care o simţise datorită soarelui care strălucea şi a trenului care ajunsese la timp dispăruse. „Trebuie să fii de două ori mai bună, ai uitat?” se dojenise ea. Nu îşi putea

aminti cine îi spusese aceste cuvinte sau dacă i le spusese cineva chiar ei, însă asta nu o oprise să-şi repete la nesfârşit că pielea ei maro însemna că trebuia să fie de două ori mai bună decât o fată cu pielea albă şi că această întrecere nebună avea să o epuizeze.

Mantra „de două ori mai bună" nu dispăruse – nu atunci când ajunsese la recepţie şi uitase complet numele de familie al Verei; nu atunci când ea dăduse să o îmbrăţişeze pe Vera, iar aceasta dăduse să-i strângă mâna când o întâmpinase în prag, şi cu siguranţă nu atunci când folosise cuvântul „practic" de trei ori în două fraze. Prin urmare, când Vera sunase o săptămână mai târziu ca să îi spună că ea credea că Nella reprezenta un mare plus pentru echipa redacţională de la Wagner, ea fusese şocată. Trebuie să fi existat o altă candidată cu ciorapi fără niciun efect şi care stăpânea foarte bine folosirea cuvintelor „practic" şi „actual." Sau, pur şi simplu, un absolvent alb din Ivy League[5] care părea era capabil să facă lucruri măreţe.

Cu toate astea, cei de la Wagner o voiau pe Nella, iar acest lucru o încântase atât de mult, încât executase dansul bucuriei de îndată ce încheiase conversaţia telefonică. Apoi, renunţase pe rând şi rapid la cele trei slujbe din domeniul alimentar din Brooklyn; în mai puţin de două săptămâni, ea avea o şefa nouă, un birou nou şi o programare pentru un consult oftalmologie, un examen fizic şi un detartraj de care avea mare nevoie. La revedere răcelilor pe care le trata singură acasă, câte o lună, cu Emergen-C, şi vitaminelor Flintstones. Salut, asigurare de sănătate!

Nella studie micuţa grădină japoneză care se afla pe biroul Verei, chiar sub fereastră. Şefa ei nu lăsa pe nimeni să se atingă de ea, dar uneori, când Nella avea o zi grea, se furişa în birou şi plimba pietrele de colo-colo preţ de un minut sau două. Gândul la ea o linişte pe Nella, aşa cum o liniştea şi amintirea acelui dans al bucuriei pe care îl făcuse după ce o sunase Vera. Nellei nu i se părea că avea gusturi atât de „autentice, îndrăzneţe şi unice", încât să le entuziasmeze pe A miri sau pe Diana, dar se părea că avuseseră efect asupra Verei la momentul respectiv, pe vremea când ea fusese doar o străină cu firul tras la ciorap şi cu Public Ivy în C.V De ce n-ar fi încercat să se bazeze din nou pe asta? De ce nu ar fi adus-o înapoi pe acea persoană „autentică şi îndrăzneaţă" (şi de culoare) de la interviu?

Şi-apoi… dacă ea nu spunea nimic despre Shartricia, cine altcineva de la Wagner ar fi făcut-o?

— Aş vrea să ştiu mai exact care personaje crezi că au nevoie de îmbunătăţiri, zise Vera, aruncându-şi ochii spre uşă, apoi înapoi la ea. Am observat şi eu unele lucruri pe ici, pe colo.

Nella se îndreptă de spate.

— Minunat! în regulă. Uitaţi care e marea mea problemă. Ea trase aer în piept. Sinceră să fiu, eu cred…

Orice urmă de curaj pe care îl avusese la început dispăru atunci când Vera îşi aruncă ochii spre uşă pentru a doua oară. Aceştia îi rămaseră fixaţi acolo pentru a treia oară, citindu-se în ei interesul. Acest gest fu suficient pentru a înăbuşi bombănelile Nellei. Se întoarse şi ea.

Maisy îşi ţinea pumnul în aer, pregătită să bată în tocul uşii Verei.

— Scuze, doamnelor, zise ea, chiar dacă nu părea că regreta, dar aş vrea să vă prezint pe cineva.

Femeia intră cu totul în biroul Verei, netezindu-şi fusta strâmtă, maro, cu mâinile ei mici. Nella se lumină la faţă când o văzu pe fata de culoare pe care o zărise în urmă cu două săptămâni, în toată splendoarea codiţelor ei împletite, luându-i locul lui Maisy în cadrul uşii.

— Ea este Hazel-May Mecall, noua mea asistentă genială.

— Părinţii mei au fost cam ambiţioşi, zise fata pe un ton cald. Îmi puteţi spune Hazel. Nu, vă rog – nu e nevoie să vă ridicaţi în picioare! adăugă ea, grăbindu-se în zadar să meargă în întâmpinarea Verei, înainte ca ea să apuce să mai facă un pas din spatele biroului.

Apoi, ea găsi mâna Nellei, care i-o scutură pe-a ei atât de tare, încât cerceii lungi din urechile ambelor fete începură să se legene cu violenţă înainte şi înapoi.

Stând faţă în faţă, Nella putea vedea că Hazel era mai înaltă decât ea cu un centimetru, poate chiar cu doi. În acea zi, codiţele îi erau libere de orice constrângere, răsărindu-i din scalp şi revărsându-i-se pe spate, peste sacoul sport azuriu. Nella deveni brusc conştientă de tricoul ei gri, cu decolteu în V, şifonat, pe care îl purta pe sub un pulover gri încă şi mai şifonat. De pantofii ei simpli de la Keds.

— Bun venit la Wagner! Am auzit foarte multe lucruri minunate despre tine! Vera făcu un gest din cap spre Maisy. Vei lucra pentru o persoană grozavă de aici.

Maisy flutură din mână, ca şi când ar fi vrut să spună: „O, încetează.”

— Da, ştiu, zise Hazel. Mulţumesc! Mă simt foarte onorată să mă aflu aici, la Wagner. Mai că nu-mi vine să cred că este adevărat.

— Şi noi suntem încântaţi să te avem. De unde eşti?

Nella se făcu mică, simţindu-se stânjenită pentru şefa ei şi îngrijorată că Hazel avea să se sperie şi să o ia la fugă atât de devreme, întrebarea aceea. O, cât de mult iubeau cei de la editură întrebarea aceea. Cel care îi pusese această întrebare pentru prima oară fusese josh, directorul de vânzări de la Wagner, lângă cafeneaua Keurig. Nella nu înţelesese la ce se referea, prin urmare îi pomenise despre oraşul ei natal din Connecticut, spunându-i aproape tot, mai puţin coordonatele geografice. Ea înţelesese abia atunci când Josh îi spusese puţin cam nerăbdător: „Ah, interesant. Şi la ce editură ai lucrat ultima oară?

Nella îşi coborâse privirea spre faţa Zorei Neale Hurston, imprimată pe partea laterală a cănii de cafea pe care i-o dăruise mama ei, şi răspunsese: „Am lucrat în domeniul alimentar.'' Lămurise lucrurile, iar asta pusese capăt interogatoriului.

Însă Hazel oferi premisa potrivită: un magazin mic din Boston.

— Am locuit acolo doi ani şi am hotărât să mă întorc aici în urmă cu doar câteva luni. Îmi place oraşul New York prea mult şi am vrut să o iau de la zero, aşa cum am făcut-o în urmă cu câţiva ani în Harlem.

Maisy încuviinţă, cu o mândrie evidentă. Între timp, Nella se minuna de omisiunea lui Hazel, deoarece bănuia că aceasta plecase din Boston dintr-un alt motiv: deoarece era un oraş de rahat, extrem de rasist.

— Boston! Un oraş universitar minunat, remarcă Vera.

— Ştiu, zise Hazel. Dar chiar şi-aşa, este mult prea linişte acolo. Şi frig. Chiar mi-a lipsit agitaţia din New York.

Ea se încruntă, ca şi când o amintire deosebit de neplăcută îi venise în gând chiar în acel moment. Nella o privea cu multă curiozitate, observând o piuneză mică din aur deasupra sprâncenei stângi a lui Hazel, atât de mică, încât putea fi observată doar la anumite expresii faciale, cum era aceasta. Oare Hazel primise e-mailuri nepoliticoase de la Departamentul de Resurse Umane de la vechiul ei loc de muncă din cauza codiţelor ei împletite? „Oamenii încep să se plângă de mirosul care vine din separeul tău“, ar fi putut scrie în e-mail. Sau, poate, ceva despre piercing-urile din sprânceană, care erau prea neprofesionale. Nella fusese în Boston doar de câteva ori, dar auzise de-ajuns încât să ştie că, probabil, lui Hazel nu îi fusese uşor.

Ea şi-o imagina deja pe Hazel revărsându-şi amarul după o săptămână, spunându-i poveşti la un pahar de gin şi suc, când se auzi ciripitul Verei:

— Într-adevăr, este destul de frig. Noi credem că aici avem zăpadă, dar acolo e cu totul altă mâncare de peşte. Maisy ştie foarte bine. Nu-i aşa, Maze?

— Ah, aşa e! zise Hazel cu bunăvoinţă.

Nu părea deranjată că sensul cuvântului „rece” fusese înţeles greşit.

— Parcă mi-aţi spus că v-aţi născut şi aţi crescut în Boston?

— Din scutece şi până când am susţinut disertaţia, ciripi Maisy. Primul meu loc de muncă a fost tot în Boston. Va fi întotdeauna căminul meu… Ea îşi duse o mână la inimă. Însă categoric nu este pentru oricine. Mâncarea este oribilă. Ver, îţi aminteşti acea cină festivă îngrozitoare de la Cambridge?

Şi, introducând această amintire, ea şi Vera continuară să vorbească vreo trei minute, descriind fiecare fel de mâncare, fără a omite niciun detaliu extravagant.

Pe buzele Nellei înflori un mic zâmbet şi era pregătită să schimbe o privire atotcunoscătoare cu Hazel în timp ce aşteptau ca acea conversaţie să ia sfârşit. Însă când ea încercă să întâlnească privirea fetei, Hazel nu părea plictisită. Ba chiar zâmbea, exclama şi se minuna împreună cu Vera şi Maisy. La un moment dat, făcu şi ea o glumă, ba i h iar o înghionti cu cotul pe Maisy.

Nella se încruntă, supărată puţin că privirea îi fusese ignorată. Era şi uşor mirată. Nu îşi putea aminti când se aventurase prima oară să o atingă pe şefa ei, dar cu siguranţă nu o făcuse în prima zi, probabil că nici măcar în prima lună.

— Oricum, ce spuneam? zise Maisy, într-un final. Hazel, Nella, aici de faţă, va fi o resursă uimitoare pentru toate întrebările tale. Chiar ar trebui să îi pui întrebări.

— Noi îi spunem „liniştitoarea scriitorilor”, adăugă Vera, chiar dacă Nellei nu i se spusese astfel nici măcar o singură dată în viaţa ei. Ori de câte ori o divă intră în panică, Nella îşi foloseşte farmecul şi lotul revine la normal.

— Ei, aş! chicoti Nella. La urma urmei, mimarea modestiei era modul de operare primordial la Wagner. Nu ştiu ce să zic despre asta. Dar, da, mă poţi întreba orice. Mă găseşti în partea cealaltă a culoarului.

Hazel îşi azvârli codiţele peste umăr, un zâmbet obraznic înflorindu-i pe buze.

— Ai grijă ce spui! S-ar putea să te deranjez tot timpul. Mă pricep la reviste, dar cărţile sunt un adevărat mister pentru mine.

Fata cea nouă tocmai recunoscuse acest lucru în faţa şefei ei? „E cam arogantă”, gândi Nella, amintindu-şi cât de mult îşi minimizase experienţa într-ale editurii atunci când începuse. Însă tot ea găsi o explicaţie imediat: „Asistenţii începători sunt mult mai agreaţi atunci când şefii lor cred că aceştia sunt tabula rasa.“

— Nu va fi niciun deranj, zise ea. Pe bune!

Hazel îşi înclină capul într-o parte, ca şi când ar fi fost tras cu blândeţe de o sfoară invizibilă, ca şi când ar fi fost atât de bucuroasă că Nella era de partea ei, încât nu îşi putea ţine capul drept.

— Mă bucur foarte mult să aud asta.

Maisy înclină din cap recunoscătoare.

— Minunat! Şi, Vera, înainte să plecăm – ştii cumva dacă Bridget este la birou azi? Mi-ar plăcea să trec pe la ea şi să i-o prezint pe Hazel înainte să luăm masa de prânz.

— Am auzit-o prin perete pe Stevie cântând mai devreme, aşa că…

Ambele femei se strâmbară una la cealaltă.

— Ah, am să încerc. Vă lăsăm să vă întoarceţi la ale voastre. Îmi cer scuze din nou pentru întrerupere!

— Dumnezeule, Maze, nici măcar să nu-ţi baţi capul!

Vera îi făcu semn să plece şi se aşeză din nou pe scaun, mâinile ei întorcându-se deja la cele câteva notiţe mâzgălite despre cel mai recent roman al lui Colin Franklin.

— Şi, Hazel… încă o dată, mă bucur enorm să te cunosc. Suntem încântaţi că te-ai alăturat echipei noastre.

— Da! Bun venit! adăugă Nella pe un ton vesel şi, după câteva fluturări scurte ale mâinilor, din patru rămaseră iar două.

Nella se aşeză din nou, mai pregătită ca oricând să îşi exprime părerea despre Shartricia.

Întâlnirea cu Hazel îi alungase teama şi o făcuse să devină mai fermă. Însă când începu să vorbească, observă tulburarea de pe faţa şefei ei. După câteva secunde de tăcere, Vera puse stiloul jos şi spuse, pe un ton cam iritat:

— Iisuse! Sunt mereu gata să fac o pauză de la muncă după ce vorbesc cu Maisy. Atât de tare mă oboseşte.

Nella ridică din umeri. Era o surpriză ori de câte ori şefa ei o trata ca pe o confidentă.

— Şi-acum, unde rămăseserăm?

— La Colin Franklin. „Needles and Pins“.

— Da. Deci, spuneai că…

Vera fu întreruptă din nou, de data asta de Stevie Nicks. Bridget, editor asociat cu afinitate pentru această cântăreaţă, era cu siguranţă la birou în ziua aceea şi, aparent, era suficient de bine dispusă încât să deschidă uşa biroului ei atunci când bătu Maisy. Nella şi Vera ascultară când Maisy strigă numele noii ei asistente; apoi, când Hazel îl strigă încă şi mai tare. Nella tocmai închidea uşa biroului Verei, când Maisy strigă numele lui Hazel pentru a treia oară, adăugând pentru a lămuri:

— Ca în cuvântul „alună”!

Vera oftă.

— Mulţumesc. Of… Cineva chiar trebuie să facă ceva în privinţa asta, se plânse ea, cu toate că amândouă ştiau foarte bine că ultima persoană care o rugase pe Bridget să oprească muzica avusese câteva luni grele din cauza Departamentului de Resurse Umane, deoarece întâmplarea făcea că Bridget era nepoata unuia dintre primii scriitori ai Editurii Wagner, care, la rândul lui, era partenerul de golf al lui Richard.

Nella se rezemă de spătarul scaunului şi îşi îndreptă umerii. Aşteptă un timp înainte să spună, pe un ton ferm:

— Aşadar, „Needles and Pins”. Voi fi blândă: Unul dintre personaje chiar nu…

— Ascultă, Nella… Vera îşi frecă tâmplele şi expiră îndelung. Cred că, în curând, Colin va veni la birou, poate chiar săptămâna viitoare. Ce-ar fi să ne împărtăşeşti amândurora părerile tale atunci? Astfel, vom putea lua în considerare reacţia lui la criticile tale atunci când vom pregăti oferta noastră pentru „Needles and Pins.”

Nella nu ştia ce o dezgusta mai mult – faptul că trebuia să îi vorbească faţă în faţă lui Colin despre sentimentele ei, fără să i le fi spus mai întâi Verei, sau faptul că aceasta părea deja hotărâtă să cumpere cartea.

— Ăăă… în regulă. Mă întrebam doar dacă n-ar fi bine să vorbim mai întâi noi două… ăăă.. Poate doar despre… ăăă… punctele slabe sau…

— Da, da, îi vom spune lui Colin personal, zise Vera, închizându-şi ochii. Nu mă pot concentra acum din cauza… din cauza asta.

Ea arătă cu mâna spre peretele prin care trâmbiţau acordurile melodiei „The Edge of Seventeen”.

— Dumnezeule, uneori locul acesta… continuă Vera. Mi se pare doar mie sau ne pun ceva ciudat în apă?

*

Vera avea dreptate. Era ceva în apa de la Wagner. Dar Vera era şi ea implicată. Ea şi cam toţi cei care ocupau funcţii înalte la Wagner şi care aveau salarii îndestulătoare, toţi tulburau apele, iar peştilor mici, cum era Nella, le era greu sau, uneori, imposibil să supravieţuiască. În spatele multor întâlniri care păreau a fi prietenoase stătea pitit un mediu al meschinăriei şi al jocurilor de putere; al primirilor reci şi al conversaţiilor cu uşile închise.

Partea cea mai fascinantă era aceea că foarte mulţi credeau că toţi ceilalţi erau nebuni. Cel puţin, cu asta o intimidase Yang, fata care era asistenta lui Maisy pe vremea când Nella îşi începuse activitatea la Wagner. Yang îşi asumase nu numai nobila sarcină de a o învăţa procedurile editoriale, ci şi de a-i trece în revistă pe toţi colegii săi noi – la cine să aibă grijă la petrecerile de sărbători, pe cine să evite în lift, cu cine să bea o cafea. Toate informaţiile importante.

Yang fusese un ghid incredibil de util şi, făcând parte din prima generaţie de chinezi-americani, ea fusese şi singura persoană de altă rasă cu care Nella lucrase vreodată la Wagner. Împreună, ele făceau glume despre cât de greu trebuia să le fie celorlalţi să le deosebească şi îşi dădeau ochii peste cap când îi vedeau pe cei din funcţiile înalte introducând mereu alte persoane din afară pe uşa din spate – intenţionat, glumeau ele pe jumătate, ca să scoată în evidenţă faptul că acceptau varietatea.

Totul luase sfârşit şase luni mai târziu, când Yang demisionase ca să facă doctoratul. La trei zile după ultima zi a lui Yang la Wagner, un alt incident cu focuri de armă în care era implicat un alt bărbat de culoare neînarmat – de data asta, unul în vârstă – devenise viral. Bărbatul fusese tras pe dreapta de un poliţist alb cu doar câteva ore înainte de răsăritul soarelui, într-o zonă rurală a statului Carolina de Nord. Câteva minute mai târziu, el era mort, iar câteva ore mai târziu, era vâlvă. Numeroase relatări spuneau că omul îşi ridicase mâna i a să îşi pornească aparatul auditiv. La o zi după ce Nella urmărise reacţia lui Jesse Watson la incident explodând pe Twitter, Richard Wagner trimisese un e-mail tuturor angajaţilor companiei, anunţând o serie de discuţii viitoare, despre varietate, la primărie.

Foarte rar se întâmpla ca redactorul-şef de la Editura Wagner să li imită e-mailuri angajaţilor săi; acesta fie făcea o vizită neaşteptată în biroul tău,

fie trimitea un bileţel cu un scris de mână impecabil. Simpla idee a acestui e-mail era palpitantă, iar conţinutul său, atât de promiţător, încât Nella îl tipărise la imprimantă şi îl prinsese cu o piuneză de peretele separeului ei. Ştirea despre incident scandalizase toată ţara şi în mod deosebit pe ea – nu doar pentru că bărbatul fusese un bătrânel tare de urechi, în vârstă de şaptezeci de ani, ci şi pentru că aducea puţin cu bunicul pe care ea nu îl cunoscuse niciodată. Era reconfortant să ştie că toţi angajaţii de la Wagner primiseră o directivă care le permitea să vorbească unul cu celălalt despre elefantul din cameră.

Exista o singură problemă: Nimeni nu ştia cu adevărat ce era elefantul sau unde era acesta sau dacă exista măcar un elefant. Ideea de „varietate la Wagner” reuşise să îi intrige pe toţi cei de faţă – aproximativ 30% din colegii Nellei – iar Natalie de la Resurse Umane şi moderatoarea britanică pe care o adusese în companie ca „parte neutră” petrecuseră prima oră încercând să determine despre ce ar l i trebuit să vorbească de fapt. „Ne referim la angajaţi variaţi sau la cărţi variate?’ întrebase Alexander, unul dintre cei mai atenţi editori de la Wagner. „Sau ne referim la autori variaţi?" „N-am publicat o carte a scriitorului acela de culoare anul trecut?" Şi tot aşa.

Nedumerirea lor era oarecum de înţeles, iar Nella se străduise cât putuse de tare să îi facă să se concentreze la ce aveau de făcui prin mici observaţii „obiective”. Însă nu avusese forţa să spună că poate angajaţii cu funcţii importante nu ar fi trebuit să angajeze doar absolvenţi din Ivy League sau cunoştinţe de-ale lor, deoarece C.V.-ul ei fusese promovat de un editor, prieten al unuia dintre profesorii ei de la U.V.A. Iar remarca înţepătoare pe care ar fi vrut să o facă de fapt – „într-adevăr, tocmai l-am publicat pe scriitorul acela de culoare anul trecut, dar scriitorul acela, împreună cu ultimii şase scriitori de culoare pe care i-am publicat aici, la Wagner, nu era afro-american, ci provenea dintr-o ţară africană şi, chiar dacă asta categoric că înseamnă varietate, de fapt, nu prea este” – nu ar fi funcţionat. Ar fi deschis doar o nouă cutie a Pandorei, plină de nuanţe pe care nici măcar Nella nu era pregătită încă să le confrunte, darămite angajatorii ei albi.

A doua oră a „şedinţei” fusese ocupată cu un joc stângaci de roluri şi un joc de asociere de cuvinte încă şi mai stângaci şi, în mod firesc, lucrurile se înrăutăţiseră. Atunci când Nella propusese acronimul „BIPOC” ca termen pe care îl asocia cu „varietatea”, colegii ei fuseseră de acord… apoi propuseseră variantele lor „variate”: „stângăcie”, „miopie” şi „dislexie”.

Abia când cineva propusese cuvântul „non-milenar”, Nella îşi dăduse seama că era foarte posibilă o reîntoarcere la îngrijorarea ei referitoare la tratamentul aplicat persoanelor de culoare, atât în interiorul, cât şi în exteriorul sferei literare. Şi, uite-aşa, mai repede decât ar fi rostit cuvintele „ce zice de…?“, moderatoarea înclinase din cap şi îi lăudase pe toţi – pe toţi cei treizeci şi ceva de oameni din încăpere, toţi albi, în afară de Nella – pentru că erau foarte deschişi.

Uşuraţi la gândul unor interogări la rece, colegii ei se grăbiseră să iasă din sala de şedinţe mai repede decât ieşeau de la un seminar educaţional referitor la hărţuirea sexuală. Şi toţi păruseră mai nedumeriţi ieşind din primărie decât intraseră.

Şi Nella se simţea la fel. Dar din alte motive. Colegii ei puteau publica volume despre bitcoins, despre conflictele din Orientul Mijlociu şi despre găurile negre, dar cei mai mulţi dintre ei nu puteau înţelege de ce era atât de important ca editura lor să fie variată. Nella nu se mirase când, la următoarea şedinţă opţională despre varietate, se prezentaseră doar jumătate dintre participanţii de la prima. Iar următoarea avusese încă şi mai puţini participanţi. La a patra şedinţă participaseră doar Nella şi fata cu ochi albaştri, care deţinea postul de asistent publicitar, al cărei nume Nella nu şi-l mai amintea, deoarece aceasta nu mai lucra pentru editură. Până şi Natalie de la Resurse Umane renunţase să mai participe, pe motiv de „nepotrivire de orar.”

„Poate că ar trebui să servim gogoşi sau ceva ca să ademenim lumea să vină?“ sugerase cu blândeţe asistenta cu ochi albaştri şi, făcând un gest public de frustrare, care nu îi stătea în caracter, Nella rupsese foaia cu ideile pe care plănuise să le expună celorlalţi şi ieşise val-vârtej din încăpere.

Nella se mai înroşea încă ori de câte ori îşi aducea aminte de această dovadă publică de slăbiciune. De cele mai multe ori, nu era o treabă chiar atât de grea să fie singura fată de culoare din încăpere. Încetul cu încetul, se împrietenise cu toate persoanele de la Wagner care ocupau un post de asistent de orice fel, iar celelalte persoane de culoare care lucrau la recepţie sau în departamentul de curierat o ştiau după nume. Dar nu era acelaşi lucru cu a avea o parteneră de serviciu care să o înţeleagă cu adevărat. Îşi dorea cu ardoare să poată să străbată culoarul, să spună ce avea de spus despre un personaj insensibil din punct de vedere rasial şi să se întoarcă la biroul ei, ca nouă.

Nella luase din imprimantă unul dintre contractele de douăzeci de pagini ale lui Colin Franklin şi le răsfoia, gândindu-se cât de multe sentimente o încercau, când se izbi de noua vecină de separeu.

— Scuze!

Nella îşi întinse o mână ca să o susţină pe Hazel, cu toate că ea era cea care avea nevoie de susţinere.

Hazel îşi arcui sprâncenele fie a mirare, fie a admonestare – nu era clar care dintre variante, apoi îşi propti o mână în şold.

— Pfu, fată, încotro aşa de grăbită?

Nella îşi dădu seama după felul în care Hazel îşi săltă colţul stâng al gurii, rânjind, că era, într-adevăr, o admonestare.

— De cele mai multe ori, e greu să nu alergi ca un cocoş decapitat, zise Nella, cu toate că nu mai rostise niciodată o asemenea expresie ezoterică.

Se uită la ceas, în încercarea de a-şi reveni.

— Şi, ăăă, cum a fost prânzul cu Maisy? Aţi lipsit, cât… două ore?

— Atât de mult timp a trecut? întrebă Hazel, uitându-se în direcţia de unde venise. Prânzul a fost destul de reuşit. Maisy este minunată. Am fost la un restaurant taiwanez.

— Frumos. Lu Wan?

— Da. De pe Ninth Street.

— Da, e un local preferat de cei de-aici.

— Mâncarea e foarte gustoasă. Oricum, m-am bucurat că şi-a făcut timp pentru mine, zise Hazel, oprindu-se lângă separeul Nellei. Acum, că tot m-am întors, crezi că aş putea să te întreb despre un e-mail?

— O, sigur!

Nella trânti contractele peste teancul de cărţi ale lui Colin Franklin pe care Vera o rugase să le ia din biblioteca editurii Wagner, cu scopul de a pregăti oferta. Nu i se ceruse încă să obţină de la Josh şi cifra de vânzări pentru „Three-Ring Bullet“ şi „The Terrorist Next Door“, dar Nella era aproape convinsă că avea să i se ceară acest lucru până la sfârşitul săptămânii. Ceea ce însemna că, în următoarele săptămâni, Wagner urma să semneze, cel mai probabil, un contract pentru următoarea carte a lui Colin – Shartricia, viitoarea mămică, cinci copii şi jumătate, şase cifre, tot tacâmul.

Nella se cutremură la acest gând dureros. Îşi simţea sufletul tânguindu-se puţin, aşa cum o făcea Angela Davis – dar oferi cel mai frumos zâmbet al ei. Apoi, o luă spre separeul lui Hazel, ca să arunce o privire la e-mailul

care îi umplea ecranul. Văzând textul scris cu litere Papirus, roşii, fu deajuns ca Nella să spună, fără să-l citească măcar:

— Este Dee. Câh!

— Sincer… habar n-am ce înseamnă toate astea.

Nella nu o putea învinui – titlul e-mailului era „Simpson?“, iar textul spunea simplu „Unde-i asta?“

— O secundă. Cred că Erin mi-a lăsat un bileţel despre asta înainte să plece…

Nella răsfoi prin dosarul de care nu se atinsese de când Erin, ultima asistentă a lui Maisy, se întorsese să lucreze la firma de avocatură a tatălui ei, în Upper West Side, în urmă cu patru săptămâni. „Ne plătesc prost aici, spusese fata, în timp ce punea cărţi în a treia cutie. Habar nu am cum reuşeşti să trăieşti în oraşul acesta cu salariul acesta.”

Ironia acestui comentariu, care venea de la o fată care găsise o alternativă atât de convenabilă, avu un efect asupra Nellei. Totuşi, la fel ca toţi ceilalţi oameni care aveau mai puţin de treizeci şi cinci de ani şi care plecau, în cele din urmă, de la Wagner din aceleaşi motive, Erin avea dreptate. Salariul era mizerabil şi avea să rămână aşa şi în următorii cinci ani, probabil, în funcţie de cât de mult te puteai apropia între timp de faimosul Richard Wagner. Dacă reuşeai să îi atragi atenţia, erai aranjat pe viaţă, dar dacă nu reuşeai – dacă erai o moştenire, ca Bridget, sau dacă lucrai pentru o persoană pe care acesta nu prea o agrea –, atunci erai terminat. Puteai lucra la Wagner cât doreai, dar tot douăzeci şi ceva de dolari pe oră aveai să câştigi.

Nella trasă cu degetul o linie imaginară de-a lungul celei de-a doua pagini din dosarul asistentei lui Maisy, având grijă să evite pata de grăsime din colţul din dreapta, sus. Se întrebă care dintre asistentele ei lăsase acea pată – categoric nu Yang, care nu mânca niciodată nimic la birou, în afară de struguri verzi şi pere roşii, dar nici Emily, pe care Nella nu o văzuse niciodată mâncând. Heather, care tocmai absolvise de la Kings College Londra şi era întotdeauna pregătită să împartă câte un „afurisit” ici şi o „budă“ colo, nu lucrase la Wagner suficient de mult timp încât să apuce săşi pună numele pe un separeu. Nella bănuia că fusese chiar Erin. Toate pungile alea de Lay’s… Ronţăitul acela zgomotos…

— Scrie aici, în dosarul lui Maisy, că, de obicei, Simpson depăşeşte cu cel puţin o săptămână termenul limită de predare a observaţiilor, citi Nella, şi se pare că acum a întârziat trei săptămâni. Vezi ceva de la el în mesageria electronică?

Hazel căută prin e-mailuri, bătând pe mouse cu degetul mare, cu manichiură renci, în timp ce căuta.

— Nu, nimic.

— În regulă. Ei bine, îi vei spune lui Dee că Maisy va sta de vorbă cu Simpson. Prezintă-te, laudă-i ultima carte despre norii cumulus, iar apoi, în ultimul paragraf, menţionează faptul că ai senzaţia – să nu spui niciodată nimic ce ar părea o realitate – că s-ar putea ca el să fi întârziat… Nella cercetă încă o dată dosarul… două săptămâni.

Hazel îşi întinse gâtul, ca să se uite şi ea la dosar.

— Toate astea se află aici?

— Nu. Mă rog, doar fragmentul despre seria lui despre nori şi faptul că trebuie să te porţi cu mănuşi cu el. În urmă cu vreo câţiva ani, cineva s-a săturat să analizeze genul de scriitori păstoriţi de Maisy şi, prin urmare, a întocmit o listă cu ciudăţenii, care se află la urmă. Aici.

Nella îi întinse dosarul.

Hazel îl luă, nesigură, sprâncenele ei perfect arcuite ridicându-se într-un unghi perfect, ce trăda îngrijorarea.

— Asta pare că ar trebui laminată. Şi pusă în ordine alfabetică. Nella inspiră aerul printre dinţi când se întoarse la biroul ei.

— Mda, păi, nu te înşeli.

— Îhî. Ei, fată – mersi pentru tot.

— N-ai de ce. Sunt aici dacă mai apare ceva.

Un e-mail care apăru brusc pe ecranul Nellei o opri din a mai spune ceva. „Poţi tipări cele mai bune recenzii ale ultimelor trei cărţi ale lui Colin?” o întreba Vera. „Voi avea o conversaţie telefonică cu agentul lui peste o jumătate de oră.“

— E foarte frumos din partea ta, zise Hazel, care îşi întoarse scaunul cu faţa la Nella. Mă bucur că eşti aici.

— Hei, nicio problemă.

Nella îi oferi din nou cel mai frumos zâmbet al ei, deşi îi era greu să facă asta atunci când se gândea că trebuia să îşi petreacă restul după-amiezii culegând laude pentru Colin Franklin.

— Să-mi spui dacă îţi pun prea multe întrebări, bine?

— Nu-ţi face griji, te rog. Şi pe mine m-a instruit o altă asistentă. Este Ciclul Vieţii. Aşa operează asistenţii. Din bunăvoinţă.

Hazel frunzări dosarul, fredonând în unele locuri şi scuturând din cap în altele.

— Ai ajutat multe asistente ale lui Maisy, cred.

— Cel puţin patru de când am început să lucrez aici, în urmă cu doi ani. Poate chiar mai multe.

— Uau! Hazel coborî dosarul în acelaşi timp cu vocea, astfel încât să o poată vedea bine pe Nella. Un număr cam mare. Este ceva ce ar mai trebui să ştiu despre Maisy? Sau despre Editura Wagner, în general?

Nella căzu pe gânduri. Asistentele trebuiau să transmită mai departe bârfele următoarei asistente, dar părerea generală era aceea de a o lăsa să creadă, cel puţin în primele câteva săptămâni, că şefa ei era o fiinţă destul de normală. Wagner era editura unde erai acceptat cel mai greu. Fiecare candidat – inclusiv Nella – trecea prin patru interviuri cu diferite persoane ce deţineau funcţii înalte, care culminau cu ultimul, pe care îl aveai la o ceaşcă de ceai foarte concentrat cu însuşi redactorul-şef şi fondatorul Editurii Wagner. Ultimul lucru pe care voia să îl audă orice nou-angajat după ce reuşea, într-un final, să se caţăre pe aceste ziduri imaginare, era că, de partea cealaltă, îl aştepta un şef nebun.

Dar situaţia de acum era diferită. Cine era Nella să nu îi spună adevărul lui Hazel?

Îşi ridică privirea spre peretele separeului şi se uită cu coada ochiului la spaţiul gol unde atârnase odinioară e-mailul despre şedinţele primăriei privind varietatea, în timp ce îşi aducea aminte de povestea pe care i-o spusese tatăl ei despre prima lui slujbă. Intrase într-un Burger King şi văzuse un frate măturând pardoseala, iar pe un altul la casa de marcat. În spatele casei de marcat era un frate care pregătea comenzile.

— Niciun şef alb pe-aici? Pare că faceţi o treabă faină aici, băieţi, îi spusese Bill Rogers tipului de culoare din spatele casei de marcat, care se dovedi a fi fratele – fratele adevărat – al colegului de clasă al tatălui ei, Gerald Hubbard.

Fratele lui Gerald zâmbise şi îi dăduse tatălui ei o cerere de angajare.

— Practic, noi ne facem singuri programul, spusese el. Ştii ceva? Ai venit la ţanc! Urmează să se elibereze un loc.

Cinci zile mai târziu, el se trezise la casa de marcat. Rezistase două schimburi fără să facă vreo greşeală. Abia în al treilea schimb un bărbat alb, îmbrăcat într-un costum elegant şi cravată, intrase în restaurant şi se prezentase ca fiind patronul. În sine, situaţia ar fi fost acceptabilă – Bill nu uitase că patronul era alb, iar pe-atunci, el le putea face faţă oamenilor albi ca oricine altcineva. Însă patronul sfârşise prin a fi un Simon Legree al

zilelor noastre. Şi se dovedise că fratele lui Gerald tocmai îşi încheia ultimul schimb la Burger King atunci când îi spusese lui Bill despre postul vacant.

Tatăl Nellei continuase să lucreze acolo timp de trei săptămâni. De atâta timp avusese nevoie ca să decidă că, dacă un şef i se adresa cu „băiete“, ar fi trebuit să câştige mai mulţi bani pentru asta. Câteva săptămâni mai târziu, el începuse să lucreze ca îngrijitor la un hotel i u ştaif din partea cealaltă a oraşului.

Un an mai târziu, la un picnic între vecini, tatăl ei îl întrebase pe fratele lui Gerald de ce nu îl avertizase.

— Nu ştiu, îi spusese acesta, ciugulind din cartilagiul unei coaste pe care mama cuiva îşi petrecuse toată dimineaţa ca să o gătească. Acelaşi lucru l-am păţit şi eu când am căutat un loc de muncă.

Nella auzise povestea aceasta de mai multe ori, însă mereu se simţise la fel când tatăl ei ajunsese la sfârşitul ei. Ea îşi jurase mereu că, dacă avea să se găsească vreodată într-o situaţie similară, nu avea să fie la fel de egoistă cum fusese fratele lui Gerald Hubbard. Şi iat-o acum într-o situaţie în care putea discuta la fel de sincer cu altcineva decât cu Malaika despre ce însemna să fii o persoană de culoare într-un birou plin de albi.

Ca şi când ar fi simţit că Nella era pe punctul de a ceda, Hazel îşi supse dinţii. Se holba în continuare la Nella, doar că acum ochii îi erau reci şi calmi.

— Haide, surioară, zise ea încet. Poţi fi sinceră cu mine.

Diminutivul fu ca un balsam pentru nodul din gâtul Nellei, care simţi cum se relaxează când expiră aerul printre buze.

— Sincer… şefa ta este bună la ceea ce face. Oricine o cunoaşte, o respectă, mai ales că este dispusă să editeze toate cărţile de ştiinţă pe care nimeni nu vrea să le atingă. Dar… Şoapta ei deveni un citit pe buze. E cam agitată. Pe bune.

Hazel nu tresări, ci doar încuviinţă.

— Mi s-a părut mie, zise ea după o clipă. Spune-mi: Ce părere au cei de-aici despre persoanele de culoare?

Nella privi în jurul ei, ca să se asigure că nu se afla nimeni prin preajmă.

— Hai să mă exprim astfel, zise ea, făcând ochii mari într-un mod teatral: Cei de la Wagner nu „văd“ în culori.

Hazel nu răspunse. Pentru o clipă, nu păru clar dacă ea sesizase tonul jucăuş al vocii Nellei. Poate că nici măcar nu o auzise.

Dar apoi, acea răceală din ochii ei se intensifică şi un zâmbet atotcunoscător înflori pe faţa lui Hazel.
— Mda, aceeaşi senzaţie am avut-o şi eu. Întotdeauna este bine să ştii cu ce ai de-a face, nu-i aşa?
Hazel schiţă un zâmbet reţinut, înainte să se întoarcă la biroul ei şi să înceapă să tasteze.
Nella îşi întoarse scaunul spre monitorul ei, zâmbind şi ea. „Surioară, e perfect adevărat."
*
Câteva ore mai târziu, Nella ştergea cu o unghie roz stratul de condens care se strânsese pe fundul paharului ei, apoi şi-o şterse de apă cu şerveţelul deja ud.
— Ţi-am spus că a locuit în Boston câţiva ani? Boston.
Malaika scutură din cap.
— Pe bune?! exclamă ea, tocmai când primele acorduri ale melodiei „Juicy" se revărsară din boxele aflate deasupra capetelor lor.
În seara aceea se aflau la 2Big, un bar unde se auzeau doar melodii cântate de Tupac şi de Biggie, într-o încercare oarecum întârziată, după cum scria şi pe pagina lor de internet, de a „uni cele două lumi".
— Iar Maisy şi Vera turuiau întruna despre Boston, aşa cum o fac mereu atunci când sunt pe val. Lăudându-l de parcă ar fi vreun oraş magic sau ceva de genul acesta.
Malaika ridică din umeri şi sorbi din romul cu Cola.
— Magic pentru unii oameni, poate. Cum îi spune Jesse Watson? „Mecca oamenilor albi"?
Nella încuviinţă, reamintindu-şi de emisiunea pe care o făcuse Jesse despre oraş cu doar câteva luni mai devreme, după prima – şi ultima – sa participare la jocul celtic.
— Doamne, o să-mi fie dor de omul ăsta. Acum, că Jesse face o pauză ciudată, cum voi mai putea face diferenţa între o agresiune măruntă şi o foaie de hârtie cu găuri în ea? glumi Malaika, melancolică. Apropo, Vera e mai liniştită acum, că el a dispărut pentru totdeauna?
Cu un an în urmă, Nella sugerase ca Jesse să fie invitat să contribuie la antologia „Forty under Forty" a Editurii Wagner, dar Vera ţâţâise la această propunere. Literalmente, şi destul de zgomotos, dacă e să fim sinceri.
— Între noi fie vorba, spusese ea în şoaptă, unii oameni îl văd ca pe un terorist emoţional, iar eu nu pot nega că sunt de acord cu ei.

Aşa cum făcuse şi atunci, Nella făcu o grimasă.

— Nu ştiu cât de mult urmăreşte Twitter-ul celor de culoare, zise ea, dar asta nu contează, oricum. Este imposibil ca Jesse să fi „dispărut pentru totdeauna” cu adevărat. Îi place mult prea mult să se afle în lumina reflectoarelor.

— Adevărat.

— Şi-apoi, pun pariu că a făcut anunţul despre ieşirea din spaţiul virtual astfel încât, atunci când va reveni cu actul său creativ impresionant cât unul al lui Beyonce, aşa va fi. Oamenilor le place mereu când el face asta.

Nella rosti aceste cuvinte de parcă nu i-ar fi păsat deloc, deşi anunţul făcut de Jesse, cum că avea să ia o pauză de pe reţelele de socializare – mai ales că motivul invocat fusese că voia „să se ocupe şi de alte lucruri” – o fascinase şi pe ea. Vera poate că spusese „nu” la sugestia Nellei referitoare la „Forty under Forty”, dar nu spusese „nu” la o carte scrisă numai şi numai de Jesse. Dacă Nella găsea o modalitate prin care să ia legătura cu el, poate că reuşea să îl convingă să scrie un rezumat atât de irezistibil, încât Richard şi Vera nu ar mai fi avut de ales decât să semneze pe loc un contract cu el.

Intenţionase să îi pomenească mai devreme despre această idee Malaikăi, poate chiar să sugereze câteva dintre proiectele pe care el le-ar fi pregătit după acea pauză – O carte de memorii? Un documentar? Un album de cântece bisericeşti? — dar vestea despre Jesse fusese umbrită de noutăţile despre Hazel.

— Oricum, să revenim la această fată nouă de culoare, zise Malaika, citindu-i gândurile. Cu sau fără această Mecca a oamenilor albi, am o întrebare importantă pentru tine: Crezi că vei fi prietena ei?

— Cu siguranţă! zise Nella. Mal, ştii cât de mult am aşteptat acest moment! Iar Hazel pare a fi mişto. Poate mult prea mişto pentru mine, de fapt.

— Imposibil.

— E din Harlem. E naturală – codiţe lungi, împletite. Ombre.

Codiţele împletite ombre invocară un „00000“, iar Malaika îşi ridică paharul.

— Bine, poate că este puţin mai mişto decât tine. Dar acum, zise ea, ferindu-se când Nella încercă să-i tragă una peste braţ, în semn de protest, să bem pentru că nu mai eşti Singura.

— Voi bea pentru asta.

Nella îşi ciocni paharul de bere, aproape gol, de paharul Malaikăi. Apoi, dădu pe gât o duşcă şi îşi puse paharul jos, privindu-i pe ceilalţi oameni care hotărâseră să bea ceva într-o seară de miercuri. În cea mai mare parte, erau perechi de femei în vârstă de douăzeci sau treizeci şi ceva de ani, care şedeau pe scaunele de la bar, sorbind din băuturi, râzând şi scuturând din cap cu o încântare evidentă. Fu cuprinsă de un sentiment plăcut de solidaritate în timp ce le privea pe cele câteva femei, în ţinutele lor de serviciu, având gurile pline de gin şi suc şi pline de frustrări după o zi de muncă.

Nella se gândea la ofurile pe care voise să i le spună Malaikăi, legate în mare parte de teama ei de a-şi exprima părerea referitoare la Shartricia. Nu i se părea corect. În urmă cu vreo câteva luni, Colin încetase în sfârşit să îi mai scrie numele greşit în e-mailuri; în urmă cu doar câteva săptămâni, avuseseră chiar un moment de apropiere referitor la copilăria lor, petrecută în Connecticut. Cei doi nu erau nicidecum prieteni, dar Nella simţea că făcuseră un oarecare progres în relaţia lor scriitor-asistent. Iar acum, trebuia să îl privească în ochi – pe Colin Franklin, un scriitor premiat, care se lutuia cu Reese Witherspoon – şi să îi spună că avea o problemă cu romanul lui?

Lăsase la urmă subiectul Colin, ascultând-o cu atenţie pe prietena ei plângându-se de şeful ei afurisit. Nella nu voia să monopolizeze prea mult conversaţia, mai ales că i se plânsese deja Malaikăi destul de mult despre Shartricia. Totuşi, în loc să îl aducă în discuţie pe Colin atunci când Malaika termină de povestit despre ultima tiradă a lui Igor referitoare la gambele ei, Nella îşi ridică paharul din nou.

— Aş vrea să mai fac o urare pentru faptul că nu sunt confundată cu noua fată de culoare. Slavă Domnului că are codiţe împletite, glumi Nella.

Malaika pufni.

— O, voi bea pentru asta.

Luă ultima înghiţitură de vodcă cu sifon, trântind paharul pe masă mai tare decât era nevoie. Avea acea expresie serioasă întipărită pe faţă, expresia pe care Nella o cunoştea foarte bine, ochii ei mari şi căprui privind-o fix şi fiind mai căscaţi decât de obicei.

— Cu sau fără codiţe împletite… ştii că unul dintre colegii tăi are să vă confunde cel puţin o dată pe tine şi pe noua fată de culoare. Asta ţi-o garantez.

3

20 AUGUST 2018

Nella căscă şi îşi cuprinse umerii cu braţele, într-o slabă încercare de a se opri să ia cana de cafea din automat, înainte ca aparatul să îşi termine treaba. Automatul era pe ducă de o săptămână şi ceva, ceea ce însemna că Heidi – singura angajată de la Wagner care ştia cum să stoarcă nectar din cafetiera Keurig – plecase să îşi viziteze familia în Germania.

Nella voia ca ea să se întoarcă. Acum. Capul îi bubuia îngrozitor, iar asta se datora faptului că Owen li se alăturase ei şi Malaikăi la 2Big cu o seară în urmă. Plecaseră din bar la o oră mult prea târzie pentru trei oameni care trebuiau să se trezească devreme în dimineaţa următoare.

Nella încerca să îşi amintească la ce oră ea şi Owen se vârâseră în sfârşit în pat, când un nou miros îl întrerupse pe cel de cafea şi, prin urmare, şi gândurile ei. Ea mirosi curioasă automatul, incapabilă să definească inculpatul dulce, până când aruncă o privire peste umăr. Hazel pătrunsese ca o adiere în bucătărie, ţinând într-o mână cana cu cafea, iar în cealaltă o casoletă. Purta o eşarfa de un galben electrizant, suficient de grea încât să alunge aerul condiţionat ce sufla cu agresivitate în metrou, dar suficient de uşoară încât să şi-o bage în geantă în vreme ce suporta căldura de pe peron, şi o pereche de ochelari mari şi albi, cum purtau vedetele de film, care semănau cu cei pe care îi probase Nella atunci când fusese ultima oară la cumpărături. Cu faţa ei mică şi rotundă şi fără o bărbie proeminentă, semănase în acel moment cu un Chihuahua care se juca de-a costumatul sub reflectoarele magazinului H&M din Herald Square. Însă rujul roşu-aprins de pe buzele lui Hazel şi cercurile supradimensionale de argint din urechile ei reuşiră să încline balanţa în favoarea sa.

— ’Neaţa, Nell! Care-i treaba?

Hazel îşi puse cana pe masa mare din sticlă aflată în mijlocul bucătăriei. Nella descoperise deja că aşa începea Hazel majoritatea conversaţiilor, indiferent cât de evident era răspunsul şi indiferent cât de mult o deruta asta pe Maisy. Lucru care se întâmpla de fiecare dată, observă Nella.

— Mi-aştept cafeaua de dimineaţă.

Cafetiera Keurig scoase un alt sunet umed – mai zgomotos decât cel din urmă cu două zile – de parcă şi ea ar fi fost disperată să participe la conversaţie. Heidi trebuia să se întoarcă imediat din vacanţa ei, înainte ca toţi cei de la Wagner să înceapă să se atace unul pe altul cu cuttere şi capse din cauza lipsei de cofeină.

— Încă nu m-am dumirit cum funcţionează. Este ceva de capul ei?

— Eh. Mai bine iei apă din Canalul Gowans şi-o torni peste nişte boabe de cafea pe care le-ai zdrobit cu cei mai murdari pantofi pe care îi ai. Dar e gratis, aşa că…
— Rahat, „gratis” este aroma mea preferată.
Hazel râse în timp ce îşi puse mâncarea în frigider şi închise uşa. Îşi băgă mâna în buzunarul jachetei şi scoase o pungă plină cu ierburi. Mişcările ei trimiseră un alt val de dulceaţă spre nările Nellei, iar ea abia se abţinu să nu se ferească. Deşi ea şi Hazel erau vecine de separeu de mai bine de trei săptămâni, încă nu se obişnuise complet cu uleiul de păr al noii ei vecine. Sau cu parfumul său. Indiferent ce era, Nella era convinsă că nu era Brown Buttah. Nu avea un miros atât de puternic.
— Iubitul meu lucrează într-o ceainărie, adăugă Hazel, aşa că primesc tot timpul ceai aromat gratis.
— Frumos.
Nella se gândi să o întrebe despre ceainărie, însă cafeaua ei era gata şi un nou scriitor al Verei trebuia să o sune în mai puţin de cinci minute, ca să discute despre procesul de redactare.
— Trebuie să plec.
— Bine! Ne vedem peste trei secunde.
— Da! Ne vedem.
Nella îşi luă cana din cafetieră. Când se întoarse să plece, Hazel spuse, mai încântată decât o auzise Nella vorbind vreodată:
— Dumnezeule, stai! Ador cana ta.
— Mersi! E un cadou de la mama.
Hazel făcu doi paşi spre masă şi îşi luă în mână cana. Pe partea laterală erau pictate spirale violet, albastre şi portocalii, neîndoielnic un desen al Zorei Neale Hurston, cu pălăria înclinată şi toate alea.
Nella nu ştia cum de nu o observase până atunci. Era uluitoare.
— Căni gemene! Doar că Zora ta este chiar mai frumoasă. Grafica este minunată.
— Mulţumesc! îmi înseninează zilele, chiţăi Hazel, îndreptându-se spre dozatorul cu apă caldă.
— De unde o ai?
— De la iubitul meu, de fapt. El a pictat grafica. Apoi, l-a rugat pe un prieten al lui, care lucrează în ceramică, să mi-o facă pentru prima noastră aniversare. A personalizat chiar şi mânerul. Bestială, nu-i aşa?

Nella privi cu atenţie canelurile mici, cu spaţiu de un deget între ele, neputând să nu observe că Hazel pomenise că avea un iubit nu o dată, ci de două ori în decursul unei interacţiuni foarte scurte. Acest lucru o amuza, deoarece era genul acela de detaliu care nu însemna nimic – până când, desigur, era combinat cu alte nimicuri pentru a se transforma în ceva.

În ochii Nellei, acest „ceva” însemna lipsă de încredere în sine. Simţi o oarecare mândrie că ea nu pomenise numele lui Owen nici măcar o dată noii sale colege. La naiba, ba chiar se umflă puţin în pene. Iubitul ei nu o definea.

Cu toate astea, Owen uitase de toate cele trei aniversări ale lor.

Nella îi mai complimentă o dată cana, iar când Hazel se întoarse ca să-şi pregătească ceaiul, o salută scurt. Avea nevoie de fiecare secundă din cele trei minute rămase ca să se pregătească pentru convorbirea telefonică.

Dădu să o uşchească din loc, când o auzi pe Hazel zicând ceva.

Nella se opri cu un picior în aer, cântărindu-şi opţiunile. Era suficient de departe încât să se poată preface că nu o auzise pe Hazel vorbind. Dar o auzise. Două cuvinte, de fapt: „Burning“ şi „Heart“. Kryptonita negrilor pentru o inimă împietrită şi obsedată de muncă.

Părinţii ei îi oferiseră în dar prima carte a Dianei Gordon când împlinise paisprezece ani, cu o vară înainte să înceapă liceul. Aceasta îi captase atenţia încă de la prefaţă. Îi plăcea să citească despre Evie cea încăpăţânată, o adolescentă de culoare care fuge de părinţii ei conservatori, dintr-un orăşel din Noua Anglie, şi despre membrul dur şi sever al Partidului Panterele Negre de care se îndrăgosteşte aceasta.

Nella vedea frânturi din ea în Evie. Părinţii ei nu fuseseră niciodată genul de oameni care să întoarcă şi celălalt obraz – o crescuseră învăţând-o să spună tare şi răspicat atunci când ceva nu era în regulă şi să nu permită nimănui să o trateze ca şi când ar fi fost neimportantă. Însă, în adolescenţă, Nella nu fusese nevoită niciodată să apeleze la aceste instrumente. Aşadar, se regăsea în disperarea Eviei de a-şi trăi cu adevărat viaţa şi în dorinţa ei de a gusta dintr-o lume necunoscută care exista dincolo de înţelegerea sa.

Nella nu reuşise să lase din mâini cartea „Burning Heart“ toată luna august şi, deşi aceasta avea aproape cinci sute de pagini, o citise de trei ori, una după alta. Scrisese despre ea într-un proiect de vară pe care trebuia să îl pregătească bobocii în septembrie şi, aproape opt ani mai târziu, aceasta constituise schiţa unei disertaţii pe care nu reuşise niciodată să o publice. Deoarece cartea „Burning Heart“ fusese scrisă şi editată de femei de

culoare, ea considera important impactul social al acesteia, alături de alte două cărţi care erau editate şi scrise de indivizi ai aceleiaşi rase – o realizare rară, descoperise ulterior Nella.

Totuşi, erau prea multe de explicat atunci când era în grabă, aşa că Nella intră repede în bucătărie, oftă uşor şi zise:

— Scuze… Ai spus ceva de „Burning Heart”?

Hazel aruncă o privire peste umăr.

— O, mă întrebam doar dacă îţi place Diana Gordon. Aseară, am dat peste o carte veche despre ea, scrisă de Joan Circatella, şi m-a făcut să-mi doresc să citesc din nou „Burning Heart“, chiar acum.

— Joan Circatella? Incredibil! M-am inspirat foarte mult din munca ei pentru lucrarea de licenţă din facultate. Observând pe faţa tovarăşei ei ceva ce aducea a curiozitate, Nella adăugă: „Pentru noi, despre noi: Efectul ochilor negri asupra gândurilor negre”.

— Fato.

Hazel făcu ochii cât cepele când îşi puse cana pe masă, astfel încât să poată bate din palme pentru a puncta momentul.

— Dar e bestial. Iar tu faci pe modesta. Disertaţia aceea ar trebui să-ţi aparţină.

— Mersi!

Nella zâmbi. Îngrijorându-se să nu pară prea arogantă, ea adăugă, chiar dacă Hazel nu întrebase:

— Mereu m-a intrigat faptul că „Burning Heart” a fost scrisă şi editată de femei de culoare, iar asta m-a inspirat să aduc în discuţie impactul său social. Am mai comparat alte două cărţi care au fost scrise de către editori-scriitori de culoare.

Hazel bătu din nou din palme.

— E genial! Aş putea citi ceva de genul în Salon sau altundeva. Te rog spune-mi că ai făcut ceva cu ea, surioară. Te implor.

— Păi… a fost cam greu, ştii… cu Kendra Rae şi toate alea… ridică Nella din umeri.

— Ce vrei să spui? Stai, Dumnezeule! încă mai lucrează aici?!

Codiţele împletite o plesniră peste faţă când Hazel aruncă o privire încântată prin bucătărie.

— Nu, nu, zise Nella, vocea ei devenind şoptită. Tocmai asta-i treaba. E dispărută în misiune de mulţi ani.

— O! Da. Presupun că treaba este imposibil de dus până la capăt. Păcat că a plecat, zise Hazel, luându-şi iar cana în mână. Domeniul acesta are nevoie de mai mulţi editori de culoare, mai mulţi mentori de culoare… mai multă culoare peste tot.

— Ştiu şi.. Nella clătină din cap, simţindu-se dărâmată; îşi dorise (u disperare să poarte această conversaţie, dar acum nu era momentul potrivit. Doamne, îmi pare foarte rău. Voi rata convorbirea telefonică.

Credea că rostise aceste cuvinte cu suficientă blândeţe. Rostise de prea multe ori cuvântul „foarte” şi arătase cât de puţin control. Ivea asupra întregii situaţii. Cu toate acestea, se simţi o schimbare în starea de spirit a lui Hazel. Umerii îi erau lăsaţi, de parcă o greutate ar fi atârnat de fiecare din ei. Până şi cana o ţinea altfel în mână – în loc să o ţină pe palmă, Hazel strângea de toartă cu aproape toate degetele, lovind uşor partea laterală cu unghia lungă de la degetul mic.

— Îmi pare rău! zise din nou Nella. Nu e nimic personal. La convorbirea telefonică, mă refer. E o chestiune ce ţine de un scriitor. Ţine de muncă.

Hazel ridică din umeri, mijind ochii.

— Am înţeles. Voi face şi eu asta, la un moment dat. Presupun.

— O vei face des. Lui Maisy nu-i place să discute cu nimeni la telefon în afară de Ken.

— Soţul ei?

— Terapeutul ei.

Acest cuvânt aduse zâmbetul pe buzele lui Hazel.

— Am de învăţat atâtea lucruri!

Simţindu-se încrezătoare că liniştise lucrurile suficient de mult, Nella încercă din nou să plece din bucătărie. De data aceasta, Hazel o urmă, ţinând pasul cu ea.

Nella îi oferi un mic zâmbet stânjenit.

— Hei, ce-ar fi să luăm prânzul împreună cândva, săptămâna aceasta, acum că te-ai mai acomodat?

Privi în jurul ei, ca să vadă dacă nu bântuia vreun coleg pe coridoare, chiar dacă angajaţii care ocupau funcţii înalte nu veneau la birou până la ora zece şi ceva.

— Te pot pune la curent cu toate. Neoficial, desigur.

— Sigur. Mi-ar plăcea.

— Minunat. Rămâne pe mâine?

— Este perfect mâine.

Ajunseră în sfârşit la birourile lor. Nella mută un teanc de hârtii, care se tot mărise în ultimele două săptămâni, ca să facă loc ceştii de cafea de care nu se atinsese, şi aruncă o privire spre telefonul de pe birou. Avea două apeluri ratate: unul de la Vera, iar celălalt de la Colin Franklin, care, probabil, confirma întâlnirea pe care urma să o aibă cu ea şi cu Vera săptămâna viitoare.

Ea oftă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Hazel. La naiba, ai ratat apelul telefonic pe care îl aşteptai? E vina mea, fată.

Când Nella îşi ridică privirea, Hazel stătea lângă ea, iar buzele ei formau un „O“ perfect.

— Ăăă… nu… nu, nu l-am ratat. Am… am multe lucruri pe cap acum. Chestii legate de un scriitor, ştii tu.

— Of, biata de tine. Hei, ca să ştii: eu sunt aici. Dacă vrei să vorbim despre Diana, Zora, Maya, practic despre orice regină de culoare a literaturii… Aş putea vorbi la nesfârşit. Dar sunt aici şi pentru tine. Să bârfim, să ne plângem, orice. Hazel o bătu uşor pe umăr pe Nella. În Boston nu am avut niciun coleg de culoare şi am crezut că nu voi avea nici aici. Aşa că este… nemaipomenit.

O străbătu o căldură pe care Nella nu o mai simţise din partea niciunui vecin de separeu de când Yang îi inundase simţurile. Zâmbi, ochii umplându-i-se de… erau lacrimi? Ce naiba?

— Şi eu simt la fel, Hazel, zise ea. Îţi mulţumesc.

— Desigur!

Nella se întoarse ca să ridice receptorul, înviorându-se şi simţindu-se pregătită să se apuce de treabă. Dar ceva o opri.

Era Hazel, pe care o simţea stând în continuare aplecată asupra ei.

— Deci, eşti bine? Totul e în regulă?

Vocea lui Hazel scăzuse cu câteva octave, apropiindu-se de un registru pe care, de obicei, îl folosea o mamă pentru a-şi linişti odorul. Ochii ei păreau goi, lipsiţi de orice altceva în afară de o senzaţie de pustietate disperată.

Nella îşi ridică privirea spre Hazel, nedumerită. Ţinea în continuare receptorul la ureche, dar nu se mai auzea tonul, ci acel bip-bip-bip care se auzea atunci când ţineai receptorul ridicat din furcă prea mult timp.

— Da, sunt bine. Vorbim mai multe la prânz, şopti ea, arătând cu bărbia în jurul ei. Pereţii au urechi, ştii?

Hazel încuviinţă şi rânji, expresia absentă dispărându-i de pe faţă atunci când îi făcu un semn cu ochiul.

— O, ştiu.

4

21 AUGUST 2018

Prânzul împreună cu Hazel însemna Nicos, o cafenea micuţă, care le promitea clienţilor produse de la Au Bon Pain, dar le oferea, de fapt, de la Panera. Nu era neapărat un local frumos, dar Nella îl alegea adesea pentru că era ieftin, iar sus-puşii care puneau piciorul aici îşi luau întotdeauna mâncarea la pachet. Şi, din moment ce sus-puşii cu siguranţă nu îi duceau pe agenţi sau pe scriitori la Nicos – chelnerii nu trebuiau să lipsească atunci când serveau masa împreună cu clienţii –, cafeneaua îi oferea Nellei ce îşi dorea cel mai mult: un loc doar al ei unde să ia prânzul, având în vedere faptul că separeul său de la birou era câmpul de bătălie al tuturor, implicit şi al el.

Hazel plăti prima şi, spre încântarea Nellei, alese o masă la soare, lângă o vitrină mare care dădea înspre Seventh Avenue, unde era un du-te-vino. Nella i se alătură, punându-şi pe masă sendvişul şi sucul în timp ce îşi băga portmoneul în sacoşa uzată de la Editura Wagner.

— M-am gândit că ar fi plăcut să stăm puţin la soare. E super, nu?

— Categoric. Nu strică puţină vitamina D.

— Adevărat.

Hazel scoase capacul din plastic ce acoperea salata şi împunse o alună cu degetul.

— Sunt foarte bucuroasă că, în sfârşit, facem asta. Voiam să te întreb dacă vrei să bem o cafea, dar la naiba! Procesul acesta de învăţare este dificil. Am simţit că mă înec în ultimele două săptămâni şi n-am avut timp de aşa ceva.

Nella încuviinţă.

— Mda, îmi amintesc cât de greu mi-a fost în primele luni. Dar te-ai descurcat de minune! Pe bune, ţi-ai fi dat seama dacă n-ar fi fost aşa. Vorbesc serios.

Hazel lăsă complimentul să se rostogolească de pe umerii ei în micul tub de sos pentru salată pe care se chinuia să îl desfacă. Apoi, îşi luă furculiţa şi îl împunse.

— Maisy a amintit că Vera are câteva cărţi destul de importante în lucru chiar acum, zise ea. Cred că eşti foarte încântată.

Nella făcu o grimasă când vocea lui Colin Franklin, care citea imitând o femeie de culoare asuprită, îi răsună în urechi.

— Mda, ai putea spune că Vera are câţiva scriitori de renume.

— Sam Lewis, corect? Evelyn Kay. Şi… Colin Franklin?

— Îhî.

— El cum este? întrebă Hazel, făcând ochii mari. Trebuie să fie interesant.

— „Interesant" este… un mod bun de a-l descrie.

Hazel rânji, aplecându-se în faţă.

— De ce am senzaţia că nu-mi spui tot?

— Păi… Nu e uşor să lucrezi cu el. Cu toate că s-a mai înmuiat puţin.

— Da, dar… de unde a început, corect?

— Corect. Tocmai. Ideea este că… Nella îşi plimbă privirea prin cafenea, ca să vadă dacă recunoştea pe cineva prin apropiere. Încerc să nu vorbesc despre scriitorii Verei cu altcineva. Este o regulă generală bună – unii editori o văd ca pe o spălare a rufelor murdare în public.

— Am înţeles.

— Şi nu-mi place să mă plâng… pentru că, în primul rând, mi-a fost foarte greu să obţin un post la Wagner. Ar trebui să fiu recunoscătoare.

Hazel îşi puse furculiţa jos.

— Doamne! Ce este? Mie poţi să-mi spui. N-am nicio miză în jocul acesta.

Nella îşi înclină capul, privind-o întrebător.

— Cel puţin, nu încă. Hei, nici măcar nu sunt sigură că vreau să fiu editor de carte, adăugă Hazel. Încă mai tatonez terenul.

— O! Totuşi, Nella nu era convinsă. Promiţi că va rămâne totul între noi?

— Ei, haide! Amândouă ştim că trebuie să fim unite. Şi, cine ştie, poate părerea mea neutră îţi va fi de ajutor.

Nella nu o putea contrazice. Prin urmare, îi povesti lui Hazel totul despre Shartricia din „Needles and Pins". Dezgustul ei, reţinerile ei – expuse tot ce o frământa chiar acolo, pe masa dintre ele.

Până când termină, Hazel îşi mâncase tot prânzul, în timp ce sendvişul Nellei stătea neatins în faţa ei.

— Scuze, zise ea, înlăturând învelişul din plastic ca să poată muşca. Doar că, de fiecare dată când vorbesc despre asta, mă simt încă şi mai frustrată.

Şi mă întreb, sunt nebună? Exagerez?

— Raaahat. Din câte mi-ai povestit despre Shartricia, mi se pare că ai tot dreptul să simţi ceea ce simţi. Am citit una dintre cărţile lui Franklin pentru un club de carte, în liceu. „Illegally Yours“, cred că era? Descrierea femeii mexicane din cartea aia este cel puţin problematică. Îmi pot imagina durerea ta.

Nella se strâmbă.

— Ştiu. Din fericire, nu eram aici când a scris-o pe aceea.

— Şi ce fel de nume este „Shartricia”, oricum? Doamne, Dumnezeule! „Shaniqua” nu a fost suficient de bun pentru un nume tipic de fată de culoare? Dintre toate locurile, aici a simţit cu adevărat nevoia să fie creativ?

— Că bine zici, fată, zise Nella, pocnind din degete; era exact ce voia să audă. Sunt de acord cu tine. Tocmai de asta e nasol – că nu pot să-i atrag atenţia asupra acestui lucru.

— De ce nu?

— Pentru că va crede că îl fac rasist. Ştii cum reacţionează albii atunci când cred că îi faci „rasişti”.

Nella oftă, amintindu-şi cum, la scurt timp după o tură de întâlniri la primărie privind varietatea, îi auzise pe câţiva angajaţi de la Wagner sporovăind în bucătărie despre ideea de a fi obligaţi să angajeze persoane care nu erau albe. „Hai să facem exact asta, spusese cu indignare Kevin, de la departamentul de marketing digital. Exact asta. Apoi, să vedem ce va face Richard când vom începe să angajăm persoane necalificate, iar lucrurile vor merge prost. Sunt sigur că îşi va schimba părerea atunci.”

Kevin stătuse cu spatele la Nella, la fel şi individul alb necunoscut cu care vorbea acesta. Dar chiar dacă ar fi văzut-o, Nella intuia că niciunul din ei nu ar fi spus altceva. În mod ciudat, colegii ei o lăsaseră să înţeleagă încă de la început că nu o vedeau ca pe o tânără de culoare, ci ca pe o tânără care era întâmplător de culoare – ca şi când diploma ei de licenţă ar fi şters toată melanină. În ochii lor, ea era excepţia. Ea era „calificată”. O adevărată Obama a editurii, ca să spunem aşa.

Uneori, Nella considera acest lucru o binecuvântare. Colegii nu se oboseau niciodată să îi ceară păreri avizate şi rareori o întrebau despre „problemele negrilor” – fie că nu voiau să o jignească făcând asta, fie că nu le păsa suficient de mult încât să întrebe. Alteori, ea însă considera acest lucru umilitor, ca şi când acceptarea unui post la Wagner însemnase, de asemenea, renunţarea la identitatea ei de persoană de culoare.

— Fată, rosteşti adevărul meu, zise Hazel, bătând cu furculiţa în farfurie. Chiar şi atunci când insinuezi subtil că o persoană albă este rasistă – în special un bărbat alb – ei cred că este cea mai zdravănă palmă peste faţă. Preferă să li se spună oricum altcumva, numai „rasişti” nu. Sunt gata să polemizeze cu tine, folosind orice mijloace.

— Practic, este versiunea lor pentru cuvântul care începe cu „n“, fu de acord Nella.

— Ceea ce este ilar, deoarece persoanelor de culoare li se spune „negrotei” de o grămadă de ani, iar ei n-au avut de ales decât să meargă mai departe. Să meargă pe stradă fără să se plângă. Secole întregi, zise Hazel, lovind cu pumnul în masă, ni s-a spus „negrotei”, omule. Şi poate de vreo treizeci de ani încoace noi le spunem albilor „rasişti” – cuvântul acesta n-a avut niciun înţeles în vocabularul limbii engleze până mai de curând, şi nici acum unii oameni nu îl consideră un cuvânt jignitor. Şi, brusc, este sfârşitul afurisitei ăsteia de lumi pentru oamenii ăştia.

Nella era împietrită, şocată. Tot ceea ce spunea Hazel era în asentimentul văicărelilor ei şi ale Malaikăi atunci când auziseră cea mai recentă ştire, cum că încă un politician fusese surprins făcând şi zicând ceva rasist, însă Nella nu se aşteptase ca Hazel să fie atât de înflăcărată. Tânăra se descurcase foarte bine în discuţia despre Boston cu Maisy şi cu Vera când se cunoscuseră.

Nici cuplul de coreeni bine îmbrăcaţi, care şedea la masa alăturată, nu anticipase acea izbucnire de furie. Nella observă că oamenii încetaseră să mai vorbească şi le priveau curioşi printre înghiţituri.

Şi Hazel păru să observe schimbarea de la masa învecinată. Îşi descleştă pumnii şi expiră, şoptind: „Scuze.”

— Nu, e în regulă. De fapt, e chiar înviorător, zise Nella. Aşa că… îţi mulţumesc.

— Părinţii mei sunt destul de cunoscuţi în comunitatea lor pentru activismul social, adăugă încet Hazel, la fel şi bunicii mei. De fapt, bunicul a murit în timpul unui protest. Bănuiesc că i-am moştenit.

Nella icni.

— O, uau! Hazel, îmi pare atât de rău! Când?

— În 1961. Protesta împotriva noii legi referitoare la autobuze. „Desfăşurare excesivă de forţe armate.”

Hazel mimă ghilimelele atunci când rosti aceste ultime cuvinte.

Nella îşi duse mâinile la obraji. Un amestec de reportaje referitoare la Mişcarea pentru Drepturile Civile îi trecu prin minte în alb şi negru, completat de lovituri furioase de bastoane ale poliţiştilor şi de cântece de factură religioasă cântate de negri.

— Uau, repetă ea, negăsind un cuvânt mai bun, cu toate că existau multe.

Se opri la „îmi pare rău."

Hazel ridică din umeri.

— Mersi. Dar eu sunt aici, nu? Nu cred că lui i-ar părea prea rău de asta.

Nella încuviinţă şi îşi mestecă mai departe mâncarea. Cele două femei rămaseră tăcute şi îngândurate suficient de mult timp încât cuplul de coreeni să se ridice în picioare şi să fie înlocuit de unul puţin mai în vârstă, cu aer european. Între timp, fantoma bunicului lui Hazel dădea târcoale mesei lor, provocând-o pe Nella să spună ceva care avea aceeaşi încărcătură ca vorbele pe care tocmai le rostise nepoata lui.

Într-un final, ea înghiţi şi ultima îmbucătură din sendviş şi spuse:

— Poate că ar trebui să le spun lui Colin şi Verei ceva despre cartea asta. Au fost făcute sacrificii şi mai mari, nu?

Hazel îşi ridică privirea spre ea. Dădu o dată din cap, solemn.

— Întrebarea este cum s-o fac, fără să pun în pericol relaţia pe care o am cu Vera. Nu cred că vreunul din ei va înţelege cu adevărat. O fată de culoare, care îi spune celui mai vândut scriitor al Editurii Wagner că personajul lui de culoare este creionat niţel cam rasist? Pe bune? Aş putea fi concediată.

— Crezi? întrebă Hazel, căzând pe gânduri. Ei bine, poate. Totuşi, Vera pare mult mai deşteaptă de-atât.

— Este deşteaptă, dar sunt sigură că Vera este foarte… „luminată".

— Pe bune?

— Provine dintr-o familie înstărită, zise Nella.

— La fel şi tu, corect?

Nella îşi înclină uşor capul, întrebându-se cum de ghicise Hazel. Se mândrea adeseori cât de diferită era faţă de colegii ei din Ivy League, aparţinând clasei superioare de mijloc – nu doar prin înfăţişare, dar şi prin felul în care se descurca în viaţă. Totuşi, Nella ştia că era destul de privilegiată. Părinţii ei nu fuseseră bogaţi, dar în copilărie nu dusese lipsă de nimic. Locuiau într-o casă frumoasă; mergeau în vacanţe de două ori pe an. Frecventase şcoli de stat bune şi fusese întotdeauna de la sine înţeles că avea să meargă la facultate. De asemenea, fusese de la sine înţeles că, dacă

Nella ar fi avut cu adevărat nevoie de ajutor financiar, părinţii ei i l-ar fi putut oferi.

— Părinţii mei o duceau destul de bine atunci când m-au avut. Bănuiesc. Asta, dacă să te naşti în clasa de mijloc înseamnă acelaşi lucru cu a o duce bine. Dar nu este acelaşi lucru cu a proveni dintr-o familie bogată. Bogată din generaţie în generaţie. Cel puţin, nu cred.

— Scuze, n-am vrut să te jignesc… Hazel îşi ridică o mână. Doar că m-am gândit că, din moment ce lucrezi la Wagner, iar salariul e cam de rahat, trebuie să ai o mică plasă de siguranţă. Atâta tot.

— Nu chiar. Am un împrumut pentru studii pe care trebuie să îl plătesc de una singură, zise Nella, neputând să ascundă tonul de apărare care se furişa în vocea ei şi care o făcea să îşi agite picioarele sub masă. Iar părinţii nu îmi dau bani de chirie. Numai în caz de urgenţă sau ceva.

— Corect. Îmi cer scuze, repetă Hazel. Oricum, asta nu contează. Ce voiam să spun este: Crezi că doar pentru că Vera are bani, automat este incapabilă să simtă orice urmă de empatie faţă de oamenii de culoare?

Nella se holbă la fată, întrebându-se unde dispăruse spiritul de Panteră Neagră al celei alături de care lua masa de prânz. Trecuse brusc de la un Baraka la un Barack lăuntric – de la o atitudine conflictuală la una de compasiune – în mai puţin de şaizeci de secunde. Această schimbare era şocantă şi, dintr-odată, Nella nu mai ştia care versiune a lui Hazel îi vorbea.

— Poate că Vera nu este aşa, recunoscu ea, dar îmi închipui că privilegiul de a avea bani, plus privilegiul de a avea pielea albă, poate însemna că treaba asta ar putea fi mult mai puţin probabilă.

Hazel ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ştiu că sunt nouă, dar dintre toţi, Vera mi se pare atât de… Nu ştiu. Abordabilă? Cel puţin, mi se pare a fi mai cu picioarele pe pământ decât Maisy.

— Mda, poate că aşa este. Cu toate astea, mi se pare că există nişte bariere evidente care, de cele mai multe ori, ne împiedică să purtăm o conversaţie directă.

— Faptul că e şefa ta… mda. E de la sine înţeles. Mă gândeam că, poate, Vera este una dintre persoanele de treabă. Nu ştiu, poate că e o nebunie să spun asta.

„Una dintre persoanele de treabă”. Una dintre cele mai periculoase fraze care a existat vreodată în limba engleză. Asta obişnuia mereu să spună mama Nellei, iar tânăra ajunsese să îi dea dreptate. Putea accepta ideea de

aliaţi – oameni care „înţelegeau”. Hotărâse că Owen era unul dintre acei oameni la câteva săptămâni după ce se cunoscuseră în spaţiul virtual şi începuseră să iasă împreună. Nimic nu o făcuse să o ia în această direcţie. Motivul nu era faptul că el „nu vedea rasa” sau că ştia toate versurile melodiei „Love and Happiness” a lui Al Green, deoarece vedea şi nu vedea (cu toate că imita foarte bine improvizaţiile lui Al Green). Totuşi, ea refuza să îl considere până şi pe iubitul ei ca fiind „unul dintre cei buni”, deoarece era aproape imposibil ca o fiinţă umană să dea dovadă de atât de multă consecvenţă şi de atât de multă inocenţă.

Nella se aşteptase ca noua ei vecină de separeu, care venea din cea mai mare şi mai bogată Mecca a negrilor din ţară, să fie în asentimentul ei. Hazel nu petrecuse ultimii ani muncind alături de albi în Boston?

Apoi, se gândi cu câtă căldură o primise Vera pe Hazel, în prima ei zi de muncă. Şi cât de amabilă putea fi Vera într-o întâlnire faţă în faţă – atunci când era dispusă să lase garda jos; atunci când era dispusă să fie niţel mai umană. Nella îşi dădu seama că, poate, era puţin cam dură cu şefa ei. Poate că, de dragul lui Hazel, ar fi trebuit să fie mai îngăduitoare.

— Ai dreptate, însă, concluzionă ea. Vera nu e Maisy.

Cele două fete de culoare tăcură din nou, privind prin fereastră la trecătorii care mişunau prin Midtown. Era o zi deosebit de caldă şi era limpede că mulţi turişti care ieşiseră la plimbare nu ştiau cum să se comporte în cele 35°C care fuseseră anunţate. Nella regreta şi ea faptul că nu urmărise prognoza meteo înainte să îmbrace bluza cu guler pe gât în dimineaţa aceea, observând petele mici de transpiraţie de la subsuori, care apăruseră după ce străbătuseră pe jos cele trei cvartale, în urmă cu patruzeci de minute.

Hazel, pe de altă parte, părea în largul ei în lumina soarelui. Se îmbrăcase şic, cu un maieu rozaliu, pe care îl lăsase la vedere abia după ce se îndepărtaseră câţiva paşi de birou şi se simţise suficient de confortabil încât să-şi dea jos jerseul cu nasturi.

Nella îşi făcu vânt cu mâinile de câteva ori, anticipând că urmau să iasă la căldură.

— Probabil că ar trebui să ne întoarcem, zise ea într-un final, strângând resturile cu o palmă.

— Probabil că e o idee bună. Având în vedere cât de mult am dat-o în bară cu Maisy, nu cred că mi-am câştigat dreptul de a avea o oră de pauză la prânz, glumi Hazel. Hei, încă un lucru.

— Ce? rosti Nella, care era pregătită să pornească spre coşul de gunoi, cu traista agăţată pe umăr.

— Un sfat, dacă are vreo importanţă: Indiferent dacă Vera este abordabilă sau nu, cred că ar trebui să vorbeşti cu ea. Îţi va mulţumi. Nu e mai bine să îi dai acum şansa să repare lucrurile decât să fii acea persoană de culoare care a trecut totul cu vederea, chiar sub ochii ei? îţi aminteşti de reclama aceea la Pepsi cu Kendall Jenner?

Nella şi-o amintea, bineînţeles. Ea şi Malaika o întorseseră pe toate părţile prin mesaje imediat după ce o vizionase fiecare, punându-şi întrebări despre persoanele de culoare care jucaseră un rol în realizarea acelei reclame. Cel mai probabil nu existase niciun factor de decizie de culoare în compania Pepsi, ceea ce ar fi explicat concepţia clipului. Cum rămânea cu persoanele de culoare care nu fuseseră în sala de şedinţe, dar care participaseră la realizarea acelei reclame? Cum ar fi persoana de culoare care ajutase la găsirea unui l< ic de filmare sau cea care ţinuse aparatul de filmat sau cea care îi coafase pe unii sau pe alţii? Cu siguranţă trebuie să fi fost câteva persoane de culoare prin preajmă; poate că unii au urmărit cum reclama a răsărit dintr-o idee, transformându-se într-o campanie în toată regula. Nu existase sentimentul că era ceva greşit, ceva puţin c am deplasat, în mintea cameramanului care o privea prin lentilă pe Kendall Jenner smulgându-şi peruca de pe cap? Sau omul primise deja atât de multe lovituri în meseria aceea, încât nu i se păruse nimic greşit la scena aia?

Nella şi Malaika nu putuseră hotărî ce era mai rău: a şti şi a nu lua măsuri sau a nu şti nimic. Însă părerea Malaikăi, în calitate de secretară a unui guru al fitnessului, fu aceea de a nu spune nimic. Dacă salariul era suficient de bun, nu vedea niciun motiv pentru care să dea cu piciorul postului pe care îl ocupa. La urma urmei, erau în secolul XXL Dacă albii nu puteau naviga pe apele corectitudinii politice, era problema lor.

Nella îi trimisese drept răspuns un rând de emoticoane cu feţe care se strâmbau, şi nimic mai mult. Ea nu se aflase încă la Wagner în situaţia în care să fie nevoită să aleagă dacă să se lase purtată de val sau să pună piciorul în prag, dar acum se afla în acea situaţie.

Hazel o studia cu atenţie pe Nella, încercând clar să descifreze dacă aceasta urma să dea glas temerii care i se citea pe faţă. Când ea o făcu, Hazel se ridică încet de pe scaun, dar înainte să meargă să arunce gunoiul, ea se aplecă în faţă şi îşi propti pumnul pe masă, între ele. Nu lovi cu el ca mai înainte, dar agitaţia de mai devreme se simţi din nou în tonul ei.

— Ştiu că ţi-e teamă. Dar aminteşte-ţi de disertaţia ta. Doar gândeşte-te la ea! Tu ştii la fel de bine ca mine cât de greu îi este unei scriitoare de culoare să găsească o editoare de culoare în industria asta. Şi cât este de special atunci când se întâmplă asta. Cum altfel vom putea face să se întâmple asta din nou? Trebuie să le uşurăm situaţia persoanelor de culoare care vor hotărî că vor să lucreze în domeniul editorial, corect?

— Corect? repetă ea, când Nella nu îşi depărtă buzele suficient de repede.

Nella încuviinţă cu înflăcărare.

— Da! Da. Corect.

— Trebuie să doborâm câteva bariere pentru ele! porunci Hazel.

Nella se ridică în picioare. Se simţea plină de energie; se simţea liberă. Se simţea pregătită să meargă la o adunare sau, cel puţin, pregătită să dea dovadă de puţin din îndrăzneala specifică negrilor.

— Mare dreptate ai, Hazel!

— Al naibii de mare dreptate! Asta-mi place să aud, surioară. Hazel o îmbrăţişă scurt pe Nella, înainte să îşi ia lucrurile. Hei, a fost foarte distractiv! O putem face din nou în curând?

Nella încuviinţă, pregătindu-se să facă o glumă legată de faptul că, dacă vor lua prânzul împreună de prea multe ori, colegii lor albi s-ar putea să înceapă să-şi facă griji. Dar Hazel era deja cu câţiva paşi în faţa ei, prea departe ca să-i audă gluma, prin urmare Nella renunţă.

5

28 AUGUST 2018

Nella ridică la lumină cana pentru a treia oară şi o întoarse.

Pentru că era în neregulă ceva, ea o puse jos şi mai adăugă un vârf de zahăr brun, înainte să amestece în conţinut două picături şi jumătate de lapte de migdale.

Tocmai se întreba dacă fusese nevoie de jumătatea aceea de picătură, când Shannon de la departamentul de publicitate intră în bucătărie, ţinând în mână o casoletă de sticlă, goală. O privi pe Nella cu aceeaşi precauţie pe care Nella o acorda cănii ei.

— Munceşti prea mult pentru această perioadă a verii, observă Shannon în timp ce se îndrepta spre chiuvetă. Doar nu aştepţi vreun scriitor, nu?

— Ba da.

— Cât de nepoliticos! Este ultima săptămână din august! De obicei, Vera nu merge la casa ei de vacanţă din… unde este?

— Nantucket, răspunse Nella, concentrată. Dar s-a întors în oraş aseară. Şi-a scurtat vacanţa.

Shannon fluieră încet.

— Vera a făcut asta? Stai, zise ea brusc, părând să observe în sfârşit că Nella nu îşi ridicase nici măcar o dată privirea de la cană. Ai pus cuburi de gheaţă înăuntru?

— Da.

— Asta înseamnă că băutura este pentru…?

— Da. Este pentru Colin Franklin.

Sunetul de sticlă lovindu-se de metal o smulse în cele din urmă pe Nella din starea de concentrare. Shannon se albise la faţă, iar acum privea spre lift, ca şi când Colin ar fi putut să-şi facă brusc apariţia.

— O, la naiba! Azi este marţi, şopti ea, întorcându-se pe călcâie şi luând-o în direcţia opusă. Am uitat complet că urma să vină aici. Pe bune, cine vine aici în ultima săptămână din august?! Dacă întreabă…

— Ai şedinţe toată ziua.

— Eşti cea mai bună!

— Cu plăcere, zise Nella, invidioasă că nu putea folosi aceeaşi scuză.

Oftând, ea desfăcu punga etanşă pe care i-o dăduse Colin spre păstrare la începutul anului şi turnă conţinutul peste cafea. Trebuia să rămână optimistă, dar îi era greu să facă asta în timp ce privea cum pudra neagră se dizolva în lichid, transformând totul într-o nuanţă cenuşie, nefirească. Colin trebuia să ajungă din clipă în clipă, iar ea o simţea deja pe Shartricia dând târcoale, privind şi aşteptând să vadă dacă Nella avea să o salveze.

Colin şi Vera chicoteau în timp ce se uitau la ceva pe telefonul Verei când Nella intră în biroul ei, cincisprezece minute mai târziu. Puse cana cu cafea pe masă, în faţa lui Colin, cu toate cuburile de gheaţă zdrobite şi restul ingredientelor.

— Târăşte pensula pe tot covorul, zise Vera, ştergându-şi o lacrimă din colţul ochiului dat din belşug cu rimei. E tare drăgălaş!

— Ce căţel scump!

Colin bătu o dată din palme, apoi le lăsă lipite. Pentru întâlnirea din ziua aceea, purta o bască din material textil, cea confecţionată din spirale de denim, piele, satin, material kaki şi dantelă. Era basca pe care o purta întotdeauna atunci când voia să „pornească” motoarele creativităţii, o

informaţie pe care i-o împărtăşise Nellei în prima zi în care se cunoscuseră, precum şi celor câteva milioane de urmăritori ai săi din spaţiul virtual. Odată, doar de distracţie, ea o căutase pe internet ca să i-o cumpere lui Owen. Se răzgândise repede atunci când descoperise că avea să o coste şapte sute de dolari. Nicio distracţie nu merita atât de mult – nu când aveai salariul unui asistent de redacţie.

Nella nu îl mai văzuse pe Colin purtând această bască de când făcuse această descoperire; acum, privea bănuitoare accesoriul de lux ca şi când acesta s-ar fi ridicat de pe capul lui chel ca să-i tragă o palmă peste faţă. Dar, chiar dacă s-ar fi întâmplat asta, n-ar fi avut nicio importanţă, deoarece nici el, nici Vera nu păreau să fi observat că ea şedea pe singurul scaun rămas liber în birou, cu mâinile împreunate în poală.

După câteva clipe, Nella tuşi şi zise pe un ton vesel:

— Amuzant! Ce năstruşnicii mai face fetiţa noastră, Brenner?

— O, Nella! Mulţumesc pentru asta.

Colin luă cana de cafea şi bău o înghiţitură zdravănă. Mestecă una sau două bucăţele de gheaţă înainte să-i facă cu ochiul.

— Perfectă, ca de obicei.

— Tocmai îi arătam cea mai recentă filmare cu Brenner. În sfârşit zugrăvesc anexa bucătăriei noastre din Nantucket – în sfârşit! — şi, desigur, Brenner a văzut-o ca pe o ocazie de a deveni viral.

Nella încercă să nu tresară la cât de demodate sunau ultimele două cuvinte, în timp ce Vera ieşi de pe Instagram şi îşi puse telefonul deoparte.

— Şi-acum, să vorbim despre „Needles and Pins“.

— Da! în sfârşit! Colin se ridică în picioare şi îşi scoase un carneţel cu spirală verde. Abia aştept să vă aud părerile. Am ţinut-o trează pe soţia mea în ultimele nopţi ca să vorbim despre ce ar putea fi greşit la carte.

— O, Colin… păi, ne place la nebunie! exclamă Vera, proptindu-şi pumnul pe pagini. Este de actualitate, este directă. Este cartea perfectă pentru a-i face pe oameni să vorbească despre această epidemie afurisită de opioide care mătură întreaga ţară.

Nella dădu aprobator din cap, ţinându-şi gura închisă. Unul dintre lucrurile care îi plăceau Nellei la colaborarea cu Vera era acela că, deşi aceasta nu îi accepta întotdeauna părerile, îi oferea ocazia, ori de câte ori putea, să participe la fiecare întâlnire şi îi spunea atunci când un agent se comporta ca un nemernic sau nu. O trata pe Nella ca pe o persoană

competentă, un lucru pe care nu mulţi asistenţi îl puteau spune despre şefii lor.

Dar ce aprecia Nella cel mai mult – ceea ce respecta şi interioriza cel mai mult – era talentul şefei ei de a vorbi cu scriitorii despre scrierile lor. Vera se pricepea la cuvinte; te putea convinge că a doua jumătate a cărţii tale merita premiul Pulitzer, chiar şi după ce îţi spusese că prima jumătate trebuia rescrisă în întregime.

— Iar alegerea personajelor este minunată, continuă Vera. Ai implementat, într-adevăr, în prima schiţă sugestiile mele referitoare la exprimarea caracterului variat al acestei comunităţi şi cred că, prin asta, cartea ta va vorbi multor oameni.

Nella se încordă, dar îşi ţinu pixul pe hârtie.

— Perfect! Fix asta a fost şi intenţia mea.

Colin mâzgăli câteva notiţe pe care Nella nu le putu descifra. Totuşi, ştiind că acesta era mereu pregătit să facă pe plac, era dispusă să pună pariu că scrisese ceva de genul: „Le place! Slavă Domnului!”

Vera şi Colin făcură schimb de complimente vreo două minute. Când această parte a întâlnirii se termină şi trebuia să înceapă partea referitoare la critică, Colin se întoarse pe neaşteptate spre Nella, aranjându-şi basca, şi spuse:

— Mi-ar face plăcere cu adevărat să aud părerea ta. Vera mi-a pomenit că există unul sau două lucruri despre care crezi că ar trebui ajustate.

Nella încremeni. A-i critica romanul după ce şefa ei îl copleşise cu laude nu făcea parte din scenariu. Se uită la Vera, dar faţa acesteia era împietrită; nu i se mişca nici măcar un muşchi.

Nella se întoarse din nou cu faţa la Colin.

— Păi, cred că este o carte minunată. După cum spunea şi Vera, este foarte importantă.

— Mersi!

— Iar forţa poveştii este extraordinară, continuă Nella. Conştiinţa vocii acestui oraş este atât de… de puternică. Şi devine din ce în ce mai puternică până când… brusc, oraşul începe să ţipe, ştiţi? Şi, spre sfârşitul cărţii, ajungi să te miri: „Uau, cum de nu vede asta şi restul lumii?” Cum se face că oraşul acesta atârna de un fir de aţă şi, în tot acest timp, la câteva sute de kilometri depărtare, oamenii stau în confortul caselor lor, făcându-şi griji în privinţa cafelei, a locurilor de parcare şi a agresorilor din spaţiile de joacă

pentru copii? Cum suntem noi chiar acum. Nu bătăuşi, voiam să zic. Deşi, poate că ne facem griji în privinţa agresorilor de la birou.

Vera chicoti.

Nella îşi duse pumnul la piept.

— Şi capitolul care descrie scena din timpul cinei? Este pur şi simplu… uau!

— Mersi, zise Colin, zâmbind. M-am distrat foarte mult când am scris fragmentul acela. Puştiul care a crescut în casa învecinată cu a mea, în Connecticut, provenea dintr-o astfel de familie. Fratele mai mare, mama şi tatăl lui erau tot timpul beţi turtă. Şi jur că azvârleau cu mâncare unul în altul ori de câte ori nu mai aveau chef să-l audă pe celălalt vorbind. Mâncare fierbinte. Prea multă politică? Trosc, spaghete şi chiftele. Sătul să mai vorbească despre bani? Poc, un cârnat în ochi.

— Asta-i o nebunie! Ochii Verei se mişcară vioi când ea îşi trecu mâna prin păr ca să-şi aranjeze coafura bob. Şi de ce continuai să mergi la ei?

— Pentru că aveau MTV!

Încăperea se umplu de râsete blajine, deşi cauza lor fusese o familie extrem de disfuncţională, a cărei soartă nu părea deloc promiţătoare.

— Va trebui să le spunem povestea asta celor de la departamentul de publicitate, zise Vera, privind-o cu subînţeles pe Nella. Ea încuviinţă scurt, apoi mâzgăli „spaghete zburătoare”. Partea asta ar putea face parte dintr-un interviu sau ceva de genul. La fel ca povestea din spatele acestei cărţi.

— Desigur. Categoric aş putea lucra la asta.

Colin privi pe fereastră preţ de o clipă, imaginându-se deja sub marea de lumini de la City Lights, spunând din nou povestea.

— Dar, haide, pe bune, pot face faţă criticilor, Nella. Fac parte din breasla asta de suficient de mult timp, încât să ştiu că până şi cei mai talentaţi scriitori au nevoie de retuşări, de forţarea propriilor limite.

— Întotdeauna! Uite, Nella, îţi dau ţie microfonul, ca să mă exprim metaforic, zise Vera, prefăcându-se că îşi închide buzele cu un fermoar.

Nella ar fi preferat să se pocnească în cap cu un microfon adevărat şi să-şi piardă cunoştinţa decât să vorbească.

— Uau, mulţumesc, Vera! Dar te las bucuroasă să preiei tu discuţia, iar apoi voi interveni şi eu?

Nella sperase că va scăpa odată cu aluzia aceea referitoare la inspiraţia lui Colin, întocmai cum scăpase şi săptămâna trecută, atunci când Maisy o adusese pe Hazel în biroul Verei şi întrerupsese discuţia despre Shartricia.

Se mustra pentru că nu îi vorbise Verei despre îngrijorările sale înainte de acest moment. Existaseră nenumărate ocazii, însă un apel telefonic sau altceva „urgent” o făcuse să le irosească înainte să prindă curaj s-o facă. Încercase şi cu o seară în urmă, în timp ce Vera îşi strângea lucrurile, dar atunci, telefonul ei începuse să sune.

Era ca şi când zeii încercau să îi spună ceva Nellei. Iar acum, câteva zile mai târziu – când se trezi fixată de privirile a două persoane albe foarte influente – ea se convinse că acel ceva era: „E timpul, Regină. Spune acum.”

Colin zdrobea cu dinţii bucăţile de gheaţă, aşteptând, ronţăitul răzbătând prin buzele lui închise. Deasupra capului său, ea vedea un litiu pentru un articol fictiv din Buzzfeed-, „COLIN FRANKLIN ŞI REGINA BONURILOR DE MASĂ: CE S-A ÎNTÂMPLAT CU LECTURA AVIZATĂ?”

— În regulă, zise Nella, cu o voce mai groasă. A fost acest… un singur aspect… care cred că ar mai putea fi retuşat.

— Loveşte-mă! zise el în glumă, cu toate că spatele lui cocoşat şi degetele, ale căror articulaţii se albiseră de la atâta încleştare, sugerau că el se pregătea sufleteşte pentru a fi lovit mai degrabă de un obiect contondent decât de gândurile ei sincere.

— Shartricia Daniels.

Colin încuviinţă, luând din nou pixul în mână.

— În regulă! Minunat! Hai să vorbim despre ea.

— Minunată idee, interveni Vera, deşi nu prea părea pregătită să audă ce avea de spus Nella. Mi-ai pomenit deunăzi că nu îţi convine ceva legat de ea?

— Da, răspunse Nella.

Avu nevoie de toată forţa interioară ca să nu-şi piardă entuziasmul, cu toate că ştia că, în acel moment, era totul sau nimic.

— Nu sunt sigură că am terminat discuţia aceea, dar, da.

„Nu-ţi fie teamă”, zicea Angela Davis din forul ei interior. Apoi, o altă voce se auzi: Viola Davis. „Eşti amabilă. Eşti deşteaptă. Eşti importantă.”

— Aşadar… Cred că este foarte important că ea apare în carte, deoarece e bine de ştiut câte ravagii a făcut epidemia în rândul persoanelor de culoare.

— Asta am gândit şi eu atunci când i-am sugerat să mai adauge puţină varietate în cea de-a doua ciornă, interveni Vera. Mai ales că mass-media

uită adeseori de condiţia lor grea. Mass-media a ignorat condiţia lor precară şi în trecut, mai ales în cazul „crizei cocainei” din anii ’90, cu toate că tot felul de oameni sunt afectaţi de consumul de droguri. Ea o privi cu subînţeles pe Nella. Corect? La asta te refereai?

— Da. Exact la asta. Aşadar… este minunat că există aici o reprezentare a unei persoane de culoare care trece prin situaţia asta.

— Este mai mult decât minunat, Colin, adăugă Vera.

Nella îi aruncă şefei ei o privire mai aspră. Faţa Verei arăta de parcă ar fi fost ciupită pe obraji şi în special în zona tâmplelor, unde pielea îi era puţin vineţie.

Şi Colin îşi îndreptă ochii spre Vera, deşi amândoi şi-i întoarseră cât ai clipi spre Nella.

— Sunt de acord. Chiar îmi doream un personaj de genul Shartriciei în cartea asta. Odată ce am început să discutăm despre diversificarea cărţii şi despre distribuţia personajelor, mi s-a părut vital să ies puţin din zona mea de confort.

— Pentru a arăta toate laturile diverse ale acestei experienţe, clarifică Vera.

— Corect! zise Nella, încercând să ignore de câte ori fusese amintit cuvântul cu „d“ în ultimele clipe. Dar trebuie să spun că… Shartricia… mi se pare puţin cam nenaturală. Nu mi s-a părut că ar fi… autentică în mod deosebit.

— O. O! ia-i putea da mai multe detalii lui Colin? comandă Vera.

— Da, zise Colin, de parcă ea tocmai i-ar fi spus că îi aruncase din greşeală basca pe şinele de tren. Te rog, spune-mi mai multe.

— Păi… ca să fiu sinceră, mi s-a părut că personajul ei a fost construit pe ideea unei persoane de culoare din Ohio, care suferă din cauza flagelului de opioide. Pare să fie întruchiparea unei colecţii de figuri de stil… niciuna măgulitoare… şi, până ajungem la sfârşitul romanului, ea nu pare să devină deloc un personaj care poate fi salvat. Rămâne în continuare blocată.

Vera îşi puse pixul jos şi îşi încrucişă braţele la piept, ca şi când ar fi vrut să zică: „Eşti pe cont propriu.”

Colin pusese şi el pixul jos, iar acum se încrunta, oprindu-se din a mai mesteca bucăţelele de gheaţă. Îşi scoase basca de pe cap, şi-o puse în poală şi îşi încrucişă picioarele. Când făcu această mişcare, pixul îi căzu pe covor, exact la jumătatea distanţei dintre scaunul lui şi cel al Nellei. El nu se clinti ca să-l ridice.

Nella îşi ridică o mână şi trase agitată de un cârlionţ în timp ce căuta cuvinte-cheie care erau mai puţin critice şi mai pline de însemnătate.
— Nu m-am conectat cu ea. Mi s-a părut puţin cam insipidă, cred. Unidimensională. Ca o experienţă generalizată – un anumit gen de experienţă – care mie nu mi s-a părut a fi pe deplin veritabilă. Seamănă mai mult cu o caricatură decât cu un personaj viu şi cred că mulţi cititori de culoare o vor considera nesatisfăcătoare. În plus, chestia aceea legată de chartreuse mi s-a părut a fi mai mult o glumă, îţi lasă impresia că mama ei este luată în râs pentru că nu ştie să spună cuvintele pe litere, dar ştiu că asta nu…
— Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti! exclamă Colin, uitându-se îngrijorat la Vera şi cerându-i printr-un gest manuscrisul. Chestia. Ista apare în carte? Am pus-o eu acolo?
Vera clătină din cap, întinzându-i paginile Nellei.
— Nici eu nu ştiu despre ce vorbeşte. Nella, poţi să aminteşti o. Mume scenă în care crezi că Colin o batjocoreşte pe Shartricia?
În urmă cu doar câteva secunde, atunci când îi spusese lui Colin cuvântul „nesatisfacătoare”, avusese un sentiment foarte, foarte satisfăcător. Acum, Nella nu mai era la fel de sigură.
— Ăăă… nu-mi mai amintesc exact pe ce pagină apare acest cuvânt. Nici măcar nu sunt sigură că se spune ceva anume pentru a sublinia acest lucru. Este doar o senzaţie.
— O senzaţie.
— Da. Şi „Ladarneir? „Lamontraine"? Mie mi se par simple caricaturi. Şi chiar era nevoie ca ea să aibă şapte copii? adăugă Nella, dându-şi seama cât de dezlănţuită începea să pară.
Dar nu se putea opri. „Smulge leucoplastul!” comenta Angela, furioasă. Era pe val şi nu avea chef să coboare de-acolo până când nu avea să spună tot ceea ce simţea nevoia să spună.
— Adică, nu ne aşteptăm fix la asta de la o femeie de culoare care este dependentă de heroină?
Colin îşi frunzărea în continuare cartea, cu văpăi în ochi, de parcă ar fi fost pe jumătate nebun.
— Âăă, Nella, zise Vera, înclinând diplomatic din cap. Doar ca să fac pe avocatul diavolului – nu crezi că e puţin cam rasist din partea ta să spui asta?

— Chiar am impresia că mă face rasist, fu de acord Colin. Sau poate că doar are senzaţia că sunt rasist.

El îşi flutură degetele în aer, insinuând faptul că senzaţia tendinţelor rasiste era asemănătoare cu voodoo. În tot acest timp, el nu îşi luă ochii de la Vera, ca şi când ar fi fost doar ei doi în încăpere.

Fix aceasta era senzaţia Nellei – ca şi când ar fi alunecat şi s-ar fi pierdut cumva sub covorul întins din perete în perete. Nu asta îşi dorise. Nu se aşteptase ca scriitorul să îi maseze picioarele bătătorite şi să-şi ceară iertare pentru toate păcatele strămoşilor lui, dar se gândise că îi va fi recunoscător în vreun fel pentru că se ocupase de personajul lui de culoare. Câţi alţi scriitori publicaţi de Wagner beneficiau de o lectură avizată pe care să nu fie nevoiţi să o caute ei înşişi?

— Colin, îmi pare rău, zise Nella. Nu asta am vrut să…

— Am ales o anume descriere a unei femei de culoare care trece prin momente grele. Acestea sunt momentele ei grele, nu ale unei persoane reale, zise Colin, rostind fiecare cuvânt mai tare decât cel de dinainte, până când Nella fu convinsă, fără nicio îndoială, că oamenii care se aflau dincolo de pereţii biroului Verei puteau auzi haosul.

Se întrebă dacă Hazel asculta totul de la biroul ei, nefiind sigură dacă era mai bine sau mai rău dacă o făcea.

— Eu sunt scriitorul. Iisuse! Nu sunt rasist. Trebuie să-i fac şi părul mai creţ? Sau nuanţa pielii puţin mai închisă? Ar trebui s-o fac să vorbească aşa cum vorbeşte… Sidney Poitier, nu o fată de culoare care a crescut la ţară în Ohio, fără tată? A cui carte e asta, oricum?

Într-un sfârşit, Vera îşi regăsi glasul.

— Colin, eu n-aş…

— Nu, Vera. Nu. O clipă.

Bărbatul îşi strânse între degete basca din material textil şi închise ochii, inspirând de trei sau patru ori, ca şi când ar fi făcut yoga. După ce inspiră a patra oară, se ridică în picioare şi trânti paginile pe biroul Verei.

Apoi, spre groaza Nellei şi a Verei, Colin ieşi din birou.

Nella înghiţi în sec, incapabilă să-şi ia ochii de la uşa larg deschisă. Avea să urmeze o admonestare; era convinsă de asta.

Aşteptă şi aşteptă. Când nu auzi nimic, ridică pixul pe care Colin îl scăpase pe jos cu doar câteva momente înainte şi îl puse pe biroul Verei.

Vera rămase tăcută. Se holba în continuare la manuscrisul lui Colin.

„Şi, brusc, este sfârşitul afurisitei ăsteia de lumi pentru oamenii ăştia.

— Vera, începu Nella, după alte câteva secunde de tăcere mormântală. N-am vrut să…

— Nu acum, Nella, şuieră Vera, fără să se uite la ea. Te rog. Nu acum.

PARTEA A II-A

Kendra Rae

SEPTEMBRIE 1983

ANTONIO'S

DISTRICTUL FINANCIAR, MANHATTAN

Păi, ce era să zică şi el? „Nu, mulţumesc, Sir Attenborough, dar am alte lucruri mai bune de făcut decât să îl joc pe unul dintre cei mai mari conducători ai lumii libere"? Kingsley era un nimeni înainte, crede-mă, iar acceptarea rolului a fost cel mai inteligent lucru pe care l-a făcut vreodată.

În loc să mă uit la bulina de brânză topită care stătuse prinsă în mustaţa deasă a lui Ward cea mai mare parte din durata dezbaterii noastre, mi-am coborât privirea la paharul meu aproape gol, dezamăgită că nu comandasem dublu, dar bucuroasă că aveam măsline în plus. Am cules fructul ud cu degetele şi l-am băgat în gură, prefăcându-mă că mă gândesc în timp ce mestecam.

Abia atunci când Ward a părut convins că ieşise învingător, am zis, cu gura încă plină:

— Sigur. Dar dacă Billy Dee Williams…

— Cine? m-a întrerupt Ward.

— Din Războiul stelelor. Lando.

Nedumerirea a dispărut de pe faţa lui. Nu mă înşelasem că îl văzuse – poate nu doar o singură dată.

— A, continuă.

— Să zicem că Billy Dee Williams va juca rolul lui Mozart în noul film care va fi lansat anul viitor. Îţi va conveni asta? Va fi pe placul tău?

Viteza cu care faţa lui Ward s-a schimonosit a fost atât de satisfăcătoare, încât am făcut o pauză, înainte să înfulec şi ultima măslină. Văzusem de multe ori faţa aceea la Harvard, de la profesorii şi colegii mei din grupul de studiu şi până la coordonatorul lucrării mele de disertaţie. Însă asta nu diminua efectul acelui scepticism asupra egoului meu.

Îmi dădea avânt.

— Ei bine? am întrebat.

— E altceva. Billy Dee Williams nu este… ei bine, pur şi simplu nu… asta ar fi de-a dreptul…

— Ridicol, am terminat eu fraza în locul lui. Da. Da, aşa mi-am zis şi eu.

Ward şi-a lărgit nodul de la cravată, o pată de un roşu-aprins zărindu-se în spatele gulerului în timp ce el încerca să îşi dea seama dacă eram sarcastică sau nu.

— Te rog să mă scuzi acum, dar mă duc să văd ce face soţia mea.

Am aruncat o privire peste umărul lui. Soţia sa, Paula, cu siguranţă cea mai atrăgătoare editoare de la Wagner, era înconjurată de patru bărbaţi. Pe doi dintre ei nu îi mai văzusem până atunci. Ceilalţi doi – editori care abia dacă îmi adresaseră două vorbe de când mă angajasem la Wagner – o flancau, atingându-i spatele mai mult decât s-ar fi cuvenit în timpul unei conversaţii politicoase.

— Da. Chiar pare că are nevoie de ajutorul tău.

De data aceasta, sarcasmul meu a fost clar şi răspicat. Ward s-a îndepărtat în grabă, mersul lui trădând o oarecare senzaţie nechibzuită de urgenţă. Eu tocmai dădeam să mă întorc, pregătită să mai mănânc câteva măsline şi să mai beau ceva, când am simţit căldura unei mâini prin mătasea mânecii căzute.

— Hm, lasă-mă să ghicesc – ai pus pe fugă încă un soţ.

Nu trebuia să mă uit în spate ca să ştiu că era Di cea care mă oprise, dar am făcut-o oricum. Afişa un rânjet strâmb şi îşi ţinea o mână proptită în şold.

— Vinovată, am murmurat eu. Şi, da, ştiu, ştiu, „comportă-te frumos, durează doar câteva ore“, dar, la naiba, Diana, cu toţii sunt atât de… obositori. Şi al naibii de uşor de speriat. Cu toţii.

Am arătat cu mâna spre cele cincizeci şi ceva de persoane care mişunau în lumina slabă din restaurantul Antonios sub pretextul că sărbătoreau reuşita mea şi a Dianei: prima noastră săptămână cu un bestseller pe prima poziţie a topului New York. Times.

Diana şi-a ciufulit bretonul ondulat a ceea ce eu numeam, doar între patru ochi, ca să n-o fac să se simtă stânjenită, „peruca Donnei Summer”. Plimbându-şi şi ea privirea prin încăpere, a zis:

— S-ar putea să ai dreptate, fată. Dar putem să ne bucurăm de priveliştea asta pentru un minut? La naiba! Dacă toţi albii din încăperea asta nu înseamnă că am reuşit, atunci nu ştiu ce altceva ar putea s-o facă.

Am lăsat-o pe Diana să mă ia de braţ şi am încercat să văd ce vedea şi ea: aranjamentele florale scumpe, din care se revărsau cascade de trandafiri albi; platourile cu scoici scumpe şi cărnoase care erau servite de chelneri care semănau cu nişte modele pentru spuma de ras. Cvartetul de jazz dintr-un colţ, care începuse să cânte „I'm avery Woman“ în clipa în care intraserăm în restaurant. Acvariul uriaş, umplut cu o apă de culoarea safirului şi cu creaturi de culorile nestematelor, care se afla la câţiva metri mai încolo.

Mie nu îmi păsa deloc de acvariul cu peşti; puteam trăi şi fără mâncarea extravagantă din fructe de mare. Dacă ar fi fost după mine – ceea ce nu avea să se întâmple niciodată –, aş fi ales un alt loc pentru acest eveniment. De fapt, un alt cartier. Oriunde, numai în Districtul Financiar nu, unde, după cum aflasem de curând, existaseră în trecut cele mai mari pieţe de sclavi din ţară.

Totuşi, în ciuda faptului că mie localul mi se părea lipsit de gust, Diana avea dreptate. Noi eram femeile serii – femeile anului, începea lumea să ne numească, deşi cartea „Burning Heart“ fusese lansată doar de o săptămână. Noi, două necunoscute de culoare, reuşiserăm să transformăm ceea ce mulţi preziseseră că va fi doar o mică neplăcere într-o carte care făcuse vâlvă în toată ţara. Tevatura fusese atât de mare, încât avuseserăm interviuri după interviuri timp de trei luni. Cei de la o revistă săptămânală importantă chiar au pomenit că „se gândeau serios" să ne pună pe amândouă pe coperta lor.

Aveam un bestseller pe mână şi nimeni – nici măcar un soţ oarecare, unul care nu avea nicio problemă cu faptul că Ben Kingsley câştigase un Oscar jucând rolul unui indian – nu mă putea priva de această bucurie.

Şi totuşi…

— Da, totul este extraordinar aici. Dar… eu… am ridicat din umeri, încercând să găsesc o cale prin care să rostesc cuvintele. Încă nu am uitat că mulţi dintre aceşti albi s-au îndoit de mine în privinţa cărţii „Burning Heart".

M-am întors spre Diana. Această mişcare a rupt înlănţuirea braţelor, dar ceea ce urma să spun trebuia spus.

— De ce crezi că Richard m-a lăsat pe mine să-ţi editez cartea în locul lui? Şi ne-a dat un buget atât de mic? Iar turneul acela mizerabil de promovare, de două săptămâni, ne-a dat… Fiecare dintre aceste mutări a fost calculată, Di. Au făcut toate astea în caz că avea să fie un eşec total. De aceea eu a trebuit să îl înfrunt la fiecare pas.

Nu intenţionasem să folosesc cuvântul „eşec” şi mi-am dorit imediat să n-o fi făcut. Ceva ciudat a apărut în ochii Dianei în timp ce mă studia, strângând din buze. Abia atunci am observat că rujul ei portocaliu-închis i se întinsese. I-am făcut semn să se şteargă, pregătită să o întreb dacă ea şi Elroy se furişaseră la garderobă ca să se giugiulească, când Diana a vorbit din nou.

— Hei… toate astea sunt de domeniul trecutului. Ce contează este că această carte a văzut lumina zilei, iar noi suntem aici. Şi-apoi, adăugă ea, scoţându-şi oglinda din geanta-plic la fel de albă ca rochia mini albă şi asimetrică pe care o purta, ştii cum stă treaba. Zeci de nu înainte să obţii un da, iar acel da este singurul care contează. Ceilalţi n-au decât să-şi vâre „nu-urile“ în fundurile lor perfect parfumate.

Aceste cuvinte m-au făcut să zâmbesc. Arareori se întâmpla ca Diana să vâre ceva undeva. Atunci când toate fetele din gimnaziu au început s-o poreclească „Di-corcita“ – nu neapărat datorită culorii pielii ei, ci datorită notelor bune, a dicţiei perfecte şi a dragostei ei pentru comedia „I Love Lucy“ –, eu am fost aceea care le-a trimis la naiba, nu Diana. În marea lor majoritate au ascultat; sunt foarte sigură că pumnul pe care i l-am tras lui Geoffrey Harrison în clasa a IV-a, în timpul unei excursii la Muzeul de Artă din Montelair, a avut legătură cu asta.

M-am uitat la prietena mea, căreia îi era greu să stea într-un singur loc mai mult de câteva secunde. Era evident că băuse mai multe pahare de vin, ceea ce explica rujul întins, limbajul vulgar şi faptul că m-a luat din nou de braţ – de data asta, mai hotărât.

— Nu-mi vine să cred că eu sunt cea care-ţi spune asta, a zis ea, dar, Kendra Rae Phillips, trebuie să te linişteşti şi să inspiri adânc, ce naiba!

— Ştii cât de mult detest să fac asta.

— Ştiu, dar fă-mi pe plac. Haide. Inspiră…

M-am bosumflat, dar am făcut cum mi s-a spus.

— Şi-acum, expiră. Vezi? Nu te simţi mai bine? Vezi? M-a bătut uşor pe spate, fără să aştepte răspunsul meu. Hei, a zis ea, adulmecând aerul, nasul ei cârn fremătând precum cel al unui căţel care stătea la pândă. Simţi mirosul?

Eu m-am încruntat.

— Nu. Ce-ar trebui să miros?

Diana jubila.

— Bani, bani. Şi nu doar banii albilor. Vrei să ştii ce am făcut cu primul cec primit de la Wagner?

— Presupun că răspunsul nu este: „L-am depus la o bancă.”

— Presupui corect. Nu, l-am pus pe masa din bucătărie şi m-am holbat la el pentru mult timp. Patruzeci de minute, poate o oră. Nu te mint. Iar când Elroy s-a întors acasă de la muncă şi a încercat să ia cecul, ca să se uite la el, îţi vine să crezi că m-am răstit la el? M-am răstit la el, scumpo. N-am mai făcut asta niciodată în viaţa mea.

Era deja prea mult. Am urlat amândouă. Adică, am urlat pe bune. Asta a fost de-ajuns ca să ne facă să fim ca pe vremuri. Eram liceene din nou şi ne pregăteam să mergem să ne dăm cu rolele la Eight Skate, în centrul oraşului Newark, împreună cu restul fetelor. Beam suc roşu şi orice fel de lichior pe care Imani reuşea să îl şterpelească din ascunzătoarea părinţilor ei. Cântam „Tobele bat un ritm în creier” în timp ce Ola sau eu îi întindeam Dianei părul – părul ei adevărat – şi, de obicei, eu făceam asta, deoarece, spre deosebire de Ola, eu ştiam când să mă opresc atunci când aveam capul altcuiva şi o bucată încinsă de metal în mână. Ştiam întrucâtva că, în curând, nu doar ţinutele noastre aveau să se schimbe.

Apoi, ne-am despărţit – Diana şi Imani la Howard; Ola în Oaxaca, unde avea să cunoască un bărbat şi să îşi întemeieze o familie şi o organizaţie nonprofit, toate în decurs de un an. Iar eu, la Harvard, unde… ce-am făcut mai exact acolo? Am cunoscut un bărbat, apoi l-am lăsat baltă. Mi-a fost dor de New Jersey; am încercat – fără să reuşesc – să îndrăgesc oraşul Boston. M-am lăsat şi mai mult atrasă de cărţi.

Şi m-am îndepărtat şi mai mult de albi.

Această amintire, cu toate că nu era deloc nouă, era îndeajuns de sumbră încât să alunge orice bucurie de a asculta cvartetul care interpreta o melodie a lui Chaka Khan. În acelaşi timp, am observat în apropiere un cuplu de albi care păreau vădit îngrijoraţi de criza noastră de râs. Când am întâlnit ochii bărbatului, aceştia au părut brusc interesaţi de multele premii literare pe care Richard le ceruse afişate temporar pe un perete, pentru acest eveniment cu ştaif.

Însă eu nu i-am lăsat să scape aşa uşor. I-am măsurat dispreţuitoare din priviri pe fiecare, iar ochii mi-au rămas pironiţi la colierul cu diamante de la gâtul de porţelan al femeii. Cinci secunde mai târziu, aceştia se îndreptau agale spre cel mai îndepărtat colţ al încăperii, ca să ia aer.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, fată!

De data aceasta, cuvintele Dianei nu au avut nici urmă de blândeţe în ele, iar după ce a încetat să-şi dea ochii peste cap, am ştiut că urma să spună ceea ce se abţinea să zică de ceva vreme. „Nu mai poţi fi salvată”. Sau, poate, „Mă tragi în jos.”

în schimb, ea a arătat cu degetul spre paharul meu şi mi-a ordonat să mai comand unul.

— Apoi, după ce îl vei termina, te vei întâlni cu mine şi cu Richard lângă acvariu, peste cinci minute.

Numele şefului meu mi-a tăiat avântul o clipă.

— A, asta era? Richard te-a trimis după mine? L-am salutat deja alunei când am ajuns aici şi îmi voi lua rămas-bun şi îi voi mulţumi atunci când va veni vremea să mergem acasă. Nu cred că ar trebui să…

Diana a scuturat din cap.

— Nu, prostuţo. E aici un tip de la Times care scrie un articol despre asta şi vrea să facă o poză cu noi trei. Pe bune, fată, de ce îl urăşti atât de mult pe Richard? E cam răsuflată treaba, să ştii.

Ochii mi-au căzut pe rujul ei, proaspăt aplicat.

— Unde-i Elroy? am întrebat-o eu cu subînţeles. A venit?

Dar Diana s-a prefăcut că nu aude.

— Bun, e un tinerel care s-a născut cu o lingură de argint în gură. Bine, fie. A fost greu de convins. Dar el nu este reprezentantul fiecărui bărbat alb pe care l-am cunoscut vreodată. Ei, haide. Ai mai văzut vreodată vreun bărbat alb să facă toate astea pentru două femei de culoare de care nimeni n-a auzit niciodată? Pe lângă asta, nu uita ce-am spus eu întotdeauna, a adăugat Diana, încercând, fără să reuşească, să-mi şoptească la ureche. Ne folosim de ei până când nu mai avem nevoie să ne folosim de ei. Simplu ca bună ziua.

„Simplu ca bună ziua”. Bineînţeles că ea spunea asta. Câţi bărbaţi albi fusese obligată Diana să suporte cu adevărat în viaţa ei de zi cu zi? îşi obţinuse diploma de licenţă la Howard, îşi obţinuse diploma de doctorat la Howard şi rămăsese acolo ca să predea. La o facultate frecventată de persoane de culoare, Diana primise darul binecuvântat al viziunii înguste. Fusese binecuvântată cu capacitatea de a uita că oamenii albi existau, fie doar şi pentru puţin timp.

Eu fusesem binecuvântată cu a fi sufocată de ei.

Însă Diana nu a înţeles niciodată acest lucru şi nu puteam să-i spun asta nici în ruptul capului. Nu verde-n faţă. Pentru că asta ar fi însemnat să îi

spun că avusese dreptate atunci când stătusem pe veranda mea, în ’68, ţinând în mâini scrisorile de acceptare. Adică, a merge la orice altă facultate care nu era Howard sau Hampton era o greşeală. Că nu fusesem la fel de puternică cum crezusem că voi fi.

Nu, Diana va încerca întruna să mă convingă să renunţ la a mai sabota seara aceasta. Prin urmare, am zâmbit frumos şi m-am apropiat cu spatele de bar.

— Mai beau două pahare, i-am spus, şi ne vedem peste zece minute.

— Cu zâmbetul pe buze?

Mi-am ridicat paharul gol.

— Cu un afurisit de zâmbet larg.

6

29 AUGUST 2018

Nu fu de mirare că ziua Nellei se sfârşi într-o notă proastă. La urma urmei, începuse în aceeaşi notă.

La drept vorbind, era vina ei. Oricine avea cât de cât dorinţa de a fi angajat ştia că a-l călca pe bătături pe cel mai bine vândut scriitor tic la Wagner şi a întârzia patruzeci şi cinci de minute la muncă în ziua următoare era curată nesăbuinţă.

Cu toate acestea – mai mult de teamă –, Nella irosi prea mult din dimineaţa încercând să se convingă să se dea jos din pat şi încă şi mai mult timp îngăduindu-i lui Owen să o convingă că nu, decizia ei de a fi directă cu Vera şi Colin nu fusese una proastă.

De fapt, el considera întreaga situaţie ilară.

— Imaginea lui tamponându-şi ochii cu basca aia scumpă ca naiba… este… este pur şi simplu prea tare, zise el, râzând.

Într-un final, Nella se dădu jos din pat şi începu să scotocească prin sertare, căutând cu ce să se îmbrace.

— Să le fi văzut feţele, iubitule.

— Nu e nevoie. Am văzut suficientă vinovăţie albă ca să ştiu cum arată.

Nella nu se putu abţine.

— În oglinda din baie, adică?

— După ce-am văzut filmul Doisprezece ani de sclavie, adică, răspunse Owen, fără nicio ezitare. Dar n-a durat decât câteva secunde, apoi s-a scurs odată cu clăbucii de săpun.

Nella ţopăi pe piciorul proaspăt dat cu loţiune de corp, un crac al colanţilor preferaţi înghiţindu-i-l pe celălalt.

— Cam repede! Adu-mi aminte să te pun să urmăreşti toată mini-seria Rădăcini săptămâna viitoare, vineri, îl necăji ea.

Owen mârâi şi se rostogoli pe partea lui, deşi amândoi ştiau că nu îl deranja să urmărească Roots – sau să citească volumul cu acelaşi titlu, dacă s-ar fi ajuns şi la propunerea aceea. Era mai mult decât bucuros să se lase inundat de „chestii ale negrilor", cum le zicea Nella, fie prin intermediul literaturii şi filmele negrilor, fie direct de la Nella, atunci când îşi exprima trăirile de zi cu zi – cum era cazul şi în dimineaţa următoare incidentului cu Colin. Iubitul; Nellei „înţelegea"; era mereu dispus să discute despre cele mai recente ştiri fierbinţi care circulau pe Twitter: faţă neagră, prezentare nepotrivită, poliţişti care împuşcau femei şi bărbaţi de culoare neînarmaţi. Dar faptul că el nu era niciodată prea dornic – nu simţea nevoia să numească toate lucrurile rasiste tot timpul, aşa cum făcuseră puţinii bărbaţi albi cu care ieşise ea la întâlniri şi pe care îl cunoscuse înaintea lui –, o făcea pe Nella să aibă cea mai multă încredere în el. El nu avea nimic de dovedit; era cât se poate de mulţumit că perspectiva lui asupra lumii, stabilită cu treizeci de ani în urmă de un cuplu de lesbiene din Denver şi fixată de vizionarea zilnică a emisiunii Democracy Now!, îl ajutase să aleagă drumul corect.

Această piatră de temelie îi permisese lui Owen să îşi croiască un drum al său – unul care îi permitea să fie propriul său şef într-o companie nou-înfiinţată, numită „App-terschool". Nella ştia puţine lucruri despre această companie, cu excepţia faptului că avea legătură cu mentoratul şi conectarea adolescenţilor defavorizaţi. De asemenea, ea mai ştia că îi permitea lui Owen să plece din apartamentul lor din llay Ridge ori de câte ori avea chef şi să lucreze de acasă atunci când nu făcea – un lux de care ea adeseori îşi dorea să se fi bucurat.

— Pe bune, Nell, zise Owen, stând în continuare pe o parte, vocea Im fiind înăbuşită de aşternuturi. Vei fi bine. Totul va fi bine. Totul v. I fi dat uitării peste vreo cinci zile.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti.

Nella tăcu, ţinând deodorantul solid în aer, şi aşteptă ca Owen să întoarcă şi să se uite la ea. Nu intenţionase să acorde o greutate atât de mare cuvintelor ei, dar o făcuse, iar acum era prea târziu să nege ce. Mume le conferea greutate: faptul că Owen era un bărbat alb „cisgen",. Are nu avea

să poarte multe dintre conversaţiile pe care le purtase ea, decât dacă sfârşeau prin a avea copii într-o bună zi. Ceea ce încercase <a să spună cu adevărat era faptul că el nu avea să înţeleagă niciodată lumea editorială bizară aşa cum o înţelegea ea. Şleahta de personaje de la Wagner era incredibil de ciudată, dar, per ansamblu, atitudinile şi microagresiunile lor subtile păreau nevinovate pentru cineva dinafară. „Aiurea, am văzut comportamente mai nasoale în alte locuri de muncă”, ar fi spus Owen, apoi ar fi amintit de un angajat nemulţumit.il său care făcuse pipi în câteva termosuri cu personaje Disney şi le Lisase peste noapte în biroul unui şef în vârstă.

Colegii Nellei de la Wagner erau sociopaţi. Fiecare ştia unde era fiecare şi că nu trebuiau să facă pipi în public. Dar asta nu însemna l a a fi în preajma lor nu era mai puţin stresant. Odată ce te aflai într-un spaţiu închis cu ei, în fiecare zi – odată ce petreceai mai mult de un an pălăvrăgind despre cafetiere care sfârâiau, despre chiuvete de baie smălţuite şi despre Printer Row, zâmbind frumos şi suportând totul în timp ce aflai despre noile lor case de vacanţă şi ultimele lor concedii petrecute în Europa, întrebându-te de ce tu erai plătită m continuare cu douăzeci de dolari pe oră –, odată ce te obişnuiai cu I aptul că aproape de fiecare dată când intrai în contact cu o altă perşi >ană de culoare necunoscută de la locul tău de muncă, această persoană cel mai probabil avea să te roage să te înscrii pentru un pachet sau să-ţi repari computerul, acest lucru începea să te calce pe nervi. Atât de mult, încât, cel puţin o dată pe lună, te ridicai de la biroul tău, te îndreptai spre toaleta femeilor, te închideai într-un separeu şi te întrebai: „Ce mai caut eu aici?“

în cele din urmă, după douăzeci de minute în care îşi târâse picioarele, Nella era gata. Owen o sărută uşor de pe partea lui de pat şi îi spuse că totul avea să fie bine. Efectul cuvintelor lui dură însă tot atât de mult cât senzaţia buzelor lui, iar când urcă în metroul R care ducea în Manhattan, ea avea deja impresia că aceea avea să fie genul de zi în care cedai nervos într-un separeu din baie. Această impresie se intensifică aproape o oră mai târziu, când inspiră adânc şi aşteptă ca uşa rotativă să îi îngăduie să pătrundă în hol, ezitând doar cât să o salute scurt cu un gest al mâinii pe India, recepţionera veselă, cu pielea cafenie, care şedea la recepţie de la şase la unsprezece în fiecare dimineaţă, încă de când se angajase Nella la Wagner.

— Îmi place eşarfa ta, India, zise ea cât putu de veselă, scoţându-şi legitimaţia.

India îşi ridică mâna şi îşi atinse eşarfa din mătase albastră cu auriu, ca şi când ar fi vrut să îşi aducă aminte pe care dintre ele o purta în ziua aceea.

— Mersi, fată! zise ea cu un zâmbet sincer, deşi Nella făcea aproape în fiecare zi acelaşi comentariu despre eşarfele, cerceii sau cea mai nouă coafură a ei.

Desigur, complimentele Nellei erau întotdeauna sincere; în ziua aceea, eşarfa, un colaj impresionant de figuri geometrice albastre şi aurii, era aranjată aproape uluitor pentru un birou din Midtown, înfăşurată elegant şi legată cu două funde de aceeaşi mărime, care se odihneau în vârful capului Indiei. Însă Nella avea întotdeauna grijă ca remarcile ei spirituale să dureze doar atât cât să ajungă din hol până la lift, fără să fie nevoită să încetinească pasul. Făcea parte din rutina ei de dimineaţă, tot aşa cum îşi pregătea micul dejun sau străbătea două treimi din peron, astfel încât să nu fie nevoită să meargă mult pe jos odată ce cobora din metrou în Manhattan.

— Este o eşarfa minunată, nu-i aşa?

Nella se întoarse ca să vadă cine fusese de acord cu ea. Era Hazel, desigur, care apăruse brusc în spatele ei, ţinând în mâna dreaptă un Ic, me de pagini de manuscris. Sacoşa bleumarin, cu emblema Wagner, < u care fusese cadorisită în prima zi, îi atârna de încheietura mâinii, legănându-se periculos înainte şi înapoi.

— Ce mai faceţi, doamnelor? Apropo, India, zise Hazel, băgându-şi mâna în sacoşă după legitimaţie, bănui Nella, însă scoase o pungă maronie din hârtie. Am fost la magazinul acela de ţesături africane despre care ţi-am spus săptămâna trecută. Şi… uite!

India îşi întinse mâna peste birou ca să primească ce îi oferea Hazel, mişcările ei având o vigoare vulnerabilă, aproape lacomă. Nella nu o mai văzuse niciodată pe acea femeie trădând vreo urmă de emoţie în cei doi ani de când o cunoştea.

— Este frumoasă, Hazel! se minună India, fluturând o eşarfa lungă din satin de culoarea interiorului unui grepfrut roz şi suculent.

— Uau! E superbă! fu de acord Nella.

Întârziase extraordinar de mult la muncă, dar simţea că avea un lei de rol negrăit în acest schimb de replici. Rămase pe loc, în timp ce toţi ceilalţi angajaţi intrau grăbiţi în clădire, înghesuindu-se în aşteptarea următorului lift, ca pasagerii de pe Titanic.

— Aşa-i că e un roz minunat? Am văzut-o şi bineînţeles că m-am gândit la tine, India. Ştiu că spuneai că nuanţele de roz şi de portocaliu se vând

repede la magazinul din Bronx la care mergi tu.
— Este pentru mine*. Întrebă India, pipăind materialul.
Ochii ei mari şi migdalaţi erau plini de lacrimi.
— Fireşte că eşarfa este a ta! Hazel îşi coborî vocea cu viclenie, bătând-o uşor cu palma pe braţ pe India. La mulţi ani, prietenă!
— O! zise Nella, stânjenită. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama… I, a mulţi ani, India!
India o privea în continuare pe Hazel.
— Serios? se bâlbâi ea. Nu pot… îmi pare rău, doar că… doar că nimeni de aici n-a făcut asta niciodată pentru mine. Şi lucrez aici de aproape zece ani…
Acum, lacrimile se rostogoleau pe obrajii Indiei; femeia părea să fi uitat unde se afla. Puse eşarfa jos şi ieşi din spatele biroului ca să o îmbrăţişeze strâns pe Hazel. Câţiva metri mai încolo, o vizitatoare ce părea rătăcită, care dăduse să îi ceară permisiunea Indiei să urce la etaj, se prefăcu a fi brusc interesată de ceva ce i se lipise pe pantof.
— Îţi mulţumesc, Hazel! Dar… cum ai ştiut?
— Am metodele mele. Şi mai sunt şi alte accesorii de păr în locul de unde am luat-o. Ştii că sunt receptivă. Hazel îi făcu un semn cu ochiul. Nu te speti prea mult azi, bine? Nu uita să te răsfeţi. Pa, fată!
Apoi plecă, înainte ca India să apuce să îi mulţumească încă o dată cu emfază. Nella se grăbi să ţină pasul, tăindu-i calea unui bărbat înalt, deloc amuzat, care cel mai probabil lucra la compania de software aflată cu un etaj mai jos de Editura Wagner.
— Chiar este o eşarfa minunată, repetă Nella când ea şi Hazel se înghesuiră într-un lift aglomerat, în care era imposibil să încapă amândouă.
Totuşi, încăpură, dar nu şi bărbatul de la compania de software, iar el nu avu nicio reţinere în a-şi exprima frustrarea atunci când uşile se închiseră chiar în faţa lui extrem de roşie.
— De unde-ai cumpărat-o?
— Sora lui Manny are o cafenea-coafor în Williamsburg, răspunse Hazel în şoaptă, un miros neaşteptat de unt de cacao pătrunzând în nările Nellei. În partea care n-a fost gentrifăcată.
— Manny?
— Scuze. EmmanueL Manny. Iubitul meu.
— A, da. Manny.
— Tu ai un iubit?

— Da, răspunse Nella. Este… este destul de grozav.
— O, uită-te la tine – eşti toată un zâmbet.
Nella zâmbi şi ridică din umeri, aşteptând ca Hazel să o întrebe cum îl chema pe iubitul ei sau cum îl cunoscuse, iar apoi întrebându-se – atunci când aceasta nu avu nicio reacţie – dacă ar fi trebuit să spună şi altceva despre Owen.
În schimb, ea îşi coborî vocea şi rosti:
— Ştii, întotdeauna mi-am dorit să port eşarfe precum cele pe care le poartă India. Doar că sunt varză tutorialele de pe Youtube. Marea lor majoritate.
Nella petrecuse ore în şir încercând să înveţe cum să-şi împletească părul în stil franţuzesc, reducând viteza videoclipului şi derulându-l înapoi, deoarece părea să rateze întotdeauna un moment crucial. Mâinile o duruseră atât de rău în urma acestui proces, încât renunţase până când părul avea să îi crească mai lung şi putea încerca din nou.
— Nici măcar nu sunt în stare să fac împletituri simple, iar codiţele mele arată destul de grosolan.
Când termină de vorbit, uşile liftului se deschiseră, iar cei mai în uiţi dintre oameni coborâră la etajul al patrulea. Liberă să îşi mişte capul fără să se trezească având părul cuiva în gură, Nella se uită la Hazel, gata să o întrebe dacă putea să îi sugereze un tutorial de pe Youtube, dar fata se holba la Nella ca şi când aceasta tocmai ar fi declarat că nu văzuse niciodată filmul Culoarea purpurie.
— Nu poţi face împletituri simple?
Hazel era vizibil şocată.
— Eu…
În loc să-şi ducă mâna la păr, Nella şi-o duse la bretelele sacoşei. Hazel nu întrebase: „Ai ajuns până aici fără să ştii cum să-ţi coafezi părul în stilul negrilor?'* Dar nu era nevoie. Şi Nella se întreba adeseori acest lucru.
De obicei, răspunsul se referea la părinţii ei. Ei erau aceia care o crescuseră într-un cartier locuit în majoritate de albi din Connecticut şi o trimiseseră la şcoli preponderent de albi. Ca să o ţină cu picioarele pe pământ pe Nella, aceştia ridicaseră un soi de câmp negru de forţă în jurul ei, încurajând-o să se poarte ca o persoană de culoare şi să fie mândră de asta. Îi dăduseră teme despre istoria negrilor tot anul; îi cumpăraseră păpuşi negre şi refuzaseră să îi cumpere dintre cele albe. Totuşi, aşa cum se întâmpla şi în cazul celui mai bine construit câmp de forţă, existaseră fisuri,

iar adorarea firelor de păr fine şi drepte răzbătuse printre ele. Ce puteau face părinţii ei? Nella văzuse asta oriunde mergea: la şcoală, la petreceri în pijamale, la păpuşile ei Bărbie negre, în propria ei casă. Mama ei îşi întinsese părul de la mijlocul anilor ’90, încă de când devenise directoarea unei şcoli private din Fairfield, acesta putând fi motivul pentru care – atunci când Nella, în vârstă de nouă ani, spusese că voia şi ea să şi-l întindă – niciunul dintre părinţi nu protestase. Probabil consideraseră dorinţa ei ca fiind inevitabilă. Ba, chiar ca fiind un ritual de iniţiere.

Mama ei începuse să o ducă pe Nella la coaforul din New Haven la scurt timp după ce ea începuse clasa a Vi-a. Şedeau împreună, cu scalpurile acoperite de o pastă cremoasă şi ţinând în mâini ediţii vechi de un an ale revistei Essence sau romane ale lui Terry Memillan. Continuaseră acest ritual împreună, tot la şase săptămâni, până când Nella începuse clasa a IX-a, îşi luase carnetul de şoferi şi, graţie poziţiei de editor al ziarului liceului, începuse să aibă cât de cât o viaţă socială.

Era bine că Nella făcuse asta, deoarece viaţa de acasă începea să se deterioreze. Cu trecerea fiecărui semestru nou, părinţii ei se prefăceau din ce în ce mai puţin că se bucurau de căsătoria lor. Cinele, care odinioară fuseseră presărate de una sau două replici aprinse, deveniseră acum un adevărat schimb de cuvinte pline de ură. Nella, singurul copil, făcuse pe arbitrul, dar fără succes. Oricât de mult încercase Nella, nu reuşise să împiedice schimbarea din mariajul părinţilor ei. Totuşi, în ciuda tuturor lucrurilor, ea reuşise să păstreze aparenţele că era bună, iar dacă te uitai la fotografia ei din clasa a XII-a – toată numai un zâmbet, machiată şi cu părul negru, lucios şi întins, care se ondula doar puţin când îi atingea umerii –, chiar o credeai. Fata aceea urma să meargă la o universitate de excepţie, la kilometri depărtare de casă, unde avea să îşi facă prieteni de culoare, să se îndrăgostească de un bărbat de culoare de nădejde şi să obţină o diplomă în literatura engleză. Dacă avea să îi placă la Universitatea din Virginia suficient de mult, ea urma să rămână şi să obţină o a doua diplomă, apoi un post de profesoară la vreo universitate, să se căsătorească cu un bărbat de culoare, să călătorească pe toate continentele împreună cu el, iar când aveau să fie în sfârşit pregătiţi, să aibă copii.

Nella obţinuse prima diplomă, însă celelalte lucruri plănuite pentru fata aceea din fotografie nu se materializaseră. În primul an de facultate, se dusese la câteva petreceri ale frăţiilor din care făceau parte studente de culoare, însă nu o atrăseseră prea mult. Nella nu era dispusă să treacă prin

toate probele de foc ca să fie aleasă, nu îi plăcea să investească tot timpul (ca să nu mai pomenim de bani) ca să se aleagă cu o frăţie nouă, nu în întregime potrivită ei.

Ar fi trebuit să se străduiască mai mult în facultate? Uneori, atunci când Nella îndrăznea să se gândească la vremurile acelea – de obicei atunci când Malaika medita la zilele petrecute la Emory, dar mai ales acum, când Hazel se holba uimită la ea pentru că nu ştia să facă împletituri simple –, ea se aventura să dea vina pe persoana despre care simţea că era încă şi mai responsabilă decât părinţii ei: ea însăşi. Ar fi trebuit să continue să participe la întâlnirile Alianţei Studenţilor de Culoare şi să iasă mai des din zona ei de confort. Şi-ar fi putut face prima prietenă de culoare mai devreme. Aşa, ar fi aflat despre minunile părului natural cu mult timp înainte ca toată lumea să adopte această coafură. Poate că Nella şi-ar fi înfiinţat propria organizaţie literară pentru tinerele de culoare, în New Haven, sau şi-ar fi petrecut mai mult timp mărşăluind pe străzi, în loc să caute pe Twitterul celor de culoare ceva ce să poată distribui.

Lista de ipoteze, mai lungă decât braţele şi picioarele maronii ale Nellei puse laolaltă, nu includea doar părul, ci şi idilele. Dacă ar fi avut prieteni de culoare în copilărie, poate că ar fi ieşit la mai multe întâlniri cu Marlon, un coleg de culoare de la Universitatea din Virginia, care o invitase în oraş în timp ce îşi aşteptau bagajele, după ce se cunoscuseră în avion, într-o vacanţă de sărbători. Poate că s-ar fi simţit mai puţin jenată de faptul că îl ţinea de mână pe Owen pe diferite peroane de metrou, pentru că atunci ar fi ştiut măcar – chiar dacă adolescenta de culoare de pe peronul de vizavi, care o privea dezaprobator cu coada ochiului, nu ştia – că fusese curtată şi iubită de un bărbat cu aceeaşi descendenţă ca a ei măcar o dată.

Abia după ce începuse o nouă viaţă, în oraşul New York – după ce foarte multe persoane de culoare fuseseră ucise pe nedrept de poliţie; după ce se cufundase în lectura scrierilor lui Huey Newton, Malcolm X şi Frantz Fanon ore în şir; după ce văzuse cât de ofertant era culoarul cu produse de îngrijire a părului natural al persoanelor de culoare, din magazinul Target din Brooklyn, ea hotărâse să îşi tundă părul întins şi să vadă ce avea să se întâmple. Se dovedise că îi plăcuse ce văzuse. Ceea ce nu îi plăcuse era cât de mult timp îi luase ca să afle asta de una singură.

Nella căută o cale prin care să îi spună toate astea lui Hazel, înainte să ajungă la etajul al treisprezecelea.

— Ştiu, este ciudat. Nu m-am priceput niciodată la coafuri. Este…

— Devii mai bună pe măsură ce părul îţi creşte mai lung, o sfătui Hazel, schiţând un zâmbet. Îţi pot arăta câteva trucuri. Un timp, am rezistat codiţelor împletite. Şi eşarfelor. Dar odată ce am început să îmi împletesc părul, totul a început să aibă logică. Mai ales când este foarte cald…

Orice urmă de judecată pe care Nella crezuse că o văzuse la Hazel dispăru, iar amintirile acelea dureroase despre cum îşi arsese scalpul în numele frumuseţii se risipiră. Se mai relaxă puţin după ce mai coborâră câteva persoane din lift.

— De cât timp îţi împleteşti părul?

— Doamne, trebuie să fi trecut… opt ani deja. Cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

— Serios?

— O, da. Foarte puţină îngrijire.

— Te cred. Uneori, sunt prea obosită să-mi răsucesc părul în fiecare seară, ştii? Dar coafura asta de tipul 4-C… nu te poţi duce la culcare cu părul desfăcut şi să te aştepţi să nu te chinui cu el în dimineaţa următoare.

— O, îmi amintesc de chinul ăla. Jur, zise Hazel.

— În cea mai mare parte a timpului, eu sunt tipul 4-B, dar bucătăria mea e 4-C.

Nella zâmbi. Ce încântare era să poarte această conversaţie în plină zi, într-o clădire din Midtown! O singură femeie mai rămase cu ele în lift şi stătea înghesuită în colţul îndepărtat, cu toate că nu mai era nevoie să facă asta. Pe umăr îi atârna o sacoşă cu emblema Wagner, cu toate că modelul era din 2012. Făcea parte din echipa departamentului de marketing digital – Nella era sigură că o chema Elena, cu toate că părea ciudat de asemănător cu numele unei stagiare pe care o întâlnise întâmplător la toaletă în urmă cu doar câteva săptămâni.

Nella o privi pe posibila Elena butonându-şi telefonul, părând extrem de concentrată. Nu avea căşti în urechi, aşadar probabil că auzise toată conversaţia lor, realiză Nella. Privi cu atenţie părul şaten-deschis al posibilei Elena, coafat în stil bob, şi se întrebă cât de mult auzise din discuţia despre părul negru. Oare căuta pe Google cuvintele „răsucire”, „4-B“ şi „bucătărie”? Sau nu era deloc impresionată, ştiind că această conversaţie nu îi oferea nimic, fiind, prin urmare, prea apatică pentru a se băga?

Uşile liftului se deschiseră la etajul al treisprezecelea. Posibila Elena o luă la stânga, concentrată în continuare la telefonul ei, însă, în loc să o

urmeze, Hazel o luă înainte.

— Te deranjează dacă trecem pe la bucătărie mai întâi? Vreau să-mi las mâncarea în frigider.

— O, păi…

Doamne, întârziase foarte mult. Nu putea fi însă o diferenţă prea mare dacă întârzia patruzeci şi cinci de minute în loc de patruzeci şi patru, nu?

Nella hotărî să o urmeze. Situaţia nu se putea înrăutăţi prea tare.

— Oricum, data viitoare când vei trece prin Clinton Hill, anunţă-mă, zise Hazel. Şi tu locuieşti în Brooklyn, corect?

— Da. În Bay Ridge.

— Bay Ridge, ai? Trebuie să fie ciudat să locuieşti acolo, nu? E cam…

Restul frazei tărăgănă în timp ce o secretară de redacţie, care ţinea în braţe un teanc de hârtii şi era gata să ţină un discurs cuiva – vreunei asistente de redacţie neatente, probabil –, trecu pe lângă ele.

— Cam „alb“, nu? termină Nella, de îndată ce rămaseră doar ele două din nou. Oarecum, da – nu este cartierul meu preferat, dar numai atât ne permitem noi deocamdată.

— „Noi“? Hazel îşi arcui sprâncenele când intrară în bucătărie. Ai colegi de apartament?

— Nu… mă rog, un coleg, cred aş putea spune. Nella chicoti. El este…

— Eli. O, locuieşti împreună cu iubitul tău? Drăguţ! Presupun că Bay Ridge a fost ideea lui, atunci? Pentru că există o grămadă de locuri în Brooklyn care nu sunt foarte scumpe. Sau foarte albe. Plus că mai este Queens…

— E cam obsedat de Bay Ridge, zise Nella. Are o nostalgie ciudată pentru filmul Febra de sâmbătă seara.

Hazel, care arunca o privire prin frigider, îşi scoase capul din spatele uşii lungi suficient cât să spună: „A, e italian”, apoi dispăru din nou.

— Cam douăzeci şi cinci la sută, zise Nella pe un ton viclean, deşi asta nu este chiar…

— Ştie de unde vin alea douăzeci şi cinci la sută din originea lui? E norocos, observă Hazel odată ce găsi un loc pentru salata ei, apoi o luă spre birourile lor. E întotdeauna amuzant să ai un iubit alb.

Nella chicoti, neliniştită. Oare Hazel vorbea din experienţă sau doar presupunea?

— Dacă nu te superi că te întreb, rosti ea, Manny este a…?

— Ah! Aici erai, Nella. În sfârşit.

Vera stătea lângă biroului Nellei cu o privire de nebună în ochi, cu obrajii roşii şi cu mâinile proptite în şolduri. Zâmbetul ei strâmb sugera că femeia încerca să nu îşi piardă cumpătul şi că încerca să Iacă asta de ceva timp.

— Bună, Hazel.

Hazel se strecură pe scaunul de la biroul ei şi o salută în şoaptă.

— Îmi cer scuze că am întârziat, zise Nella, căutând o scuză pe i. N e nu o găsea.

— Da. Data viitoare, te rog, trimite-mi un e-mail, un mesaj sau un semnal cu fum… orice. Doar ca să ştiu. Bine? Mersi. A fost o dimineaţă nebună.

Nella rămase fără cuvinte. Da, i-ar fi putut trimite un e-mail. I >ar mai întârziase la birou de câteva ori în cei doi ani de când lucra l. I Wagner – atât din motive întemeiate, cât şi neîntemeiate – dar niciuna dintre aceste infracţiuni anterioare nu provocaseră o eonii untare atât de vădită. Bineînţeles că Nella îşi dăduse seama că avea să întârzie cam douăzeci de minute atunci când urcase în metrou, apoi când coborâse din metrou şi când se oprise la recepţie ca să stea la taclale cu Hazel şi cu India. Ba chiar observase acest lucru în lift, undeva între cel de-al doilea şi cel de-al treilea etaj. Dar, de obicei, Vera petrecea prima parte a dimineţii în biroul ci, cu uşa închisă, profitând de acel moment pentru a termina lucrurile pe care nu le putea face odată ce toată lumea începea să intre şi să iasă din biroul ei din tot felul de motive – pentru sfaturi editoriale sau pentru păreri referitoare la o nouă copertă; ca să prezinte o persoană nouă unui departament sau altuia; ca să stea de poveşti.

În dimineaţa aceea, însă – din motive legate de Colin, bănuia Nella – uşa Verei era larg deschisă. Şi, în ceea ce o privea, părerile cărora ea le dăduse glas în timpul discuţiei despre Shartricia dănţuiau în spaţiul ce le despărţea, ca nişte drăcuşori scăpaţi din iad.

Poate simţind şi ea drăcuşorii, Hazel – cu aceeaşi voce şoptită şi respectuoasă cu care o salutase – începu să se plângă de reţeaua de metrou greoaie din oraşul New York.

— Tocmai vorbeam despre cum amândouă am avut probleme în dimineaţa asta – cineva s-a aruncat pe şine, cred. Am rămas blocate sub pământ vreo jumătate de oră.

Era o intervenţie pe care Hazel nu era nevoită să o facă, din moment ce şefa ei nu ajunsese încă la birou.

Nella îşi spuse să nu uite să îi mulţumească mai târziu.

— Eu am stat patruzeci şi cinci de minute. În tunel, adăugă ea, înroşindu-se din cauza minciunii.

Brusc, îşi aminti că avea jacheta pe ea, prin urmare şi-o dădu repede jos şi îşi puse lucrurile pe scaun.

Vera îşi muşcă buza.

— Bine, zise ea.

Nu era bine, dar schimbă repede subiectul, întrebând-o pe Nella dacă tipărise două copii ale ultimului roman a lui Colin Franklin, Apoi dispăru în biroul ei şi închise uşa.

Nella se uită spre biroul lui Hazel. Aceasta se uita la ea.

— Pfu! Ce-a fost asta?

Nella aruncă o privire spre uşa Verei, ca să se asigure că era închisă de tot. Apoi îşi împinse scaunul până la biroul lui Hazel.

— Colin şi-a ieşit din minţi, zise ea în şoaptă. A înnebunit.

— Poftim? De ce?

— Am fost sinceră cu el în legătură cu Shartricia. Am hotărât să fiu sinceră, aşa cum am vorbit la Nico’s. A zis că l-am făcut „rasist”, întocmai cum am crezut că va zice.

— Şi, l-ai făcut?

— Bineînţeles că nu l-am făcut rasist, la naiba! zise Nella, jignită că Hazel putea crede că făcuse o greşeală atât de atroce. Dar el a avut impresia asta şi nu mai pot repara lucrurile. N-a fost momentul meu cel mai bun, dar mi-am cerut scuze când el s-a întors, în cele din urmă, de la toaletă.

Colin se întorsese în biroul Verei după vreo douăzeci de minute, cu basca pe cap, cu fălcile încleştate şi cu ochii mai mult decât doar l>n (în roşii. „îmi pare rău dacă aţi crezut că v-am făcut rasist”, zisese Nella pe un ton împăciuitor, străduindu-se din răsputeri să îşi mişte buzele astfel încât să nu vomite. Cuvintele ei păreau insipide, ca şi i and şi-ar fi cerut scuze unui bărbat pentru că îl atacase cu un spray i îi piper după ce acesta o urmărise prea îndeaproape pe o stradă pustie. Dar le rostise. Pentru că, la urma urmei, chiar îi părea rău – dar din motive diferite.

— El a lipsit din biroul Verei o vreme, corect? întrebă Hazel. Vreo douăzeci de minute? Cam mult.

— Văd că nu sunt singura care a ţinut socoteala, murmură Nella. I toamne, sunt atât de îngrozită!

Hazel ridică din umeri.

— Am simţit încordarea de aici, de pe scaun, din clipa în care el a deschis uşa biroului ei. Îmi pare foarte rău, fată. Din câte am auzit eu, ai procedat corect.

Înainte ca Nella să apuce să se bucure de aceste cuvinte prea mult i imp, uşa Verei se deschise larg din nou.

— Nella, eşti conectată?

— Eu…

— Ţi-am trimis acum o jumătate de oră ceva ce trebuia rezolvat imediat şi ţi-am trimis din nou acum. Ai putea, te rog, să te ocupi? Acum? Mersi.

Nella îşi împinse scaunul spre biroul ei cât putu de repede, însă şnurul pantofului o trădă chiar în acel moment, prinzându-se într-una dintre roţi şi blocând-o. Scaunul înainta lent, iar Vera privea, cu o sprânceană arcuită. Dar nu spuse nimic. Doar oftă şi intră în biroul ei, trântind uşa mai tare decât înainte.

*

Restul zilei se desfăşură la fel: chinuitor, plin de subînţelesuri pe care nici editoarea, nici asistenta nu erau hotărâte să le recunoască… (chestiunea urgentă" de care îi ceruse Vera Nellei să se ocupe era aceea de a-l întreba pe editorul-şef dacă mai era timp să adauge iniţiala numelui mijlociu al unui scriitor în scurta prezentare, înainte sil fie trimisă cartea la tipografie. Redactorul-şef se afla la etajul al treisprezecelea – o plimbare de zece secunde de la biroul Verei.

Nella se putea ocupa de asta. Totuşi, dintr-un motiv sau altul, în ciuda eforturilor ei, fiecare lucru mărunt pe care îl făcea ajungea să fie îngrozitor de greşit: uitase să îi trimită „spre cunoştinţă” unui agent un e-mail pe care îl trimise unui scriitor, ştersese din greşeală partea importantă dintr-un document scanat adresat Verei.

Nimic din ce făcea nu era bine. Sau, cel puţin, nu părea a fi bine. Oare doar îşi închipuia – frustrările Verei, tensiunea, demonii lui Colin Franklin? Din când în când, se oprea din smiorcăit ca să se întrebe dacă nu îşi proiecta pur şi simplu propria ruşine asupra situaţiei. Apoi Vera încheia o conversaţie cu „Bine”, cu o privire în ochi mai rece decât tonul ei, iar Nella îşi spunea că în mod cert ceva se schimbase între ele.

Între timp, relaţia Nellei cu Hazel începea să înflorească, de parcă ar fi fost doi soldaţi în tranşee. Hazel se străduia să o ţină pe Nella pe linia de plutire, distrăgându-i atenţia cu subiecte care nu aveau legătură cu editura. Când Nella răspundea uneia dintre plângerile Verei cu „Am făcut eu asta?!

Scuze”, Hazel îi trimitea repede prin e-mail Nellei un GIF cu Steve Urkel. După masa de prânz, îi aducea Nellei un fursec cu nuci şi ciocolată de la brutăria de peste stradă, care întâmplător era şi preferata Nellei. Apoi, după câteva ore, pe la trei după-amiaza., îi trimitea Nellei un link cu magazinul surorii iubitului ei din zona Bed-Stuy, un magazin care părea să fie o Mecca pentru toate produsele de îngrijire a părului destinate persoanelor de culoare.

Şi prin „toate” se înţelegea chiar toate. La Curl Central nu numai că puteai cumpăra eşarfe, dar puteai urma şi cursuri unde învăţai cum să le înfăşori. Exista până şi o terapeută de păr – „Doamna lesha B.“ – care, dacă te duceai acolo între orele cinci şi şapte, joi seara, petrecea alături de tine o jumătate de oră, discutând despre problemele pe care le aveai cu împletiturile. Pentru cei care nu aveau norocul să locuiască în oraşul New York sau doreau o astfel de experienţă mai solitară, doamna lesha B. Scrisese o cărţulie care era disponibilă online pentru 9,99$.

Pagina de internet o fascinase atât de tare pe Nella, încât „răsfoirea” ei îi ocupă toată ora din pauza de prânz, când, de fapt, ea ar fi trebuit să citească schiţa unei cărţi peste care unul dintre prietenii unui prieten al Verei o rugase pe aceasta să arunce un ochi. Îi mai luă alte treizeci de minute ca să citească despre fondatoarea şi proprietara magazinului Curl Central, o femeie atrăgătoare, cu forme apetisante, care avea bucle de tipul 3-C, o afinitate evidentă pentru tricourile cu „vedere la buric” şi o mare dragoste pentru timpul petrecut, în copilărie,. În Republica Dominicană, împreună cu fratele ei mai mic, Emmanuel.

Nella citi biografia Juanitei până la capăt, apoi o citi din nou. Nu era sigură şi îşi dădu seama abia după ce ieşi de pe pagina de internet a magazinului Curl Central: iubitul lui Hazel nu era alb. Era dominican. Şi nu era nici prima generaţie născută în State. Se născuse în Republica Dominicană şi trăise acolo zece ani înainte să emigreze.

Nella ascunse această informaţie proaspătă despre noua ei colegă într-un colţ al minţii. Chiar dacă Hazel întruchipa cartierul Harlem tot aşa cum Spike întruchipa Brooklynul, ceva în legătură cu ea o tăcuse pe Nella să presupună că şi ea se cuplase cu un tip alb ca Owen. Poate că era simplul fapt că Hazel trăise şi lucrase în Boston suficient de mult timp, ceea ce pentru Nella însemna că fata luase parte la petrecerile albilor asemănătoare cu cele la care participase şi ea în liceu şi în facultate. Iar acum, Hazel era la Wagner, înconjurată încă o dată de persoane albe.

Totuşi… doar pentru că Hazel era capabilă să se plimbe prin sferele sociale ale albilor tot timpul nu însemna că îşi dorea asta. Nella putea aprecia acest lucru.

— Eu plec, Nella.

Când îşi ridică privirea, Vera stătea lângă separeul ei, îmbrăcată şi pregătită să plece acasă. Expresia înţepată pe care o afişase mai devreme se mai relaxase puţin, din fericire, dar tot nu părea a fi indulgentă. Era târziu, trecut de ora şapte seara, iar pofta de lucru a Nellei o părăsise odată cu Hazel, în urmă cu o oră; acum, era cufundată în lecturarea unui articol intitulat: „Zece vedete despre care nu ştiai că sunt afro-dominicane".

Nella ieşi din el, apăsând butonul mouse-ului cu degetul mâinii drepte, iar cu cealaltă o salută pe şefa ei.

— E ora de plecare deja? Uau! Să ai o seară minunată!

Vera îi răspunse „La fel şi tu" cu jumătate de gură, apoi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre lift, fără să mai zică altceva.

Nella oftă poate pentru a treizecea oară în ziua aceea – doar că de data aceasta fu cu adevărat uşurată. În sfârşit, putea pleca să se întâlnească la un pahar cu Malaika. În sfârşit, se putea elibera de bomba Shartricia şi de tensiunea în care înotase timp de aproape nouă ore. Se ridică în picioare şi începu să îşi strângă lucrurile, aruncând paginile de care nu avea nevoie în ziua următoare şi aranjându-le pe cele de care avea nevoie.

Văzu însă plicul mic şi alb care stătea în colţul îndepărtat al biroului ei. Numele ei era scris frumos pe partea din faţă, zgâindu-se la ea cu litere de tipar.

La început, Nella rămase nemişcată. Doar se holbă la plic, nedumerită, ca şi când ceva ciudat ar fi tras-o de lobii urechilor. De când era acolo? O oră? Toată ziua?

Era o scrisoare prin care Vera îşi cerea scuze pentru ziua aceea?

Nella ridică plicul în dreptul ochilor, ca să se uite mai bine la el. Da, era numele Nellei, categoric – scris cu pastă violet.

Îşi roti umerii de două ori, un tic nervos pe care nu ştia că îl avea. Sacoşa îi alunecă de pe braţ pe pardoseală, dar ea nu se clinti ca să o ridice. În schimbi, miji încă o dată ochii la obiectul misterios pe care îl ţinea în mâini. Nu era sigură că putea înfrunta ce se afla în interiorul plicului. Se simţea încă şi mai puţin sigură că şi-ar fi putut vedea de ale ei fără să afle.

Fie ce-o fi!

Nella îşi vârî degetul mic pe sub banda cu lipici, înclinându-şi degetul astfel încât să nu se taie. Înăuntru era o fişă nu mai mare de 5x7 cm, care conţinea trei cuvinte incriminatoare tipărite, în mod ciudat, cu fonturi Comic Sans.

„PLEACĂ DE LA WAGNER. ACUM.“

Nella numără până la trei, fiindu-i greu să audă cifrele din cauza bătăilor inimii. Apoi trase aer în piept, se ridică de la birou şi aruncă o privire peste separeuri, ca să vadă cine nu plecase acasă încă. Nu era sigură ce se aştepta să vadă – pe cineva fugind cu o glugă albă şi ascuţită pe cap sau vreun adolescent intrus, sadic, căruia fontul Comic Sans i se părea mişto –, însă îl văzu pe Donald, asistentul lui Richard. Donald, care era prea timid ca să salute dacă nu avea nevoie de ceva; Donald, care dădea din cap la ceva ce doar el putea auzi, cu o pereche de căşti Bose supradimensionate ce îi legau capul rotund şi aproape ras de un CD player portabil care se odihnea lângă cotul lui stâng. Donald, care încă mai folosea un CD player portabil.

Era imposibil ca Donald, care scria întotdeauna e-mailurile cu litere de 8 şi font Times New Roman, să se folosească de Comic Sans – nici ca să intimideze, şi nici măcar în batjocură. Nimeni de la Wagner n-ar fi făcut asta. Nu avea nicio logică.

Nella se lăsă moale pe scaun, o senzaţie de răcoare pornindu-i din gât şi ajungându-i în stomac, ca şi când ar fi înghiţit o cantitate uriaşă de heliu. Studie din nou bucata de hârtie pe care o ţinea în mâna stângă; apoi, plicul din mâna dreaptă. Era atât de cufundată în gânduri, întrebându-se cum de ratase momentul în care îi fusese livrat, încât nu observă că era aproape ora opt seara şi că zumzetul zgomotos al ventilatoarelor se transformase într-un freamăt blând, deoarece erau fixate pe programul de conservare a energiei după orele de lucru.

Pleacă de la Wagner. Acum.

Întoarse hârtia pe partea cealaltă, să observe dacă nu cumva omisese ceva. Însă nu mai scria nimic altceva, iar ea citi cuvintele pentru a doua oară.

Apoi, pentru a treia oară.

A patra oară când le citi, un hohot scurt şi adânc îi scăpă din stomac. Nu se putu abţine. Nu era genul de râs plin de încredere specific Oliviei Pope. În niciun caz nu se gândea: „Ha, sunt mai bună decât tine, străin rasist îngust la minte – pentru că treaba asta n-are să mă afecteze; mă voi ridica

din cenuşă şi voi scrie un articol despre acest moment, iar tu vei regreta ziua în care ai încercat să te pui cu mine.”

Nu. Râsul semăna mai mult cu un chicotit simplu, resemnat. Un „Ha! în sfârşit. Am ştiut întotdeauna că va veni momentul acesta.” Se gândi la Colin Franklin şi la basca lui mototolită; la bărbatul de culoare, în vârstă, care fusese împuşcat în Carolina de Nord pentru că îşi întinsese mâna după aparatul auditiv. La cuvintele lui Jesse Watson referitoare la a fi văzut drept egalul colegilor albi: „Ai putea crede că ei te acceptă şi te vor face să crezi asta. Dar, de fapt, nu este aşa. Nu te vor accepta niciodată. Prezenţa ta nu îi face decât să se teamă pentru absenţa lor.“

Ei. Da, întotdeauna existaseră nişte ei, încă de când ea începuse munca la Wagner, nu-i aşa?

Nella expiră când băgă bileţelul înapoi în plic, intenţionând să îl arunce în coşul de gunoi şi să uite că îl citise. Totuşi, ceva o opri – dorinţa purificatoare de a împărtăşi existenţa acestuia cu altcineva şi nevoia inerentă de a supravieţui. Văzuse toate filmele, urmărise toate videoclipurile despre hărţuire şi rasism la ora de educaţie pentru sănătate. Nella ştia că hârtia pe care o strângea în pumnul ei lipicios era o dovadă.

Shani

10 IULIE 2018

FRIZERIA LUI JOE

HARLEM, NEW YORK

Numele.

Am tuşit în pumn, simţindu-mi brusc gâtul uscat, cu toate că aerul serii era mai umed ca oricând.

— Shani. Shani Edmonds.

— Shani Edmonds. Bine. Bună, Shani.

Tipul care păzea uşa a luat o pauză de la telefon, ca să mă poată măsura din priviri. Asta nu m-a deranjat prea tare. Făcusem şi eu la lei cu el atunci când mă poticnisem în faţa intrării în Frizeria lui Joe cu doar câteva secunde mai devreme, studiindu-l pe cât de mult îmi permisese umbra de sub copertina clădirii. L-am văzut destul de bine, aşa că pot spune asta: nu am fost niciodată în Harlem, dar arăta întocmai cum mi-i imaginasem întotdeauna pe oamenii din Harlem: înalt, negru şi drăguţ. Genul care îmi amintea de unul dintre mulţii bărbaţi veseli, cu părul coafat, care împestriţau colecţia de fotografii din armată a bunicului meu. Era de modă veche, anii ’40, cu pielea de culoarea Nutellei şi un zâmbet plăcut care sugera că mai degrabă i-ar fi spus unei femei „dulceaţă” decât „scârbă.”

El nu mi-a spus nici una, nici alta, dar zâmbea văzând ceea ce trebuie să fi fost o expresie nedumerită pe faţa mea.

— Să n-ai emoţii, a zis el, vârându-şi telefonul în buzunarul de la spate. Aici suntem o familie. De îndată ce vei intra… vei vedea.

— „Familie**?

Cam la vreo zece metri mai încolo, la colţul intersecţiei dintre 127, h Street cu bulevardul Frederick Douglass, o maşină îşi tura motorul în zadar. În timpul călătoriei de patruzeci şi cinci de minute cu taxiul, căutasem pe Internet informaţii despre „Lynn Jennings” şi „Rezistenţa” şi, ca de fiecare dată, nu găsisem mare lucru. Cu toate astea, iată-mă aici, în toiul nopţii, într-un oraş nou şi străin, în faţa unei frizerii care ar fi trebuit să fie închisă.

Mi-am mutat greutatea pe celălalt picior şi mi-am aranjat din nou sacoşa pe umăr, încercând să eman o încredere de sine pe care nu o simţeam.

— E foarte mişto, deşi nu ştiu ce fel de familie se reuneşte la ora trei dimineaţa.

El a râs.

— Vei vedea îndată ce fel de familie. Intră, Shani, a zis el, întinzându-mi pumnul ca să se prezinte. Will.

Eu am zâmbit, nerăbdătoare să intru şi să mă bucur de aerul condiţionat, speram eu. Totuşi, înainte să apuc să pun piciorul înăuntru, o voce a strigat la mine să mă opresc.

— Will! a strigat vocea; o voce de femeie. De câte ori ţi-am spus, vere: Pune mai întâi întrebarea codificată, înainte să laşi pe cineva să intre!

Will a mârâit şi s-a întors ca să şoptească ceva de neînţeles în întunericul din spatele lui. Eu mi-am întins gâtul, disperată să văd cu cine vorbea, dar luminile erau stinse toate în interiorul frizeriei.

— Rahat, a zis o voce, după o clipă. Ţi-a văzut şi faţa. Îţi ştie numele. Dacă e o AFC, toată operaţiunea asta va fi anulată. Rezistenţa va fi compromisă.

El a tras aer în piept printre dinţii perfecţi.

— „Compromisă”? „întrebare codificată”? Mi se pare atât de…

— De câte ori trebui să-ţi spun că nu-mi pasă cum ţi se pare? Eu trebuie să mă asigur că nu suntem descoperiţi, dobitocule. Aşa că pune-i întrebarea codificată, ca să ne vedem de-ale noastre.

La auzul acestor cuvinte, Will nu a mai părut amuzat. Când s-a uitat într-un final din nou la mine, blândeţea din ochii lui lăsase locul iritării.

— Un asteroid se apropie de Pământ, ameninţând să îi distrugă pe toţi negrii în afară de unul, a zis el pe un ton răspicat. Acest ticălos norocos este fie Stacey Dash, fie Ben Carson. Pe cine alegi să salvezi?

Rahat. Asta era întrebarea codificată? Am clătinat din cap şi am tras de breteaua udă de transpiraţie a sutienului.

— Cât timp am la dispoziţie?

— Ei, haide, doar gândeşte-te. Ce-ţi spune instinctul?

— Instinctul îmi spune că nu-mi poţi pune întrebarea asta la ora tre… M-am uitat la ceas, enervată.

Nu mă furişasem din casa mătuşii mele din Queens, în toiul nopţii, doar ca să mă joc de-a cluburile secrete cu un străin, indiferent cât de frumuşel ar fi fost.

— Trei şi zece dimineaţa. Mi-e foarte cald. Tu eşti, Lynn? am strigat eu în spaţiul din spatele lui. Sunt aici, aşa cum am plănuit. Am plecat din Boston. De ce mă faci să trec prin toate astea?

Vocea nu a răspuns. Doar Will.

— Eu n-aş face asta. Probabil c-ar fi mai bine să răspunzi la întrebare.

— Sunt prea multe chestii la care trebuie să mă gândesc. Nu pot, pur şi simplu…

— Vezi! a strigat Will, în vocea lui simţindu-se justificarea când s-a întors să se adreseze persoanei din spatele lui, dar când vocea nu i-a răspuns, el a ridicat din umeri, şi-a aranjat căciula şi a mormăit: Este obligatoriu.

Oftând, am încercat să cântăresc cum era mai rău. Era greu să găsesc un răspuns când motorul acela ruginit de maşină huruia într-una în fundal, dar, după o clipă, am reuşit să-mi adun gândurile.

— Ben, am zis eu într-un final. Amândoi sunt îngrozitori – iar el a zis nişte chestii cam idioate dar măcar el poate salva viaţa cuiva. Cred.

— Corect, a chicotit Will, relaxându-se, apoi s-a întors şi a întrebat: E bine?

S-a aşternut un moment de tăcere.

— Da, a răspuns vocea. E bine.

Picioarele mi s-au pus în mişcare, înainte ca bătăile inimii să apuce să se liniştească.

— Fără lumini până când ajungem la etaj, am auzit-o pe femeie zicând, de data asta mai tare, mai relaxată. Pentru moment, ar trebui să te mulţumeşti cu asta.

Lumina unei lanterne a pâlpâit la câţiva metri în faţa mea, tocmai când mi-am dat seama că îmi era cunoscută această voce.

— Lynn? am exclamat eu din nou, clipind din cauza luminii puternice.

— Vorbim sus. Vino! Urmează-mă.

Eu m-am înfiorat şi am făcut aşa cum mi s-a spus, dându-mi seama în tot acest timp că altcineva – Will, probabil – îşi pusese mâinile pe umerii mei ca să mă îndrume. Totul era cufundat în întuneric, într-un întuneric beznă, aşa că l-am lăsat să mă împingă înainte, forţându-mi ochii pentru a detecta lanţuri atârnând de tavan sau hălci ciudate de carne uscată înşirate de-a lungul plintei – orice ar fi putut confirma faptul că făcusem o prostie că mă dusesem acolo.

Dar nu era nevoie să văd ca să ştiu asta. Era mai mult decât o prostie. Era o nebunie.

Cum era vorba aceea? „Nimeni nu caută fetiţe de culoare dispărute”?

— Haide, Shani, a şoptit Will, cuvintele lui întrerupându-mi îngrijorările, căldura respiraţiei lui în urechea mea amintindu-mi că mergeam braţ la braţ cu un bărbat atrăgător, printr-o frizerie ciudată şi rece, la ora trei dimineaţa. Un bărbat amabil din Harlem, care mirosea puternic a săpun Dial şi a Listerine.

L-am lăsat să mă conducă încet dincolo de umbra care ne lumina calea.

— Apropo, a adăugat el, tonul lui sugerând că era încântat de ceea ce urma să spună, răspunsul corect la întrebarea mea era că nu il salvezi pe

niciunul. Că foloseşti asteroidul ăsta ca pe o şansă de a o lua de la capăt. Dar mai nimeni nu nimereşte răspunsul, aşa că e în regulă.

7

30 AUGUST 2018

Nella îşi deschise ochii, aruncă o privire ceasului deşteptător şi gemu. Era abia ora cinci dimineaţa; închisese ochii abia pe la ora unu.

Îşi întoarse capul spre Owen, observă cât de cufundat în somn era acesta şi se întoarse imediat pe partea cealaltă, invidioasă. Însă acea întoarcere nu făcu decât să îi amplifice senzaţia de greaţă din stomac. La fel şi amintirea paharelor de băutură pe care le consumase în seara precedentă… şi motivul pentru care băuse atât de mult.

Cuvintele „Pleacă de la Wagner” îşi făceau loc în mintea Nellei, devenind din ce în ce mai prezente şi răsunând din ce în ce mai tare, până când subconştientul ei începu să le cânte în mai multe genuri: country, rap, polca, iar apoi – poate cel mai nemilos dintre toate – cu ajutorul unei orchestre ample. Situaţia se agravă atât de tare, încât, la vreo zece minute după ora cinci, se dădu jos din pat, ca să se „adune” cât putea de mult.

Auzise acest cântec chinuitor încă de când plecase de la Wagner cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă. Pe tot parcursul călătoriei cu metroul, între sediul editurii şi Mekinley s, fusese convinsă că toată lumea se uita la ea. Oare era supravegheată? Urmărită? Oare bărbatul care stătea lângă uşi se uita la ea pentru că voia s-o pună la pământ şi să-i fure portofelul sau pentru că nu îi plăcea să vadă persoane de culoare lucrând la Editura Wagner? Oare fiul lui fusese respins an de an pentru un stagiu la Wagner, iar acum omul hotărâse să se răzbune pe persoana despre care credea că nu îi va simţi nimeni lipsa?

Fiecare străin făcea ca această noţiune să cântărească şi mai greu pe umerii ei, într-atât încât, atunci când îi arătă cartea de identitate bodyguardului de la Mekinley’s, salută cu mâna un cunoscut şi se îndreptă aţă spre bar, ea scosese deja plicul din geantă. Şi, de îndată ce ajunse lângă Malaika, îl trânti pe masă ca pe un baton de dinamită pe care nu îl mai putea ţine în mână.

— Ce-i asta? întrebă Malaika, luând plicul şi ridicându-l în lumina slabă care venea dinspre bar, de parcă asta ar fi contat în vreun fel.

Nella îi făcu semn lui Rafael să îi pregătească băutura obişnuită.

— N-ai citit niciunul dintre mesajele mele? Iisuse Hristoase!

— Poftim? O, scuze. Am crezut că ai înţeles că, de obicei, sunt prea ocupată cu Igor ca să-mi bat capul cu grijile semenilor mei, zise Malaika, arcuindu-şi sprâncenele, amuzată. Ce-i asta? O invitaţie la o nuntă sau ceva de genul? Tânăra icni brusc, ducându-şi mâna la inimă. Este o invitaţie la nunta ta?

Nella se încruntă când îşi aruncă privirea spre cocktailul pe care Malaika era pe punctul de a-l termina.

— Mal, câte pahare ai băut?

— Acesta ar putea fi, sau nu, al treilea. Igor m-a lăsat să plec mai devreme azi, pentru că a vrut să trec pe la curăţătorie înainte să se închidă. Aşa că mi-am zis, de ce nu?

— În… regulă.

Pentru o clipă, Nella se întrebă – şi nu pentru prima oară – dacă nu cumva ea şi Malaika ar fi trebuit să îşi petreacă din când în când timpul şi într-un magazin de îngheţată, nu numai într-un bar. Acea clipă trecu destul de repede, cum se întâmpla mereu.

— Deschide-l, te rog.

Malaika îşi ridică paharul şi dădu încet pe gât ce mai rămăsese din băutură, ca o femeie care se pregătea să facă o acţiune periculoasă. Puse paharul jos, îşi şterse umezeala rămasă pe buze după ultimul său act şi se apucă să deschidă plicul.

Şi, în mod ciudat, avu de furcă cu el. Partea de sus reuşise să se lipească la loc şi, spre exasperarea Nellei, Malaika avu nevoie de mal mult timp decât ar fi trebuit ca să îl deschidă. Însă reacţia Malaikăi la ceea ce se afla înăuntru fu îndeajuns de satisfăcătoare încât să compenseze întârzierea: aruncă plicul pe jos cu aceeaşi repeziciune cu care ar fi aruncat un tampon folosit.

— Ce naiba! zise ea o dată, apoi încă o dată când ridică biletul de pe jos. De unde-a venit?

— Habar n-am.

Nella îi mulţumi curiosului Rafael pentru băutura Aperol spritz. Era evident că acesta voia să stea prin preajmă şi să audă ce îi provocase o reacţie atât de dură Malaikăi, dar alţi doi clienţi tocmai îşi puneau jachetele pe scaunele de lângă bar, ceva mai încolo. O salută deci scurt din cap pe Nella, părul de culoarea nisipului căzându-i pe faţă, şi se grăbi să îi întâmpine, dintr-odată vesel.

— M-am… m-am trezit pur şi simplu cu el pe birou azi. Chiar spre sfârşitul programului.
— Şi n-ai nicio idee cine l-ar fi putut lăsa acolo?
— Nu.
— Şi nicio idee când l-ar fi putut lăsa?
— Biroul meu este întotdeauna plin de hârtii, aşa că… nu. Ar fi putut fi oricând în timpul zilei.
Nella luă o gură sănătoasă de băutură, senzaţia şocantă de amar trezind-o puţin.
— Hm, îşi muşcă ea buza. Ar putea fi vreun scriitor nemulţumit?
Îi trecuse prin minte acest gând pe drumul spre bar, dar dispăruse aproape la fel de repede cum venise. Era imposibil ca dispreţul lui Colin faţă de părerea ei referitoare la personajul lui de culoare să fi întrecut dorinţa lui de a primi următoarea plată programată pentru „Needles and Pins“. O fi fost el sensibil, cu un simţ fin al respectului de sine, dar nu era prost.
— E ciudat că spui asta. Chiar mi-a trecut prin minte un anume scriitor nemulţumit venind încoace… dar este imposibil.
— Cine?!
— Păi, Colin. S-a înfuriat pe mine ieri, îi explică Nella. I-am spus părerea mea despre Shar. Dar las povestea asta pentru următorul pahar de băutură.
Malaika îşi încruntă sprâncenele, îngrijorată.
— Rahat. Serios?
— Mda. Dar e imposibil să-i fi trecut prin cap să-mi facă una ca. Ista. Twitter-ul negrilor l-ar sfâşia în bucăţi.
— Poate că n-a fost el. Ce zici de Vera?
Nella fu cât pe ce să verse băutura pe ea.
— Doar nu crezi…?
— Păi, nu mi-ai povestit nimic încă, dar îmi imaginez că Vera a fost destul de supărată din cauza chestiei cu Colin.
— Da, dar… ar fi mult prea evident dacă ar face aşa ceva. Vera nu e chiar atât de proastă sau de meschină.
Malaika îi aruncă privirea ei preferată „tu-chiar-vorbeşti-serios“.
— Am urmărit Lifetime Movie Network. Ştiu cum funcţionează femeile albe însetate de putere. Fac orice este nevoie ca să ajungă în vârf, sunt viclene ca naiba. Iar odată ce ajung în vârf, să fii sigură că vor face tot posibilul ca să rămână acolo. Răpesc un copilaş, înjunghie câinele cuiva. Chestii mârşave.

— Unele dintre ele, vrei să zici. Nu toate. În plus, adăugă Nella, chiar dacă în gând îi apăru o imagine cu o Vera înnebunită, stând deasupra ei cu un cutter şi nişte bandă adezivă, dacă Vera ar fi vrut într-adevăr să mă concedieze, ar fi făcut-o deja. Lucrează la Wagner de suficient de mult timp încât să aibă această putere.

— Şi tu, şi eu ştim că nu este atât de simplu, pufni Malaika, apoi ridică plicul din nou şi reciti bileţelul cu voce tare, aşa cum ar fi citit o carte a doctorului Seuss: „Pleacă de la Wagner. Acum.“ Dacă asta nu e o crimă motivată de ură, atunci nu ştiu ce e.

— Ar fi fost o crimă din ură dacă ar fi scris: „Pleacă de la Wagner acum, cioară”.

— O… dar e acolo.

Nella îşi întinse mâna ca să ia hârtia.

— Serios?

— Nu, nu este acolo, la propriu. Dar este acolo. Uite care-i treaba, fată, continuă ea când Nella îşi dădu ochii peste cap, eşti neagră. Faptul că tu eşti neagră dă culoare oricărui lucru pe care cineva l-ar spune vreodată despre tine – un joc de cuvinte intenţionat, adăugă ea, înainte ca Nella să apuce să zică asta. Fie că ei recunosc sau nu.

— Ştiu la ce te referi. Şi cam ai dreptate. Dar…

— Şi cu articolul acela anonim care a fost publicat luna trecută – acela despre o fată de culoare care lucrează printre albi – nu ziceai tu că cea mai bună prietenă a ta, Sophie, te-a acuzat că l-ai scris? Malaika icni, ducându-şi mâna la piept. Dacă ei cred că tu l-ai scris şi încearcă să scape de tine?

— Am zis că-s cam duşi cu pluta, n-am zis că-s de la KGB.

— Bine… poate că nu sunt, dar îţi aminteşti atunci când Vera ţi-a spus să încetezi cu tot tărăboiul ăla „Sunt-neagră-şi-sunt-mândră“?

— Mda. Dar aia a fost altceva. Şi, apropo, am de gând să încep din nou tărăboiul, adăugă Nella, chiar dacă gândul de a încerca să resusciteze şedinţele despre varietate părea la fel de atrăgător ca ideea de a-şi băga părul în cea mai apropiată lumânare aprinsă. Doar că… nu mi s-a mai întâmplat asta niciodată, ştii? Ştiu că voi semăna categoric cu unul dintre nebunii ăia care nu cred nimic pe lume dacă spun asta…

— Da, ăsta-i stilul tău obişnuit.

— … dar, de când sunt la Wagner, nimeni nu mi-a adresat niciun comentariu rasist. Cel puţin, nimic dincolo de o microagresiune. Mi-aş fi dat seama, crede-mă!

Nella nu vorbise numai aşa, într-o doară, ca să se simtă ea mai bine. Spusese adevărul. Dacă era întrebată cât de mult o durea să fie singura persoană de culoare din încăpere, răspunsul ei varia în funcţie de zi. O durea că era nevoită să explice momentele culturale oamenilor care nu le înţelegeau, ca de exemplu gravitatea căderii nervoase a lui Kanye sau semnificaţia imaginii femeilor de culoare purtând eşarfe de protecţie în filmul Giris Trip. Şi nu, Nella nu citise cu plăcere toate cărţile scrise de negri (începuse „The Bluest Eyes“ de cel puţin cinci ori şi nu reuşise să treacă de primul capitol), prin urmare, nu putea compara un viitor scriitor de culoare sau altul cu Toni Morrison, în perioada ei de glorie.

Însă Nella ar fi minţit dacă nu ar fi recunoscut că, în adâncul ei, o bucăţică din ea era mândră de cât de diferită, de radicală chiar, era perspectiva ei asupra lumii faţă de chinurile de integrare în grupul de la Editura Wagner. Nu, faţă de toate editurile. Poate că nu reuşise să îi convingă pe colegii ei să angajeze persoane din afara sferei lor demografice, dar măcar pusese piciorul în prag. Îi făcuse pe oameni să se gândească la rasă, chiar dacă aceştia nu îşi dădeau seama că se gândeau la ea, prin simpla ei participare la şedinţe sau fiind prietenoasă în bucătărie.

Şi, încă şi mai adânc – la mii de leghe depărtare de acest ultim gând, înotând în adâncurile unui loc care putea fi numit „mândrie” –, exista bănuiala Nellei că mulţi dintre colegii ei de la Wagner, inclusiv Vera, o priveau cu o oarecare reverenţă. Cu veneraţie. „Imaginaţi-vă cât de mult trebuie să se fi străduit ca să ajungă aici“, şi-i imagina ea zicându-şi unul altuia în spatele uşilor închise, atunci când luau în considerare numele de la Ivy League şi stagiile din domeniul editorial care lipseau din C.V.-ul ei. Nella nu provenea dintr-un lung şir de oameni care lucraseră în industria cărţii. Ei îi fusese mult mai greu decât majorităţii să îşi facă loc; asta era de la sine înţeles.

— Chiar dacă este adevărat că nimeni nu a comis niciun act rasist evident împotriva ta acolo, niciodată, zise Malaika, întrerupându-i gândurile Nellei, hai să vorbim despre adevăruri. În primul rând, eşti neagră. În al doilea rând, eşti neagră. În al treilea rând: Câte persoane albe de la Wagner crezi că au primit un astfel de bilet? Vreodată? Acesta este adevărul, draga mea prietenă. Purul adevăr.

Nella tăcu. Îi plăcea şi nu îi plăcea atunci când Malaika se cherchelea de-a binelea şi era foarte sinceră cu ea, lucru care se întâmpla, de obicei, pe la

ora nouă seara şi aproape întotdeauna după două pahare băute pe stomacul gol.

— Oh-ho-ho-ho, dar stai, chiţăi Malaika, mai să se înece cu un cub de gheaţă. În al patrulea rând: Nu mai eşti singura! Am uitat de cealaltă fată de culoare. Cum ziceai că o cheamă?

— Exact. Hazel.

Uneori, chiar şi Nella uita că Wagner nu mai era un loc al albilor, poate pentru că ea şi Hazel aveau impresia că se completau una pe cealaltă, că erau două feţe ale aceleiaşi monede.

— Ar fi trebuit să îi verific biroul înainte să plec, ca să văd dacă a primit şi ea unul.

Încercă să caute o amintire despre cum arătase colega ei atunci când plecase de la birou, încercând să cearnă evenimentele de peste zi de cele de dinaintea acelui moment, însă nu reuşi să vadă decât multele nuanţe ale unei Vere agitate: Vera bătând din pantoful ei negru; Vera dând târcoale biroului ei; Vera încruntându-se – întotdeauna încruntându-se. Hazel trebuie să se furişat afară din birou iară ca Nella să observe.

— Poate… Malaika făcu ochii mari. Nella ştia că ea nu mai simţea o satisfacţie ascunsă.

— Poate… ce?

— Poate că… Hazel ţi l-a lăsat.

— Poftim? Este o nebunie. Mi-a trimis un GIF cu Family Matters azi. De ce ai crede asta?

Malaika căzu pe gânduri.

— Nu, zise ea într-un final, ai dreptate. Prietena ta n-ar fi fost atât de subtilă dacă ar fi vrut ca tu să pleci. Plus, tu ai făcut toată munca grea. Tu i-ai „dresat" pe toţi albii de la Wagner. I-ai pregătit pentru asta timp de doi ani, i-ai învăţat să nu spună lucruri tâmpite în timpul şedinţelor. Ea n-ar face-o niciodată…

Nella alungă acest gând.

— Ea n-ar putea-o face niciodată.

Însă gândul că Hazel ar fi plantat scrisoarea aceea îşi înfipse ghearele în gâtul Nellei, afundându-se tot mai adânc pe măsură ce termina primul pahar cu băutură, şi încă şi mai adânc pe măsură ce îl termina pe al doilea. La al treilea, când Malaika o întrebă dacă o căutase pe Facebook pe noua ei colegă, ea îşi scoase repede telefonul din geantă, încântată de gândul de a vorbi din nou despre acest subiect. Epuizaseră deja subiectul roditor pe care

îl dezbătuseră înainte – dacă Boyz n the Hood avea să fie transformat sau nu într-un musical.

— O cheamă Hazel Mecall, zise Nella, tastând numele în bara de căutare.

— Nu-mi vine să cred că n-am făcut treaba asta încă. Cum de n-am făcut-o încă?

— Nu ştiu. Azi, mai devreme, am vizitat pagina de internet a cafenelei-coafor a surorii iubitului ei, dar n-am apucat să ajung şi la ea, pentru că Vera m-a muncit ca pe un sclav.

— Cafenea-coafor?

— Îţi voi arăta mai târziu, categoric ar trebui să facem o vizită acolo. Nella căută mai jos pe ecran, frustrată. Uau, cine-ar fi zis că sunt atât de multe Hazel Mecall?!

— Serios? Mi se pare surprinzător. Apropo, amânăm chestia asta cu acea „cafenea-coafor" pentru un viitor foarte apropiat.

— Ştii ceva? Nella dădu pe gât ce mai rămase din băutură, apoi bătu cu degetul pe ecran de câteva ori. Numele ei întreg conţine o cratimă. Ceva de genul Hazel-Anne sau Hazel-Sue… Hazel-May! Asta e!

Ea tastă numele, în timp ce Malaika bombăni ceva despre cât de ţărănesc suna numele de Hazel.

De data aceasta, apăru o singură persoană în zona Brooklynului. Nella o recunoscu imediat pe colega ei, chiar dacă în fotografia de profil apărea călare pe un elefant, într-o rochie verde, de culoarea jadului, şi machiată exagerat.

— Rochia aia! exclamă Malaika. Şi bărbatul ăla! Bună! Cine-i tipul?

Nella abia dacă apucă să se uite la bărbatul sexy, îmbrăcat într-un smoching verde, de culoarea pădurii, înainte ca telefonul să-i fie smuls din mână, dar ştia că Malaika îl sorbea din priviri pe Manny. Nella înţelese de ce. În mod normal, ea era de părere că un smoching de orice altă culoare în afară de negru sau bleumarin era grosolan, dar această nuanţă de verde îi complimenta atât de bine pielea bronzată, încât Nella nu putea nega alegerea bună pe care o făcuse acesta. Părul lung, negru şi ondulat, îi încadra faţa perfect, iar zâmbetul lui era încă şi mai ameţitor decât cel al lui Hazel.

Cât de bine – ba nu, cât de tupeişti – arătau amândoi, împreună, acest cuplu frumos de tineri îmbrăcaţi în haine deloc tradiţionale. Nella se întrebă de ce ar fi fost nevoie ca să îl convingă pe Owen să poarte un smoching atât de îndrăzneţ. Probabil că de multe. Probabil că de prea multe.

— El e Manny. Iubitul ei. Este dominican, adăugă Nella, de parcă l-ar fi cunoscut în realitate, de parcă Malaika ar fi întrebat.

Drept răspuns, Malaika rosti un „Ooo“, de parcă tocmai ar fi aflat un secret al universului.

Nella continuă să se uite peste profilul de Facebook al lui Hazel, cercetând cele mai recente postări ale ei, uitându-se la pozele în care fusese etichetată de curând. Într-o postare făcută în urmă cu trei zile, Hazel apărea înconjurată de patru fete de culoare. Toate purtau aceeaşi bluză violet, care purta un logo prea mic pentru ca Nella să îl poată citi. Fiecare dintre ele părea să aibă în jur de şaisprezece sau şaptesprezece ani şi îşi ţinea braţul în jurul lui Hazel, care stătea în centru, cu un zâmbet până la urechi, încât nu i se vedeau nici măcar pupilele.

Nella ignoră comentariile – adeseori se lăsa absorbită de cele mai banale comentarii – şi derulă mai jos, la următoarea poză. Aceasta o în făţişă pe Hazel privind drept în obiectivul camerei foto şi ţinând în mâini o pancartă mare, pe care stătea scris: „RESPECT PENTRU FEMEILE DE CULOARE”.

Ultima poză la care se uită o înfăţişa pe Hazel pe o scenă, scăldată într-o lumină roz, cu un microfon în mână şi având codiţele împletite strânse în vârful capului. Nella îşi aminti vag că Hazel îi spusese că fusese în D.C. Cu ocazia organizării unui cenaclu de poezie a femeilor de culoare, cu un timp în urmă.

— Le îndrumă pe tinerele de culoare… participă la cenacluri de poezie… scrie pancarte cu litere de tipar… categoric dă de bănuit, glumi Malaika. Hei, stai puţin. Fata îşi ridică o mână. Ziceai că pe iubitul ei îl cheamă Manny?

— Da.

Nella se uita încă la poza cu Hazel, comparând literele de tipar de pe pancarta ei cu cele de pe plicul misterios pe care îl primise.

— De ce?

Malaika se întinse din nou ca să îi ia telefon, fiind cât pe ce să cadă de pe scaun.

— Mi-eşti atât de al naibii de cunoscut, zise ea, bătând cu degetul mare pe faţa lui Manny.

— Serios? Rafael, când ai o secundă, ai putea, te rog…

Nella făcu un semn spre paharele lor de apă, acum goale. Când văzu că Malaika fu cât pe ce să cadă, îşi aduse aminte că după atâtea pahare de

băutură trebuiau să se hidrateze, mai ales în timpul săptămânii.

— Am înţeles.

— Eşti primul, ultimul, tot ce-mi doresc, fii binecuvântat! strigă după el Malaika, fără să îşi ridice privirea de la poză. Ştiu că l-am mai văzut undeva pe tipul ăsta. Ştii cu ce se ocupă?

— Cred că e artist sau ceva de genul… A pictat un portret frumos al Zorei Neale Hurston, pe care l-a imprimat pe cana lui Hazel de aniversarea lor.

Malaika lovi cu palma în masă.

— Ştiam eu! L-am văzut în Melanin Monthly anul trecut, cred, într-una dintre listele cu „artişti în devenire”. Este un fel de Andy Warhol al generaţiei noastre. „Warhol îl întâlneşte pe Basquiat.” Sunt cuvintele lor, nu ale mele, crede-mă!

Malaika îşi deschise telefonul şi intră pe Instagram. În cinci secunde, accesă mozaicul de imagini sub formă de pătrăţele care alcătuia pagina lui Manny. „Art + BK“ scria acolo – o descriere succintă, dar mişto, observă Nella, pentru un profil care avea aproape o sută de mii de urmăritori şi peste trei mii de postări.

Parcurse pagina principală. Chiar dacă erau în miniatură, Nella putea vedea că aproape fiecare lucrare de artă pe care o postase Manny fusese realizată într-un stil simplu şi revigorant, asemănător celui al operelor de artă ale Zorei Neale Hurston, imaginile fiind imprimate nu numai pe căni, ci şi pe tricouri, pe sacoşe, pe insigne şi pe magneţi.

Nu exista nici măcar o singură piesă pe care Nella să nu o fi cumpărat, fie pentru ea însăşi, fie în dar pentru altcineva – atât de reuşit era fiecare articol. Poate că Hazel exagerase faptul că avea un iubit, observă Nella, mărind o pictură impresionistă incredibilă a unei Althea Gibson violet, dar categoric ascunsese cât de impresionant era, de fapt, iubitul ei.

Ce altceva mai ascundea ea, oare?

Nella se mai uită la două sau trei rânduri de postări, sperând să găsească mai multe detalii despre Hazel, apoi, când nu găsi nimic, împinse telefonul spre prietena ei.

— Manny mi se pare destul de mişto.

Malaika nu se atinse de telefon.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Tot mai crezi că Hazel ţi-a lăsat bileţelul acela?

Nella oftă. Nu ştia ce să zică. Ştia doar ce simţea: că nu era corect să o arate cu degetul pe singura fată de culoare alături de care lucra.

Cuvintele „karma potrivnică” îi pătrunseră în creier, urmate de „mentalitatea crabului”, rostite nu de Angela Davis ci, de data asta, de mama ei. Era o vorbă pe care tatăl ei o dispreţuia, dar pe care mama ei o îndrăgea, cuvintele sale fiind la fel de liniştitoare ca o incantaţie şi la fel de practice precum o cheie de la casă. De obicei, ea era de partea tatălui ei, poziţionându-se undeva între a fi paşnică >i a fi lipsită de griji.

Dar dacă exista un lucru pe care ea începea să îl înţeleagă, era faptul că aceste trăsături nu îi erau de niciun folos în lumea reală.

Nella se mişcă precum o felină când se dădu în sfârşit jos din pat, găsi o pereche de pantaloni şi îşi trase pe ea primul pulover curat pe care îl găsi. Intră în baie, ca să termine pregătirile, lumina puternică a becurilor de deasupra oglinzii trezind-o de-a binelea.

În oricare altă zi, imaginea din oglindă ar fi îngrijorat-o: părul îi stătea în toate direcţiile, şi nu în acel mod drăgălaş „sunt-prea-ocupată-cu-jobul-ca-să-mi-pese“. Fusese atât de disperată să meargă la culcare cu o seară în urmă, încât nu îşi împletise cârlionţii, nici nu îşi pusese pe cap o eşarfa. Cu toate astea, nu pierdu timpul să îşi mai cerceteze părul atunci când şi-l strânse cu un elastic, apoi se spălă pe dinţi şi pe faţă. Nici nu se osteni să-şi facă o cafea sau să pregătească micul dejun. Se încălţă pur şi simplu, îşi pregăti sacoşa şi ieşi în aerul umed al dimineţii.

Ceva o trăgea spre separeul ei de la Wagner. Nu ştia exact ce era acel ceva. Ştia doar că o făcuse să treacă practic peste femeia măruntă şi nedumerită căreia îi lua prea mult timp să-şi scoată cârdul de metrou din portofel. Iar când sosi momentul să intre în holul de la editură, pe la şapte fără un sfert, mult prea devreme ca să ajungă la birou până şi cei mai sârguincioşi dintre editori, se împiedică şi fu cât pe ce să cadă în nas.

Graţioasă cum era, Nella se propti în mâini.

— Rahat! înjură ea, inspirând mirosul rânced al preşului de Li intrare, înainte să se ridice.

Foarte umilitor! Totuşi, era foarte norocoasă că nici un alt angajai de la Wagner nu o văzuse căzând sau nu o auzise înjurând cu voce tare

Doar dacă nu cumva…

Nella se întoarse rapid. Se uită să vadă dacă era vreun necunoscut prin apropiere, cu sau fără foi albe în mâini. Nu era nimeni, în afară de India, care se afla la recepţie.

Nella se îndreptă spre lift, abia mai respirând şi scotocind după legitimaţia de serviciu, pregătită să dea explicaţii legate de prezenţa ei acolo atât de devreme. Totuşi, pe măsură ce se apropia, India nu îşi înclină capul aşa cum o făcea de obicei.

— India! Salut! Ce mai faci? Te-ai bucurat ieri de ziua ta de naştere?

India îşi ridică brusc ochii din revistă. Părea speriată de acea întrerupere neaşteptată. Poate chiar puţin nedumerită.

— O, salut, Nella, zise ea, cu o urmă de nepăsare în glas. Ce-ai spus?

— Te-am… te-am întrebat dacă ai avut o zi de naştere frumoasă.

— O, da, am avut. Mersi, răspunse India, apoi îşi coborî din nou ochii la revistă.

Nella simţi că i se pune un nod în gât. „Asta e tot?“ se întrebă ea când intră în lift şi apăsă pe treisprezece. Uşile din metal se închiseră într-un ritm dureros de încet, permiţându-i să arunce o ultimă privire la femeia care o întâmpinase cu atâta răceală.

Etajele se succedau unele după altele în timp ce ea întorcea pe toate părţile în gând primirea rece a Indiei. Ceva se schimbase; privirea pe care i-o oferise Nellei fusese asemănătoare cu privirea pe care ea o oferea majorităţii colegilor Nellei.

Hazel petrecuse mai mult timp stând de vorbă cu India în decurs de trei săptămâni decât o făcuse Nella în ultimii doi ani. Era posibil ca amabilitatea lui Hazel să o fi determinat pe India să o bage pe Nella în aceeaşi oală cu restul? Oare India şi Hazel născociseră chestia cu bileţelul ca să facă vreo farsă ciudată? India avea, într-adevăr, foarte multe relaţii în clădire. Cunoştea toate intrările ascunse…

Dar de ce?

Nella răsuflă, apoi trase aer în piept. Nu. Nu. Despica firul în patru. La urma urmei, emoţiile provocate de acel bileţel înspăimântător încă îi distorsionau percepţia asupra lumii. „India era în regulă. Ai venit la birou înaintea tuturor, iar ea pur şi simplu nu s-a aşteptat să fie nevoită să mimeze buna-dispoziţie atât de devreme. Tu cum le-ai simţi dacă a fi nevoită să zâmbeşti în faţa a o mie de oameni într-o zi?“

Această logică o ajută pe Nella să urce doar câteva etaje. Întorcea problema pe toate părţile, iar când uşile se deschiseră la etajul al treisprezecelea, cuvintele „O, salut, Nella” se transformară în „Pleacă de la Wagner”, învălmăşindu-se toate în mintea ei, avertizând-o despre ceva ce ea nu ştia.

Nella scrută fiecare birou gol în timp ce se îndrepta spre al ei. Se bucura că scăpase din spaţiul sufocant al liftului, dar nu putea spune că se bucura că se întorsese la birou. Crezuse că asta îşi dorea – să se întoarcă la locul crimei; să cerceteze perimetrul nederanjată. Însă lotul i se părea diferit la Wagner acum. Luminile puternice, asemănătoare celor de spital, păreau mai reci ca oricând. Iar aerul condiţionat nu părea să fi fost pornit.

Nella îşi trânti lucrurile pe scaun şi îşi porni computerul, înainte să se furişeze în separeul lui Hazel, uimită de ceea ce văzu. Nella nu observase niciodată cât de curat şi de ordonat era biroul vecinei ei. Totul era la locul lui: în partea stângă a tastaturii se aflau două teancuri; unul etichetat „De făcut", iar celălalt etichetat „De verificat cu Maisy". Consumabilele lui Hazel erau înşirate de-a lungul peretelui din spate: borcane cu benzi elastice şi piuneze într-o parte, cutii cu capse şi agrafe de birou în partea cealaltă. Iar în colţul îndepărtat, un borcan mare, plin cu markere, creioane şi pixuri.

Pixuri negre. Unul roşu. Două albastre. Şi niciunul mov.

Liniştindu-se deocamdată, Nella se întoarse în separeul ei, se aşeză pe scaun şi închise ochii. În loc de întuneric, ea revăzu interacţiunile din ziua precedentă. Oamenii. Toţi cei pe care îi întâlnise se comportaseră normal: echipa de producţie, publiciştii, ceilalţi asistenţi. Şi Hazel – aceasta fusese mai prietenoasă ca oricând cu Nella. Îi trimisese GIF-uri şi un link al celui mai mişto magazin de produse de păr din Brooklyn. Încercase să îi distragă atenţia de Iu cârtelile Verei.

Dacă se gândea mai bine, singura persoană din birou care avusese orice fel de problemă cu Nella fusese Vera. Doamne, cât de severă fusese! Cât de nedreaptă! Doar pentru că Nella spusese adevărul despre Shartricia şi întârziase exagerat de mult o singură dată… toate astea nu însemnau că era o asistentă rea. Ea ştia cum arăta o asistentă rea. Încrederea. Nu trebuia decât să arunci o privire prin birou atunci când ceilalţi editori plecau să ia masa de prânz. Celelalte asistente erau uşor de distras, apatice, nepăsătoare.

Nepăsătoare.

Nella căscă ochii mai tare decât o făcuse cu doar câteva ore mai devreme în pat. Uitase ceva. Nu vreun indiciu legat de unde ar fi putut veni bileţelul, ci o sarcină pe care i-o dăduse Vera: să schimbe un text de pe site, astfel încât să se adreseze unui public mai tânăr. Poate că acesta era adevăratul motiv pentru care simţise nevoia şi meargă la muncă atât de devreme. Ar fi fost pentru prima oară când subconştientul ei era mai vigilent decât ea.

Recent umilită, Nella bătu darabana cu degetele pe birou în timp ce căută fişierul Word original în computer şi apăsă „listează”. Descoperise cu mult timp în urmă că se descurca mai bine dacă scria cu stiloul pe hârtie, mai ales dimineaţa, când ochii îi erau mai odihniţi şi nu cădeau pradă distragerii. Nu prea îi înţelegea pe editorii care reuşeau să facă editări importante prin urmărirea modificărilor, simţindu-se validată atunci când Vera îi spusese cândva că era de aceeaşi părere cu ea.

Imprimanta din partea cealaltă a peretelui scuipă imediat pagina. Nella aruncă o privire într-acolo când auzi sunetul maşinăriei, luată prin surprindere. De obicei, la prima oră a dimineţii, imprimanta avea nevoie de aproape nouăzeci de secunde ca să se încălzească.

Ea înşfacă pagina şi se întoarse la biroul ei. Abia după ce ajunse în dreptul scaunului şi se pregăti să se aşeze, ea îşi dădu seama că ţinea în mână două pagini, nu una. Aşeză pagina ei pe scaun, apoi se îndreptă spre imprimantă ca să returneze cealaltă pagină proprietarului de drept.

Ţinea de bunul simţ să faci asta. Nella prefera această metodă decât să încerce să îşi dea seama cui îi aparţinea, fie citind conţinutul paginii, fie făcând ceea ce făcea întotdeauna Bridget, adică să se plimbe prin birou, fluturând pagina în aer ca pe o pereche de chiloţi pierduţi.

Cu toate acestea, fiind singură în birou, Nella încălcă regula şi aruncă o privire peste hârtia pe care o luase din greşeală. Conţinutul acesteia o făcu să se oprească în loc, imediat ce trecu de colţ.

Era o listă. Un tabel, de fapt. Părea o chestie oficială, ca şi când ar fi fost întocmit folosind acelaşi program pe care îl foloseau editorii de la Wagner ca să organizeze cărţile la care lucrau – doar că titlurile din coloana stângă nu erau deloc titluri de cărţi.

Aaliyah H.

Ayanna P.

Camille P.

Ebonee J.

Jada A.

Jazmin S.

Kiara T.

Nia W.

Erau nume. Iar lângă aceste nume, în coloana din mijloc, date. Iar lângă coloana din mijloc, mai în dreapta, o listă cu oraşe. Ei bine, un anume oraş mai prezent ca altele: New York, New York, New

York, până jos. Numai Camille P. Din Missoula îndrăznea să intre rupă tiparul.

Nella cercetă încă o dată lista. „Missoula” la naiba, aceste nume trebuie că aparţineau unor femei de culoare.

Ciudat.

Apoi, ea se umplu brusc de speranţă când strecură hârtia la locul ei în imprimantă: „Ar putea fi o listă cu posibile candidate?” Se ridică pe vârfuri, confirmându-şi faptul că lumina era aprinsă în biroul lui Richard.

— Ce faci, Nella?

Nella tresări când îşi auzi numele. Se aşteptase să fie singură în birou cel puţin încă o jumătate de oră, dacă nu chiar mai mult.

— Hei! Cine-i acolo?

Un râset răsună de la biroul ei.

— Cine crezi? întrebă vocea. Sunt eu!

Nella cunoştea acea voce. Se îndreptă spre separeul ei şi îl găsi acolo pe C.J., stând lângă scaunul ei gol, cu un rânjet satisfăcut pe faţă şi cu braţele încrucişate peste cămaşa bleumarin prea strâmtă, cu mâneci scurte şi încheiată cu nasturi până sus, inscripţionată cu „Wagner Mail“. Nu cu mult timp după ce ea îşi începuse activitatea acolo, poate în cea de-a treia sau a patra săptămână, el îi spusese, cu accentul lui pronunţat, că făcuse odată greşeala de a ţine cămaşa în uscător prea mult timp. Aceasta se micşorase până la o treime din mărimea sa originală, până „la cinci minute distanţă de a deveni o cămaşă cu vedere la buric”, îi spusese el râzând. Atunci când ea il întrebase de ce nu îşi cumpărase pur şi simplu una nouă, el îi spusese că l-ar fi costat mai mult de cincizeci de dolari ca să o înlocuiască.

După acel episod, deveniseră prieteni.

— La naiba, m-ai speriat de moarte, Ceej.

Nella îi trase un pumn în umăr, cu toate că era atât de bucuroasă să îl vadă, încât mai că îi venea să plângă. Dacă era sigură de un lucru, acesta era că nu CJ. Era făptaşul.

— Mă bucur foarte mult că eşti tu.

C.J. Îşi arcui sprâncenele. Aparent, observase şi el că Nella era pe punctul de a plânge.

— Ar trebui să mă operez mai des. Au trecut, cât – şase săptămâni? Iar tu ai uitat deja de existenţa mea?

Râsul lui copios răsună pe holurile pustii şi prin fiinţa Nellei, umplând-o ca pe un bol cu tocăniţă gumbo într-o zi de ianuarie.

— Nu te-am uitat, zise Nella.

Îi venea să îl îmbrăţişeze doar ca să îi dovedească acest lucru. În schimb, ea se aşeză pe scaunul de la birou. Nu voia ca el să îşi facă o impresie greşită. Chiar dacă lăsaseră în urmă acel incident stânjenitor, când el îi trimisese un mesaj pe Instagram la ora două noaptea şi îşi ceruse scuze pentru că trăsese concluzii pripite, Nella considera că era mai bine ca relaţia lor să fie platonică, dar importantă.

— Ce-ţi face genunchiul? îl întrebă ea.

— O, ştii tu. Face exact ce-ar trebui să facă. Mă doare ca dracu', dar sunt aici.

— N-ai vrut să-ţi iei o pauză puţin mai lungă?

— Nu pot, răspunse C.J. Noi nu avem prea mult timp la dispoziţie, mănţelegi?

Nella încuviinţă, cu toate că ştia că acest „noi" nu o implica şi pe ea, deoarece el şi restul personalului din departamentul de corespondenţă primeau mai puţine zile de concediu plătit decât ceilalţi. Şi situaţiile lor în afara locului de muncă erau foarte diferite. C.J. Locuia împreună cu sora lui şi copilul acesteia în Ocean Hill şi ajuta la întreţinerea lor, parţial cu cecurile de la Wagner şi parţial cu cecurile de la jobul din weekend. Nella nu mai ştia la ce club de noapte era C.J. Paznic, dar îşi amintea vag că acesta nu era deloc aproape de locuinţa lui – în Hell's Kitchen sau, poate, chiar undeva în campusul Universităţii Columbia. Şi era logic. În dimineţile de luni, dacă te uitai prin birou suficient de mult timp, îl puteai vedea luând o pauză de la distribuirea pachetelor şi rezemându-se de cărucior, ca să se odihnească puţin.

Nella nu ştia cum reuşea el să se descurce cu toate la vârsta de douăzeci şi doi de ani: cu naveta, cu două slujbe, să întreţină o familie care era a lui, dar care nu era, de fapt, responsabilitatea lui, oricum, nu conform regulilor ei stricte. Totuşi, cumva, el reuşea să facă toate astea. De obicei, cu zâmbetul pe buze.

Nella îi privi genunchiul cu suspiciune.

— Măcar ai fi putut veni puţin mai târziu la birou, ştii? zise ea încet.

— Ha! Sherry mi-a trimis un mesaj şi mi-a spus că tipul care m-a înlocuit face o treabă de rahat. Am găsit corespondenţă, ştampilată de mai bine de o săptămână, care nu a fost livrată încă. Nu-i bine. Cum poţi s-o dai în bară? înţelegi ce vreau să spun? Este atât de simplu, Dumnezeule!

Nella se gândi la poştaşul în vârstă şi sfrijit care urcase de la firma de software de sub ei ca să îl înlocuiască pe CJ. Chicoti când îşi aminti cum acesta o lovise fără să vrea cu căruciorul pe Maisy în prima lui săptămână de activitate temporară la Wagner, şi cum ea era singura – dintre toţi colegii ei – care primea corespondenţa la timp.

— Am încercat să îl ajut cât am putut de mult când a venit să te înlocuiască, dar săracul… nu reuşea să se adune. Cred că a fost copleşit de cât de multe colete primim.

— Ştii ce cred eu? C.J. Îşi încordă bicepsul stâng şi îl sărută. Eu cred că pur şi simplu el nu-i ca mine. Atâta tot.

— Cred că ai dreptate, râse Nella.

— Şi, în rest, care mai e treaba pe-aici? Ai cucerit lumea? Ai cumpărat deja cel mai nou bestseller?

— Vezi să nu. Dar… ăăă… ceva ciudat s-a întâmplat ieri. Am primit un bileţel foarte ciudat.

— Un bileţel ciudat?

— Mda.

— De la cine?

— Asta-i partea ciudată. Habar n-am. A fost anonim, dar era băgat într-un plic cu numele meu pe el, iar pe bileţel scria: „Pleacă de la Wagner. Acum."

— Ce naiba?! îţi baţi joc de mine.

— Aş vrea eu, pentru că m-am cam speriat. De-asta sunt aici atât de devreme.

— De ce? Ca să te baţi sigură cu persoana care ţi l-a lăsat? glumi C.J., însă acea uşoară notă de umor pe care o intenţionase nu i se citea şi în ochi.

Tânărul părea de-a dreptul îngrijorat, amintindu-i Nellei de ce mersese la birou atât de devreme: ca să caute indicii pe care poate că le omisese cu o seară în urmă. Ca să găsească o dovadă – afurisitul ăla de pix mov – pe biroul lui Hazel.

Totuşi, cu toate că avea încredere în C.J., Nella nu era pregătită să îi spună şi această parte, prin urmare ridică din umeri.

— Nu ştiu ce am crezut că voi face, Ceej. Nu ştiu.

C.J. Încuviinţă.

— Te-ai gândit mult şi bine dacă există cineva pe aici care încearcă, sau nu, să-şi bată joc de tine?

— Da. Dar de ce ar începe acum, după doi ani? Momentul potrivit pentru a face asta ar fi fost când am început, dacă ar fi să ne gândim că este vorba

despre vreo idee de supremaţie a albilor. Sau atunci când am încercat treaba aia cu varietatea.

— În perioada asta a verii, sunteţi în mare parte doar voi pe-aici, nu? Asistenţii? Aşadar, dacă a fost cineva care a lucrat aici, înseamnă că…

Vocea lui C.J. Tărăgănă, însă îi aruncă aceeaşi privire speriată, îngrijorată. Nella începea să îşi dorească să nu fi pomenit nimic despre asta – nu lui. Nu înainte ca ea să-şi fi revenit din mahmureală, nu înainte să fi găsit o variantă posibilă pe care ea să o accepte.

— Nu ştiu cum de poţi fi atât de liniştită, zise el, într-un final. Nu e ceva ce poţi ignora şi care va trece… pur şi simplu. Ai spus cuiva de-aici despre asta?

— Încă nu. L-am primit aseară, după ce plecase aproape toată lumea.

— Aproape?

— Donald era încă aici, dar, din câte ştiu eu, nu mai era altcineva.

— A, omul cu casetofonul, zise C.J.

Nella vedea practic cum i se învârteau rotiţele minţii în timp ce el îl lua în considerare pe asistentul lui Richard întocmai cum o făcuse şi ea, în urmă cu douăsprezece ore.

— Ai primit bileţelul acesta prin poştă?

— Nu, răspunse Nella, clătinând din cap. Cineva mi l-a lăsat pe birou, la un moment dat.

— Oricine ar fi putut face asta. La naiba! Poate-ar trebui să vorbeşti cu Natalie despre asta. E de treabă.

— Eh. Dacă voi mai primi încă unul, o voi face. Dar cred că, pentru moment, o să ignor toată treaba. Am prea multe pe cap acum.

Nella făcu o pauză. Se gândi să pomenească despre povestea legată de Colin, însă sprâncenele încruntate ale lui C.J. Îi spuneau că nu era, probabil, o idee bună.

— Să-mi spui dacă vei avea nevoie de ceva, bine? Până acum n-am întrerupt nicio încăierare de prin vreun birou din Midtown, dar nu m-ar deranja să fiu aici atunci când vor începe să zboare capsatoarele.

Nella chicoti în timp ce el se îndepărta încet, cu spatele, de biroul ei, aruncând câţiva pumni în aer deasupra capului său.

— Mersi, Ceej.

— Oricând. Mă bucur că te-am văzut, Nella.

— Şi eu. De fapt, stai! Am uitat un lucru.

Când C.J. Îşi făcu din nou apariţia, Nella arătă cu degetul spre scaunul gol al lui Hazel.

— Poate o veste încă şi mai importantă: o fată de culoare a început munca aici în urmă cu doar câteva săptămâni!

Ochii lui C.J. Se luminară de recunoaştere.

— O, da! Ştii, tocmai m-am întâlnit cu ea. Mi se pare destul de mişto.

— Tocmai te-ai întâlnit cu ea? Adică… azi?

— Da, dă târcoale pe-aici pe undeva. Am dat peste ea lângă copiator, adăugă el şi făcu un semn din cap spre separeul ei. Ciudat că v-au pus una lângă cealaltă, nu?

Nella se uită din nou spre separeul lui Hazel, mută. Fu nevoită să se aplece pentru a-l vedea, dar zări limpede sacoşa lui Hazel, aşezată cu grijă sub biroul ei, ca un bagaj în avion. Era uşor să o treci cu vederea dacă nu te uitai intenţionat după ea. Ceea ce nu era uşor de omis, nu de obicei, era mirosul dulce al lui Hazel care o învăluia mereu – deşi acum, când Nella se gândea mai bine, nu-şi mai putea aduce aminte când fusese ultima oară când îl simţise. Probabil că se obişnuise deja cu el.

— Nu mi-am dat seama că a venit deja.

— Şi mai spun că nu muncim din greu. Fir-ar, uită-te la tine şi la ea, amândouă aici la răsăritul soarelui.

Fusese un compliment, dar Nella era prea preocupată să deplângă puţinul timp pe care sperase să îl petreacă singură la biroul ei ca să îl aprecieze.

— Mă întreb de ce-a venit atât de devreme.

— Parcă spunea că voia să înceapă mai devreme un manuscris pe care trebuia să îl citească? Sau să-l editeze? Nu-mi amintesc care dintre variante.

— Hm. Nu sunt sigură de ce ar trebui să „înceapă devreme” cu editatul. Lucrează aici doar de vreo câteva săptămâni.

„Nici măcar eu nu editez încă”, adăugă ea în gând.

Nella încercă să-şi păstreze tonul cât putu de neutru, însă umerii ridicaţi ai lui C.J. Îi sugerară că nu reuşise.

— Habar n-am cum funcţionează lucrurile pe-aici. Eu numai duc coletele de colo-colo. Dar aş spune că mi se pare că este la fel de muncitoare ca tine.

— Păi, ştim cum stau treburile: Noi trebuie să muncim de două ori mai mult ca să obţinem ce vrem.

Nella recită mantra, dar îşi dădu seama de îndată ce o rosti că aceasta era mult mai adevărată în cazul lui C.J. Decât în cazul ei.

Nella, a cărei mamă îi plătise jumătate din împrumutul pentru stu dii; Nella, care nu avea nici nepoate, nici nepoţi pe care trebuia să îi ajute cu temele la matematică atunci când se întorcea acasă după o zi grea de muncă.

C J. Doar încuviinţă şi începu să se îndepărteze, de data asta puţin mai hotărât. Vocea lui răsună de după colţ.

— Dacă mă gândesc mai bine, Hazel a ajuns aici pe la şase sau ceva de genul. S-ar putea ca ea să muncească de trei ori mai mult. Ar fi bine să ai grijă.

Nella se ridică. Nu era sigură dacă el rostise într-adevăr aceste cuvinte sau dacă doar şi le imaginase.

— Poftim? Să am grijă la ce?

Dar picioarele lungi ale lui C.J. Îl purtaseră deja după colţ, apoi de-a lungul holului, lăsând-o dureros de singură cu gândurile ei.

Unde era Hazel?

Nella mai aruncă o privire în partea cealaltă a culoarului, ochii ei odihnindu-se de data aceasta pe ecusonul fixat pe peretele exterior al separeului lui Hazel. Numele acesteia, scris cu caractere de paisprezece şi font Arial, stătea faţă în faţă cu numele ei, într-o oarecare opoziţie. Nella se holbă mult timp la literele îngroşate, suficient încât acestea să se transforme într-un bloc gros şi negru, greu de desluşit. Apoi, îşi închise ochii din nou, inspiră îndelung şi neregulat şi oftă. Se simţea încă şi mai tulburată decât atunci când plecase de la birou cu o seară în urmă. Nu îi plăcea cum răsunau în capul ei cuvintele „Ar fi bine să ai grijă” – nu ca „O, salut, Nela“, ci mai mult ca „Pleacă de la Wagner, acum” – şi chiar nu îi plăcea cât tam-tam făcuse C.J. În privinţa bileţelului. Poate că el avusese însă dreptate.

Şi nu avusese dreptate şi în privinţa lui Hazel? Era, într-adevăr, ciudat că fata de culoare cea nouă fusese instalată în colţul ei, chiar lângă ea, şi nu în partea opusă a biroului, unde era nevoie de puţină culoare. Era ca şi când Providenţa, sub forma unei angajate de 1,54 m de la Resurse Umane, numită Natalie, o luase pe Hazel şi o lăsase acolo, chiar lângă Nella…

— Salut! Minţile luminate gândesc la fel, nu?

Erau nişte cuvinte pe care niciun angajat matinal care îşi dorea cu disperare puţină intimitate nu dorea să le audă de la un alt angajat – mai ales atunci când celălalt angajat era la fel de vioi ca Hazel.

— O… salut, Hazel! Ai fost matinală şi tu azi, nu?

— Mda, m-am trezit la ora cinci dimineaţa şi n-am mai putut adormi. Ştii tu.

Nella ştia că motivele pentru care ea se trezise atât de devreme erau foarte diferite de ale lui Hazel. La fel şi rutina ei de dimineaţă. Dacă Nella îşi ştersese mirată dâra întărită de bale de pe bărbie în timp ce făcea naveta, dându-şi seama că nu se privise cu prea mare atenţie în oglindă, Hazel – cu faţa odihnită şi vioaie – avusese timp să se dea cu rimei, cu creion dermatograf şi cu un luciu de buze de culoarea coralului.

— Aşadar, zise ea, mutându-şi teancul uriaş de hârtii din mâini de pe un umăr pe celălalt, ce cauţi aici atât de devreme?

— Nici eu n-am avut somn. Am atât de multe treburi pe care n-am reuşit să le termin aseară, încât m-am… m-am gândit să vin mai devreme.

Era o minciună. Nella nu intenţionase să mintă, dar cuvintele îi ieşiseră pur şi simplu pe gură, ca o mulţime de pasageri nemulţumiţi care se revarsă din metroul L, înaintând lent la ora de vârf.

— E o nebunie cum ni s-a întâmplat asta amândurora! Hazel veni puţin mai aproape de separeul Nellei. Poate o fi ceva în aer.

— Poate. Presiunea sau ceva de genul.

Nella îşi flutură degetele.

— Mda. Că veni vorba de presiune… Hazel râse nervoasă. Pot să-ţi pun o întrebare idioată? Doamne, nu ştiu când dacă am să încetez vreodată să-ţi pun întrebări idioate…

— Este în regulă, răspunse Nella, îmbunându-se puţin.

— Am un manuscris peste care trebuie să arunc o privire şi despre care trebuie să fac… „comentarii editoriale”. Sunt destul de sigură ce sunt acestea şi cum să le fac – la naiba, m-au întrebat despre asta la interviu! După cum ştii şi tu. Dar îmi fac griji să n-o dau în bară.

Nella se îmbună.

— Nu este o întrebare idioată! îţi pot trimite pe e-mail un model cu ce îi trimit Verei atunci când îmi cere să citesc ceva. Deşi ţi-ai putea fi de mai mare folos dacă ai arunca o privire peste ghidul asistentului lui Maisy, deoarece sunt destul de sigură că stilul ei editorial este complet diferit de cel al Verei.

— De fapt, m-ar putea ajuta orice îmi vei trimite. Scrisoarea este, de fapt, pentru Vera, nu pentru Maisy.

Nellei i se puse un nod în gât.

— Pentru Vera?

— Vera mi-a trimis o carte pe care vrea s-o citesc. Vrea să afle părerea mea despre ea.

Nella încremeni. Încă nu înţelegea pe deplin ceea ce încerca să îi spună Hazel.

— Te rog spune-mi că nu este cartea lui Colin Franklin, rosti ea după o clipă.

— A, nu, nu, slavă Domnului, Hazel râse. Nu, este altă carte. „The Lie". Ai citit-o, corect?

Nella se încruntă.

— Nu. Ce-i asta? întrebă ea, încercând în zadar să îşi amintească titlul acesta, pe care poate că îl primise pe e-mail în ultimele zile.

— O, scuze – am crezut că ai început să lucrezi la ea deja. Cea mai recentă carte a lui Leslie Howard. Este unul dintre scriitorii Verei, nu?

— Este, da. Doar că… nu am citit-o încă.

— Ciudat. Poate că vede cât de copleşită ai fost, după toată treaba aia cu Colin…

— Când ţi-a trimis-o? o întrerupse Nella, o peliculă de transpiraţie începând să i se formeze la marginea părului; Nella şi-o şterse, scărpinându-se.

Hazel părea îngrijorată.

— Aseară. M-am întâlnit cu ea întâmplător ieri, la sfârşitul programului de lucru şi mi-am amintit că mi-ai zis că este bine să îi întreb şi pe ceilalţi editori ce citesc, să încerc să le cunosc gusturile, chestii de-astea. Şi te-am ascultat. Apoi, s-a oferit să-mi trimită o carte pe care a primit-o ieri după-amiază. Am crezut că mi-o va trimite azi, dar mi-a trimis-o aseară, la ora unsprezece. Este şi ea unul dintre acei editori care lucrează douăzeci şi patru de ore, şapte zile din şapte şi în t impui concediului? Dacă este aşa, îmi pare rău pentru copiii ei.

Nella nu luă în seamă partea aceea din monologul lui Hazel despre cum era ea îngrijorată pentru copiii Verei, care nu existau, şi se concentră pe prima parte. „Ieri după-amiază" putea însemna orice, iar dacă Vera fusese în şedinţe toată ziua, ceea ce nu era atipic pentru ea, Nella putea considera această scăpare ca fiind complet nesemnificativă. Cu toate astea, o văzuse pe Vera de mai multe ori, petrecuse cel puţin o oră în total cu ea până când plecase de la birou.

— Nella? Eşti bine?

— Mda. Cred că a uitat să mi-o trimită mie.

Nella îşi luă privirea de la Hazel ca să îşi tasteze parola în computer. Odată ce computerul trecu de la conectare la încărcare, ea îşi găsi puterea să o înfrunte din nou pe Hazel şi o surprinse uitându-se în gol, cu o privire greu de desluşit în ochi. După o clipă sau două, tânăra îşi întoarse brusc privirea la Nella.

— Scuze. Mă întrebam doar… ea îţi trimite tot ce scriu scriitorii ei?

— Da.

— Ei bine… primul meu gând… şi m-aş putea înşela, dar nu pot să nu mă gândesc că îţi poartă încă pică pentru treaba aia cu Colin.

— Mi-a trecut şi mie asta prin gând, dar…

— Poate că nici măcar nu este vorba despre o animozitate conştientă. Corect? Asta ar putea explica de ce nu ţi-a trimis cartea ţie. Poate că nu i-a trecut încă şi nici măcar nu îşi dă seama…

— Nu mi-am verificat e-mailul de când am plecat de la birou ieri. Pun pariu că este acolo, doar că nu l-am văzut încă.

O altă minciună. În realitate, Nella îşi verifica e-mailul foarte des. Îşi verificase e-mailul în drum spre casă de la Mekinely's, pe În miezul nopţii – doar ca să vadă dacă persoana care îi lăsase bileţelul nu o contactase şi prin poşta electronică.

— Am înţeles. În cazul ăsta, sunt sigură că este acolo! Eu nu mi-aş face griji în privinţa asta.

— O… nu-mi fac griji.

Nella nu intenţionase să pară agitată, mai ales că Hazel fusese atât de optimistă şi de convinsă. Însă nu simţea nevoia să îşi ceară scuze. Nici atunci, şi nici când trecură patruzeci şi cinci de minute fără ca vecina ei de separeu să mai rostească vreun cuvânt.

Până atunci, aerul condiţionat se pornise şi alţi angajaţi de Iu Wagner începuseră în sfârşit să îşi facă apariţia la birou câte unul sau câte doi, turnându-şi în grabă o cană de cafea, plângându-se despre întârzierile metrourilor şi întrebând despre cea mai recentă recenzie legată de o carte sau alta. Uşile birourilor, care stătuseră închise timp de şaisprezece ore, se deschideau; telefoanele de pe birouri cerşeau atenţie; linia de bas a melodiei preferate dimineaţa de Bridget, „Stand Back“, se auzea când aproape, când departe, întregul departament părea schimbat şi mai puţin înspăimântător decât atunci când venise Nella.

Vera îşi făcu apariţia la ora obişnuită, cu pelerina ei de ploaie albastru-deschis pătată cu stropi de ploaie şi cu gluga trasă pe cap, acoperindu-i

părul.

— O, minunat, eşti aici! exclamă ea, uitându-se la Nella atât de mirată, încât ea se întrebă dacă omisese să îşi şteargă de pe faţă o altă dâră de bale.

Însă Nella nu se lăsă afectată de acest salut acid.

— Bună dimineaţa, Ver. Plouă la ora asta? Părea că va ploua acum câteva ore.

— Plouă de mai bine de o oră, cred. E cam nasoală vremea.

— Câh! E nasol. O, apropo – Gretchen a sunat în dimineaţa asta, pe la opt.

Vera se opri lângă uşa ei.

— Dumnezeule! Atât de devreme! Ce ar putea fi atât de important încât să îl facă pe un agent să sune atât de devreme?

— A sunat ca să întrebe de semnarea plăţii pentru…

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar ce am cumpărat cartea săptămâna trecută. Nu are alte motive de îngrijorare? Cum ar fi de ce cititorii din categoria patruzeci până la cincizeci de ani nu cumpără cartea lui Mickey? Fluturându-şi dezgustată o mână, ea apăsă pe clanţa uşii biroului ei. Agenţii ăştia! Jur! Ştiu că ai fost bine intenţionată, dar ştii că nu este nevoie să răspunzi la telefon atât de devreme. Data viitoare, ignoră-l pur şi simplu, bine?

— S-a făcut! strigă Nella, chiar dacă şefa ei intrase deja în birou şi, prin urmare, nu o mai putea auzi.

Nella chicoti fără să vrea. Aceasta era Vera pe care ajunsese să o cunoască şi să o îndrăgească. Poate că relaţia lor nu fusese distrusă, iar Vera încerca să o păstreze pe Nella pentru un proiect mai important.

Satisfăcută şi oarecum uşurată, Nella se îndreptă spre bucătărie şi îşi pregăti a doua cană de cafea pe ziua aceea. În timp ce asculta bolboroselile şi tânguielile cafetierei Keurig, se gândi la diverse metode prin care ar fi putut-o întreba într-o doară pe Vera despre cea mai recentă carte a lui Leslie Howard. Putea începe întâmplător cu asta la prima lor şedinţă de dimineaţă, de cincisprezece minute, ca şi când ar fi fost ceva despre care îşi făcea griji să nu uite altminteri. Sau putea folosi un jargon şi s-o întrebe pe Vera dacă citea ceva ce Nella ar trebui să „pună în fruntea listei”.

Alese a doua abordare în timp ce se întorcea din bucătărie, hotărâtă să treacă pe la biroul Verei ca să o întrebe dacă era momentul potrivit pentru discuţia lor de dimineaţă. Însă, în timp ce trecea pe lângă biroul lui Kimberly, apoi pe lângă cel al Ipi Maisy, ceva o făcu să ezite. Acel ceva era

Hazel, care îşi făcuse apariţia de la biroul ei, având carneţelul în mână şi o determinare în umerii ei ridicaţi.

Se ducea glonţ la biroul Verei.

Totuşi, înainte să intre, Hazel se opri şi se uită direct la Nella, care se aştepta ca fata să ridice din umeri în genul „Ce să fac? M-a chemai la ea!“ sau să ofere vreo scuză.

Nu primi nimic de genul acesta. Doar o privire rece şi aspră. Şi cu asta, Hazel se strecură în biroul Verei, ţinându-şi carneţelul în aci ca pe un buchet de mireasă pe care îl prinsese la o nuntă.

— Vera! Fată. Cartea asta a lui Leslie Howard este a naibii de bună. Abia aştept să o citeşti şi tu.

Între timp, Nella, ţinându-şi capul mai plecat decât o domnişoară de onoare învinsă, îşi târî picioarele până la biroul ei.

— Eşti sigură că nu te deranjez? o auzi pe Hazel zicând, în cuvin tele ei simţindu-se o modestie atentă. Pur şi simplu mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine câteva minute.

Nella se trânti pe scaun, demoralizată. Auzi limpede vocea Verei, invitând-o veselă înăuntru. Îi auzi tonul nerăbdător şi vioi – un ton pe care şefa ei nu îl mai folosise în cazul ei nici nu mai ştia de cât timp.

Apoi, în cele din urmă, auzi sunetul uşii care se închidea.

Shani

14 AUGUST 2018

CAFENEAUA RISE & GRIND

MIDTOWN, NEW YORK

Nu am recunoscut-o la început. De obicei, în zile ca aceea – când mă întrebam cum naiba ajunsesem de la a lucra la una dintre cele mai respectate reviste din media la a mătura paie din hârtie de pe pardoseala unei cafenele din Midtown, sunetul uşii de la intrare nu însemna nimic pentru mine. Uşa s-a deschis cu un scârţâit şi s-a închis cu zgomot; câteva minute mai târziu, acest lucru s-a repetat. Rezultatul era întotdeauna acelaşi: un zâmbet, o încuviinţare. „Aveţi Wi-Fi?“ „Care este parola de la toaletă?” „Acceptaţi cârdul?” „Puteţi da muzica mai încet?”

Ziua începuse astfel. M-am uitat la ea într-o doară – la părul ei extravagant, la scurta cu guler înalt, la cerceii rotunzi din aur – presupunând că era o altă tânără din New York care ducea o viaţă mult mai bună decât mine –, apoi mi-am coborât din nou privirea.

Ce pot spune? Se integra foarte bine în peisaj. Şi sunt aproape convinsă că ar fi continuat să o facă dacă n-ar fi fost vocea ei – puţin cam răguşită şi puţin cam mieroasă când i-a vorbit lui Christopher, şeful meu în vârstă de douăzeci şi doi de ani. N-am recunoscut părul, dar am recunoscut felul în care şi l-a dat atât de mult pe spate, încât mai că şi-a rupt gâtul. Am recunoscut felul în care chicotea şi se prefăcea că nu ştia care era diferenţa dintre un latte şi o cafea preparată la rece, deşi am auzit-o vorbind foarte însufleţită despre cunoştinţele ei într-ale cafelei cu şefii revistei Coopers.

Am scăpat practic mătura din mâini. Da, fata aceasta semăna mai mult cu o femeie experimentată decât ultima oară când o văzu sem în Boston – abordând acum mai degrabă stilul Zara decât stilul ei J. Jill de-atunci.

Dar era ea, cu siguranţă.

Primul meu impuls a fost să mă duc la ea şi să-i trag una cu mătura. Oricine ar fi făcut ce făcuse ea merita să fie cotonogit de măturătoarea dintr-o cafenea din Midtown.

Dar n-am făcut-o. Chiar şi după cele întâmplate în Boston, mal aveam încă puţină mândrie. De asemenea, aveam informaţii noi: ea era frustrant de inteligentă şi avea o sincronizare ingenioasă. Dacă nu voiam să fiu învinsă în acest oraş nou, ştiam că trebuia să gândesc cu trei paşi înainte. În Boston, cea mai mare greşeală a mea fusese aceea că rămăsesem cu trei paşi în urmă.

Ce îmi spusese Lynn în metrou?

— V-am văzut împreună aseară, să ştii.

Ceva de genul. Fireşte, eu o ignorasem. La început. Dar ea nu renunţase.

— Ştiu că tu nu ştii cine sunt. Vreau doar să-ţi spun că eşti terminată.

I-am aruncat o privire scurtă – atâta cât ai nevoie ca să îţi confirmi faptul că cineva ţi se adresează, deoarece ea nu era încă „Lynn” pentru mine; era doar o străină ciudată care îmi întrerupea naveta de dimineaţă. Iar când am văzut că era o doamnă de culoare care aducea oarecum cu mătuşa mea Krystal – dacă Laura ar fi fost suficient de curajoasă încât să îşi perforeze septul, adică –, am rugat-o să repete ce îmi spusese în loc să îi spun să mă lase naibii în pace.

— Am spus că v-am văzut împreună aseară. La Pepper’s.

— De unde ştii că am fost la Pepper’s?

— Şi, din câte am auzit, a spus ea, ignorându-mă, ei bine… situaţia ta nu este prea roz.

La auzul acestor cuvinte, am îndoit colţul paginii cu povestea din revista The New Yorker pe care o citeam şi-am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Scuze, am zis, după ce am crezut că strânsesem suficiente indicii încât să fac o presupunere corectă, dar nu înţeleg. Voi doi sunteţi împreună sau ceva de genul? Pentru că nu despre asta a fost vorba aseară. Am ieşit doar să bem ceva, să stăm la taclale. Lucrăm împreună.

Lynn s-a zgâit la mine o clipă. Apoi a izbucnit în râs, un hohot lung şi zgomotos care a atras privirile a jumătate din navetiştii aflaţi apropiere. Eu am profitat de acel moment ca să îi mai arunc o privire, examinându-i eşarfa neagră înfăşurată în jurul capului şi ochelarii de soare care ascundeau orice urmă de expresie.

Acum, aş spune că încercam să găsesc o oarecare confirmare că era nebună, dar inofensivă, dar la vremea respectivă căutam un semn care să-mi spună că era o femeie înşelată.

— Cine eşti? am întrebat-o pe fată, într-un final. Ce vrei de la mine?

— Vreau să ni te alături.

— „Nouă”? M-am uitat la bătrânul gălbejit care decojea un ou fiert pe scaunul din spatele ei. Şi el face parte din echipa voastră? Sau mai ai şi alţi prieteni imaginari în trenul ăsta pe care eu nu-i cunosc?

Ei nu i s-au părut amuzante aceste cuvinte. A clătinat doar din cap.

— Eşti terminată, fetiţo. Ai spus prea multe.

Apoi a început să scotocească prin geanta ei mică, din piele maro. Era un act de-a dreptul teatral – sau, cel puţin, aş trebuie să fi părut, deoarece individul alb, de vreo douăzeci şi ceva de ani, aflat în apropiere, care întâmplător citea şi el aceeaşi ediţie a revistei The New Yorker ca mine, era atent la noi. Am dat să îi zâmbesc în semn de solidaritate, dar înainte ca buzele mele să apuce să ducă la bun sfârşit mişcarea, fata misterioasă îşi dregea glasul, evident nemulţumită.

Iar când m-am uitat din nou la ea, aceasta se încrunta Ia bărbatul alb – cel puţin asta părea să facă pe sub ochelarii de soare.

Am simţit bucata de hârtie găsindu-şi culcuş în mâna mea, înainte s-o aud zicând:

— Ia asta.

— Sunt măgulită, am zis eu, simţind cum mă înroşesc la faţă, dar nu mă interesează…

— Shani, a rostit ea pe un ton ferm.

Când mi-am auzit numele rostit de o necunoscută, am scăpat di» mâini atât bucata de hârtie, cât şi revista, care au căzut pe podeaua murdară a trenului.

— Trebuie să-ţi revii. Nu încerc să-mi bat joc de tine, la naiba! încerc doar să te ajut.

Trenul încetini şi se opri.

— Trebuie să mă întorc în oraş în seara asta, dar trimite-mi un mesaj la numărul acesta, după ce ieşi de la muncă. Vei vrea să faci asta după ziua de azi. Crede-mă.

Fata se strecură afară înainte ca eu să apuc s-o întreb cum o cheamă, nelăsându-mi de ales decât să mă aplec, să pipăi pardoseala în jurul cizmelor Sperry pe care le cumpărasem după ce descoperisem cât de necruţătoare erau, de fapt, iernile în Boston, şi să ridic bileţelul pătat.

„Lynn Jennings rezista, scria pe el. Google mi-a oferit încă şi mai puţine informaţii. Intenţionam să dau uitării această întâmplare.

Dar buba s-a spart în ziua următoare: articolul a fost pus în circulaţie. Şeful meu s-a răstit la mine în faţa tuturor. Am fost concediată… în faţa tuturor. Acesta a fost sfârşitul pentru mine şi Coopers, şi pentru povestea la care lucrasem atât de mult ca să o duc la bun sfârşit.

I-am trimis un mesaj lui Lynn în drum spre casă de la birou, fiind în sfârşit pregătită să o ascult. Nu mai avea rost să neg că ea ştia ceva ce eu nu ştiam, iar eu am consumat fiecare firimitură pe care ea mi-a aruncat-o din casa ei din New York: listele, diagramele, toate compilate de Lynn şi de restul membrilor Rezistenţei în ultimii cinci ani – cu promisiunea că urma să îmi spună mai multe odată ce ajungeam acolo. Un bilet de autobuz care a venit odată cu promisiunea unei chirii într-un apartament cu trei dormitoare din Jackson Heights şi un interviu într-o cafenea sub orice critică din Manhattan, unde aveam să… mătur pardoseala.

Mi-am relaxat mâinile pe coada măturii. Aceasta devenise aproape la fel de fierbinte ca palmele mele, atât de tare o strânsesem. „Dacă vreodată te vei întâlni din întâmplare cu o AFC în sălbăticie, integrează-te, îmi spusese Lynn. Te vei descurca mult mai bine ştiind unde se află ea decât dacă ea nu va şti unde eşti tu."

Oare mă văzuse? Ştia că lucram aici?

M-am întors repede la măturatul unui colţ îndepărtat al încăperii, ascultând în timp ce ea încerca să îl convingă pe Christopher că trupa

Maroon 5 devenise mai bună odată cu trecerea timpului. Logic. În Boston, ea fusese dispusă să-şi dea viaţa pentru John Mayer.

Mi-a fost de-ajuns. Mi-am scos telefonul din buzunarul din spate şi am făcut o poză, cu toată nonşalanţa de care am putut da dovadă. Văzând că a ieşit mişcată, am mai făcut una – apoi încă una, pentru orice eventualitate. Îmi asumam nişte riscuri, puteai spune, dar nu îmi păsa.

A treia poză părea să fie în regulă. Datorită unghiului în care ea şi-a înclinat brusc capul ca să flirteze – se pricepuse întotdeauna la unghiuri, trebuia să recunosc –, lumina soarelui după-amiezii care se strecura prin vitrinele murdare ale cafenelei Rise & Grind îi evidenţiau atât de bine pielea de culoarea siropului de arţar şi pomeţii, încât Lynn putea categoric compara poza cu imaginea din dosarele ei.

Am ascuns repede telefonul şi am continuat să mătur. Dar era în zadar. Mişcările ample şi răzleţe ale măturii pe pardoseala acoperită cu gresie roşie făceau mai mult rău decât bine în timp ce aşteptam nerăbdătoare răspunsul.

Acesta a venit câteva minute mai târziu, după ce intrasem la toaletă ca să verific săpunul din dozatoare.

„Da. Este ea. Este Eva.“

8

30 AUGUST 2018

Nella nu-şi putea scoate din minte privirea ca de gheaţă a lui Hazel.

Nu era normal ca ea să fie atât de posesivă când venea vorba despre şefa ei. Nu fusese niciodată nevoită să fie astfel. Niciunul dintre ceilalţi asistenţi nu avea niciun motiv să intre în graţiile Verei. „Voi două păreţi perfecte una pentru cealaltă”, îi spusese cândva Sophie, după ce îşi făcuse apariţia neanunţată şi citise schimbul lor de e-mailuri peste umărul Nellei. „Amândouă sunteţi perfecţioniste.”

Nella nu putea înţelege cum reuşea cineva care o cunoştea atât de puţin să o citească atât de bine. Dar Sophie avusese dreptate: în cea mai mare parte a timpului petrecut împreună, ea şi Vera lucraseră mai mult ca o echipă decât oricare dintre celelalte perechi de asistent-editor de la Wagner.

Apoi se întâmplase treaba cu Colin.

Nella tresări. Despre asta era lista aceea cu asistenţii din imprimantă? Era lista cu noii angajaţi ai Verei?

Acceptă această nouă posibilitate, ciulind urechile la frânturile de conversaţie ce răzbăteau dincolo de uşa închisă a Verei. Se prea poate să fi

stat aşa tot restul dimineţii, dar apoi se ridică brusc în picioare, concentrându-se din nou. Era evident ce trebuia să facă Nella: să discute cu Richard. Sigur, poate că nu dormise bine şi poate că nu avea cum să ştie dacă aceştia erau cu adevărat potenţiali candidaţi, dar cândva, între momentul în care văzuse lista şi momentul în care fusese exclusă din biroul Verei, un sentiment de adâncă nelinişte se cuibărise în forul ei interior. Sentimentul că şefa ei avea să o concedieze şi să aducă pe altcineva în locul ei. O persoană de culoare, nouă şi mai abilă, astfel încât să nu se poată lega nimeni de ei pentru că se descotorosiseră de ea.

Nella era la fel de pregătită să renunţe la domeniul editorial cum era să renunţe la asigurarea de sănătate, la concediile plătite şi la „vinerile de vară“. Nu voia să renunţe atât de uşor. În plus, cum avea să le spună celor de la Six Bar că voia să taie lămâi verzi şi să şteargă halbe din nou?

Era hotărâtă. Se îndreptă spre biroul lui Richard, cu toate că nu tăcuse niciodată asta neanunţată. Niciodată. De fapt, trecuseră doi ani de când ea nu mai avusese niciun fel de întâlnire faţă în faţă cu Richard, iar întâlnirea aceea nu putea fi numită spontană. Odată ce un nou angajat semna toate hârtiile, i se făcea un tur al biroului şi urma de colo-colo un alt asistent, i se „cerea“ să bea ceaiul împreună cu Richard Wagner înainte de prima sa zi oficială.

La Wagner, aproape nimic nu se cerea în serios. Practic, puteai purta un tricou inscripţionat cu cuvintele „Ţin cu toţi cei de culoare” dacă voiai, deoarece nu era nimic stipulat în contract referitor la codul vestimentar. Wagner respecta un standard „profesional” acceptat tacit, iar atunci când se întâmpla ca vreun stagiar nesăbuit să încalce regula, angajaţii îl admonestau printr-o sprânceană ridicată sau o privire aspră.

În contract nu era stipulat nici că trebuia să serveşti ceaiul împreună cu Richard. Cu toate astea, după cum Nella fusese suficient de norocoasă să afle de la predecesoarea ei, Katie, că nu era bine pentru cariera ta să refuzi invitaţia.

Richard Wagner era o enigmă pentru toţi cei care îl cunoşteau. Avea foarte mulţi bani, dar nu lăsa să se vadă acest lucru. Era cel mai „prezent” acolo unde conta; era la curent cu toate tendinţele actuale sau, cel puţin, cu cele „importante”. Organiza petreceri atât de exclusiviste, încât asistenţii găseau motive să caute prin birourile şefilor lor în speranţa că vor găsi o invitaţie care fusese uitată din neatenţie pe un birou.

Dar ceea ce îl deosebea cel mai mult pe Richard de mulţi alţi editori era faptul că îl găseai aproape întotdeauna la birou. Arareori respecta „vinerile de vară”, iar ultima săptămână din august era la fel de importantă pentru el ca prima săptămână din toamnă.

Unii bănuiau că acest lucru se datora faptului că era primul din familia Wagner care se aventurase mai degrabă în lumea cărţi lor decât în cea politică. Circula zvonul că, atunci când hotărâse în făcui tate că nu voia să fie senator, părinţii lui îl ignoraseră timp de cinci ani. Mulţi ani mai târziu, când el hotărâse să înfiinţeze propria editură, câţiva oameni iluştri şi faimoşi din domeniul literar fuseseră dr acord să îl sprijine – iar când Wagner îşi deschisese uşile pentru prima oară, în 1972, toată industria se îmbulzise să îi ureze bun-venit. La fel şi părinţii lui.

Mai bine de patru decenii mai târziu, Richard era editorul care trebuia mulţumit. Dacă purtai o conversaţie cu el, erai ţinut minte pentru totdeauna, iar discuţiile faţă în faţă cu el erau puţine şi rare. Aşadar, nu doar că era logic să bei o ceaşcă de ceai împreună cu el, era absolut obligatoriu.

— Dacă îţi doreşti cu adevărat să devii editor, îi spusese Katie Nellei, trebuie să ai o gândire strategică.

Gândirea ei strategică o condusese pe Nella la Wagner de la bun început. Nu era o coincidenţă faptul că ea aplicase pentru un post la editura care publicase cartea ei preferată. Voia să se plimbe pe coridoarele pe care se plimbaseră cele două femei pe care le studiase cu atât de mare atenţie în facultate. Voia să stea la biroul la care stătuseră Kendra Rae şi Diana Gordon atunci când purtaseră discuţii despre modificări.

Latura ei morbidă, însă, era deosebita curiozitate să afle ce se întâmplase cu Kendra Rae. Aceasta dispăruse din lumina reflectoarelor după ce „Burning Heart“ pusese întreaga ţară pe jar, un an mai târziu, în urma unui scandal mediatic, şi nu se mai auzise nimic despre ea de-atunci. Nellei îi fusese greu să afle detaliile legate de dispariţia ei, deşi Twitter-ul persoanelor de culoare propusese câteva teorii destul de credibile. Totuşi, niciuna nu se materializase, iar acest lucru o făcuse pe Nella să se întrebe: în timp ce Diana Gordon lansa carte după carte, an de an, ce se întâmplase cu femeia de culoare care fusese editorul ei? Femeia de culoare care, după spusele Dianei, îşi adusese „contribuţia nepreţuită în modelarea lui Evie aşa cum este ea“?

Era normal ca această întrebare să nu îi dea pace în timp ce ea şi Owen călătoreau cu metroul R spre Midtown pentru ca ea să se întâlnească cu

Richard şi să bea ceaiul cu el în calitate de proaspătă angajată, în urmă cu doi ani. Owen, dragul de el, se oferise să o însoţească până la sediul editurii Wagner, deoarece se gândise să îşi rezolve nişte treburi prin oraş în timp ce ea se întreţinea cu cel mai influent bărbat din industria editorială (conform revistei GQ).

— Ştiu că am mai discutat despre asta, dar… de ce nu vrei să îl întrebi pe Richard dacă ştie ce mai face Kendra Rae? o întrebase Owen pe Nella, genunchii lor lovindu-se unul de celălalt în timp ce metroul trecuse în viteză de Prince, apoi de 8th Street. Poate că încă mai vorbeşte cu ea şi v-ar putea face legătura?

Nella clătinase din cap.

— Ar fi de prost gust. Nu mă pot duce acolo, pe nepusă masă, şi să îl întreb dacă ştie ce s-a întâmplat cu Kendra Rae Phillips. Va crede că sunt vreo hărţuitoare amatoare.

— Păi, nu eşti? întrebase el. Credeam că vrei să devii următoarea Kendra Rae. De aceea ai vrut să lucrezi la Wagner.

Ea se îmbufnase, iar el văzuse asta, prin urmare călătoriseră fără să mai scoată un cuvânt, o clipă, până când el vorbise din nou.

— Pot să te mai întreb ceva, acum?

— Am de ales? întrebase Nella, încercând să pară că glumeşte.

— Nu. De ce te întâlneşti cu un editor alb şi bătrân ca să beţi un ceai în biroul lui pustiu, într-o zi de duminică?

Nella ridicase din umeri.

— Aşa… se face.

Owen îi aruncase o privire.

— Iubitule, trebuie să înţelegi… este o tradiţie.

Cuvintele îi fuseseră străine la vremea aceea, doar o mantră pe care ea şi-o însuşise după trei ore şi ceva de stat în umbra lui Katie. Acestea erau străine mai ales pentru Owen, care evident nu considerase satisfăcător acest răspuns. Totuşi, în loc să continue în aceeaşi notă promiţătoare, el spusese:

— Eşti nerăbdătoare să vezi locul unde a luat naştere „Burning Heart”?

Nellei îi venise să îl sărute pentru că schimbase subiectul.

— Bineînţeles. E o nebunie să ştiu că voi respira acelaşi aer.

— Poate că vor boteza o imprimantă cu numele lor. Sau o sală de şedinţe.

— Poate chiar biroul lui Richard. Asta chiar ar fi nebunie curată.

Owen se foise neliniştit.

— Ce mai e acum?

— Eu doar… gândul că vei fi singură în biroul lui cu bărbatul ăsta, despre care nu ştii nimic, de fapt. Îmi pare rău, Nell, ştiu că eşti „matură”, dar n-am încredere. Poate că vorba asta „aşa funcţionează industria asta” ar fi fost valabilă acum zece ani, adăugase el, ridicând un deget, înainte ca Nella să îl poată întrerupe, dar în ziua de azi, aş fi idiotul ăla care trebuie să le dea explicaţii oamenilor de ce te-am lăsat să te întâlneşti cu tipul ăsta în vârstă fără să pun nicio întrebare importantă. Şi n-am de gând să trăiesc tot restul vieţii cu asta.

Nella zâmbise. Eticheta „idiotul ăla” i se trăgea de la faptul că urmărise prea multe emisiuni T.V. Despre crime reale. „Idiotul” în cauză era, de obicei, cel interogat care spunea chestii de genul: „Ea mi-a spus că în casa lui se simţea un miros ciudat.”

Nella se uitase prea mult la televizor ca să lase înduplecată cu atâta uşurinţă, prin urmare îl luase de mână pe Owen şi îi spusese că totul avea să fie în regulă.

Dar, douăzeci de minute mai târziu, când sosise vremea ca el să o lase de mână ca să se poată îndrepta spre uşa principală a clădirii de birouri, el i-o strânsese o dată – puţin mai tare decât o făcea în mod obişnuit atunci când încerca să fie doar drăgălaş.

— Eşti sigură de asta, Nell?

— Owen!

Ea îşi retrăsese mâna dintr-a lui cât putuse de delicat şi îi atinsese obrazul cu ea. El nu se mai răsese de aproape patru zile, prin urmare barba lui roşcată-maronie îi zgâriase cu asprime pielea palmei, aşa cum îi plăcea ei întotdeauna.

— E destul de bătrân. Nu spun că bărbaţii bătrâni nu sunt capabili de lucruri oribile, dar spun că am un spray cu piper în geantă. Şi ştii că sunt fată de cartier.

Nella se lovise cu pumnul în piept, pentru a sublinia în glumă aceste cuvinte.

— Ai fost crescută în suburbiile oraşului Connecticut, rostise Owen pe un ton sec.

— De un tată din Chicago care nu ştia de glumă.

— Credeam că şi el este dintr-o suburbie.

— Şi-apoi, nu uita, am…

— Centura neagră, terminase Owen, zâmbind cu toată gura acum. Da, da, da. Mereu spui asta, dar voi crede când voi vedea.

— Vezi, ţi-am spus deja – s-a pierdut în timpul divorţului. Nella îl sărutase pe buze, împiedicând orice alte cuvinte de protest. Îţi trimit un mesaj peste o oră.

El o trăsese spre el când ea dăduse să plece.

— Dacă nu primesc nicio veste de la tine după şaizeci şi unu de minute, sparg uşa asta şi vin după tine.

— Nu e nevoie să spargi nimic. Ea îl lăsase să o mai ţină la pieptul lui o clipă, înainte să se întindă să deschidă uşa. Vezi? Uşa asta se deschide. Uşile din interior, cele aflate dincolo de pază, pe alea va trebui să…

— Nella Rogers?

Nella îşi întorsese capul. În spatele lui Roger se afla Richard Wagner în persoană: era un bărbat înalt şi deşirat, cu părul şocant de alb, îmbrăcat cu o jachetă kaki-bej şi pantaloni cu dungi bleumarin şi verde-neon. Era o ţinută care nu ar fi avut nicio logică pentru alţii, însă ochelarii cu rame de culoarea carapacei broaştei ţestoase şi servieta din piele kaki lăsau impresia că el era un om de inteligenţă medie, ale cărui multe realizări făcea să devină irelevantă orice părere conflictuală.

Din instinct, Owen şi Nella se dăduseră amândoi din calea lui.

— Eu sunt! rostise Nella. Domnule Wagner?

— Spune-mi Richard, te rog. Insist. Bărbatul se apropiase cu paşi hotărâţi de ei şi îi strânsese mâna Nellei. Apoi se îndreptase spre uşa principală şi intrase în clădire. Ne vedem în câteva clipe, presupun? strigase el peste umăr.

Nu aşteptase răspunsul.

Nella se întorsese ca să se uite la Owen, aşteptându-se să vadă acea expresie inexplicabilă pe care o afişa el mereu atunci când avea ceva de spus, deşi ştia că era mai bine să tacă, dar el se îndepărta deja, cu spatele, pe trotuar. Nella fusese puţin dezamăgită – intenţionase să îl întrebe pe Owen dacă voia să-i cumpere şi lui o pereche de pantaloni dungaţi ca ai lui Richard – însă îi făcuse cu mâna, apoi se întorsese şi intrase în clădirea unde era noul ei loc de muncă, ţinându-şi capul sus.

— Aşadar, zisese Richard, odată ce trecuseră de amabilităţi, iar ea acceptase invitaţia de a se aşeza într-un fotoliu din piele care o ducea mai degrabă cu gândul la terapie decât la o editură, bănuiesc că te întrebi cum am ştiut cine eşti.

Bărbatul clipise exact de două ori, înainte să se uite la ea cu severitate, aşteptând un răspuns. Ea nu se întrebase – aceasta fusese ultima ei grijă în timp liftul o purta până la al treisprezecelea etaj, simţindu-şi inima bubuindu-i în urechi. Totuşi, reuşise să spună, schiţând un zâmbet:

— Păi, mi s-a spus că semăn cu o „Nella*.

Richard îşi azvârlise capul pe spate şi chicotise. Păruse un hohot superficial, dar tot zguduise încăperea – o realizare de-a dreptul impresionantă, având în vedere dimensiunea biroului său. Mult mai mare decât cel al Verei, observase Nella, biroul înghiţea o bucată sănătoasă din colţurile etajului, iar cele două ferestre mari – câte una pe fiecare perete – ofereau mai multă lumină decât primise vreodată apartamentul mic, tip garsonieră, în care locuiau ea şi Owen. La fel ca fotoliul în care şedea un pacient venit la terapie, decorul acestuia era întocmai cum se aşteptase ea de la un redactor-şef, prevăzut cu un birou mare din lemn, care părea să fi fost făcut de un tâmplar adevărat, nu luat de la IKEA, şi de o bibliotecă mare, atât de solidă, încât probabil că Nella s-ar fi putut căţăra până pe ultimul raft fără nicio dificultate.

— Aşadar, spune-mi, Nella, rostise Richard, ce te-a făcut să te hotărăşti să alegi domeniul editorial?

Nella se gândise la discursul repetat pe care i-l oferise Verei cu doar câteva zile mai devreme despre dragostea ei faţă de lectură şi scris şi cum cărţile pot face o foarte mare diferenţă în lumea unei persoane tinere. „Alege discursul acela, îi zicea vocea din cap. Îl ştii foarte bine. **

— Sincer… sunt cam obsedată de Kendra Rae Phillips şi de „Burning Heart”.

Aceste cuvinte îi ieşiseră repede pe gură, într-un mod neaşteptat. Pe faţa lui Richard se citise mirarea, apoi amuzamentul. El sorbise din ceai înainte să se uite din nou la ea fără să rostească un cuvânt.

Nella se făcuse mică, urându-se pe loc pentru că procedase astfel. Ochii lui al naibii de strălucitori, acea strălucire pătrunzătoare, ca de gheaţă, pe care ea o văzuse doar în filmele SF, o făcuseră să îşi dorească orice fel de distragere a atenţiei.

— Ai auzit de ea? o întrebase el într-un final.

Nella încuviinţase, încântată.

— „Burning Heart“ m-a făcut să mă îndrăgostesc de lectură.

— Mmm. Păi, de fapt, eu am refuzat oferta de a edita cartea aceea, mărturisise Richard. Mi-a plăcut manuscrisul iniţial pe care l-am citit –

ştiam că avea să fie de mare succes! — dar în clipa în care am aflat că Kendra era interesată să lucreze la ea, m-am retras. Am ştiut că Kendra Rae va fi o editoare mai bună pentru Diana.

— Serios? Uau! întotdeauna am crezut că Kendra Rae a descoperit-o pe ea.

Nella evaluase pielea de pe fruntea lui şi dintre sprâncene. Îi dăduse în jur de cincizeci de ani, dar „Burning Heart“ fusese publicată în 1983, ceea ce îl făcea să fie mai aproape de şaptezeci de ani.

— Frumos din partea dumneavoastră că v-aţi retras.

— Da. Ştiam că Kendra Rae era o mare figură la vremea aceea.

El îşi odihnise ochii pe o plăntuţă din cauciuc ce se afla într-un colţ al biroului său, pe faţa lui oglindindu-se urma unei amintiri. Deşi ceaşca de ceai îi ardea degetele, acum că ochii lui găsiseră o altă preocupare, ea se simţise suficient de curajoasă încât să spună:

— Trebuie că îi duceţi dorul cu adevărat.

El îşi ridicase brusc capul şi îşi dresese glasul. Nedumerirea părea un lucru ciudat la cineva de statura lui, dar Nella era convinsă că aşa era, căci simţise acest lucru în privirea pe care i-o aruncase el.

— Da, adică, ea nu este… este încă…

— N-am vrut să… îmi pare rău, eu…

Nella îşi închisese gura, deschizându-şi-o abia atunci când ştiuse că nu avea rost să încerce să îl convingă că nu intenţionase să insinueze că ar crede că Kendra Rae Phillips era moartă.

— Doar faptul că n-a mai ieşit în societate de atâta vreme…

Richard îşi dusese ceaşca la buze şi suflase uşor deasupra ei.

— Poate că e mai bine aşa. Lumina reflectoarelor, ştii tu. Unii oameni nu-i pot face faţă, iar ea… era clar că ea începea să cedeze. Până şi Diana, vechea ei prietenă, a mărturisit asta.

Nella nu ştiuse ce altceva să facă decât să încuviinţeze, cu toate că nu era sigură ce dorise Richard să spună prin „să cedeze”. Îşi amintise că citise ceva despre Diana, care afirmase că Kendra Rae îşi luase o „pauză”, dar nu reuşise să verifice acea informaţie.

— Şi-acum, să lăsăm asta. Suntem aici ca să vorbim despre tine. Povesteşte-mi despre tine.

Nella zâmbise.

— Nu cred că sunt prea multe de spus, rostise ea. Sunt din Connecticut şi am locuit acolo cam optsprezece ani, până când…

Vocea ei ezitase, conştientă fiind că Richard făcuse o grimasă atunci când ea spusese „Connecticut”. Statul stârnea adeseori reacţii puternice din partea oamenilor, dar expresia lui ciudată, ca şi când ar fi muşcat dintr-o lămâie, păruse puţin prea dramatică – chiar şi pentru un bărbat care purta pantaloni cu dungi bleumarin şi verde-neon. Nella se holbase la el.

— E totul în regulă?

Richard sărise în picioare.

— Da. Da. Îmi… îmi cer scuze, spusese el, băgându-şi mâna în buzunar şi scoţându-şi telefonul mobil, dar telefonul meu a început să sune acum o clipă. Încerc să îl ignor, dar cred că ar trebui să răspund, totuşi. Mă scuzi o secundă?

— O! Desigur. Nella îşi pusese ceaşca jos şi dăduse să se ridice în picioare. Voi aştepta afară, pe…

— O, nu, nu. Rămâi, te rog. Revin într-un minut, nu mai mult de trei. Îmi cer mii de scuze.

Ea îşi fluturase o mână.

— Nicio problemă. Nu vă grăbiţi.

Richard făcuse o plecăciune înainte să iasă din biroul lui. O clipă mai târziu, un „bună, da” răsunase clar pe coridor, însă restul cuvintelor lui fusese înghiţit de distanţa pe care el o pusese între ei.

Nella expirase. Era uşurată şi bucuroasă că rămăsese singură câteva clipe; însemna că putea să arunce nestingherită o privire în jur. Reuşise să analizeze mobila, dar pe pereţi stăteau atârnate prea multe chestii – câteva zeci, pe puţin – iar ea nu reuşise decât să arunce o privire în fugă.

Dar acum, Richard nu mai era acolo, iar ea se simţise curajoasă. Nu suficient de curajoasă încât să nu arunce o privire spre uşă, dar suficient de curajoasă încât să ocolească măsuţa de cafea şi să se îndrepte spre peretele din stânga. Ochii îi căzuseră pe o bucată de hârtie înrămată care, judecând după textul bătut la maşină, era de-o vârstă cu ea. Poate chiar mai veche. O evaluare mai atentă îi spusese că avea dreptate. Scrisoarea, care avea doar două paragrafe, era datată 1 noiembrie 1979 şi era adresată „Editorului meu, prietenul şi fratele meu, fără de care aş fi un nimeni”.

Nella sărise peste restul textului – cu o aşa formulă de adresare, ce altceva mai avea nevoie să vadă? — şi citise semnătura. Aceasta aparţinea unui câştigător al Premiului Nobel pentru pace, al cărui necrolog îşi amintea că îl citise în urmă cu doar câteva luni. „în regulă, gândise ea, impresionată, deci chiar eşti o persoană importantă. S-a notat.”

Nu întru totul mulţumită că observase tot ceea ce merita a fi observat, ea trecuse la următorul perete, în faţa căruia era plasat biroul lui Richard. Cele câteva dăţi în care îndrăznise să-şi lase privirea să rătăcească îi sugeraseră că acesta era „peretele cu fotografii”. Şi chiar aşa şi era. Chipurile umpleau fiecare ramă, unele în alb-negru, altele colorate. Unele erau amuzante – o tânără îmbrăcată într-o rochie de seară îi punea „urechi de iepure” unui bărbat îmbrăcat în smoching; patru bărbaţi cu aspect elegant, purtând tricouri polo, zâmbeau în mijlocul unei păduri verzi şi luxuriante.

De fapt, toate aceste perechi de ochi necunoscute care se holbau la ea o tulburau, iar Nella fusese gata-gata să se îndepărteze, să se întoarcă la ceaiul ei şi la fotoliul confortabil de terapeut, când norii îşi mutaseră poziţia afară, iar ea surprinsese o scânteiere cu coada ochiului. Doar o singură dată. Îşi ridicase privirea ca să vadă ce reflectase lumina soarelui de după-amiază şi observase o fotografie în ramă din bronz, nu mai mare decât o carte poştală.

Nella se dusese mai aproape, ca să poată desluşi mai bine feţele celor trei persoane din fotografie. Una era mai tânără, o versiune mai puţin sfrijită a lui Richard. Îşi odihnea fiecare mână pe umerii a două femei cu pielea închisă la culoare şi avea un zâmbet atât de larg, încât ochii îi erau închişi – deşi, judecând după roşeaţa bahică din obrajii lui, era limpede că el nu s-ar fi uitat la fotograf nici dacă şi i-ar fi ţinut deschişi.

Femeia zâmbitoare, îmbrăcată într-o rochie albă, strălucitoare, din stânga lui Richard, era, în mod limpede, Diana Gordon. Nella zăbovise, deloc surprinsă de asemănarea dintre Diana Gordon, cea pe care ea o văzuse într-un interviu, în urmă cu doar câteva luni, şi Diana Gordon cea din fotografie. Diana în vârstă şi tânăra Diana aveau amândouă pielea fină şi un zâmbet larg şi luminos.

Apoi, ea îşi mutase ochii la cealaltă femeie de culoare, care stătea înclinată – doar puţin – spre dreapta. Se citea ceva şi pe faţa ei, dar nu era un zâmbet. Iar dacă ar fi vrut cineva să creadă că femeia zâmbea, Nella era convinsă că expresia ei se datora paharului cu Martini pe care îl ţinea în mâna dreaptă – nu ca să propună un toast, ci mai degrabă ca să facă o declaraţie. „Sunt încă aici“, părea ea să spună, iar felul în care privea direct în obiectivul camerei de fotografiat, fără să fie deranjată de cât de departe părea să fie faţă de ceilalţi doi tovarăşi ai ei, confirma acest lucru.

— Văd că ţi-ai găsit eroina, rostise o voce în spatele ei.

Nella se răsucise pe călcâie. Richard revenise în birou, doar că, în loc să se ducă la biroul lui, stătea în picioare lângă fotoliul în care şezuse ea, cu

breteaua sacoşei ei răsturnate sub talpa pantofului lui stâng lustruit. Felul în care o privea o tulbura.

— Se întâmplă tot timpul, îi explicase el, arătând spre peretele cu fotografii. Atât de multe fotografii, atât de multe feţe! Ori de câte ori am musafiri, nu mă satur niciodată să văd care dintre ele stârneşte interesul cui. Fiecare are gusturi… diferite.

— Scuze, nu m-am putut abţine. Doar că n-am mai văzut niciodată fotografia aceasta, cu Kendra Rae. Şi cu dumneavoastră şi Diana.

Nella se furişase spre fotoliul ei, în timp ce Richard se întorsese la al lui.

— Fotografia aceasta valorează probabil milioane. Kendra Rae arareori se lăsa fotografiată înainte… El ridică din umeri. După cum spuneam, femeii aceleia nu îi plăcea să fie în centrul atenţiei. Mă bucur că am reuşit să obţin măcar această fotografie. A fost făcută în restaurantul Antonio's, în seara în care am sărbătorit debutul cărţii „Burning Heart" ca numărul unul pe lista de bestselleruri a ziarului New York Times. Dumnezeule, petrecerile erau trăsnet pe vremea aceea. Acum… El îşi încrucişase gleznele. Ce spuneam înainte să devin atât de nepoliticos? A, da! Că ne aflăm aici ca să vorbim despre tine. Spuneai că eşti din Connecticut?

Disperată să îşi ţină mâinile ocupate, Nella se întinsese să mai ia un cub de zahăr – al treilea, observase ea, sperând ca el să n-o fi remarcat – şi rostise:

— Da. Sunt din Springville. Este un oraş mic, cam la vreo cincisprezece minute cu maşina de…

— New Haven. Da, cunosc Springville. Am debutat la Yale University Press. Minunat loc. Foarte bogat în cultură. Mâncare bună, teatru bun. Iar arta, ah!…

— Mmm. Galeriile de la Yale sunt incredibile.

Richard se înviorase auzind aceste cuvinte.

— Centrul pentru Arta Britanică?

Nella încuviinţase.

— Am petrecut mult timp acolo. Mai întâi, când eram în liceu, dar îmi place să revin acolo ori de câte ori mă duc de sărbători acasă.

— O?

Richard se aplecase în faţă în scaunul lui, ochii ieşindu-i practic din orbite pe faţa lui veşnic tânără. Nella potrivise limbajul trupului lui cu al său. Părea ciudat, dar în astfel de momente banale – când ea îi spunea unui bărbat alb ceva atât de fundamental despre ea, care îl făcea pe acesta să facă

ochii cât cepele – Nella se simţea cel mai aproape de toţi oamenii de culoare care fuseseră negri cu mult timp înaintea ei. Toţi bărbaţii şi femeile de culoare, înrobiţi, care îi impresionaseră pe albi cu abilitatea lor de a citi. Toţi bărbaţii şi femeile de culoare care deveniseră doctori, avocaţi şi alte profesii despre care oamenii ziceau că nu vor putea să le obţină. Garrett Morgan, Marian Anderson, Diahann Carroll, Barack Obama, părinţii ei. Oricine impresionase o persoană albă prin simpla sa existenţă. Ceea ce, având în vedere de câte ori persoanele de culoare fuseseră linşate, violate şi bătute în ultimii patru sute de ani, ar fi trebuit să fie fiecare persoană de culoare.

— Trebuie să fi fost foarte plăcut să ai la discreţie toată cultura din New Haven, spusese Richard, sorbind din nou din ceai.

— O, foarte.

— Credeam că tinerii din ziua de azi nu mai vizitează galeriile de artă. Nu când există Internetul, Instagramul şi alte fleacuri.

— Eu sunt mai de modă veche, s-ar putea spune.

Simţindu-se încurajată de aprobarea lui, chiar dacă nu ar fi trebuit, Nella îşi încrucişase picioarele şi sorbise pentru prima oară din ceaiul ei. Acesta se răcise, desigur – ea reuşea întotdeauna să rateze acel moment când ceaiul era suficient de cald pentru a putea fi băut – dar făcuse, totuşi, un comentariu referitor la cât de mult îi plăcea.

— Nu este prea dulce? o întrebase el, arcuindu-şi o sprânceană.

— Am fost la facultate în ţinutul ceaiului dulce, Richard. Ceaiul acesta nici nu se compară, glumise ea, folosind acelaşi ton impertinent şi exagerat pe care îl folosea cu Owen atunci când glumea spunând că era fată de cartier.

Privirea aruncată pe furiş la rama din bronz din spatele capului lui Richard o făcuse pe Nella să se gândească mai bine la cuvintele îndrăzneţe pe care tocmai le spusese. Rostindu-le într-un mediu profesional, riscai să fii înţeles greşit: S-ar fi putut crede că ea era fie o fată de culoare care îşi dădea importanţă într-un cadru corporatist şi nu ştia ce făcea, fie o fată de culoare care râdea de alte fete de culoare care făceau asta – iar Nella nu ştia care variantă era mai rea. Ce părere ar fi avut Kendra Rae despre reprezentaţia ei?

Nu avea cum să ştie. Dar ştia că Richard o ascultase cu aerul unui copil care în sfârşit avea să primească o explicaţie pentru sune tul ciudat care se auzea din subsol. Se părea că Nella îşi dăduse suficientă importanţă şi

folosise o măsură precisă de impertinenţă. Ea simţise cum atmosfera din încăpere se relaxează, simţise cum tensiunea din umerii ei dispare.

Aşadar, ea mai luase o înghiţitură de ceai, pusese ceaşca jos şi îndrăznise să recunoască, pe un ton mieros, cât de mult îşi dorea să devină următoarea editoare de culoare de succes de la Wagner.

*

Nellei i-ar fi prins bine o ceaşcă de ceai în acel moment, dar se mulţumi să inspire adânc atunci când se ridică de la biroul ei, încercând să apeleze la încrederea de sine pe care o avusese ultima oară când ea şi Richard stătuseră la discuţii. Ceea ce urma să facă se putea întoarce împotriva ei. Nici măcar nu era sigură dacă Richard ştia ceva despre incidentul cu Colin. Nella verificase de două ori profilul de Twitter al lui Colin, ca să se asigure că el nu le povestise despre incident celor cinci sute de urmăritori ai săi, iar Vera respinsese întotdeauna ideea de a da explicaţii cuiva – cu atât mai puţin unui bărbat. Existau şanse mari ca Richard să nu ştie nimic, iar dacă Richard nu ştia nimic, ea risca să-şi piardă slujba fără niciun motiv.

Cu toate astea, îşi continuă drumul spre biroul lui Richard. Cel mai practic lucru pe care ea îl putea face era să îi explice totul şi să îşi ceară scuze pentru acea neînţelegere. Va avea grijă cum va povesti, îşi va asuma răspunderea. O va face foarte frumos, de-a dreptul altruist, iar el o va admira pentru asta, tot aşa cum îi admirase şi impertinenţa de la prima lor întâlnire. Va fi convins că Nella era aceeaşi angajată hotărâtă şi matură pe care o cunoscuse în urmă cu doi ani. Va vedea că ea avea un caracter moral fără cusur şi va hotărî că nu vrea să renunţe la caracterul ei moral fără cusur în favoarea altuia.

Nella se apropie de biroul lui Donald cu fruntea sus şi cu gura deschisă, pregătită să îl întrebe dacă Richard era liber. Dar şi-o închise imediat când văzu că Donald nu era acolo. CD playerul lui era, dar el nu.

Nella aruncă o privire în partea cealaltă a holului. Lumina era aprinsă în biroul lui Richard, iar uşa era larg deschisă. Îl auzea vorbind, dar vocea lui era atât de şoptită, încât ai fi zis că vorbea singur.

Ea aruncă din nou o privire spre scaunul lui Donald, ca şi când el s-ar fi materializat brusc în ultimele două secunde. Dar acesta nu era prin preajmă. Aşadar, Nella se apropie de biroul lui Richard şi se pregăti să bată în uşa deschisă şi să îl întrebe dacă îi putea acorda câteva minute. Totuşi, ceva o făcu să îşi închidă gura şi să-şi înghită cuvintele cu totul.

Era tonul lui, şoptit şi sever.

— … miezul zilei. Nu pot spune mai multe acum. Ţi-am spus că e-mailul este mai potrivit.

Tăcere.

— Da, ştiu. Dar…

Richard oftă. Când vorbi din nou, vocea lui era muşcătoare.

— Uite, nu ai dreptul să ai brusc o conştiinţă. Îţi aminteşti a cui a fost ideea asta?

Un moment de tăcere încă şi mai lung.

— Bine. Dar nu uita, tu ai pornit totul. Tu ai ales să te ocupi de Kenny aşa cum ai făcut-o, iar acum tu…

Modul în care el rosti cuvintele „să te ocupi de" îi dădu fiori Nellei. Îşi stoarse creierii, încercând să găsească un motiv pentru care el era atât de supărat în privinţa unei situaţii în care era implicat un scriitor sau un agent numit Kenny, amintindu-şi de Kenny Bridges o clipă mai târziu. Desigur. Auzise nişte zvonuri cum că el dăduse bătăi de cap întregii echipe de publicitate. Această conştientizare o făcu pe Nella să se liniştească în timp ce aştepta nerăbdătoare ca Richard să încheie conversaţia telefonică. Dacă ar fi trecut cineva pe lângă ea în clipa aceea, situaţia i s-ar fi părut a naibii de incriminatoare.

— Bine, îl auzi ea zicând. Dar fă-ne amândurora o favoare şi încetează să te mai prefaci că n-ai nevoie de puţin ajutor, în regulă? Bine. Şi eu te iubesc. Pa!

Se auzi un clic al telefonului, urmat de un „Fir-ar să fie" bombănit. Însă Nella rămase fixată pe cuvântul care începea cu „I". Soţia lui Richard administra un lanţ de magazine care vindeau lumânări, din Soho şi până în Hamptons. Soţia lui Richard se ocupa de arome, nu de scriitori sâcâitori. Nu avea nicio logică.

Doar dacă la telefon nu fusese soţia lui Richard.

Nella icni, acoperindu-şi gura. Era limpede că auzise ceva ce n-ar fi trebuit să audă, iar acest ceva îl indispusese pe Richard. Nu era momentul potrivit să dea buzna înăuntru şi să înceapă să îi povestească despre cum o dăduse în bară cu unul dintre cei mai importanţi scriitori ai editurii Wagner, mai ales dacă el nu ştia nimic despre asta.

Sunetul scos de rotilele scaunului de birou pe pardoseala din lemn o scoase pe Nella din starea de paralizie.

— Hei? E cineva acolo? strigă Richard cu o voce atât de melodioasă, încât trebuie să fi văzut umbra pe care Nella o arunca inconştient pe uşa lui.

Donald? Te-ai întors?

Nella nu mai zăbovi acolo ca să afle dacă el mai pune şi alte întrebări. O luă din loc în viteză, dispărând după colţ atât de repede, încât mai că îşi pierdu pantofii.

9

În următoarele zile, Nella îşi făcu treaba la Wagner cu fruntea plecată şi cu gura închisă. Cu toate acestea, privirea îi era atentă la fiecare detaliu. Era cu ochii pe fiecare instrument de scris pe care îl foloseau colegii ei, iar când cineva se oprea în dreptul biroului ei – indiferent cine ar fi fost – Nella înregistra momentul interacţiunii şi conversaţia purtată.

Nici Hazel nu era scutită de această supraveghere. Nella notă toate interacţiunile lor, oricât de nevinovate ar fi fost, dar notă şi interacţiunile dintre Hazel şi Vera – imediat după ce ea trăsese din întâmplare cu urechea lângă uşa biroului lui Richard. Când revenise la biroul ei, în ziua aceea, fusese şocată să descopere că ele încă mai vorbeau despre „The Lie“. Până când uşa Verei se deschisese într-un final („la aproximativ 68 de minute după ce Hazel a intrat acolo”), Nella terminase deja punga de covrigi pe care o ţinea într-un sertar, în caz de urgenţă. Ar fi trebuit să fie rezerva ei pentru acea lună – gustarea care o ajuta să reziste ultimelor ore de lucru timp de cel puţin patru săptămâni – dar chicotelile ocazionale care răzbăteau pe sub uşa închisă a Verei, coroborate cu panica legată de faptul că ar fi putut fi concediată, o făcuseră să mănânce tot, până la ultima bucată.

Nella tocmai dădea să îşi verse în gură restul conţinutului, inclusiv sarea, când uşa Verei se deschisese într-un final, iar Hazel ieşise veselă din birou.

— Mulţumesc, Vera! zisese ea, ţinând strâns în mâini paginile manuscrisului. A fost o conversaţie de-a dreptul minunată.

— O, eu îţi mulţumesc! Şi îţi mulţumesc pentru că ai aruncat o privire atât de repede, Haze. Mi-ar plăcea să-ţi aud părerea după ce vei termina, dacă vei avea timp, desigur.

Uşa Verei era uşor întredeschisă, dar felul în care ea îşi scosese capul prin crăpătură şi felul în care o privise pe Hazel – cu afecţiune, cu veselie – îi reamintise Nellei de felul în care o viitoare mireasă se putea uita la domnişoara ei de onoare, în cabina de probă a unui magazin. Nella nu se bucurase niciodată de o astfel de privire din partea şefei ei.

— Bine. Să-mi spui doar când ar fi mai bine pentru tine, mâine la prânz sau vineri. Sau la o cafea, adăugase Hazel, îndreptându-se cu spatele spre biroul ei, ca să nu strice momentul preţios pe care îl împărtăşeau. Ştiu că

vom avea de discutat şi mai multe chestii atunci, deşi am petrecut deja… Doamne, cât o fi ceasul acum?

Nella avusese nevoie de o clipă ca să îşi dea seama că întrebarea aceea îi era adresată ei. Hazel o privea afectuoasă, ca şi când toate trei stătuseră la taclale, ca nişte vechi prietene, în biroul Verei. Şi Vera o privea fix pe Nella, ceasul argintiu Rolex de pe mâna ei dreaptă strălucind când ea se rezemase de tocul uşii, dar acea veselie de dinainte se transformase în asprime.

Nella se uitase la ceasul din colţul de jos dreapta al ecranului ei.

— Este 10:27, rostise ea pe un ton oficial.

De atâta avuseseră nevoie cele două ca să se despartă. Hazel clătinase din cap şi fluierase mirată când se aşezase pe scaunul ei ca să-şi verifice mesajele din telefon; Vera îşi scosese capul din birou doar atât cât să îi spună Nellei, pe un ton mai îngăduitor, să îi roage pe toţi să nu o deranjeze pentru moment. Un scriitor tocmai îi trimisese un manuscris care necesita toată priceperea ei într-ale editării, îi spusese ea Nellei, iar uşa ei avea să fie închisă pentru tot restul dimineţii.

Era o solicitare echitabilă. Nella ar fi procedat la fel – mai ales că, de multe ori, angajaţii de la Wagner vedeau uşile deschise ca pe o undă verde şi de multe ori ea însăşi şi-ar fi dorit ca separeul ei să fie prevăzut cu o barieră. O barieră mai solidă, cum ar fi un perete din sticlă, din pardoseală şi până în tavan, pe care să o poată controla prin tastatură. Atunci, măcar, nu ar mai fi fost nevoită să pretindă că vorbeşte la telefon sau că trebuie să meargă la toaletă, ca să scape de conversaţiile stânjenitoare şi plictisitoare pe care nu voia să le poarte. Ar fi fost al doilea cel mai bun lucru pe lângă a avea o asistentă. Poate chiar mai bun.

Aşadar^ chiar dacă voia să stea şi ea de vorbă cu şefa ei, Nella aşteptase răbdătoare ca uşa de la biroul Verei să se deschidă din nou, recepţionându-i în tot acest timp mesajele şi listând e-mailuri, îngrijorată că şefa ei le-ar putea omite.

Dar uşa Verei nu se mai deschisese. Nici în dimineaţa aceea, nici în după-masa aceea, după prânz. Ea nu ieşise nici măcar un minut înainte de ora 16:30, iar când o făcuse, avea deja pe ea pelerina de ploaie şi poşeta aurie pe umăr.

— Of, ce zi. Nella, plec la o întâlnire. Mersi pentru azi! Ne vedem mâine.

Printre îmbucături de resturi de pepene galben pe care le găsise în bucătărie, Nella nu avusese de ales decât să spună, cu siguranţă pe tonul cel mai jalnic cu putinţă, „Succes.”

Situaţia era suficient de gravă, dar când Hazel, cu care Nella abia dacă vorbise toată ziua, intonă: „Doamne, Vera este super tare”, Nella luă farfuria cu feliile stătute de fruct şi o aruncă în gunoi. Nu spuse nimic când îşi trecu cu jind mâna peste partea de jos a sertarului, unde avea gustările pentru cazurile de urgenţă.

Un curent de aer îi trecu pe lângă ureche. Brusc, Hazel era lângă ea, întinzându-i o pungă de Bugles. O ofrandă, poate.

Stomacul Nellei protestă atunci când ea spuse printr-un gest: „Nu, mulţumesc.” Bariera din sticlă pe care şi-o imaginase în urmă cu vreo câteva zile se materializă din nou în mintea ei – de data asta, cu Hazel de partea cealaltă.

— În regulă, spune-mi: ţi-a trimis Vera „The Lie“?

Hazel nu pusese această întrebare ca şi când ar fi încercat să o ironizeze pe Nella. Părea să fie sincer îngrijorată în timp ce mesteca fulgii de porumb, făcând ochii mari. Totuşi, întrebarea fu atât de dureroasă, încât ea mai că minţi, intenţionând să spună că Vera îi trimisese manuscrisul.

Nella inspiră adânc. Nu, hotărî ea, nu Hazel era problema. Trebuie că Vera încerca să le asmuţă una împotriva celeilalte, ca să o ţină în priză pe Nella.

— Vera nu mi l-a trimis încă, recunoscu ea. Te-ar deranja dacă, poate…?

— Sigur! Hazel se duse repede la separeul ei. Sunt sigură că a uitat. Are multe pe cap.

Nella ascultă cum degetele lui Hazel loveau tastatura, simţindu-se ca un copil luat peste picior. Până în acel moment, Vera nu mai vorbise cu nici un alt asistent despre vreun manuscris; de fapt, era unul dintre cei mai rezervaţi editori de la Wagner. Arareori discuta într-o fază incipientă pe marginea cărţilor pe care intenţiona să le citească, făcând-o abia după ce avusese suficient de mult timp la dispoziţie încât să decidă ce părere avea despre ele.

Nellei îi păru ciudat că Vera îi trimisese paginile scrise de Leslie Howard unei angajate noi. Ceva nu era în regulă. Nu şi dacă Vera încercase să o ostracizeze pe Nella în mod intenţionat. Nu şi dacă nu era încă supărată din cauza incidentului cu Colin.

— Tocmai l-am trimis!

Hazel îşi roti scaunul, astfel încât să stea cu faţa la Nella.

— Mersi.

Nella privi ceasul de pe ecranul computerului ei, ca să vadă cât timp mai avea la dispoziţie înainte să poată pleca şi ea.

— L-am primit.

Când se uită la Hazel, câteva secunde mai târziu, aceasta stătea în continuare pe scaunul întors spre ea şi aştepta, răbdătoare.

— Hei. Mă gândeam că ai vrea să ştii.

— Ce?

— Cât am stat în biroul ei, Vera mi-a pomenit despre „Needles and Pins”.

Nella tresări.

— Ştii că n-am citit niciun cuvânt din carte, continuă Hazel, dar am încercat să-ţi ţin partea cât am putut de mult în privinţa Shartriciei.

— O! Serios? Mersi. Nella îşi întoarse scaunul doar puţin, astfel încât să nu fie ascunsă complet de peretele separeului. Şi ce-a spus Vera?

— Păi, mi-a mulţumit pentru că mi-am exprimat părerea. Apoi mi-a trimis manuscrisul prin e-mail.

— Serios?

— Da. Pentru o a doua părere, bănuiesc.

— Hm.

Pe de o parte, era enervant că Vera nu avusese încredere în judecata Nellei. Dar, pe de altă parte, nu însemna oare că, într-adevăr, Verei îi păsa, fie şi puţin, despre ce avusese de spus Nella? Poate că Vera citise din nou cartea şi o reevaluase.

— Frumos. Totuşi, pe Maisy nu o deranjează că faci toată treaba asta pentru un alt editor? Mi-amintesc că a fost super-posesivă cu fosta ei asistentă.

Hazel ridică din umeri.

— Maisy a fost ocupată cu nişte chestii personale, cred. Nu ştiu exact cu ce anume. A fost cam distrasă şi m-a lăsat de capul meu. Cred că Richard a rugat-o pe Vera să-mi dea ceva de lucru ca să nu mă plictisesc. Încă sunt nouă aici, deci presupun că ei nu cred că-mi pot umple timpul singură.

— Ah.

Nella îşi dădu seama pentru prima oară ce linişte fusese în zona lor în ultimele zile. Maisy explodase în biroul ei mai devreme, apoi plecase după vreo cincisprezece minute, cu mai multe genţi la subraţ decât de obicei şi cu buzele încă şi mai ţuguiate decât în mod normal.

— Cred că n-am observat.

— Mda. Dacă tot am timp liber, m-am gândit că n-ar strica să citesc romanul de rahat al lui Colin. Şi, pe bune, zise Hazel, coborându-şi vocea, două recenzii negative despre Shartricia, de la două fete de culoare, pot face minuni. Nu că părerea ta n-ar fi îndreptăţită, desigur, pentru că este, dar… cu cât mai multe lecturări, cu atât mai bine. Corect?

Nella încuviinţă, înlăturând peretele imaginar din sticlă la fel de repede cum îl ridicase.

— Absolut.

Se mulţumise cu această poveste tot restul după-amiezii, odată ce listă „The Lie“, îşi strânse lucrurile şi se îndreptă spre metrou, gata să părăsească Manhattanul după ceea ce i se păreau a fi fost zile întregi. Manuscrisul de cinci sute de pagini, recent tipărit, îi trăgea în jos umărul stâng în timp ce ea cobora în măruntaiele metroului, dar nu o deranja. I se părea o greutate plină de însemnătate, ca o pungă plină cu alimente cumpărate pentru un frigider proaspăt curăţat. Sacoşa aceea conţinea hrană. Ea avea să „înfulece” imediat manuscrisul lui Leslie Howard şi avea să o uimească pe Vera cu observaţiile ei, chiar dacă aceasta nu i le ceruse. Simplu ca bună ziua.

Doar că nu era aşa, deoarece, în timp ce stătea pe peron, hotărâtă şi pregătită să înceapă ziua următoare într-o notă optimistă, Nella îşi băgă mâna în sacoşă ca să scoată manuscrisul. În locul lui, scoase un plic pe care nu-şi amintea să-l fi pus acolo.

Un plic pe care era scris numele ei. Numele ei, cu litere de tipar. Numele ei, scris din nou cu pixul cu pastă mov.

Cum era vorba aceea? „întotdeauna există ceva”? Ea nu era sigură dacă era o vorbă sau mai mult o realitate a vieţii, precum gravitaţia sau indigestia. Era o vorbă pe care o folosea întotdeauna tatăl ei, mai ales în ultimele luni, de când cumpărase în sfârşit o casă în Chicago după ce închinase timp de patru ani un apartament nu departe de centrul de îngrijire a bătrânilor unde se afla bunica ei. Doar cu o săptămână înainte, tatăl ei îi descrisese în cel mai mic detaliu cum reuşise în sfârşit să repare gaura din acoperiş atunci când îşi dăduse seama că ţeava legată la maşina de spălat hotărâse să îşi spună păsurile. „Asta-i problema atunci când îţi cumperi o casă, oftase el la telefon, mai mult pentru el decât pentru ea. Întotdeauna există ceva.”

Aceste cuvinte îi veniră în minte Nellei, în timp ce se zgâia la noul plic alb, inima bubuindu-i în piept. Era imposibil să fie plicul pe care îl primise

deja, pe care îl citise şi din cauza căruia nu putuse dormi; pe acela îl ascunsese într-un ungher al şifonierului.

Nu, acest al doilea bileţel era, într-adevăr, al doilea – ştia limpede asta. Ceea ce nu ştia era cum ajunsese acolo, în sacoşa ei, în timp ce ea stătea pe peronul care începea să se cam aglomereze. Nella se uită peste umăr în stânga, apoi în dreapta, chiar dacă fusese încadrată de aceiaşi doi oameni în ultimele cincisprezece minute – un bărbat care puţea a carne putredă şi o bunică aflată pe punctul de a se lupta cu nepoata ei răzgâiată.

Nella oftă şi, ţinând plicul aproape de piept pentru mai multă intimitate, lucru imposibil pe un peron aglomerat, la o oră de vârf, dezlipi partea de sus.

„PLEACĂ. CU CÂT VEI STA MAI MULT, CU ATÂT VA FI MAI GREU. VREI O DOVADĂ? SUNĂ LA 518-772-2234. FĂRĂ MESAJE. SUNĂ.” Brusc, o mână îi atinse partea inferioară a spatelui, făcând-o cât pe ce să scape plicul pe şine. Ea se întoarse ca să vadă cine o atingea, cuvintele „Eu nu“ formându-i-se pe limbă. Dar nu văzu nicio faţă cunoscută de la Wagner – doar pe fetiţa energică de patru ani care fusese sursa agitaţiei bunicii din apropiere.

— Nu, nu, nu! Chloe, nu e voie! strigă femeia, cuvintele ei fiind scoase în evidenţă de un accent ambiguu, est-european. Femeia îşi puse o mână grea pe umerii fetiţei, ca să o ţină în frâu. Încetează, fetiţo. Faci pe toată lumea de-aici să se simtă prost. Inclusiv pe mine.

De obicei, Nellei nu îi plăcea atunci când îi auzea pe adulţi vorbindu-le cu asprime copiilor. Uneori, şi părinţii ei strigaseră la ea în copilărie, dar într-un mod respectuos. Cu toate astea, în timp ce stă tea acolo, pe peronul aglomerat, umăr lângă umăr cu un plod neastâmpărat şi cu un bărbat care puţea, ea înclina să îi dea dreptate femeii est-europene. „Nu, nu, nu, nu.“

Diana

NOIEMBRIE 1983

ESSEX, VERMONT

Ce părere avem? Da? Nu?

Am ridicat în aer peruca aceea castanie, agitând-o sus, deasupra capului, tot aşa cum mă agitasem mai devreme la hotel, în privinţa unui potenţial mic dejun insuficient gătit. În urmă cu două ore, el răsese încântat, înainte să muşte din nou din ou. Dar acum, el nu schiţa niciun gest. Asta nu m-a surprins. Numărasem de câte ori reflexia lui trecuse înainte şi înapoi prin

spatele meu în oglinda din baie (douăzeci) şi de câte ori se uitase la ceas (de încă şi mai multe ori). Ba chiar mă oferisem să ud un prosop din hârtie în chiuvetă ca să îşi şteargă broboanele de transpiraţie care i se strângeau sub bărbie. Dar fiind cine era – Elroy K. Simpson, cu gâtul gros, având treizeci şi patru de ani; un bărbat care nu îşi pierdea niciodată cumpătul în faţa nimănui, nici măcar atunci când îşi dăduse seama că începea să chelească –, mi-a împins politicos mâna.

— Di. Iubito… El şi-a mângâiat barba neagră şi moale pe care începuse să şi-o crească de pe vremea când plecasem la şcoală. Nu crezi că este timpul să pornim spre centru? Este deja ora 10:30 şi parcă spuneai că ei vor să fim acolo la ora 11:00.

Am oftat, trăgând cu grijă de o şuviţă cârlionţată. Ultima oară când purtasem peruca aceasta – în Vancouver, cred – mă mâncase scalpul câteva zile după aceea. Mă scărpinasem în timpul cinei, în metrou şi în toiul nopţii, zgâlţâielile violente ale patului făcându-l pe Elroy să blesteme mobila antică pe care o cumpărasem de curând. Mă scărpinasem în timpul interviurilor, văzând cum aveam din ce în ce mai mult spaţiu pe canapea.

Am jurat să nu o mai port din nou. Şi iat-o acum, un concurent în pregătirile mele de înfrumuseţare. „Sacrificiile pe care le facem pentru o coafură lejeră”, spunea mereu mama.

— Am terminat cu machiajul! i-am strigat lui Elroy. Sunt îmbrăcată. Mai trebuie să-mi aranjez părul. Cinci minute.

— Nu trebuie să-ţi aranjezi părul. Haide! Vom întârzia.

— Îţi spun asta de fiecare dată, El – când oamenii care se ocupă de treburile astea ne spun să fim acolo la unsprezece, spun, de fapt, douăsprezece. Ne spun nouă să fim la unsprezece, pentru că ştiu că vom întârzia. Trafic, combustibil… ştii tu. Toate chestiile astea.

Elroy s-a aşezat pe capacul lăsat al vasului de toaletă şi a clătinat din cap.

— Dacă aşa se pune problema, iubito, atunci ar fi trebuit să plecăm de-aici acum o jumătate de oră. Cel puţin. Sau să fi chemat un taxi.

Mi-am fluturat mâna.

— Of, tu şi promptitudinea ta!

— Nu e vorba de promptitudine, a zis El, pe un ton defensiv. Doar că nu ştim cât timp ne va lua ca să ajungem la teatru. Şi nu ştim cât timp îmi va lua să fac rost de un taxi aici, a adăugat el, un mod mai blând de a-mi aminti că ne scăldăm în ape complet necunoscute. Vermont.

— Prostii. Vom ajunge când vom ajunge. Am prins din nou cu agrafa o parte din păr în spatele urechii, ca să mă pot ocupa de câteva şuviţe. Apoi am lărgit gura perucii şi mi-am pus-o pe cap. La urma urmei, am continuat eu, privind cum noul păr îl înghite pe cel vechi, nu e ca şi când ar începe interviul fără mine. În niciun caz Kenny nu va permite asta.

Elroy a mormăit. În semn indirect de protest, el şi-a desfăcut încă un nasture al cămăşii maro din mătase pe care i-o cumpărasem săptămâna trecută, la mall.

— Fir-ar să fie, Di, a zis el. Ştii cu cine începi să semeni?

Eu m-am oprit din aranjarea perucii suficient cât să îi întâlnesc privirea şi să rânjesc.

— Cu cine? am întrebat eu, continuând cu o voce cât se poate de mieroasă. Cu Diana Ross?

Elroy a râs în acel mod blând şi plăcut care mă făcuse să mă îndrăgostesc de el pe când eram în Newark, atunci când ne urmărea pe mine, pe Kenny şi pe Mani prin şcoală, încercând să cânte şi să danseze ca un membru al trupei The Temptations; şi din nou, aproape zece ani mai târziu, când eram acasă de sărbători, proaspăt absolvenţi ai facultăţilor pe care le urmaserăm. Totuşi, în ciuda celor patru încreţituri obişnuite care îi încadrau ochii, puteam vedea ascunzându-se ceva mai aspru decât simplă şăgălnicie. Reproş, poate.

Nu mi-a plăcut asta. Nici măcar atunci când el s-a ridicat de pe capacul vasului de toaletă, a venit la mine şi m-a sărutat pe obraz, contorsionându-şi corpul ca să poată ocoli spătarul înalt al scaunului din lemn pe care îl târâsem în baie din dormitor.

— Nu, a zis el, încolăcindu-şi pe degete una dintre şuviţele mele noi de păr. Nu cu Diana.

— Cine este mai o divă mai mare decât Diana?

— Mama ta, a zis el, şi toate acele doamne simandicoase pe care obişnuia să le invite acasă. Cele de care ne amuzam mereu pe vremuri, cu mănuşi lungi şi albe.

Probabil că Elroy nu m-a văzut crispându-mă, deoarece a continuat:

— Cum o chema pe cealaltă doamnă? Cea care avea câte o ţinută pastel pentru fiecare zi a săptămânii? Beverly Carter?

— Îhî. Nu… Rebekah Carter, am zis eu, dând la o parte peria şi pasta de dinţi ca să ajung la ondulatorul de păr. Soţia lui Herbert Carter al IV-lea.

A fost rândul lui Elroy să se crispeze, sprijinindu-se de scaunul meu.

— Corect. Rebekah Carter, cu „k“ întotdeauna atât de înfumuraţi),

— Este Re-beh-kai, nu Re-beh-fcuh, mi-am amintit eu, începând să chicotesc atât de necontrolat, încât a fost cât pe ce să-mi ard fruntea. Îţi aminteşti când i-ai spus în faţă „Rebek-nu-pot“?

— Am fost un copil-problemă, a recunoscut Elroy. Mă mir că mama ta mi-a mai permis să vin la voi la cină după aceea.

— N-a făcut-o. Ei bine – nu chiar. Îţi aminteşti serile în care îţi spuneam că nu puteai veni la noi pentru că învăţam limba swahill acasă la Sidney?

— Da.

— Îţi aminteşti să mă fi auzit rostind vreodată un cuvânt în swahili?

Elroy râse.

— Are logică. Nu îl puteam lăsa pe micul El din vecini să distrugă o cină â la Gordon.

— Să lase urme de noroi pe covoarele albe ale mamei.

— Să îi informeze pe toţi despre cele mai recente ştiri proaste din lume. Să se apuce de pipăit pe veranda din faţă… cu toate luminile stinse.

Elroy şi-a mişcat repede sprâncenele în sus şi-n jos.

— Nu uita că l-am dat pe Bubbles să-l mănânce ratonii. Şi data aceea când aproape că l-am dat şi pe Jonathan.

— Hei, hei, tu ai fost făptaşa atunci, a zis el, zâmbind. Jonathan şi cu mine ne-am înţeles bine întotdeauna. A fost singurul Gordon care m-a suportat prin preajmă. Tatăl tău? Poate doar puţin. Mama ta, însă… Doamne, Dumnezeule, ce privire furioasă îmi arunca femeia aceea ori de câte ori veneam pe la voi, şi numai pentru că tata era portar.

M-am uitat din nou la Elroy. Ceva se schimbase sub exteriorul lui „gata de plecare”. O amintire tulburătoare, amestecată cu un val de repulsie. Şi, într-o clipită, am încetat să mai depănăm amintiri. Se sprijinea în continuare cu mâinile de spătarul scaunului, dar îşi ţinea ochii închişi, iar eu mi-am dat seama că era în cu totul altă parte. Aproape întotdeauna se întâmpla asta: o trecere rapidă, de la bună dispoziţie, la o tristeţe îngrozitoare.

M-am întors la oglindă, simţindu-mă mai puţin încrezătoare referitor la ce văzusem decât fusesem cu doar câteva clipe înainte. Pentru prima oară, fardul albastru de pleoape părea ţipător; dermatograful, ca şi când un copil mi-ar fi desenat cu un creion colorat pe pleoape. Pielea îmi era prea palidă, aducând mai mult cu nisipul uscat, cu înfăţişarea unei persoane bolnave.

Asta era persoana care urma să urce pe scenă în faţa a trei sute de oameni? Am simţit un nod în stomac. Aveam să par foarte spălăcită sub

lumina puternică a reflectoarelor în comparaţie cu Kenny, care avea să fie chipeş, cu pielea maronie şi ţinută elegantă stil Harvard.

Mi-am ciupit obrajii o dată, încercând să aduc puţină culoare în ei, până când mi-am adus aminte că acest truc funcţiona doar în cazul femeilor albe. Apoi mi-am îngropat faţa în mâini şi am făcut singurul lucru pe care nu ar trebui să îl faci înaintea unei apariţii publice: am început să plâng.

Elroy şi-a pus mâinile pe umerii mei şi am ştiut că şi-a revenit.

— Eu doar… cămaşa asta din satin, faptul că vei întârzia la propriul tău eveniment – totul mi se pare copleşitor, ştii? Nu vreau să devii una dintre acele…

Eu l-am privit, clipind. A clipit şi el.

— … comparaţia cu Rebekah Carter a fost, poate, cam exagerată, a continuat el cu precauţie, dar ştii ce am vrut să zic. Ştii ce zgripţuroaică îngâmfată poate fi.

Avea dreptate. O femeie „neagră înstărită”, cu pielea de culoarea cafelei, care nu avea numai o ţinută, dar şi o atitudine trufaşă pentru fiecare ocazie, Rebekah fusese omniprezentă în casa mea aproape în fiecare dimineaţă de vară, din 1959 până în 1967. Cică se simţea singură; cică meseria soţului ei îl trimitea pe acesta prin toată ţara. Tot ceea ce ştiu este că, de fiecare dată când mă trezeam şi coboram la micul dejun, ea era aproape întotdeauna acolo, sporovăind cu mama la masa din bucătărie despre politică, muzică sau ultimele bârfe. Uneori, ea făcea comentarii referitoare la starea în care mă aflam sau cât de deshidratată arătam, de parcă ar fi trebuit să mă dau jos din pat pregătită să pornesc în căutarea unui soţ. Dar, de obicei – din fericire – ea nu mă băga în seamă, fiind prea ocupată să îi recomande mamei o persoană de culoare sau alta, în funcţie de nevoile ei: altcineva care să-i tundă iarba, o nouă coafeză, un nou stomatolog.

Mama o numea mereu „colacul de salvare”. În timpul cinei – atunci când Rebekah nu era prezentă, desigur, iar mama avea o dispoziţie mai proastă –, tata o numea „vampir energetic”.

Mi-am ridicat mâna şi l-am strâns de un deget pe Elroy, înainte să mă apuc din nou să-mi ondulez părul.

— Mai ştiu că, de cel puţin cincisprezece ani, Rebekah n-a mai terminat de citit o carte.

Elroy s-a aplecat şi m-a sărutat din nou, de data asta pe creştetul capului. Senzaţia a lăsat mult de dorit – abia dacă i-am simţit atingerea buzelor prin perucă.

— Mai ştiu că eşti cu mult mai frumoasă decât a fost ea vreodată. Şi mult mai deşteaptă. Şi mai deschisă la minte: în niciun caz nu i-ar fi permis unui bărbat să-şi bage mâinile…

— Vezi, am zis eu pe un ton glumeţ, ameninţându-l cu ondulatorul de păr când el ieşi în fugă din baie, ar fi trebuit să te opreşti la „deşteaptă”.

— Şi o minte deschisă este sexy! strigă Elroy peste umăr.

Eu am pufnit.

— Hei, unde pleci? Doar nu vrei să pleci fără mine? încă un minut. Promit.

— Linişteşte-te, femeie! a strigat el din dormitor. Nu plec nicăieri. N-am mai suportat lumina din baie. Îmi dă o senzaţie de claustrofobie.

— Şaizeci de secunde, am spus eu pe un ton melodios, răsucind o altă şuviţă de păr cu ondulatorul pe care îl ţineam în mâna dreaptă, aşa cum o văzusem pe mama făcând în fiecare dimineaţă, timp de aproape optsprezece ani.

Doar că ea îşi ardea părul natural şi fin, nu unul artificial. Am avut întotdeauna grijă să fac această distincţie când mă uitam în oglindă: chiar dacă îmi ascundeam părul adevărat, măcar avea să fie sănătos în ziua în care aveam să decid să îl las la vedere. Nu avea să înceapă să cadă, aşa cum îi căzuse mamei în ultimii ani de viaţă – deşi cred că şi boala a avut legătură cu asta.

— Crezi că chestia asta este vulgară, El? am întrebat eu, întinzându-mă după peria de păr. Peruca asta roşie?

— Cred că este o capcană, iar eu te cunosc de prea mult timp ca să cad în ea.

— Dar ce crezi că vor spune despre ea oamenii din Vermont?

— Eu nu mi-aş bate prea mult capul cu asta, Di! a strigat Elroy. Oamenii ăia albi nici nu-şi vor imagina că nu este părul tău. Şi, oricum, nu asta se duc acolo să vadă. Se duc ca să le vadă pe geniala Diana Gordon şi pe geniala Kendra Rae Phillips vorbind despre geniala – nu, primul din lungul şir de multe bestselleruri geniale…

El a tăcut brusc.

— El? Am aruncat o privirea spre uşa de la baie, întinzându-mi gâtul ca să îl pot vedea. Ce s-a întâmplat?

Nu a răspuns.

— Ştiu că au trecut mai mult de şaizeci de secunde, am zis, scoţând din priză ondulatorul. Dar eu doar… nu ştiu. Am încercat să-i zâmbesc reflexiei

mele din oglindă, dar zâmbetul s-a transformat mai mult într-o grimasă. Doar că nu mă regăsesc în ţinuta asta.

Am aşteptat. Îi oferisem lui Elroy ocazia să ţină unul dintre discursurile lui despre frumuseţea naturală unei fete de culoare şi despre cum machiajul era, de fapt, creat pentru oamenii albi, aşadar nu înţelegea de ce îmi dădeam atâta osteneală. Însă singurul sunet pe care îl auzeam era picuratul ocazional al bazinului de toaletă defect.

— Iubitule? E totul în regulă? Mi-am luat în grabă rujul şi pudriera cu oglindă. Bine, ai câştigat. Putem pleca acum, am zis, îndreptându-mă spre uşă.

Începeam să cred că poate s-a dus să caute un taxi, din moment ce el era cel pragmatic. Dar apoi am văzut că era în cameră şi stătea aplecat peste capătul patului.

— La ce te uiţi? l-am întrebat.

Elroy a mototolit ceea ce îi captase atenţia în ultimele clipe şi şi-a dus mâinile la spate. Privirea aceea îngrijorată i-a revenit în ochi.

— N-am să spun că nu este nimic, pentru că îţi dai şi tu seama că nu mai este cazul. Dar, totuşi… Di… El a expirat. Chiar nu este nimic. Mă rog, nu chiar. Dar va fi. Peste câteva zile.

L-am privit bănuitoare.

— Mi se pare că e un ziar, am observat eu.

Elroy a ezitat, părând să se gândească dacă merita sau nu să mintă.

— Este, a zis el, stânjenit.

— Dă-mi să văd.

— Eu…

— Nu avem timp pentru asta, am zis eu.

Mi l-a întins, cu faţa în jos – echivalentul frustrant al unui copil care mă pocneşte cu o minge de tenis în cap după ce l-am rugat să mi-o dea frumos –, dar nu am zis nimic când l-am întors cu faţa în sus. Nu am zis nimic nici când ochii mi-au căzut pe faţa tipărită în alb şi negru a femeii împreună cu care împărţisem lumina reflectoarelor în ultimele trei săptămâni. Femeia care era cea mai bună prietenă a mea de douăzeci de ani, de când ne cunoscuserăm în clasa a şaptea, în laboratorul de ştiinţe al domnului Abraham.

Am înghiţit şi am inspirat adânc.

— „Editoarea bestsellerului «Burning Heart»: Dacă eşti alb, nu eşti corect cu mine”, am recitat răspicat, ca şi când aş fi citit o felicitare de zi de

naştere. Am tăcut o clipă, înainte să mă uit din nou la Elroy. Iisuse Hristoase! Ce-a făcut Kenny?

Elroy s-a tras din nou de barbă. Nu avea nici el un răspuns, cum nu aveam nici eu.

— Nu ştiu, a zis, dar probabil că vei vrea să aştepţi ca să afli până când acest eveniment va fi luat sfârşit.

— Şi dacă mă vor întreba despre asta în timpul interviului?

Elroy a ridicat din umeri.

— Nu sunt sigur că oamenii de-aici citesc New York Times, iubito. Eu citesc ziarul acesta numai datorită ţie. Apoi, a intrat în acţiune, înşfăcând pantofii negri cu tocuri pe care îi lăsasem lângă oglinda mare care se afla lângă uşa de la intrare a camerei de hotel şi mi i-a întins. Dacă aş fi în locul tău, m-aş preface deocamdată că nu ştiu nimic, a zis el. Aş invoca al cincilea amendament. Este cel mai bun lucru pe care îl poţi face, pentru tine şi pentru Kenny. Apoi, poate că îi vei băga minţile-n cap. Haide s-o scoatem în oraş după ce totul se va fi terminat în câteva ore.

Eu m-am strâmbat atunci când el mi-a luat ziarul din mână şi l-a pus lângă piciorul patului.

— Nu-i o situaţie ideală, ştiu. Dar nu-i a bună, Di. Atâta trebuie să ştii deocamdată. Kenny a călcat în rahat. Acum, tu trebuie să te asiguri că ea nu ţi l-a întins prin toată camera de zi.

Am clătinat din cap, ameţită de gândul că trebuia să mă prefac preţ de câteva ore, deşi ştiam că Elroy avea dreptate. Trebuia să înlătur această îngrijorare şi să mă încalţ.

Tocmai în acel moment a sunat telefonul.

— Nu răspunde, a zis Elroy.

Ne-am privit cât timp telefonul a sunat a doua oară, apoi a treia oară. Când a sunat a patra oară, m-am aruncat spre el, împingându-i mâna lui Elroy.

— Ar putea fi Dick, am insistat eu, ignorând felul în care soţul meu s-a posomorât când i-a auzit numele.

Mi-am dus la ureche receptorul lipicios şi am aşteptat.

Şi am aşteptat.

— Di, a şoptit într-un final vocea de la capătul celălalt al firului. Trebuie să facem ceva. Acum.

10

14 SEPTEMBRIE 2018

— Am tipărit cele cinci răspunsuri trimise prin e-mail de Sam despre primele cinci opţiuni pentru copertă. Acesta de deasupra este ultimul răspuns primit de la el, marţi. Nella răsfoi foile pe care le ţinea în poală, trasând o linie cu degetul peste conţinutul e-mailului. Mi-a spus la telefon în dimineaţa aceasta că nu i-a plăcut propunerea aceasta la fel de mult cum i-a plăcut cea de-a doua, dar i-a plăcut mai mult decât cea de-a patra.

— Primele cinci? Uau! Bine. Ajunge.

Vera îi ceruse Nellei să listeze totul pe hârtie lucioasă şi să le aducă la ea în birou, dar asta nu o oprise să deschidă fiecare ataşament pe care i-l trimisese Nella prin e-mail şi să îl parcurgă încet.

Nella se holbă la cele cinci coperte tipărite, văicărindu-se în tăcere cât de multă cerneală fusese risipită nu numai pentru îndeplinirea acestei sarcini, ci şi pentru fiecare sarcină care îi fusese dată la Wagner. În nouă cazuri din zece, foile ajungeau în coşul de gunoi. Câţi bani fuseseră aruncaţi pe geam, cu aportul ei, în ultimii doi ani? Suficienţi cât să-i ajungă să ramburseze împrumutul pentru studii? Suficienţi cât să-şi cumpere pantofi de la raionul pentru femei?

— Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar ultima oară când am vorbit cu Leonard, sunt sigură că a spus: „Nu mai fac nicio ilustraţie nouă pentru coperta cărţii Crystal.” Deci, crezi că vorbea serios?

— Da. M-a încolţit în lift săptămâna trecută şi încă mai sunt timorată din cauza asta.

Imaginea mentală era prea limpede: Leonard, de 1,60 m, în cămaşa-i caracteristică, în carouri roşii şi albastre, şi cu un creion după ureche; Vera, de 1,70 m, îmbrăcată toată în negru, privindu-l ameninţător de sus. Nella abia se abţinu să chicotească.

— Mi se pare îngrozitor. Îmi pare rău.

— A fost. Nu i-am trimis şi lui e-mailurile de la Sam, nu-i aşa? Te rog, spune-mi că…

— Categoric nu. Nu. Nu. Am reformulat totul.

— Minunat, oftă Vera, masându-şi tâmplele. Te pricepi foarte bine la asta. Mersi. Oricum, ideea este că trebuie să îl convingem pe Sam să aleagă o variantă dintre cele alese deja. Sau să găsim o altă sursă, lucru pe care nu ni-l permitem. Nu sunt suficienţi bani în buget pentru asta.

— Corect, la asta mă gândeam şi eu. Uite ce cred – şi spune-mi dacă ţi se pare o nebunie şi sper că nu te deranjează dacă fac această sugestie – cred

că ar trebui să încercăm să insistăm pe a doua copertă desenată de Leonard.

Vera nu zise nimic, însă privirea din ochii ei nu îi spunea să tacă, prin urmare Nella îşi drese glasul şi continuă:

— Pentru că se potriveşte mai bine cu ultimele coperte ale celor mai recente două cărţi ale lui Sam, iar reacţia lui faţă de aceasta a părut mai blândă.

„Are un anume parfum*1, îi spusese el la telefon, deşi nu specificase de care. Cu toate acestea, Nella considerase această expresie – care aparţinea unui fost muzician rock – ca fiind o evaluare pozitivă.

— Sună bine?

— Ce? întrebă Vera.

Computerul ei scosese un sunet, iar ea se întorsese să vadă care era cauza.

— Să insistăm pe a doua copertă? Cea cu stele. Leonard ar putea schimba mărimea fontului sau ceva de genul, ca să fie practic o „nouă" versiune, şi i-am putea-o trimite lui Sam? Este bine aşa?

— Da! Stai. Nu. Vera îşi ridică o mână, cu ochii pironiţi la ecran, îmi dai foaia, te rog?

Nella se aplecă în faţă şi îi întinse foaia de deasupra. Înghiţi şi spuse, fără nicio urmă de sfială:

— Dacă vrei, aş fi fericită să dau o fugă până la biroul lui Leonard şi să îi spun că poate ar trebui să selectăm o parte de pe coperta a cincea şi să o îmbinăm cumva cu cea de-a doua. Pentru că lui Richard i-a plăcut mai mult a cincea, nu?

Vera se holbă la ecran încă vreo treizeci de secunde, ca şi când Nella nu s-ar fi oferit tocmai să o azvârle în cuşca unui leu flămând. Nella profită de această distragere şi îşi plimbă privirea prin biroul şefei ei fără ca aceasta să observe. Aruncă o privire la colecţia de pixuri şi creioane pentru a mia oară în săptămâna aceea – nicio culoare, doar negru. Cutia din plastic transparent, pentru articole de papetărie, aşezată lângă grădina japoneză, era o achiziţie nouă pe biroul Verei, dar acelea erau scumpe şi extravagante, categoric nu asemeni celor pe care le primise Nella. Pe scurt, ea şi-l imaginase pe făptaş stând într-un magazin de papetărie, îmbrăcat în negru şi încercând să se hotărască ce cartonaş alb s-ar potrivi mai bine pentru mesajul său rasist.

Trecuse ceva timp de când Nellei nu îi mai venise să râdă, dar fu nevoită să se abţină să icnească atunci când Vera îşi întoarse capul ca să privească

imaginea pe care i-o dăduse Nella şi zise:

— Nu, îmi pare rău – nu asta. Îmi poţi da imaginea tipărită pentru a cincea copertă propusă, te rog? Nu-mi amintesc cum arată.

— O, am înţeles. Era varianta cenuşie.

— Da, dar aş vrea să văd o reprezentare vizuală. De fapt, vreau să le văd pe toate cinci, una lângă cealaltă.

— Categoric, zise Nella repede, simţindu-se ca o idioată. Se grăbi să se ridice în picioare. Desigur. Cred că le-am lăsat pe toate pe birou. Fug…

— Este în regulă, lasă-mi-le în după-masa asta, te rog, când ai timp. Vera îşi împreună mâinile. Omul ăsta chiar are nevoie de un ultimatum. Leonard a fost şi aşa suprasolicitat în ultimele zile, iar Sam ar fi trebuit să înţeleagă deja că avem angajaţi foarte competenţi.

Nella încuviinţă. Ştia toate astea – sau, cel puţin, o mică parte din ea ştia – dar nu simţise că ar fi datoria ei să pună piciorul în prag în ceea ce îl privea pe Sam. Dacă s-ar fi întors împotriva ei, aşa cum se întâmplase cu întâlnirea cu Colin Franklin? La urma urmei, atmosfera era în continuare tensionată după „incidentul Colin”, luând în considerare tonul Verei şi contactul vizual scurt.

Nella o privi pe Vera întorcându-se spre ecran şi dădu să plece. Totuşi, înainte să treacă pragul, ea spuse în treacăt:

— Mai era un lucru pe care voiam să îl menţionez.

— Da? zise Vera, cu ochii la ecran.

„Am primit nişte bileţele de la un străin care îmi spune să părăsesc locul de muncă. M-au băgat în sperieţi.”

Dar nu fu în stare să rostească aceste cuvinte.

— Tocmai am terminat de citit „The Lie”.

Scaunul Verei sună de parcă avea să se dezmembreze cu totul, atât de repede se roti cu el. Zâmbetul ei radiant era hipnotizant.

— Minunat Şi? Cum ţi s-a părut? Ţi-a plăcut, nu?

— Păi… Am ratat pe bune staţia de metrou în timp ce o citeam, aşa că, dacă nici asta nu arată…

Vocea ei tărăgănă, iar Nella făcu ochii mari, cu o uimire prefăcută. Cartea „The Lie” era în regulă, dar nu considera că merita să-şi bată capul cu comparaţiile, însă nu era nevoie ca Vera să ştie ce simţea ea.

— Vrei să-ţi trimit recenzia mea?

Vera încuviinţă.

— Te rog! Ar fi minunat. Mă gândesc să fac o ofertă pentru ea. Nu-mi vine să cred că am uitat să ţi-o trimit – Hazel a făcut-o, presupun?

Şi iată: o scuză. Oarecum.

— Da. Nu este nimic. Serios.

— Doamne, mă simt atât de prost! Vera tăcu, prinzându-se de gât. Hei… dacă tot ai reuşit s-o citeşti atât de repede, crezi că ai pute» să citeşti încă una până mâine? Ţi-o trimit chiar acum, promit. „Steeled Heart“. E foarte, foarte bună. E ca o întâlnire dintre „Mândrie şi Prejudecata şi „Eu, Robotul".

Nella încuviinţă şi spuse că fireşte că o putea citi, deşi îşi aminti că ea şi Owen plănuiseră să se întâlnească cu părinţii lui, care veneau în vizită din Denver în seara aceea, în parcul The High Line. Ea se întoarse să plece, rugându-se ca acea carte să fie scurtă, când Vera o strigă:

— Nella? încă un lucru.

— Da?

— Ştiu că am fost cam absentă în ultima vreme. Şi ştiu că proba bil crezi că are legătură cu… situaţia lui Colin.

Vocea ei era joasă şi cumpătată.

Nella apăsă de câteva ori pe butonul pixului, stânjenită, hol bându-se la Vera din prag.

— Poate că este despre asta, puţin. Nu sunt sigură. Lucrurile parcă au luat-o razna… Am impresia că sunt mai ocupată decât am fost vreodată… oricum, acesta este felul meu stângaci de a-mi cere scuze dacă te-am făcut să te simţi prost. În orice fel. Ţi-am cerut părerea şi mă bucur că mi-ai spus-o.

Nella zâmbi.

— Este în regulă. Şi mie îmi pare rău că s-a întâmplat aşa.

— Minunat. Vera expiră îndelung. Mă bucur nespus de mult că am lămurit lucrurile. Am vorbit cu Colin aproape în fiecare zi, ca să încerc să îmi dau seama cum vede el situaţia, şi aş spune că şi lui îi pare rău de cum a decurs totul.

— Serios?

— Da. Dar mai cred… Vera îşi strânse degetele de la o mână cu cele de la mâna cealaltă. Cred că nu ar fi o idee rea dacă i-ai cere scuze din nou. Doar în treacăt, iar apoi, tabula rasa.

Nella încetă să mai apese pe butonul pixului.

— Ce zici de ideea asta?

„Cred că i-am cerut scuze înainte să plece de la birou, de patru ori.“
— Zic… că trebuie să mă gândesc la asta, spuse Nella, dându-şi seama cât de fals îi suna vocea. Cu respect, adică. Credeam că am trecut deja de faza asta.
— Ei bine, Nella, tot cu respect trebuie să-ţi spun că scuzele tale au fost puţin… Vera îşi legănă capul într-o parte şi-n alta. „îmi pare rău că aţi crezut că v-am făcut rasist” este ca şi cum ai spune: „îmi pare rău că aţi crezut că v-am călcat căţelul cu maşina.” Este… puţin cam fără substanţă. Înţelegi ce vreau să spun?
„Tu înţelegi ce vrei să spui?”
— Mă voi gândi serios la asta, repetă Nella.
Vera spuse că înţelegea, deşi în ultimul cuvânt se simţi o oarecare respingere.
Nella privi în altă parte. Îşi dădu seama că dădea să îşi încrucişeze braţele, aşa că se răzgândi.
— L-aş putea suna, bănuiesc.
— De fapt, cred că ar fi mai bine să-i trimiţi un e-mail. Este în California acum, la filmările ecranizării celui mai recent volum al său. Dar, hei, trimite-mi mie e-mailul mai întâi, ca să arunc o privire peste el.
Un e-mail era tocmai ceea ce nu voia Nella. Dintr-un motiv oarecare, nu îi plăcea ideea să îşi ceară scuze în scris. Poate era faptul că habar nu avea cum să exprime în cuvinte o scuză, şi ştia că ar fi ajutat-o dacă ar fi auzit tonul lui Colin la telefon. Dar simţea, de asemenea, că mama ei ar fi găsit o cale să se împotrivească. „Să nu-i dai niciodată nimic în scris şefului tău”, zicea ea mereu.
O imagine cu Colin tipărind e-mailul ei şi punându-l pe frigider, ca să îl vadă toţi musafirii lui, purtând în tot acest timp basca lui din mai multe materiale, trecu prin mintea Nellei. Dar şi ea putea avea o „faţă de poker”.
— Am înţeles. S-a făcut, zise ea pe un ton vesel.
Îşi păstră această veselie tot drumul până la toaletă. Cedă abia după ce închise uşa separeului.
*
În seara aceea, mai târziu, Nella fu nevoită să ducă o luptă de convingere cu ea însăşi ca să accepte faptul că era singură în birou. Era aproape ora nouă seara, iar ea nu mai văzuse un coleg trecând pe lângă biroul ei de la ora şapte…

Dar ce era sunetul acela ca un fluierat pe care îl auzise la capătul coridorului?

Opri muzica şi aruncă o privire în jur. Nu se auzea niciun fluierat. Niciun sunet. Toate erau în capul ei ameţit. Însă bileţelele acelea pe care le găsise în geanta şi pe biroul ei nu fuseseră doar în capul ei. Erau la fel de reale precum cele două sute de pagini din „Steeled Heart” pe care le mai avea de citit. Iar dacă persoana care îi trimisese aceste bileţele foarte reale era într-adevăr un coleg, atunci probabil că ştia deja că trebuie să fie foarte şiret dacă voia să îi strecoare şi un al treilea bileţel.

Totuşi, trecuse o săptămână, iar ea nu mai primise nimic.

Nella se prăbuşi la loc pe scaun şi începu să caute un GIF pe care să i-l trimită lui Owen. Voia unul care să spună: „Sunt încă la birou, dar îmi pare rău şi te iubesc, te rog salută-i pe părinţii tăi din partea mea“, însă cea mai bună variantă pe care o găsi fu un clip dintr-o emisiune de întâlniri amoroase pe care îl convinsese să o urmărească de câteva ori. Apăsă pe butonul de trimitere, sperând că îl va face să râdă. Apoi se întoarse la cartea pe care Vera o rugase să o citească, încruntându-se când văzu câte pagini mai rămăseseră: 109.

Înainta încet cu lectura. Scriitorul încercase, dar eşuase, să amestece idealurile din secolul al XlX-lea cu limbajul tehnologic al epocii moderne. Însă Nella prefera să parcurgă dialogul greoi dintre roboţi, în loc să îi ceară scuze în scris lui Colin. Ambele sarcini trebuiau duse la bun sfârşit înainte să plece de la birou, însă a doua era atât de demoralizatoare, încât abia mai putea suporta. Iar când avea să termine în sfârşit cu toate, urma să fie nevoită să ia metroul spre casă, ştiind că ratase întâlnirea cu Owen şi cu părinţii acestuia. Ce ar fi avut de oferit în schimb? Comentarii despre o carte de rahat şi o scuză adresată unui scriitor de rahat?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se înfuria mai tare. Se înfurie atât de tare, încât, după câteva minute frustrante în care nu reuşi să înţeleagă nimic din ce citea, ea accesă Youtube şi căută „Jesse Watson + scuze pentru ce”. Deoarece nu mai era nimeni în birou – până şi Donald plecase deja acasă –, ea nu se mai obosi să îşi conecteze căştile. Se lăsă pe spătarul scaunului, îşi puse picioarele pe biroul dezordonat şi dădu volumul tare.

„Spuneţi-mi, vă rog, ce Dumnezeu vreţi de la noi? îmi pare rău că pielea mea este atât de neagră, că firul meu de păr este atât de gros? îmi pare rău că mi-aţi omorât semenii generaţii întregi – ge-ne-ra-ţii, oameni buni – iar pe cei de culoare pe care nu i-aţi omorât, i-aţi lăsat săraci, Iară nicio avere

pe care să le-o lase moştenire copiilor lor? îmi pare rău că mi-aţi adus strămoşii pe corăbiile alea şi m-aţi obligat să trăiesc printre semenii voştri?”

Nella urmări videoclipul de două ori, savurându-l tot atât de mult pe cât indignarea lui Jesse se izbea de pereţii separeului ei. Apoi, creă un fişier nou şi începu să tasteze:

„Dragă Jesse Watson,

Sunt convinsă că primeşti multe astfel de mesaje în fiecare zi şi sunt convinsă că, în acest moment, ai prefera să faci orice altceva decât să citeşti un e-mail nesolicitat de la cineva care vrea ceva de la tine. Dar, înainte să-l ştergi, vreau să te asigur că nu vreau nimic de la tine. Vreau ceva pentru tine. Pentru toţi cititorii de culoare din lumea întreagă, care nu simt că industria cărţii îi vede.

Cred că în sufletul tău există o carte care ar putea…"

Nella simţi o adiere uşoară trecându-i peste picior. Ţipă şi se zvârcoli, observând o clipă prea târziu că era doar Pam, femeia drăguţă din Chile care făcea curăţenie în clădire după orele de muncă şi care încerca să îi golească coşul de gunoi.

— O, Pam! ţipă Nella, apucând-o de braţ pe femeie. Îmi pare atât de rău!

Pam îşi retrase politicos mâna.

— E în regulă, scumpo, zise ea, întinzându-şi din nou mâna după coşul de gunoi al Nellei. Şi mie-mi dă fiori locul ăsta.

11

26 SEPTEMBRIE 2018

Sala principală de şedinţe de la Wagner era animată de pălăvrăgeli când zeci de angajaţi se îngrămădiră la bufetul suedez cu micul dejun, apoi se duseră în şir indian la locurile lor – editorii şi alţi angajaţi cu funcţii înalte, la masa mare din piatră; restul, la cele patru rânduri de scaune aşezate cu faţa la masa mare din piatră. Nella şi alţi asistenţi de la Wagner erau instalaţi pe „Aleea asistenţilor”, suficient de aproape încât să poată lua notiţe despre prima şedinţă de marketing a sezonului, dar suficient de departe încât să poată visa neobservaţi cu ochii deschişi.

Nu erau chiar la „balcon”. Acela era ultimul rând, ocupat – aproape în semn de protest – de echipa cărţilor electronice, un departament subapreciat care nu era niciodată luat în serios, aşa cum ar fi trebuit; şi de Leonard, ilustratorul ţâfnos. Cu toate acestea, Hazel îşi exprimase dezaprobarea referitor la locurile de pe „Aleea asistenţilor” pe care Sophie le ţinuse

pentru ea şi pentru Nella, atunci când cele două ajunseră câteva minute mai devreme. Existau locuri libere în faţă, părea ea gata să spună. Însă Sophie începuse să îi laude pe neaşteptate şi cu voce tare coafura, iar Hazel nu avu de ales decât să accepte zâmbind locul din rândul al treilea.

Nella se bucură că nu era nevoită să îi explice că niciun asistent nu şezuse vreodată atât de aproape de masa din piatră. Că pur şi simplu nu se făcea asta. Însă asta nu o opri să se întrebe, în timp ce muşcă dintr-un produs de patiserie, de ce nu se întâmpla niciodată acest lucru.

— Deci. Hazel luă o îmbucătură dintr-un minicovrig cu scorţişoară şi stafide, aplecându-se în faţă ca să le capteze atenţia Nellei, Sophiei şi Ginei, în acelaşi timp. Veniţi toate la evenimentul „Young, Black 'n' Lit" pe care-l organizez în seara asta, nu?

Un muşchi se încordă în gâtul Nellei. Întrebarea aceasta părea să fi fost adresată ei şi doar ei. Ea se prefăcu interesată de funcţionalitate tea pixului pe care îl ţinea în mână.

Nu era vorba că Nella nu voia să meargă, deoarece se gândise la asta de mai multe ori de când fusese invitată la eveniment pe Facebook în urmă cu câteva zile. Căutase informaţii despre „Young, Black 'n' Lit", organizaţia nonprofit de poezie pe care o înfiinţase Hazel pentru liceenii de culoare din Harlem, dându-şi seama că era exact genul de lucru despre care ea şi Malaika vorbeau mereu că şi-ar dori să îl facă – să se implice în comunităţile în care trăiau; să ia parte la activităţile extracurriculare ale persoanelor de culoare.

Odată ce căută mai mult, ea descoperi că şi mulţi alţi oameni simţeau la fel. „YBL" avea aproximativ 15 000 de urmăritori pe Instagram şi 22 000 de fani pe Facebook. „Din 2012, misiunea noastră a fost să amplificăm vocile adolescenţilor care au cuvintele la ei, dar nu au microfonul, " scria pe pagina principală. „Dorim să promovăm următoarea generaţie de Maya, Lauryn şi Luciile."

Reţeaua lor ajungea dincolo de New York – se extindea până în Chicago şi L.A., unde educatorii fondaseră cluburi „YBL" în comunităţile lor. Cea mai impresionantă dintre toate, însă, era pagina de Twitter a „YBL", care avea aproape 30 000 de urmăritori şi o grămadă de postări, uneori cinci într-o zi – interviuri cu scriitori de culoare din toată ţara şi din toate deceniile; postări dedicate zilelor de naştere ale poeţilor de culoare, mulţi despre care Nella nu auzise niciodată. Avea un conţinut atât de bogat dedicat negrilor,

încât Nella s-ar fi putut cuibări în patul ei mare, lăsându-se absorbită preţ de o oră. Cel mult două ore.

Însă, mai nou, ea nu mai avea timpul necesar pentru asta. De la discuţia lor despre „The Lie“, Vera o copleşise pe Nella cu manuscrise, săptămână de săptămână. Tocmai se gândea cu care să înceapă, când Sophie spuse:

— Stai! Citiţi chestii în seara asta? Am uitat complet. Unde se ţine?

— La Curl Central. În Bed-Stuy.

Gina se încruntă. Nella auzi practic cum îşi coboară colţurile gurii. Un fel de clarvăzătoare a „ce-i mişto şi ce nu-i“, roşcata se încadra în categoria restrânsă, dar venerată, a publiciştilor dedicaţi, care auzeau numele unui loc din oraş, apoi îţi spuneau pe un ton vesel dacă îl considerau suficient de literar ca să găzduiască un eveniment dedicat vreunui scriitor – fie că voiai să ştii sau nu. Era un talent pe care Nella nu şi-l dorea, dar care o impresiona.

— Curl Central. Hm. Gina îşi ridică colţul stâng al gurii. După ce cugetă îndelung, ea concluzionă: N-am organizat nimic niciodată acolo.

Hazel râse.

— Nici nu mă gândeam, zise ea pe un ton binevoitor, dar Nella observă o urmă de amuzament în ochii ei – acelaşi pe care îl afişa atunci când Maisy îi explica despre Harlem ca un alb. Este o cafenea-coafor. E a surorii iubitului meu. Este prima oară când găzduieşte un salon literar. Cum dispune de spaţiu, ne-am zis, de ce nu?

— Cafenea-coafor, repetă Gina, luând o gură de cafea, căzând din nou pe gânduri. Este ceva diferit.

— Eu vin, categoric, zise Sophie, debordând practic de veselie.

Sophie venea la biroul lui Hazel cel puţin de două ori pe zi ca să stea la taclale, iar Nella îşi imagina că era încântată de ideea de a-şi petrece timpul cu Hazel şi în afara orelor de lucru.

— Perfect.

Hazel încuviinţă. Îşi mută privirea; de data aceasta, ochii îi erau fixaţi asupra Nellei.

— Voi veni şi eu, dacă cealaltă treabă se va anula, zise Gina, pe un ton resemnat. Ar fi plăcut să arunc o privire, să văd dacă am putea să găzduim şi noi ceva acolo, pe viitor.

— Minunat! Nella?

Când Nella îşi ridică privirea, ochii lui Hazel o implorau, practic: „Te rog, fată, nu mă lăsa cu pupezele astea albe pe cap într-un coafor de negri.”

— Ce zici?
— Ăăă…
Nella îşi trecu mâna peste ceafa. În seara aceea, avea planuri imediat după muncă, şi nu dintre acelea pe care le inventa atunci când prefera să meargă acasă şi să se uite la serialul O lume diferită. Planuri adevărate. Trebuia să se întâlnească cu o tânără agentă, consacrată, după care alergase luni întregi, apoi, ea şi Owen plănuiseră să meargă în centru să vadă Picătura, unul dintre filmele lor preferate SF, de genul „prost-dar-bun”. Cumpăraseră biletele pentru film în urmă cu două luni, echivalentul a aproape un an după standardele oraşului New York, iar ea era încă pedepsită după ce ratase întâlnirea cu părinţii lui. Îi era datoare.
— Haide, va fi distractiv! Şi aşa voiai să treci pe la Curl Central, nu? Ar trebui să vii. Îl poţi aduce şi pe Owen.
Ceva îl legătură cu această sugestie i se păru cam nepotrivit Nellei, dar ea ridică din umeri.
— S-ar putea să reuşesc să ajung. Mă întâlnesc la un pahar cu o agentă în seara asta, dar sper să nu dureze prea mult.
— Un pahar cu o agentă?! exclamă Sophie. Super!
— Care agentă? întrebă Hazel.
— Lena Jordan.
— Mă gândeam şi eu că trebuie să mă întâlnesc cu agenţi, dar pur şi simplu nu ştiu cum să-mi fac timp, la câte am pe cap, se plânse Sophie. Ştii?
Chiar dacă Kimberly abia revenise la birou după o intervenţie chirurgicală, Nella o salută compătimitor din cap. Era uşurată că discuţia lor se îndepărtase considerabil de la cenaclul de poezie al lui Hazel.
— Este prima ta întâlnire cu un agent? întrebă Gina, devenind din nou interesată de conversaţie.
— Da. Mi-a luat cam doi ani ca să conving pe cineva să mă ia în serios.
— Asta-i norma la voi, cei de la departamentul de editare, nu? Serios, nu ştiu cum reuşiţi să rezistaţi atâta timp, zise Gina. Dacă n-aş fi fost promovată în postul de asistent publicist anul trecut, categoric m-aş fi dus la o altă editură.
Toate, în afară de Hazel, încuviinţară, deşi toate, în afară de Hazel, ştiau că singurul motiv pentru care Gina fusese promovată atât de repede era pentru că murise cineva.

— Nu îmi vine să cred cât de mult timp este nevoie să fii avansat, zise Hazel, luând ultima îmbucătură din covrig. Tăcu, ca să poată termina de mestecat. De fapt… e de la caz la caz, corect?

— Ce vrei să spui? întrebă Nella.

Poate că Hazel ştiuse că fosta şefa a Ginei era decedată. La urma urmei, trecuseră doar câteva luni de la înmormântare.

— Depinde de asistent? Richard mi-a spus că, uneori, se fac excepţii. Uneori. Nu e ca şi când mi-aş face speranţe, adăugă ea repede.

Sophie făcu ochii mari.

— Ţi-a spus el asta? Când?

Nella îl căută din priviri pe Richard şi îl găsi cu uşurinţă, aşezat în capul mesei din sala de şedinţe. Cu ochii lui curioşi, în cămaşa din satin de culoarea piersicii, cu guler înalt şi cu o urmă de zâmbet pe buze, el semăna mai degrabă cu un Macbeth care căuta potenţiali suspecţi decât cu un redactor-şef compătimitor.

— Ţi-a spus el asta la întâlnirea de bun-venit? întrebă Nella, la fel de uimită.

— Nu, nu. De fapt, voiam să vă spun, fetelor… Hazel se aplecă în faţă în scaunul ei; din nou părea să i se adreseze doar Nellei. L-am invitat pe Richard la un eveniment pe care l-am organizat în urmă cu vreo câteva săptămâni pentru donatorii care au sprijinit YBL, doar cu să văd dacă ar fi interesat să doneze nişte bani. Şi a muşcat momeala! Va veni şi la evenimentul din seara aceasta.

— Asta-i minunat! exclamă Sophie, trăgându-se de o coadă. Chiui avem nevoie de mai mulţi tineri de culoare în industria asta. Tocmai povesteam despre cât de ciudat este că a durat atât de mult timp să angajeze o altă asistentă de culoare aici, la Wagner. Nu-i aşa, Gina?

Gina deveni foarte interesată de cuticulele ei.

— Mda, cred că îmi amintesc acea discuţie.

— Hazel e foarte deşteaptă. La fel şi tu, Nella, adăugă Sophie, apoi clătină din cap. Doar că… e nasol cât de alb e totul aici.

Pentru a zecea oară, ea câtă editorialul care apăruse în Bookcenter în urmă cu doar câteva luni. De data asta, ea rosti numele complet al autorului – o notă nouă, observă Nella.

— Persoanelor de culoare chiar trebuie să li se ofere o şansă. Punct. Doar pentru că nu le vedem pe-aici, asta nu înseamnă că ele nu pot prospera aici. Corect?

Gina păru să înţeleagă de ce „ele“ fusese un cuvânt atât de nepotrivit folosit de Sophie, deoarece se făcu mică în scaun. Hazel se uită la Sophie, părând nedumerită.

Amy Davidson, şefa departamentului de marketing, le salvă pe toate.

— Încă un minut, oameni buni, şi vom începe! strigă ea.

O treime din sală, inclusiv Gina şi Sophie, se grăbiră să îşi mai toarne cafea şi să ia încă unul sau doi covrigi.

— Chiar este nemaipomenit că te ocupi de o organizaţie pentru tinerele scriitoare de culoare, zise Nella, uitându-se la Hazel. Mi-ar fi plăcut la nebunie să fac parte din aşa ceva când eram la liceu.

— Mersi! Câteva foste colege de liceu vor citi în seara asta, aşa că sunt super-încântată. Jumătate din încasările pe mâncare şi băutură va merge la membrii grupului, apropo.

— Drăguţ.

— Fetele sunt foarte mişto, adăugă Hazel, privind în depărtare, şi sunt foarte, foarte talentate.

— Te cred.

Nella muşcă din covrig, ca să nu fie nevoită să mai spună ceva. Acesta avea un gust slab de ceapă şi încă o aromă pe care nu o ceruse.

— Richard chiar va veni în seara asta?

Hazel încuviinţă şi se uită spre partea din faţă a sălii, unde şedea Richard.

— Ştii, la început mi s-a părut cam încordat. Dar, de fapt, poate fi foarte relaxat. Cred că l-am îmbunat cu toate cunoştinţele mele despre ceai. Obsesia lui Manny mi-a fost cu adevărat de ajutor măcar o dată, glumi ea.

— Richard este categoric un personaj, fu de acord Nella.

Se uită spre masa principală, dar bărbatul înalt, cu început de chelie, care ocupase locul din faţa ei, se întorsese de la standul cu cafea, obstrucţionându-i vederea. Nella oftă, o urmă de irascibilitate strecurându-se înlăuntrul ei. Nu intenţionase să meargă la evenimentul organizat de Hazel. Îl lăsase deja baltă pe Owen în săptămâna aceea. Dar acum, că Nella ştia că Richard avea să fie acolo şi că se puteau face excepţii în ceea ce privea promovările, nu mai putea ignora acest lucru.

Nella îşi notă în gând să îi trimită un e-mail Lenei Jordan în care să îi propună să schimbe întâlnirea lor la ora cinci jumătate în loc de şase jumătate. Nu era un lucru nemaipomenit – îi luase câteva luni ca să stabilească această întâlnire –, dar trebuia s-o facă. Şi-apoi, cât de îngrozitor

avea să pară dacă una dintre angajatele de culoare de la Wagner nu o susţinea pe cealaltă în întreprinderile ei?

Amy bătu încet din palme, ca să atragă atenţia tuturor. Când palmele ei se atinseră a treia oară, o tăcere potrivită pentru o înmormântare se aşternu în încăperea unde se aflau peste douăzeci de persoane.

— Acum, că toată lumea s-a liniştit, zise Amy, dându-şi jos ochelarii cu lentile roşiatice, cred că ar trebui să începem.

Îşi aruncă părul gri-violet peste umăr, apoi îşi luă ochelarii de citit, cu ramă subţire, pe care îi ţinea întotdeauna aproape de îndoi tura cotului stâng.

Se zvonea că lentilele roşii, pe care le purta peste tot, exceptând şedinţele care îi cereau să stea în capul mesei, îi fuseseră recomandate de un oftalmolog, pe când avea douăzeci de ani. Nella era însă aproape convinsă că aceştia erau un fel de joc de putere. La naiba, orice persoană care era la Wagner de atâta timp ca Amy – treizeci şi doi de ani, în cazul ei – avea câte un capriciu care ar fi fost de neiertat în cazul cuiva proaspăt angajat. Sau în cazul unei persoane de culoare. Comparat cu alte capricii, cel al lui Amy nu era cel mai ciudat. A vorbi cu ea fără să îi vezi ochii nu era la fel de rău ca a vorbi cu Alexander în timp ce vorbea şi el cu altcineva în casca Bluetooth sau a vorbi cu Oliver, care introducea în conversaţie citate ale scriitorilor cu care lucrase el.

— Avem de discutat despre multe planuri minunate la şedinţa de azi, continuă Amy, frunzărind paginile din faţa ei. Vom începe cu cele două titluri din toamnă ale Verei: unul al lui Kitty Kruegler, celălalt al lui Colin Franklin. Ai vreo preferinţă cu care scriitor vrei să începem, Ver?

— De fapt, da. Am eu o preferinţă, îl auzi Nella pe Richard. Să începem cu Colin.

— Mai bine începem cu vaca de muls, corect? fu de acord Josh, mereu secundul lui.

Reuşise să ajungă în sala de şedinţe devreme şi era despărţit de Richard doar de Alexander – o reuşită notabilă.

Toată lumea râse, încuviinţând nerăbdătoare. Nella îşi notă această mică glumă – nu comentariul despre „vaca de muls”, ci nivelul de încredere pe care i-l acordau în continuare toţi de la Wagner lui Colin Franklin. Nella ştia că el ar fi fost încântat de asta data viitoare când ea şi Vera aveau să îl pună la curent cu vânzările, mai ales de când cifrele obţinute de pe ultimele câteva cărţi ale lui fuseseră destul de mediocre – şi fuseseră aşa din 2009,

de fapt, de când actriţa principală din ecranizarea romanului „Not My Priest” îl dăduse în judecată pe Colin pentru hărţuire, la câteva luni după premieră.

Cine ar fi fost de acord să o joace pe Shartricia, dacă noua lui carte avea să fie ecranizată? Nicio celebritate, bănuia ea. Mai degrabă o persoană necunoscută, care căuta să spargă gheaţa. Şi poate că aceasta avea să fie steaua ei norocoasă. Poate că filmul avea să fie un succes, aducându-i roluri mai bune, iar ea urma să devină o deschizătoare de drumuri despre care se credea că o altă actriţă de culoare le bătătorise deja. Avea să treacă de la actorie la a găzdui o emisiune, devenind următoarea Ellen Neagră – Nellen? — iar apoi, după câţiva ani, urma să înfiinţeze propria companie de film condusă de o femeie de culoare. Miliarde de dolari, milioane de urmăritori, statut EGOT[6], nume faimos în toată lumea. Şi după toate astea, poate că nimeni nu avea să îşi amintească rolul Shartriciei, fără de care toate acestea nu ar fi existat.

Poate.

Dar probabil că nu. Persoanele de culoare nu ar fi uitat. Nu persoane ca Nella, nu şi cei care petreceau mai mult decât câteva clipe gândindu-se sau discutând despre reprezentarea persoanelor de culoare în mass-media.

Nella clătină din cap, gândindu-se din nou la scuza pe care i-o ceruse Vera să o scrie, întrebându-se din nou ce ar fi crezut presa despre noua carte a lui Colin când aceasta urma să apară… şi cât de neajutorată se simţea ea în legătură cu toate acestea. Poate că ar fi trebuit să încerce mai mult să îl facă să înţeleagă în timpul întâlnirii din biroul Verei.

— Cel mai impresionant lucru dintre toate în cartea asta, zicea Vera, este faptul că, de fapt, Colin a fost deosebit de atent în încercarea lui de a ajunge în profunzimea minţii personajelor lui. Şi cred că toi ceea ce a scris el va lăsa o adevărată amprentă asupra cititorilor din aceste comunităţi defavorizate. Deoarece acestor oameni li se adresează cu adevărat aceste cărţi. Oamenilor din zona rurală a statului Ohio şi din celelalte zone rurale din Statele Unite.

— Dar aceştia citesc măcar? şopti Sophie la urechea Ginei, puţin cam tare.

Gina îşi înăbuşi râsetul tăcut cu mâna.

Amy întrerupse discursul Verei.

— Cred că totul sună fabulos, Vera. Am citit cartea asta şi trebuie să spun că e cu totul altceva. Este un pas uriaş, dacă îl pot numi ast fel, faţă de ceea

ce a scris Colin în trecut. Scenele de familie m-au emoţionat cu adevărat. Foarte puternic, foarte profund.

Amy tăcu, ceea ce însemna că femeia îşi închisese ochii, aşa cum o făcea adeseori în toiul unui discurs, ca să-şi sublinieze punctul de vedere. Nella îşi simţea pleoapele grele, o reacţie deloc neobişnuită la vocea ca a unui instructor de yoga a lui Amy.

— După ce am terminat de citit manuscrisul, l-am sunat pe fiul meu cel mic, la Yale, şi i-am spus că îl iubesc pentru alegerile pe care le-a făcut. Şi pentru cele pe care nu le-a făcut.

Bărbatul cu început de chelie care şedea în faţa Nellei dădu aprobator din cap.

— Am o întrebare, totuşi.

Un alt moment de tăcere. Nella se întrebă dacă Amy avea să le ceară tuturor să adopte poziţia „câinelui".

— Mă gândesc la public. Cum vom face noi ca această carte să ajungă în mâinile oamenilor din aceste comunităţi destrămate?

Sophie îşi întinse mâna şi strânse coapsa Ginei, victorioasă.

— Îmi pare rău, dar mă văd nevoită să fiu acea cotoroanţă fără suflet şi să îi întreb pe toţi de la masa aceasta, oricât de mult m-ar durea – oamenii aceştia despre care scrie Colin cumpără cărţi? Sau sunt mai interesaţi să cumpere şi mai multe opioide?

Nella şi-ar fi dorit ca Hazel să se afle în raza ei vizuală, dar aceasta se afla prea departe la stânga ca să apară în colţul ochiului ei. Auzind cuvintele „oamenii aceştia", ca o referire la un grup majoritar de albi, era ciudat de satisfăcător. Se întrebă dacă şi Hazel simţea la fel.

— Cred că este o întrebare potrivită, zise Josh. Şi eu mă întreb – şi voi fi bucuros vrăjitorul dacă tu eşti vrăjitoarea, Amy… Se auziră câteva chicoteli… Oare credem că publicul s-a săturat de această poveste? Epidemia de opioide a venit şi… ei bine, n-a dispărut cu adevărat, dar sincer, nu mi se pare că ciclul de ştiri mai este atât de interesat de asta ca odinioară. Asta înseamnă că va trebui să ne gândim foarte bine cum vom lansa pe piaţă această carte.

„Opioidele sunt încă sexy?" îşi notă Nella. Va traduce în ceva mai puţin insolent atunci când va transcrie totul pentru Vera mai târziu.

— Va fi o treabă puţin mai delicată, recunosc, zise Vera, îngroşându-şi puţin vocea. Şi fără îndoială că şi Colin este conştient de asta. Dar are de gând să participe la multe interviuri pe parcursul scrierii acestei cărţi, lucru

pe care platformele media îl vor aprecia cu adevărat. Şi îşi doreşte cu adevărat să ajungă la inimile publicului tânăr. Poate va ţine discursuri la câteva licee din centrul Americii.

La câteva scaune mai încolo de Vera, Maisy – care avea un bronz suspect – îşi drese glasul. De când revenise la birou, în urmă cu vreo câteva zile, ea le spusese tuturor că „pur şi simplu am avut nevoie de o vacanţă mai lungă”, cu toate că Nella nu uitase mica reprezentaţie pe care Maisy o dăduse, când intrase agitată în birou, apoi ieşise cu toate acele bagaje.

— Aş vrea să intervin, dacă îmi dai voie, zise Maisy.

Persoanele care şedeau la masă dădură aprobator din cap, însemnând că era în regulă.

— Am citit şi eu câteva pagini… Ea îşi schimbă poziţia, astfel încât să o poată privi în ochi pe Vera. Am fost emoţionată, la fel ca Amy, şi i-am spus fiului meu că îl iubesc şi să ia întotdeauna deciziile corecte, cu toate că încă încearcă să-şi dea seama cum să zică „mami“, aşadar că îi vom reexamina alegerile peste şaisprezece ani, presupun. Se auziră din nou câteva chicoteli; Nella râse înfundat. Cred că un aspect care este cu adevărat special referitor la „Needles and Pins” – Ver, te rog să mă opreşti dacă urma să faci aceeaşi referire – este acela că descrie demografii diferite care au fost afectate de criza de opioide. Nu doar pe oamenii albi, ci şi pe cei de culoare.

— Da, zise Vera, urma să vorbesc despre asta. Mulţumesc.

Nella se încordă. Una era să vorbească despre Shartricia în biroul Verei şi cu totul altceva să fie nevoită să asiste la această discuţie în prezenţa a douăzeci de colegi. Nu voia să asculte discursul poetic al lui Maisy şi al Verei despre cât de bine prezenta Colin diferite personaje. Nu voia să vadă cum toţi reacţionau cu entuziasm. Pentru o fracţiune de secundă, se gândi să meargă la toaletă, deşi ar fi dat de bănuit dacă ar fi făcut asta.

Apoi, ea îşi reaminti: acum, avea un aliat. Dacă vreunul dintre colegii ei ar fi aruncat din întâmplare o privire în direcţia ei, ca să vadă dacă ea trăda vreo părere despre ceea ce se vorbea, însemna că acesta se va uita şi la Hazel. Cum de uitase că nu mai era singura fată de culoare din încăpere?

Nella inspiră adânc. Îşi dădu seama că acea povară dispăruse. Nu de tot, dar măcar o putea împărtăşi şi râde despre asta mai târziu. Poate că avea să o invite pe Hazel la un pahar când ieşea data viitoare în oraş cu Malaika, şi aveau să dezbată subiectul împreună.

Ea simţi cum încordarea se ridică din şale spre umeri, apoi se evaporă spre tavan.

Însă fu o greşeală că îşi lăsă garda jos, deoarece fu prinsă nepregătită de ceea ce urmă.

Mai întâi, Vera rosti numele lui Hazel. Apoi îl rosti şi Richard, îndreptându-şi atenţia spre „Aleea Asistenţilor”.

— Ai vrea să ne spui câteva cuvinte, Hazel?

Nella încremeni. Nu îl mai văzuse niciodată pe Richard rugându-l pe vreun angajat fără experienţă să vorbească la una dintre aceste şedinţe.

— Sigur. După cum zicea şi Vera, am întrebat-o dacă aş putea arunca o privire peste „Needles and Pins“. Îl citesc pe Colin Franklin de ceva timp şi eram curioasă.

Vocea lui Hazel, tânără şi plină de ardoare, era puternică, clară şi cristalină. Toţi cei din încăpere se întoarseră ca să se uite la ea, de parcă n-ar fi fost deloc ciudat că un asistent primise cuvântul în cadrul unei şedinţe de marketing.

„Nu a spus Hazel că Vera o rugase să arunce o privire?” gândi Nella, când Brian se aplecă să îi şoptească ceva lui Alexander la masa mare. Alexander arătă cu capul în direcţia lui Maisy.

— Am să spun asta, dacă îmi este permis, continuă Hazel. Cred că protagonista de culoare şi familia ei vor rezona într-adevăr cu publicul de culoare, în special cu cei care se luptă cu dependenţa. Părinţii mei au atins majoratul în timpul pandemiei de cocaină care a pus stăpânire pe oraş în anii ’80 şi mi-am adus aminte de poveştile pe care mi le-au spus ei şi de cât de puţin părea să le pese persoanelor albe.

Unii oameni încuviinţară. Amy îngână o notă potrivită pentru un cor de biserică.

— Voi fi sinceră. Există câteva aspecte legate de Shartricia asupra cărora unele persoane ar putea atrage atenţia…

Dacă Nella avusese dubii că Hazel aruncase o privire în direcţia ei, privirea directă a editorului de producţie cu început de chelie, care şedea în faţa ei, i le confirmă. Simţea că şi ceilalţi se zgâiau la ea.

— Dar, per ansamblu, Colin a făcut o treabă foarte bună şi, cred eu, se va conecta cu toţi cititorii. Va fi distractiv să vedem cum se va lega totul.

— Mersi, Hazel, pentru această părere, zise Vera.

Avea un zâmbet atât de larg, încât ai fi crezut că potaia ei se ridicase pe picioarele din spate şi începuse să compună următorul roman american de succes. Între timp, editorul de producţie nu îşi luase ochii de la ea. Şi-i ţinea mijiţi, exprimând o neîncredere asprii, incontestabilă.

Nella se prefăcu încet că tuşeşte în cot.

— Mi-a făcut plăcere! îţi mulţumesc pentru că m-ai lăsat să arunc o privire şi pentru că mi-ai oferit ocazia să vorbesc azi.

Hazel făcu o plecăciune.

— Da, mersi, Hazel, pentru gândurile tale. Categoric, vom ţine seama şi de perspectiva rasială.

— Chestii grozave, nu-i aşa? îi întrebă Amy pe cei din încăpere.

Era o întrebare retorică, dar câţiva oameni încuviinţară verbal, nedorind să fie consideraţi drept neîncrezători. Richard bătu din palme de câteva ori.

— Minunat! spuse Vera. Bine, mai departe: Kruegler. Când am întâlnit-o prima oară pe Kitty, era o scriitoare debutantă necunoscută, fără iubit, fără copii şi avea un împrumut pentru studii de şaptezeci şi cinci de mii de dolari. Dar când a apărut „Translucent Shadows”, totul s-a schimbat…

Nella îşi ridică degetul arătător, îşi apăsă nara stângă şi numără până la zece. Colţurile ochilor începeau s-o ardă, iar acum, că editorul de producţie se întorsese în sfârşit în faţă, ea îşi concentră atenţia la scăfârlia lui lucioasă şi golaşă. Ştia că era pe punctul de a plânge şi chiar dacă, probabil, nimeni nu ar fi observat – toată lumea era înnebunită după Kitty Kruegler, care renunţase la facultate, dar devenise profesoară la Princeton –, plânsul ieşea din discuţie. Vocea ei interi oară începu să îi vorbească din nou, dar, de data asta, nu era vocea Angelei Davis; era cea a mamei ei. „La naiba, Nell, ai douăzeci şi şase de ani şi eşti asistentă de redacţie la cea mai bună editură din ţară. Nu ai niciun motiv să plângi.”

Ceea ce Nella nu i-ar fi putut explica mamei ei era faptul că lacrimile care ameninţau să i se rostogolească pe obraji nu erau lacrimi de tristeţe. Erau lacrimi fierbinţi şi grele de furie şi de stânjeneală. Îşi încleştă fălcile, încercând să se abţină să se uite la Hazel. Îşi dorea cu ardoare să vadă expresia de pe faţa fetei, dar se temea că, dacă îşi întorcea capul fie şi un centimetru, avea să fie nevoită să plece în fugă sau, mai rău, să sară de pe scaunul ei, s-o apuce de umeri pe Hazel şi s-o scuture în faţa colegilor lor.

Nella rămase nemişcată în următoarele patruzeci şi cinci de minute, concentrându-se doar pe respiraţie şi pe vocile editorilor. Până când Amy trecu la formulele ei obişnuite de încheiere despre piaţă şi despre climatul social pentru cărţi şi despre cât de importantă era munca pe care fiecare persoană din încăperea aceea o făcea, roşeaţa din obrajii Nellei dispăruse, iar fălcile i se relaxaseră. Avea foarte multe întrebări pentru Hazel, dar ştia că era cel mai bine să îşi păstreze calmul şi să tacă din gură. Wagner nu era locul potrivit pentru această discuţie – era mai bine dacă aştepta până când ajungeau la Curl Central.

Resemnată deocamdată, Nella îşi întoarse capul într-o doară spre stânga, simţind cum se relaxează tensiunea care i se adunase în acea parte. Când şi-l întoarse înapoi, ea fu surprinsă să o vadă pe Hazel uitându-se fix la ea, cu sprâncenele încruntate şi cu ochii umbriţi, ca şi când ar fi cugetat la ceva.

„Adu-l şi pe Owen.” Venind de la Hazel, cuvintele sunaseră mai mult a ordin decât a sugestie. Dar, nu. Nu acesta era motivul pentru care aceste cuvinte o deranjaseră pe Nella. Ceea ce o derutase în momentul acela fusese sunetul numelui lui Owen pe buzele lui Hazel. Nella nu i-l pomenise niciodată lui Hazel. Nici măcar în treacăt. Era sigură de asta. Iar Owen nu apărea deloc pe pagina ei de Facebook – el nu credea în reţelele de socializare, fie-i binecuvântat spiritul libertin, iar ea, din respect, îl ţinea departe de pagina ei. Oricum, ea nu mai folosea Facebook-ul pentru asta.

Nella o privi în ochi pe Hazel, fără să-şi ascundă dezaprobarea. Hazel o înfruntă cu un aer neutru. Apoi, îşi întoarse încet capul spre partea din faţă a încăperii, pe faţă strecurându-i-se treptat un mic zâmbet.

Kendra Rae

26 SEPTEMBRIE 2018

CATSKILL, NEW YORK

„Trebuie să mă ajuţi. Simt că îmi pierd minţile.”

Am tras aer în piept îndelung şi adânc, apoi mi-am dus paharul la buze şi am luat o gură încă şi mai sănătoasă din vin. Nu reuşeam să îmi alung din minte acest mesaj vocal. Am făcut lol posibilul să-mi ia gândul de la el – m-am plimbat timp de o oră. Am cumpărat nişte alimente. Am cumpărat o cutie de vin roşu. Ba chiui am scris puţin, doar ca să îmi ocup cumva timpul în timp ce beam din acest vin.

Dar nu mi-am găsit liniştea. Nici măcar pentru o secundă. Continuam să aud vocea acestei fetiţe în locul vocii mele.

Am oftat şi am apăsat pe butonul „Redare", vocea ei frenetică răsunând în bucătăria mea pentru a nu ştiu câta oară.

— Uite ce e, nu ştiu cine eşti sau de ce continui să mă cauţi. De fapt, nici măcar nu ştiu de ce te sun. Hărţuitoare ciudată şi idioată…

Se auzi un sunet ca şi când cineva ar fi fornăit încet – semn că ea plângea.

— Doamne, sunt varză. Viaţa mea e un haos. Owen e supărat pe mine. Vera crede că sunt o asistentă nedemnă de încredere şi sigur îmi voi pierde slujba… deşi, sincer vorbind, nici măcar nu ştiu dacă o mai vreau.

Apelanta a tăcut din nou. Eu am şters picătura de vin care alunecase pe masă de pe sticla verde, mânjind lemnul de cireş. Mi-am lins degetul şi am şters-o din nou, numărând cele patru secunde care ştiam că vor trece înainte ca ea să spună:

— Nu. Nu este adevărat. Eu… chiar vreau asta. Vreau să fiu editoare. Câte editoare de culoare există? Niciuna. Fata a oftat. Îmi spui mereu să plec, dar nu pot. Nu o pot lăsa pe Hazel… Un alt fornăit, acesta fiind mai descurajat decât ultimul. La naiba, nu ştiu de ce îţi povestesc… despre toate astea… oricine ai fi…

„Nici eu nu ştiu de ce“, mi-am zis destul de iritată când am auzit-o prima oară, „pentru că tu eşti nebuna de legat care m-a sunat". Singura persoană pe care o contactasem vreodată a fost Trace. Ea fusese colacul meu de salvare, legătura mea cu banii mei, cu familia mea, cu viaţa mea pe care am avut-o înainte. Pe ceilalţi, era mai bine să îi evit – colegii mei, cei câţiva prieteni pe care mi-i făcusem la Harvard.

O lăsasem în urmă până şi pe Diana, deşi a fost mai uşor decât ar fi trebuit să fie. Sincer, am crezut că îi va oferi lui Trace măcar o scuză superficială pentru că m-a lăsat de izbelişte, cu ani în urmă. Pentru că m-a făcut să mă simt ca şi când nu mai eram binevenită. Pentru că a încercat să mă schimbe.

Să nu mă înţelegeţi greşit – ştiu că am spus ce-am avut de spus într-un moment nepotrivit. Dar asta nu i-a dat dreptul să încerce să facă tot ce a zis.

Am mai ascultat o vreme pălăvrăgelile fetei, aşteptând. Apoi, mi-am dat seama care era motivul pentru care nu reuşisem să gândesc limpede toată ziua.

Wagner.

Nu mi-a fost uşor să aud cuvântul pentru a patra oară. Mi-am amintit totul: deceniile în care am încercat să fug de acest nume, ameninţările la viaţa mea, părinţii de culoare care mi-au scris spunându-mi că nu voi mai fi un model demn de urmat în casele lor. Au trecut ani de zile de când mi-am schimbat nuanţa părului, mi-am găsit un nou loc de muncă şi m-am mutat într-un orăşel din nordul statului New York, unde oamenii nu simţeau nevoia să o deranjeze pe noua lor vecină de culoare… Toate astea doar ca să scap de acest nume. Apoi am primit acel mesaj vocal de la fata aceea, Lynn, care spunea ceva despre Wagner şi despre munca pe care o făcea „echipa" ei. Iar acum, Wagner îmi invada din nou viaţa.

Care erau şansele să existe o legătură între aceste două mesaje/ Ca fata asta să nu fie unul dintre oamenii lui Lynn, că nu era trimişii de aceasta ca să-mi forţeze mâna?

Am golit paharul, l-am umplut din nou, apoi am apăsat din nou pe butonul „Redare", şi din nou, până când mi-am făcut o imagine vagă de ansamblu: apelanta anonimă lucra pentru Vera Parini, o fată albă orfană, cu faţă de şoarece, care era o umilă asistentă de redacţie la Wagner atunci când am cunoscut-o eu. Iar acum, Lynn – sau unul dintre oamenii ei – îi dăduse acestei biete fete numărul meu de telefon. Probabil spera că mă va convinge să mă întorc în oraş.

Oftând, mi-am lăsat privirea să se odihnească pe nuanţele aurii şi albastre ale unei replici după un tablou al lui Jacob Lawrence pe care mi-o trimisese tata cu doar câteva săptămâni înainte să moară, înmormântarea lui avusese loc într-o zi frumoasă, una destul de caldă pentru luna martie, şi fusese atât de aglomerată, încât mama fusese nevoită să îi întoarcă pe oameni din drumul lor. Cel puţin asta mi-a spus Trace.

Eu nu m-am dus.

— Dar este vorba despre tata, m-a implorat Trace în săptămâna în care a fost înmormântat.

O simţeam prin telefon cum mă trăgea de braţ, aşa cum o făcea când eram copii şi voia să îmi atragă atenţia.

— Îţi poţi ascunde faţa. Poartă o perucă. Orice. Doar nu mă lăsa să trec singură prin asta, Kenny.

Mi-am supt dinţii.

— Îi supraveghează pe toţi din casă doar ca să vadă dacă mă voi întoarce. Îşi vor da seama.

Oricine altcineva – aproape oricine altcineva – ar fi crezut că sunt nebună, dar Trace era sânge din sângele meu, cea mai bună prietenă a mea. Ea trebuia să înţeleagă. Mă văzuse în acele ultime zile înainte să plec. Ea văzuse şi schimbarea. Nu exista nici o altă explicaţie logică de ce o ajutase în toţi acei ani să se ascundă de Richard, de Diana, de tot.

„Simt că îmi pierd minţile… Viaţa mea e un haos."

Telefonul meu amuţise, dar eu continuam să mă holbez la el. Brusc, mi-am dorit ca fata să sune din nou, să-mi spună mai multe. Mi-am dat seama că panica ei nu avea nicio legătură cu acel egocentrism de la douăzeci de ani, când lucrurile nu decurgeau conform planului. Era evident că tot ceea ce trăia fata aceasta era mult mai profund.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, conştientizând cu durere lupta dintre teama şi compasiunea care îmi trezeau simţurile. M-am mirat că simţeam acest război; atât de mult timp îngăduisem ca dorinţa mea de a rămâne ascunsă să dicteze unde locuiam, unde îmi făceam cumpărăturile, cu cine vorbeam. Atunci când Lynn mă contactase ca să-mi spună despre teoriile ei grandioase referitoare la Wagner şi să-mi adreseze o cerere încă şi mai grandioasă, îi spusesem în termeni vagi că nu eram interesată să mă întorc în oraş. „Ar fi o nebunie să risc totul acum. În sfârşit mi-am găsit liniştea."

Dar mi-o găsisem cu adevărat? Mă apropiam de vârsta de şaptezeci de ani şi iată-mă, trăind singură. Aveam doar câţiva prieteni – cunoştinţe – şi întârziasem cu două săptămâni să îi trimit observaţiile clientului meu. Scuza de azi? Mă îmbătasem de una singură în cursul săptămânii.

Oricât de mult aş fi vrut să ignor acest lucru, vulnerabilităţile mele nu doar că începeau să se arate, ci mă dominau. Indiferent ce bucăţi din mine mai rămăseseră, acestea începeau să se iţească neajutorate, din cauza monologului acestei fete rătăcite.

Mi-am mutat paharul de vin astfel încât să pot trage laptopul spre mine şi să mă conectez la contul de Facebook al lui Trace, pe care mă lăsa să îl folosesc ori de câte ori mă încerca un sentiment de singurătate. Nu ştiam numele apelantei, dar ştiam pentru cine lucru şi cu cine ar fi putut colabora:

cu Owen şi Hazel. Dar când le-am tastat numele în bara de căutare, am primit prea multe rezultate cu să le pot verifica pe toate.

Mi-am ciupit vârful nasului. După câteva clipe de cugetare, am accesat Google şi am căutat „Hazel“ şi Editura Wagner împreună, aşteptându-mă la o nouă avalanşă de rezultate. Dar mai în josul paginii era un link care trimitea la un eveniment Facebook găzduit de o tânără numită Hazel-May Mecall. Chiar în seara aceea, organizaţia lui Hazel-May Mecall urma să găzduiască o sesiune de lectură la un salon de coafură pentru persoane de culoare din Brooklyn,

Printre participanţii confirmaţi: Richard Wagner.

Iar cosponsorul acestui eveniment? Editura Wagner.

Această informaţie mi-a picat greu la stomac, ameninţând să îmi urce până în gât odată cu vinul pe care îl băusem la cină. Disperată, am selectat poza lui Hazel. Codiţele împletite erau cea mai proeminentă trăsătură a ei; în continuare, pe rândurile următoare se arăta cât de implicată social era. Totuşi, în cronologia ei scria că lucra la Wagner de doar două luni.

Fie Richard se schimbase complet, fie avea un plan, ceea ce era mai probabil. Ce alt motiv ar fi avut să ofere atât de mulţi bani şi publicitate, încât nu putea aştepta „să sprijine importanţa diversităţii crescânde în domeniul editorial”? Acesta era acelaşi bărbat care mă invitase la cină în prima mea săptămână la Wagner, pentru ca soţia lui albă şi extravagantă să îmi poată spune, „de la femeie la femeie”, că nu aveam să reuşesc niciodată în acest domeniu dacă nu îmi îmblânzeam părul şi dacă nu vorbeam ca şi când aş fi provenit din Northampton, nu din Newark. Acelaşi bărbat care îmi spusese, câţiva ani mai târziu, că „Burning Heart” părea „prea de nişă” pentru a găsi un public adevărat, dar că Diana era suficient de drăguţă, iar eu suficient de deşteaptă şi că, dacă persoanele de culoare puteau fi vedete internaţionale, atunci cu siguranţă şi noi aveam să câştigăm puţin teren. Acelaşi bărbat care îşi făcuse loc în lumina reflectoarelor în clipa în care cartea devenise bestseller.

Am privit cu atenţie codiţele împletite ale acestei tinere şi mâna pe care şi-o ţinea în şold. Oare Richard se culca cu ea? Era un gând ruşinos, dar nu unul exagerat. Totuşi, ea nu avea acea strălucire blândă de care el fusese atras întotdeauna. Hazel transmitea cu totul altceva.

Era imposibil ca el să poată face asta. Era imposibil ca ea să-şi dorească asta. Părea prea puternică pentru el. Prea… solidă.

Dar la fel fusese şi Diana.

Dintr-o dată, picioarele mi s-au pus în mişcare, purtându-mă în camera de zi şi lăsându-mă în faţa bibliotecii din mahon pe care o cumpărasem dintr-un talcioc la scurt timp după ce mă mutasem în Catskill. Îmi plimbam un deget peste cotoarele uzate ale cărţilor pe care le colecţionasem în ultimii cincizeci de ani când mi-am dat seama în sfârşit de ce mersesem acolo.

Ralph Ellison şi Toni Morrison mi-au şoptit să îi aleg, să îi frunzăresc din nou, dar am rezistat tentaţiei şi m-am lăsat în genunchi, ca să pot vedea mai bine raftul de jos. Acolo erau memoriile lui Gordon Parks, o biografie a lui Billie Holiday şi o colecţie de alte cărţi despre artişti de culoare. Nu i-am înţeles niciodată pe oamenii care îşi aranjează cărţile în bibliotecă în ordine alfabetică; eu mi le aranjam după tematică – dar şi acest lucru putea fi complicat. Prin urmare, am citit fiecare cotor, cercetând vechile ediţii ale JET şi Ebony până când am găsit un cotor prea mic pentru a-l putea citi.

Iată!

Mi-am întins mâna cu grijă spre teancul subţire de pagini, având grijă să îi păstrez intact cotorul vechi de cincizeci şi ceva de ani. Asta era: vechiul program al teatrului pentru reprezentaţiile lui Amiri Baraka în „The Slave" şi „The Toilet", pe care mă duseseră părinţii mei să le văd când aveam paisprezece ani. L-am ţinut în mâini preţ de câteva clipe, amintindu-mi de câte ori îmi reamintise tata, în drum spre Teatrul Sf. Marcu, că Baraka era tot din Newark. Apoi, am deschis programul, mi-am vârât mâna prin deschizătură şi am scos la iveală fotografia-dovadă la care nu mă mai uitasem de ani buni.

Iată-ne pe Diana şi pe mine pozând pentru coperta unei reviste, imagine care nu văzuse niciodată lumina zilei. Eu eram îmbrăcată în negru, iar ea în roşu, dar amândouă aveam perniţe pentru umeri atât de ascuţite, încât ţi-ai fi putut tăia un deget în ele. Fotograful ne-a sugerat să ne ridicăm pumnii în aer, lucru care ni s-a părut amândurora prea banal, prin urmare am fost de acord să stăm spate în spate cu braţele încrucişate la piept şi cu sprâncenele arcuite, pentru că, dintr-un oarecare motiv, aceasta păruse a fi cea mai naturală poziţie la vremea respectivă. În partea de jos a paginii, scrise peste gleznele noastre maronii, erau cuvintele: „O nouă eră în domeniul editorial", urmate de un semn de întrebare.

Mă iritau acum la fel de mult ca atunci. „De ce s-o prezinţi ca pe o întrebare?" îl întrebasem pe redactorul-şef. Faptul că urma să apărem pe coperta unei reviste prestigioase aşa făcea să pară. Cel puţin din punctul meu de vedere.

Apoi, am spus lucrurile acelea. Apoi, au retras coperta. Şi s-a ales praful de această aşa-zisă „nouă eră”.

Am pus dovada şi programul pe canapea şi m-am întors în bucătărie. În urmă cu zece minute, mi-aş fi dorit să pot intra în telefon şi să-i spun acestei străine că nu merita să fii editor, că, dacă nu era atentă, putea ajunge ca mine. Sau mai rău.

În acelaşi timp, îmi venea să izbesc telefonul de perete.

N-am făcut-o. În schimb, mi-am concentrat atenţia din nou la replica după Jacob Lawrence, pe braţele negre şi vânjoase care ar fi putut împinge un cărucior cu cărţi de bibliotecă o veşnicie, poate şi mai mult. Şi am sunat-o pe Lynn.

PARTEA A III-A

12

6 SEPTEMBRIE 2018

Malaika avea o claie de păr sintetic tipul 4-B, care fusese vopsit în albastru-deschis până la linia părului.

— Ştii că încearcă să se joace cu tine, nu? întrebă Malaika, aplecându-se spre una dintre oglinzile care despărţea raionul cu produse de vopsit pentru păr. Atâta tot. Încearcă să se joace cu tine.

Nella îşi întinse mâna după un alt produs de păr, îl ridică la lumină şi miji ochii. Intraseră pe uşa principală a salonului Curl Central cu aproximativ zece minute în urmă, însă ochii nu i se obişnuiseră încă cu lumina slabă ca să poată citi etichetele de pe borcane de la o distanţă rezonabilă. Vibraţii bune se numea produsul. Aparent, dacă îţi masai scalpul cu acest produs de două ori pe zi, simţeai „vibraţii bune, te distrai şi aveai o stare bună“. „Perfect pe plajă, la bar sau pentru o seară de Netflix în livingul tău.“

Malaika pufni.

— Dar la serviciu? Pentru că se pare că biroul tău are nevoie de nişte vibraţii bune. Poate au nevoie de asta şi colegii ăia ai tăi.

Nella îşi imagină cum îi oferă lui Sophie un borcan de gel de păr Vibraţii bune şi cum aceasta şi-l întinde între cele două cozi împletite în stil franţuzesc în toaleta femeilor. Dacă un asemenea răspuns indiferent i s-ar fi părut gratuit, ar fi râs. Dar nu era aşa. O urmă de stânjeneală de la şedinţa de marketing de mai devreme ţi căderea ei nervoasă ulterioară i se vedeau pe obraji. Nu îi spusese Malaikăi că o sunase pe persoana anonimă mai

devreme în ziua aceea şi nici nu intenţiona s-o facă prea curând. Malaika ar fi judecat-o dacă ar fi ştiut, şi pe bună dreptate.

— Apropo, care mai e treaba? N-ai mai primit niciun bileţel de la al doilea, cel cu numărul de telefon pe el, corect? întrebă Malaika, observând că prietena ei devenise brusc tăcută.

— Ăăă, nu. Niciun bileţel din 7 septembrie.

— Asta-i bine. Dar, la naiba, după ziua de azi… sigur sunt de la Hazel. Corect?

Nella nu zise nimic, doar ridică din umeri, un gest pe care Malaika fie nu îl văzu, fie îl ignoră complet.

— Ştie că e loc doar pentru o fată de culoare şi vrea să fie ea aceea. Cred că vrea să scape de tine, fato, continuă Malaika, luând în mâini o altă claie de păr verde. Te joacă pe degete. Cum altfel ţi-ar fi putut strecura bileţele alea atât de discret, fără ca tu să observi? Şi felul în care te-a băgat la înaintare azi, în faţa tuturor?

— Nu ştiu. Dar am de gând să-i vorbesc despre asta în seara asta. Ţi-am spus că a adus vorba şi despre Owen? I-a rostit numele, deşi sunt sigură că nu i l-am menţionat niciodată. Niciodată.

Malaika făcu ochii mari de uimire.

— Niciodată? Eşti sigură?

— Categoric. Am pomenit că am un iubit, însă doar atât. Şi ştii că el nu s-ar atinge de reţelele de socializare nici ars. Le urăşte atât de mult, încât la serviciu are stagiari care fac treaba asta.

— Şi prin „a vorbi“ te referi la…? Malaika se prefăcu că îşi scoate cerceii unul câte unul.

— Nu, zise Nella, chicotind. Să vorbesc efectiv, adică. Prezumţia de nevinovăţie.

Cuvintele, caustice pe limba Nellei, sunară mult mai înfumurate decât intenţionase ea.

— Dar nu poţi…

— Mă întreb ce chimicale se bagă în Vibraţii bune, intonă Nella, schimbând subiectul. Pantenol, glicerină, fructoză…

Malaika scoase un „pfu“, continuând să pipăie îmbufnată claia albastră de păr artificial.

Nella puse la loc gelul Vibraţii bune şi se aplecă spre raft. Intenţiona să îşi păstreze cumpătul în seara aceea. Nu se putea ascunde într-o debara de la

Curl Central ca să lase un alt mesaj nebunesc pe robotul telefonic al unei străine.

— Gama asta de produse de păr este o nebunie. Cum se poate aşa ceva? Este unul numit Chill Pili, Turnt'ri Free, Strut Urstuff…

— Ce conţine Strut Ur Stuffî

— Probabil toate chestiile care sunt în Vibraţii bune. Şi ceva picant? Habar n-am.

— Gunoi pentru scalpul tău, zise Malaika cu dezgust, apoi puse claia de păr albastru pe raftul de lângă fereastră, abătută. Îmi doresc atât de mult s-o fac.

— Ce să faci?

— Să-mi vopsesc părul. Chiar îmi doresc o schimbare, ştii?

— Da, zise Nella, amintindu-şi de acea zi toridă de vară când trecuse pe lângă o frizerie din Bushwick şi hotărâse să îşi taie în sfârşit părul întins. De ce n-o faci, pur şi simplu? Părul tău ar arăta super mişto cu puţin albastru sau verde în el, mai ales atunci când ţi-l împleteşti în codiţe lipite de scalp, aşa cum o faci uneori.

— Chiar dacă aş avea curajul s-o fac, ştiu că Igor mi-ar scoate ochii cu asta o lună. Ştii cum reacţionează când vine vorba despre lucruri de-astea.

Nella încuviinţă. Lui Igor îi fusese greu să se obişnuiască cu micul piercing de nas, de culoarea smaraldului, pe care ea şi-l făcuse dintr-un capriciu vara trecută. Făcuse o criză de nervi, spunându-i Malaikăi, în cuvinte deloc subtile, că „preferinţele ei în materie de bijuterii pentru nas puteau lăsa o impresie greşită potenţialilor clienţi“. Malaika bombănise, dar înţelesese mesajul şi îşi scosese piercingul. Salariul era prea bun, iar faptul că avea locuinţa ei în cartierul Fort Greene era încă şi mai grozav.

— Bine, fără păr vopsit. Voiai să cumperi altceva din raionul ăsta? Nişte gel de păr sau ceva de genul?

— Fată, ştii că nu cumpăr gel de păr. E ca şi când ai cumpăra sos pentru grătar.

— Acum ai început să-ţi prepari singură şi sosul pentru grătar?

— Pinterest este o sursă nepreţuită.

Nella râse – râse pe bune de data asta – şi o plesni în glumă peste braţ pe Malaika.

— Să mergem, Mal. Vreau să arunc o privire peste cartea leshei B. Înainte să înceapă chestia asta.

— Doamna lesha B.! O, da, te rog.

Malaika o luă înaintea Nellei, bifele roz-neon ale ghetelor sale Air Jordan fiind singura parte vizibilă a umbrei ei. Nella o urmă zăpăcită. Petrecuseră o cantitate nesănătoasă de timp amuzându-se pe seama doamnei lesha B., întrebându-se dacă aceasta mânca sau nu friptură sau dacă credea în Illuminati sau dacă avea să fie prezentă la sesiunea de lectură din seara aceea. Acest ultim motiv o convinsese pe Malaika să participa la evenimentul acela, din moment ce rugămintea Nellei de a o „face pentru cultură” nu avusese niciun efect. Cel puţin, nu într-o seară din timpul săptămânii.

— Avem timp înainte să înceapă chestia asta cu poezia? întrebă Malaika. Vreau să văd dacă volumele astea chiar merită cei zece dolari pe care îi cere ea.

Nella încuviinţă. Zărise atât biblioteca, cât şi toaleta de îndată ce intraseră, un obicei pe care îl avea ori de câte ori intra în casa cuiva, şi o luă înainte spre partea din spate a magazinului, ocolind cu dexteritate alte două tinere de culoare care cercetau cu atenţie o gamă de sprayuri care erau atât parfumate, cât şi hidratante. Una avea în gură un aparat dentar, iar cealaltă o coafură afro scurtă, care îi aminti Nellei de a ei, la scurt timp după ce îşi tăiase părul.

— Asta ar trebui să te facă să fii mai puţin anxios, zise fata cu metalul în gură, ale cărei bască neagră şi împletituri cu extensii erau un omagiu evident adus lui Janet din filmul Poezie şi singurătate. Poate asta o să mă ajute cu SHSAT?

— Nici pomeneală, răspunse prietena ei. Alege mai bine Serenity Spray. Sora mea îl ridică în slăvi. Ştii că a fost admisă la Facultatea de Drept Fordham.

Nella îşi înăbuşi o chicoteală, mai întâi la gândul unui spray care promitea serenitate într-o lume condamnată la atacuri armate îngrozitoare în şcoli, la bombardări lipsite de noimă ale bisericilor şi la încălzire globală ireversibilă. Dar când ea şi Malaika trecură de un colţ, amuzamentul ei datorat discuţiei lor sincere se transformă în invidie când se gândi la toţi acei ani în care îşi stricase părul cu produse chimice de îngrijire. Cât de mare ar fi acum coafura ei afro, dacă nu şi-ar fi urât atât de mult rădăcinile pe vremea aceea.

Nu apucă să cugete prea mult la asta, deoarece Malaika se opri brusc şi scoase un ţipăt ascuţit.

— Doamne, Dumnezeule! E încă şi mai bine decât mi-am imaginat eu!

Nella avansă ca să vadă ce o scosese din minţi pe Malaika. Ţipătul ei fusese întemeiat. Înălţându-se în faţa lor, învăluit într-o lumină albă şi strălucitoare, era un poster din carton în mărime naturală, laminat, înfaţişând-o chiar pe doamna lesha B. În vârful capului, de o parte şi de cealaltă, avea două cocuri de culoarea mierii şi de mărimea unor rulouri cu scorţişoară. Buzele îi erau date cu un ruj roz-auriu cu sclipici şi îşi ţinea o mână înmănuşată pe şold, în timp ce în cealaltă ţinea un uscător de păr îndreptat în sus, în stilul „Blaxpoitation”[7]. Dacă n-ar fi văzut eşarfa cu modele şi bula de dialog care îi ieşea din gură şi care zicea: „AM PĂR SĂ AJUT”, Nella ar fi presupus că femeia aceasta nu era deloc doamna lesha B., ci o eroină a unui roman grafic.

— Ce nai… zise Nella, încercând să-şi înăbuşe chicotelile.

Malaika începu să râdă cu poftă, fără să se abţină.

— Rahat, crezi că vând şorţul ăsta aici? Prefer să cheltuiesc patruzeci de parai pe el, decât pe o carte.

Nellei i se zguduiau umerii.

— Şşşş… S-ar putea să ne audă careva.

— „Am păr să ajut”. Ce altceva crezi c-au mai inventat? „Voi fi cu păr pentru tine“? „lesha B. Aici, prietenosul psiho-păr-pupu din cartierul tău“?

— Mal!

— Scuze. Dar este prea amuzant. Scuze, repetă ea, cu voce tare, apoi se întoarse, pregătindu-se să îşi facă un selfie. Trebuie să-i trimit asta verişoarei mele. Studiază cosmetologia.

Stânjenită, dar nu într-atât de mult încât să îi spună prietenei ei să tacă, Nella luă o copie a cărţii „Terapie pentru părul negru: zece metode de a accesa puterea cozilor tale“, frunzărindu-i paginile în căutarea sâmburilor de adevăr pe care pagina de internet a Curl Central promitea a fi dezvăluiţi de doamna lesha B. Exprimarea nu era nefericită, dar, judecând după font – de trei ori prea mare, după părerea ei –, era destul de evident că această carte fusese tipărită în subsolul cuiva. Nella o întoarse ca să îi studieze cotorul. Era un obicei cu care se pricopsise la Wagner, care îl înnebunea pe Owen de fiecare dată când ea făcea asta, în special atunci când se aflau în vizită la cineva, iar ea se simţi oarecum uşurată că el nu ajunsese încă la Curl Central.

Nella puse cartea jos, gata să intre în cadru alături de Malaika şi de doamna lesha B „când o voce răguşită zise:

— Nu uitaţi, toţi banii strânşi vor fi oferiţi şcolii!

Ele se întoarseră repede, prinse cu mâţa-n sac. Era Juanita Morejon în carne şi oase, arătând întocmai ca în poza pe care Nella o văzuse pe internet. Purta o fustă cu talie înaltă şi o bluză decoltată şi toate cele, doar că de data asta ţinuta ei era ornată cu dungi orizontale negre şi albe.

— Şi toate achiziţiile vin cu un pahar de băutură la jumătate de preţ!

— Da, am auzit, zise Nella, zâmbind larg şi întinzându-şi mâna, liste minunat. Juanita, corect? Nella. Sunt colegă cu Hazel la Editura Wagner.

— O! Tu eşti Nella. Încântată să te cunosc! Am auzit foarte multe lucruri despre tine, zise Juanita.

Înainte ca Nella să apuce să se pregătească, Juanita o trase într-o îmbrăţişare strânsă şi neaşteptată, pe care Nella nu credea că o merita. Îmbrăţişarea era blândă şi mirosea mult a unt de cacao – nu foarte diferită de gelul de păr Brown Buttah pe care îl foloseau atât ea, cât şi Hazel – iar acest lucru o făcu să se mai relaxeze puţin.

— Hazel n-a ajuns încă. Cred că le-a scos la cină pe fetele de la Young Black ’n Lit, înainte să citească în seara asta. Drăguţ din partea ei, nu-i aşa?

Ea ezită mult prea mult, determinând-o pe Nella să zică „Mişto**, fără tragere de inimă.

— Dar amândouă ne bucurăm că ai putut veni. Mi-a zis că ai avut o întâlnire importantă cu o agentă în seara asta? Pentru a accentua acest cuvânt, Juanita îşi ridică degetele cu unghiile false, lungi şi ascuţite, care străluceau şi scânteiau.

— Am reprogramat întâlnirea. Persoana cu care trebuia să mă întâlnesc nu putea veni la nici o altă oră azi, iar eu n-am vrut să ratez asta.

Malaika tuşi lângă ea, nu pentru că se simţea stânjenită că nu fusese prezentată oficial Juanitei, ci pentru că se împotrivise în mod deosebit sacrificiului făcut de Nella.

„Pentru nişte fete de liceu pe care nici nu le cunoşti? ** întrebase Malaika. „Pentru cultură! ** repetase Nella.

— Ea este prietena mea, Malaika. Nici ea nu a vrut să rateze acest eveniment. Adoră poezia.

Două din cele trei afirmaţii erau neadevărate, dar Nella ştia că, din cauza luminii slabe, Juanita nu putea vedea privirea ucigătoare pe care i-o arunca Malaika.

— Fii binevenită! Mă bucur foarte mult că ai reuşit şi tu să vii, zise Juanita, aruncându-şi pe spate o şuviţă cârlionţată de păr cu unghia roz şi ascuţită.

Dintr-un anume motiv, Malaika nu se bucură de aceeaşi îmbrăţişare strânsă; era mai bine aşa pentru amândouă, iar Nella ştia asta.

— Va rog… Să-mi spuneţi dacă aveţi vreo întrebare despre oricare dintre produsele noastre. Dacă sunteţi aici pentru prima oară, însă, vă recomand cu multă căldură să vă programaţi o întâlnire cu doamna lesha B., înainte de orice. Ea vă va spune bucuroasă ce produse ar fi bine să încercaţi ca să vă „îmblânziţi" părul.

Ea tăcu pentru o clipă şi se uită mai atent la părul Nellei.

— Şi, ca să ştiţi, avem o grămadă de balsamuri hidratante şi de sprayuri care îţi rezolvă rădăcinile.

Nella îşi duse mâna la păr, pe care şi-l simţi puţin cam uscat, dacă se gândea mai bine.

— Mă bucur enorm că v-am cunoscut pe amândouă! încă un lucru: Dacă postaţi ceva pe Instagram, vă rog, dacă puteţi, să nu uitaţi să etichetaţi Curl Central. Dar aveţi grijă să nu apăreţi în poză cu băutură, adăugă ea în grabă. Încă nu am obţinut licenţa pentru băuturi alcoolice. Mă înţelegeţi? Minunat! Doamnelor, ne vedem în curând!

Juanita bătu o dată din palme, apoi se îndreptă spre liceenele care încă mai discutau despre sprayul care îţi aducea serenitatea.

Nella îşi pipăi rădăcinile din nou, apoi se uită la Malaika pentru a vedea ce faţă făcea. Era greu de spus, având în vedere faptul că ea nu se afla sub reflectorul doamnei lesha B. Totuşi, înainte ca Nella să apuce să întrebe, Malaika pufni o dată şi zise:

— Zici că-i o casnică adevărată.

Nella pufni şi ea.

— Nu are licenţă pentru băuturi alcoolice, dar serveşte alcool într-un loc unde vor citi elevii de liceu? Fără logică, dar… logic.

— Logic, zise Malaika. Şi eu cam tot pentru asta am venit aici.

*

Deloc atipic, Owen sosi cu două minute înainte să înceapă sesiunea de lectură, după ce aproape toate locurile se ocupaseră. Nella îi făcu semn cu mâna, mai întâi relaxată, iar când această metodă nu funcţionă, şi-o flutură până când el observă cele trei locuri din mijloc pe care ea şi Malaika le ocupaseră pe rândul din spate.

— Lasă pe seama singurului alb de la evenimentul ăsta să ajungă în întârziere, ca un negru, observă Malaika în timp ce Owen venea la ele.

— Nu ne-a spus Jesse să renunţăm la expresia asta?

— Of, Doamne, da. „Timpul este încă o construcţie creată şi susţinută de oameni care nu seamănă deloc cu mine. Unele construcţii sunt valide. Alte construcţii sunt construite doar pentru a opri construirea altor construcţii." Ptiu, categoric a fost…

Malaika se prefăcu a fi lovită de un glonţ.

Nella râse, reluând de unde rămăsese Malaika, imitându-l cât putea de bine pe bărbatul bătrân de culoare.

— „Aşadar, fraţi şi surori, trebuie să ne oprim şi să ne gândim de fiecare dată când folosim expresia timpul persoanelor de culoare. De fiecare dată când o folosim, nu facem decât să întărim stereotipul cum că ar exista doar un singur fel de timp şi că persoanele de culoare au o problemă în a adera la acest anume timp. Ajung când ajung. Este dreptul meu. Îmi fac propriile construcţii."

— La naiba cu asta, omule. A vorbi despre „timpul persoanelor de culoare" este la fel de firesc pentru negri ca a o venera pe Angela Bassett. Nici nu încape îndoială. Poate că de asta face o pauză de pe reţelele de socializare acum, pentru că în sfârşit a acceptat că toate astea sunt, de asemenea, o construcţie.

Era un punct de vedere corect, însă Nella era prea preocupată să îl urmărească din ochi pe Owen ca să continue această conversaţie improvizată. Lui îi luase prea mult timp ca să treacă de două negrese cu aspect de tocilare, care purtau o discuţie aprinsă; acum, singurul obstacol din calea lui era un grup alcătuit din patru femei de culoare îmbrăcate eclectic. În timp ce el trecea peste picioarele lor, scuzându-se neîncetat, fiecare dintre ele îşi ridică privirea curioasă la el, încercând să îşi dea seama unde voia să se aşeze acest tânăr alb, cu faţa roşie şi cu părul şaten, care era acum una dintre cele două persoane albe din Curl Central în seara aceea. Când el se opri în dreptul Nellei şi al Malaikăi, femeia care şedea la capătul rândului rosti ceva cu o voce prea şoptită pentru ca Nella să o poată auzi. O altă femeie răspunse cu vorbe de duh, folosindu-şi mâinile ca să îşi ilustreze punctul de vedere şi toate încuviinţară, cu sprâncenele arcuite.

Nella încercă să nu se întrebe ce hotărâse consiliul lor când se ridică pe jumătate ca să-şi sărute iubitul pe obraz.

— Ai reuşit!

— Scuze. A trebuit să mă duc la birou, pentru că s-a întâmplat ceva cu internetul. Şi, până când am ajuns la cinematograf, se formase o coadă lungă la ghişeul de bilete şi-am pierdut primul tren.

Nella simţi un miros slab de transpiraţie amestecată cu puţină furie când Owen îşi scoase geanta şi o vârî sub scaunul pliabil.

— Care-i treaba, Mal?

— O, ca de obicei. Beau vin. Sunt pregătită să fiu „culturalizată".

— Ai reuşit să schimbi biletele de film? îl întrebă Nella.

— Nu. Pentru cealaltă reprezentaţie s-au vândut toate şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, tipul de la ghişeu mi-a spus că politica lor de returnare nu include şi schimbarea biletelor.

Nella mârâi.

— La naiba, iubitule. Îmi pare rău. Categoric, îl vom vedea data viitoare. Fac eu cinste.

— E în regulă. Ar fi bine să aud nişte poezii frumoase în seara asta. De genul „pentru fetele de culoare", zise Owen, pe un ton mai puţin morocănos. Ar fi bine ca sufletul meu să prindă aripi şi să-şi ia zborul până când totul va lua sfârşit. Atunci, am să te iert. Poate.

— Apreciez că ai făcut referire la Ntozake Shange, zise Nella în glumă, şi nu la Maya Angelou. Shange e mai de nişă.

— Asta arată că el nu este superficial, fu de acord Malaika. Hai să-l păstrăm pe iubitul tău, ce zici?

— Zic că da.

Nella zâmbi şi îl strânse de coapsă pe Owen.

Owen îşi dădu ochii peste cap, deşi tachinările lor îl făcură să se relaxeze vizibil. Probabil că el n-avea să recunoască niciodată, dar Nella ştia că se delecta în secret cu atenţia pe care i-o ofereau ea şi Malaika. La urma urmei, Owen avansase mult de la a fi numit de Malaika „cel mai recent iubit alb al Nellei" în primul lor an de relaţie, şi nu întotdeauna pe la spatele lui. O combinaţie între sora pe care Nella nu o avusese niciodată şi mama pe care o avea, Malaika fusese destul de sceptică de la bun început în privinţa intenţiilor lui Owen. Ea însăşi avusese destulă experienţă cu tipii albi încât să creadă că Owen, inevitabil, avea să dezvăluie dobitocul pe care, presupunea ea, fiecare bărbat alb îl avea mai mult sau mai puţin în el.

Nella înţelegea asta. Colegele ei de cameră din facultate o târâseră la atâtea petreceri ale fraternităţilor albe, încât, atunci când îl cunoscuse pe Owen pe internet, îi fusese imposibil să nu fie ea însăşi sceptică în privinţa lui. Fiind una dintre puţinele fete de culoare de la aceste petreceri, de cele mai multe ori însemna că era observată imediat, iar dacă era singura, lucru care se întâmpla destul de des, însemna că era abordată cu entuziasm. Ea

ştia ce vedeau tipii aceia atunci când se apropiau de ea: o negresă cu picioare lungi, care purta un tricou strâmb, peste buric, şi o pereche de blugi cu talie înaltă, încă şi mai strâmţi. O negresă cu picioare lungi care bea singură. O ţintă uşoară. Nella îndura întrebările banale ale tipului referitoare la anul în care era, cum intrase în casa frăţiei (Olive, de obicei; practic, ea locuia în centrul studenţesc). Dar, spre mirarea şi adeseori dezamăgirea tipului, Nella, la rândul ei, îi punea întrebări adevărate – nu numai de unde era, ci şi „care sunt cărţile tale preferate" şi „care este calea preferată ca să ajungi în curtea pătrată" – şi, brusc, tipul, care crezuse că în cele din urmă aveau să ajungă într-o baie şi că avea să-i desfacă cu dinţii fermoarul blugilor cu talie înaltă, ajungea să aibă o discuţie sinceră despre unul dintre personajele sale literare preferate. Totul avea să i se pară derutant, dar el îi făcea jocul, deschizându-se uneori mai mult decât ar fi făcut-o probabil vreodată la o petrecere a fraternităţii…

…Asta, până când el îşi dădea seama că fermoarul Nellei nu avea nicio intenţie să coboare. Asta se întâmpla de obicei atunci când lui i se aprindea beculeţul şi, văzând că i se golise paharul, îşi lua tălpăşiţa. Ca un cal aflat în căutarea unei pajişti mai bune.

Când Nella era în primul şi al doilea an de facultate, acest comportament schimbător o dezamăgise. Pe atunci, ea încă mai credea că ar putea întâlni pe cineva la facultate – poate în sala de mese, când un tip o întreba dacă putea lua scaunul liber de lângă ea, sau prin campusul facultăţii, atunci când ea, cufundată în gânduri, se gândea la acea notă de -10. Poate chiar la o petrecere a fraternităţii, gândea Nella cea de optsprezece ani, deoarece asta li se întâmpla fetelor în filme şi în emisiunile de televiziune.

Apoi, ea absolvise facultatea, se mutase în oraş şi se maturizase, îşi descărcase în telefon câteva aplicaţii matrimoniale şi nu îşi dăduse prea multă osteneală prin baruri. Mulţi bărbaţi îşi schimbau comportamentul atunci când o cunoşteau – şi nu numai bărbaţii albi – dar, într-un final, ea găsise unul care nu o făcuse. De la primele discuţii pe Okcupid şi până la berile de la The Jeffrey, Nellei îi fusese clar că Owen nu avea acel comportament schimbător. Din fericire, el avea o singură viteză – „profund interesat" – şi odată ce el rămăsese prin preajmă suficient de mult ca să dovedească faptul că relaţia lor nu era una superficială, sentimentele Nellei începuseră să se cristalizeze.

Malaika se mai relaxase şi ea. Nu încetase să-l mai numească „cel mai recent iubit alb al Nellei", dar îl trata ca pe un pretendent meritoriu, ba chiar

începuse să glumească pe seama faptului că era un bărbat alb heterosexual. La rândul lui, Owen se simţea – în mod paradoxal – în largul lui. Dacă oamenii făceau glume pe seama lui, el prefera să le facă jocul, de aceea Nella se simţea confortabil atunci când îi spunea în faţă gluma Malaikăi referitoare la „timpul persoanelor de culoare”.

— Cred că încerci să-mi intri pe sub piele, zise el, râzând. Hei, cum a fost la muncă? Şi cum a mers cu agenta literară? Va începe să-ţi trimită multe „chestii comerciale, dar totuşi literare” mişto? Sunt cuvintele ei, nu ale mele, adăugă Owen, drept răspuns la privirea întrebătoare a Malaikăi.

Nella evită contactul vizual cu prietena ei, ştiind că privirea de pe faţa Malaikăi avea mai puţin legătură cu spusele lui Owen şi mai mult cu adevărul.

— A fost bine la muncă, minţi ea. Şi-ţi voi povesti totul în drum spre casă.

— Perfect.

Owen îşi desfăcu fermoarul jachetei negre şi îşi plimbă privirea prin încăpere, cercetând mai întâi mulţimea alcătuită din patruzeci şi ceva de oaspeţi, apoi rândul format din cele patru chiuvete pline cu cuburi de gheaţă şi doze de bere.

— Inventiv. Crezi că am timp să-mi iau ceva de băut?

Toţi trei îşi întoarseră ochii spre partea din faţă a încăperii, unde rândul de scaune care fuseseră rezervate pentru Hazel şi cititoare stătea neocupat.

— Ai timp suficient, zise Malaika pe un ton hotărât.

Owen nu părea convins.

— Aceea nu e Hazel? întrebă el, arătând cu capul în direcţia Juanitei.

Aceasta stătea aplecată peste un client, râzând şi azvârlindu-şi pe spate părul negru cu unghiile sclipicioase. Lichidul roz din paharul din plastic transparent pe care îl ţinea în cealaltă mână plescăia din când în când, ameninţând să i se reverse pe haine, deşi acest lucru nu părea să o deranjeze. Nici nu părea deranjată de faptul că Hazel nu sosise încă.

— Nu. Este femeia care deţine Curl Central.

— A! Owen se ridică în picioare. Bine, atunci. Mă duc să iau ceva de băut. Doamnelor, sunteţi bine?

— Încă o bere? Te rog? Nella îi strânse din nou coapsa, de data asta puţin mai insistent. Dacă Owen simţi unghiile ei înfigându-se puţin mai tare în piciorul lui, nu băgă de seamă, deoarece rosti: Am înţeles. Mal?

— Sunt bine, mersi.

Owen se căţără peste Nella şi din nou peste cele patru femei, care fură mult mai puţin înţelegătoare decât fuseseră prima oară. Toată lumea începea să fie agitată. Persoanele care şedeau în faţa lor îşi terminaseră de mult subiectele de discuţie cu vecinii lor şi ajunseseră în punctul în care obosiseră să mai încerce. Era ora şapte fără un sfert, iar Juanita fu nevoită să facă un anunţ, recunoscând ceea ce toţi ceilalţi păreau să ştie: că se aflau în întârziere.

— El ştie despre chestiile care ţi se întâmplă la muncă? întrebă Malaika.

— Păi… nu i-am spus.

— Nu i-ai spus despre bileţele? Sau cum te-a subminat Hazel în orice mod posibil? Cum ţi-a furat-o pe tipa aia cu eşarfele de la recepţie? Cum ţi-a furat-o chiar pe Vera, chiar dacă noi nu ne-am dorit-o?

— Nu.

— De ce?

— Nu sunt sigură că ar înţelege treaba cu Hazel. Chestia cu bileţelele… Ştiu că şi-ar ieşi din minţi şi mi-ar spune să fac ceva ce nu vreau să fac.

„M-ar admonesta şi pentru că am sunat la acel număr de telefon, gândi Nella, la fel ai face şi tu.“

— Ce, mai exact?

— Să anunţ Resursele Umane.

— Şi ţie nu ţi se pare o idee bună în momentul ăsta?

— Ţi-am spus deja. Simt că sunt încă într-o situaţie dificilă cu superiorii mei. Probabil că va trebui să mă ocup singură de treaba asta.

Malaika îşi puse un picior peste celălalt şi începu să-şi legene laba piciorului – semn evident de nerăbdare.

— Vrei să ştii ceva?

— Ştiu deja. Sunt iresponsabilă.

— Greşit. Mă rog, da. Dar voiam să spun că te-ai fi putut întâlni totuşi cu agenta aia la un pahar. Vezi cât e ceasul?

— Te rog, nu, mormăi Nella.

Dădu să verifice ora pe telefonul mobil când uşa de la intrare în Curl Central se deschise larg. Înăuntru pătrunse Hazel, arătând ca o zeitate a literaturii în bluza neagră cu guler înalt, cu o pereche de ochelari cu rame aurii şi salopeta strâmtă din catifea reiată, mov. Cititoarele tinere o urmară îndeaproape, toate îmbujorate şi zâmbind vinovate când se grăbiră să ocupe cele patru scaune din rândul din faţă.

Într-o clipită, atmosfera tensionată din încăpere dispăru într-un ropot de aplauze. Cineva strigă:

— Iată-te, Hazel-May!

Altcineva urlă:

— Da, bravo, fată!

Nella întârzie să aplaude.

— El nu-i aici, zise ea, fiind nevoită să vorbească mai tare ca să fie auzită peste urale.

— Cine nu-i aici?

— Richard Wagner.

Malaika se holbă la ea, nedumerită. Nefiind genul care să aplaude sau să aştepte, ea se oprise după câteva secunde şi îşi aşezase braţul liber peste piept.

— Şeful mare. Adevăratul motiv pentru care am venit aici în loc să mă întâlnesc cu agenta aia.

Malaika ridică din umeri.

— Am crezut că misiunea ta principală a fost să te confrunţi cu fata cea nouă de culoare. Sper că n-ai de gând să renunţi la asta?

— Nu. Şi pot avea două misiuni! se răsti Nella, semănând puţin cu un copil când Owen trecu din nou prin faţa ei ca să ajungă la locul lui.

El se uită nedumerit la ea când îi întinse berea, dar nu spuse nimic.

— Îmi pare foarte rău! Cineva îi dăduse lui Hazel nişte căşti, iar acum se plimba, în stilul unui orator, prin faţa încăperii. Luam ceva de mâncare împreună cu aceste fete minunate şi am întârziat din cauza metrourilor. MTA, oameni buni, am dreptate?

Mulţimea murmură aprobator, la unison.

— În regulă, înainte să încep, aş vrea să vă spun tuturor ceva. Este în regulă? Vă deranjează dacă vă spun ceva mai întâi?

— Spune, soră! strigă o femeie, probabil aceeaşi care îi spusese lui Hazel „Bravo, fată!"

— Înainte să venim aici, am fost la Peaches. Cunoaşteţi toţi localul, nu? se auziră câteva urale din public. Şi-am mâncat pe săturate, vreau să vă spun. Gogonele prăjite, somn, ce vreţi.. Toate cele. Jur, atunci când cineva mă întreabă unde se găteşte mai bine – în Harlem sau în Bed-Stuy – mă văd nevoită s-o trădez pe bunica, Dumnezeu s-o odihnească, şi să spun că în Bed-Stuy.

Alte câteva urale şi „Nu cred asta.” Nellei îi chiorăiau maţele. Cuburile de brânză pe care Juanita le pregătise pentru eveniment nu erau ca buletele de caşcaval, dar ea începea să regrete că nu pusese câteva bucăţi într-un şerveţel, aşa cum o făcuse Malaika atunci când sosiseră. Se abţinuse pentru că nu voia să îi miroasă urât respiraţia atunci când avea să discute cu Richard. Dar acum, că Richard nu era nicăieri, ea simţea că ar putea mânca un pumn de brânză dulce şi brânză cheddar, cu scobitori şi toate alea.

— Pun pariu că el nu va veni, mormăi Nella, aplecându-se în faţă ca să şoptească la urechea Malaikăi.

Malaika îşi ridică mâinile în aer ca şi când ar fi spus: „Ce poţi face?“ Peaches, cu un domn pentru care am început să lucrez acum aproape două luni, continuă Hazel. Richard Wagner: îl cunoaşte careva dintre voi? Poate că nu, în mod special. Dar ştiţi despre cărţile lui şi îi cunoaşteţi scriitorii, sunt convinsă. Ştiţi de „Blue Sky“ şi „Going, Gone“. Ştiţi de „Leaving Jimmy Crow“. Şi ştiu că toată lumea ştie de „Burning Heart“, cartea Dianei Gordon.

Cineva care şedea în spatele Nellei scoase un strigăt de bucurie. Auzindu-l, Hazel îşi ridică paharul cu băutură pe care i-l dăduse cineva la un moment dat în timpul discursului ei. Alte câteva persoane şi le ridicară pe ale lor în semn de solidaritate.

— „Burning Heart” a fost ca o lumină strălucitoare într-o vale întunecată. Sau albă, aş spune, continuă Hazel, iar câţiva oameni încuviinţară. Cartea a abordat câteva subiecte foarte spinoase şi, datorită acestei cărţi, tuturor ne este mai bine. Aşadar, când am ajuns în cele din urmă la Wagner, am profitat de ocazie şi l-am întrebat cum i s-ar părea dacă ar ajuta la sponsorizarea fetelor noastre. Un mic amănunt pe care unii dintre voi îl ştiţi: domnişoara Gordon şi editoarea ei, Kendra Rae Phillips, erau amândouă adolescente atunci când şi-au descoperit pasiunea pentru cuvântul scris. Este o perioadă foarte sensibilă, mă înţelegeţi? în fine, mi s-a părut imposibil ceea ce îi ceream lui Richard. Totuşi, spre surprinderea mea, nu numai că a fost entuziasmat de idee, dar a şi donat zece mii de dolari.

Publicul aclamă. „Sfinte Prunc Isus“, zise o femeie cheală care şedea în faţa Nellei, dar neadresându-se cuiva în mod special. Malaika încercă să-i surprindă privirea Nellei, însă aceasta nu observă.

— De asemenea, sunt încântată să vă spun că, pentru fiecare dolar cheltuit în seara aceasta pe produse pentru păr, Richard are intenţia să ofere şi el unul! Şi…

Un alt ropot de aplauze străbătu mulţimea. Hazel aşteptă ca acestea să se domolească, zâmbind şi închizându-şi ochii satisfăcută, în stilul unui politician experimentat. Odată ce zgomotul încetă, ea îşi continuă discursul.

— Ştiu, este minunat. Banii sunt minunaţi. Dar mai e ceva. Ceva încă şi mai durabil şi mai preţios. Richard Wagner a promis, de asemenea, că va regândi modul în care editorii din compania lui îi angajează pe noii candidaţi. Va face asta concentrându-se pe un nou criteriu. Apelând la o abordare mai degrabă… holistică. Şi va face o analiză completă a fiecărei cărţi pe care Wagner a cumpărat-o în ultimii zece ani, pentru a vedea cum se compară cu datele demografice din ţara noastră. Ascultaţi… pentru cei care nu ştiu cât de mult s-a chinuit industria cărţilor pentru a exprima problema diversităţii, acesta este un pas uriaş. Uriaş. La Wagner a predominat albul de ceva vreme, ei bine… toţi ştim că aşteptăm de foarte mult timp următoarea carte „Burning Heart“. Şi cum Wagner este un deschizător de drumuri, acest lucru va avea cu siguranţă un impact asupra modului în care văd lumea editorială celelalte edituri! Dragii mei, acesta este doar începutul.

— Uau! vocea mirată a lui Owen abia se auzea din cauza aplauzelor furtunoase ale publicului. El îşi puse mâna pe genunchiul Nellei când zise: E destul de important, nu?

Nella încuviinţă, simţind cum sângele îi îngheaţă în vene. Pentru a doua oară în ziua aceea, simţi cum ochii începeau s-o ardă în timp ce oamenii aplaudau cu mâinile deasupra capetelor. Cei care ţineau în mâini pahare din plastic, îşi loveau cu entuziasm coapsele, ovaţionând-o pe Hazel. Până şi Malaika zâmbea şi pocnea din degete, aşa cum făcea ori de câte ori asculta The Read.

Şi Nella ar fi trebuit să fie extaziată. Nu, nu doar extaziată – ar fi trebuit să o aplaude în picioare pe Hazel, să bată din picior, să-şi legene şoldurile şi să fluiere cu două degete în gură, un lucru pe care nu ştia cum să îl facă deşi îşi dorea să ştie. Sau ar fi trebuit să facă o declaraţie, ducându-se în faţă, luând microfonul din mâna lui Hazel şi vărsându-şi năduful. Le-ar fi putut spune tuturor cum încercase şi eşuase să înfiinţeze un comitet al diversităţii la Wagner, despre cum singura dată când colegii ei fuseseră atenţi la noţiunea de diversitate fusese în luna dedicată istoriei negrilor, când îi ceruseră să „înnegrească” conturile de Twitter şi de Instagram ale Wagner toată luna februarie. Le-ar fi putut spune despre grupul restrâns de oameni care luau decizii importante referitoare la ce cărţi meritau sau nu să fie publicate şi cum acest lucru, la rândul lui, afecta ce genuri de cărţi avea să

vadă publicul pe rafturi în anii următori. Le-ar fi putut spune ce titluri nu fuseseră acceptate, doar pentru că grupul restrâns de factori decizionali nu reuşise să prevadă o anumită demografie cumpărându-le.

Le-ar fi putut spune despre Shartricia.

Nella încercase de câteva ori – în mare parte de când începuse să lucreze la Wagner – să pledeze pentru cărţile scrise de scriitori de culoare despre oameni de culoare. Fusese respinsă cu amabilitate. Vocea albă dezaprobatoare nu fusese doar a Verei, ci şi cele ale lui Amy şi ale celorlalţi editori. Motivele lor fuseseră îndeajuns de precise ca să îi liniştească gândurile – cel puţin până când se întâlnea cu Malaika, pentru a le discuta pe ultimele. La un pahar, ea imita cât putea de bine aceste voci albe – gest care adeseori însemna, dintr-un anume motiv, a adopta un accent britanic scorţos, deşi niciunul dintre colegii ei nu era britanic. „Din punct de vedere financiar, nu merită să mizăm pe această carte. Pur şi simplu nu m-am conectat cu personajele. Exprimarea nu este suficient de puternică."

Nellei i se păruse amuzantă această ultimă scuză, având în vedere faptul că era, practic, o frază care putea fi rostită, şi era adeseori spusă, de oricine citea ceva la Wagner. De parcă nu toate scrierile ar fi fost subiective; ca şi când oricine citea o primă ciornă a unei cărţi ar fi putut fi sută la sută sigur că nu va deveni un bestseller. O surprinsese modul în care „făceau calculele" colegii ei – cum comparau cărţile pe care se gândeau să le cumpere cu cele care fuseseră publicate deja, ca şi când cultura ar fi fost ceva static şi previzibil, ca şi când nişte calcule anterioare ar fi putut dicta un viitor succes.

Nella tăcuse din gură. Încet, dar sigur, în speranţa că avea să-şi facă parcursul mai lin – în speranţa că va fi promovată – ea acceptase toate scuzele. Era chibzuită atunci când îşi alegea bătăliile, dacă îndrăznea să facă asta. La urma urmei, asta fusese învăţată: să stea nemişcată atât de mult timp, încât atunci când o lua la fugă, ei să fie prea derutaţi ca să o urmărească. Ei bine, asta făcea Nella. Stătea nemişcată.

Şi iat-o pe Hazel, care i-o luase cu mult înainte.

În clipa aceea, nu conta că noua ei colegă descoperise de una singură cum să schimbe situaţia de fapt în doar o lună. Nu conta nici faptul că Hazel găsise o cale prin care să le deschidă uşa editurii Wagner şi altor persoane de culoare. Tot ceea ce conta era faptul că ea se simţea inutilă.

Complet şi dureros de inutilă.

*

După sesiunea de lectură, îi fu practic imposibil să rămână singură cu Hazel. Nella încercă de două ori.

Prima oară, Hazel o salută printr-un gest al mâinii, înainte să îşi continue discuţia cu o femeie care părea a fi mama uneia dintre eleve. Nella o lăsă în pace.

A doua oară, după vreo cincisprezece minute, o văzu pe Hazel îndreptându-se spre toaleta din spatele magazinului. Se scuză în faţa Malaikăi şi a lui Owen, zicând că trebuia să meargă şi ea la toaletă. Se gândea să o aştepte pe Hazel şi apoi să profite de ocazie. Dar cineva o trase de braţ tocmai când se afla la cinci paşi de toaletă, oprind-o din misiunea ei, şi, brusc, se trezi purtând o conversaţie cu Juanita şi cu un tânăr cu pielea neagră mai deschisă la culoare, pe care îl văzuse aşezând scaunele înainte de începerea evenimentului. Avea o faţă de copil, o tunsoare de genul „fade" şi ceea ce părea a fi o proteză din aur pe dinţii de jos.

— Hei, fată! M-am gândit că i-ai putea da câteva sfaturi lui Andre, zise Juanita peste capul Nellei.

Era evident beată, poate chiar „prizase" ceva, iar lichidul roz pe care îl ţinuse în mâna mai devreme fusese înlocuit de o sticlă de bere.

— Andre, ea este Stella. Lucrează împreună cu Hazel-May la Wagner. Nicole, el este Andre, unul dintre cei mai buni măturători de aici. Este în primul an la Brooklyn College şi încearcă să-şi publice nuvela.

— În anul trei, rosti Andre în acelaşi timp în care Nella zise „Nella". Se holbară unul la celălalt, nesiguri de ceea ce tocmai spusese celălalt, dar fără să simtă nevoia de clarificări.

— Perfect! Ce-ar fi ca voi doi să staţi la taclale. Vorbiţi! Discutaţi! Pariez. Am sentimentul că va fi foarte productivă chestia asta.

Juanita îi bătu uşor pe spate şi se îndepărtă agale.

Deoarece Nellei îi plăcuse atitudinea calmă a lui Andre – îi aducea puţin aminte de vărul ei mai mic –, îi acordă cincisprezece minute. Fu suficient pentru ca el să îi facă un rezumat al cărţii – „un fel de Pizzeria lui Sal, dar este o continuare, şi este ceva de genul ce s-ar întâmpla dacă Mookie îl omora pe Sal după ce Radio Raheem a fost ucis de poliţişti, în loc să îl ajute, şi dacă a avut loc în Atlanta" – şi suficient pentru ca ea să îi spună ce îi spunea oricărui scriitor care îşi dădea cartea pe mâinile ei, adică să apeleze mai întâi la un agent, înainte să-i plătească unui neică nimeni de pe Internet opt sute de dolari pentru designul unei coperţi „trăsnet".

Nella îi ură succes şi dădu să plece, nefiind convinsă încă dacă poleiala din gura lui era o proteză sau doar câţiva dinţi din aur. Dar apoi el o întrebă dacă ar vrea să arunce o privire peste ceea ce scrisese el. Când ea răspunse afirmativ şi îi întinse cartea de vizită, el zâmbi. Se întoarse la Malaika şi la Owen simţindu-se revigorată şi mult mai liniştită decât fusese în urmă cu doar cincisprezece minute.

— Mişto, zise Malaika atunci când Nella îi povesti despre „Răzbunarea lui Mookie". Dar ai reuşit să vorbeşti cu fata noastră? Se face târziu şi trebuie să încep să mă gândesc cum voi ajunge acasă.

Nella îşi întinse mâna spre braţul lui Owen ca să se uite la ceasul lui. Era aproape ora zece, iar traseele metrourilor fuseseră deviate toate din cauza unor construcţii nocturne. Cu fiecare minut care trecea, călătoria lor înspre casă devenea mai puţin o excursie şi mai mult o odisee.

— Trebuie să vorbesc cu Hazel. Mai lasă-mă zece minute, ok? Owen, eşti de-acord?

Owen îşi trecu o mână peste falcă.

— Of, Nell. Sunt foarte obosit… şi ştii că trebuie să mă trezesc devreme mâine dimineaţă…

— Zece minute, promise Nella. Dacă întârzii chiar şi un minut, plătesc eu taxiul. Bine?

Malaika îşi arcui sprâncenele.

— Pentru toată lumea, lămuri Nella.

— Bine, zise Malaika. Doar zece minute. Şi eu trebuie să mă întâlnesc devreme mâine dimineaţă cu Igor.

Malaika cercetă din priviri mulţimea, lucru care nu îi luă prea mult timp, având în vedere că aceasta ajunsese cam la o treime din ceea ce fusese la început. Mulţi începuseră să plece pe rând cu o jumătate de oră mai devreme, odată ce se duseseră la Hazel, ca să o îmbrăţişeze şi să-i ureze toate cele bune.

— Vipera e acolo.

Nella se întoarse. Hazel şi Juanita stăteau în faţa ferestrelor ce dădeau înspre stradă, chicotind în pumni în legătură cu ceva.

— Mersi. Revin.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, fată, zise Malaika, prefăcându-se că-şi scoate din nou cerceii. Ce-i? întrebă ea, când Owen se strâmbă.

— De ce e o „viperă"? Ai vreo problemă cu ea, Nell?

— Îţi voi povesti în taxi, zise Nella, ca un ecou.

Din nou, era doar o jumătate de adevăr. Avea să îi povestească lui Owen doar despre cum o trăsese pe sfoară cu Shartricia, nu şi despre bileţele.

El o privea în continuare cu atenţie, ca şi când ar fi simţit că ea minţea. Pentru că fireşte că simţea asta. La urma urmei, locuiau împreună.

— Am impresia că ar mai fi ceva, zise Owen, încet.

Bietul Owen: un bărbat pe care Nella îl iubea, dar care avea să fie mereu cu o jumătate de pas în urmă.

— A fost cam dubioasă în ultima vreme, iubitule, zise ea pe un ton cât se poate de liniştitor. Vreau doar să vorbesc cu ea despre câteva chestii referitoare la muncă, apoi plecăm.

Ea dădu să plece, dar Owen vorbi din nou.

— Dubioasă? E greu de crezut. Mi se pare destul de…

Vocea lui tărăgănă, în vreme ce ochii îi erau fixaţi la Hazel şi la Juanita.

Cuvintele lui o făcură pe Nella să se oprească în loc. Nu îi plăcea acea mică senzaţie de iritare care îi afecta fiecare părticică a corpului şi mai ales nu îi plăcea cum le privea Owen pe cele două femei de culoare de lângă fereastră. Era vina ei. Ea dăduse naştere acestei nelinişti – nu în seara aceea, ci cu săptămâni în urmă, când o întâlnise prima oară pe Hazel şi fusese invidioasă pe hainele sale şi pe aerul ei încrezător.

Apoi, mai erau şi codiţele împletite ale lui Hazel. Cam la un an de relaţie, când Nella şi Owen stăteau la coadă ca să-şi cumpere hotdog în Coney Island, el o întrebase dacă se gândise vreodată să îşi împletească părul în codiţe. „Ai arăta foarte sexy cu ele“, zisese el.

Nu fusese o observaţie făcută din senin: în faţa lor, la coadă, stătea o femeie puţin mai în vârstă, îmbrăcată într-o rochie mulată, ale cărei cozi împletite şi groase îi ajungeau până la fund.

Şi pe Nella o impresionase părul acesteia. Înainte ca Owen să fi comentat asupra lor, ea se gândise să o întrebe pe femeie dacă şi le făcuse singură. Dar acest comentariu – atenuat oarecum de felul iubitor în care Owen îşi ţinea mâna pe talia ei – o făcuse să îşi conştientizeze propriul păr, senzualitatea. Nella renunţase la produsele pentru întins părul de puţin timp, iar părul ei, de doar cinci centimetri, începea să se încreţească. Ultimul lucru de care avea nevoie Nella era ca iubitul ei să şi-o imagineze cu păr lung – fie că el îşi imagina păr natural negru sau nu.

— „Mi se pare destul de“ cum? întrebă Nella. De unde ştii?

— Am stat puţin de vorbă. Când erai tu plecată… Nu ştiu ce făceai… mi-a propus o colaborare între YBL şi App-terschool într-un proiect viitor, iar

eu m-am gândit…

— „O colaborare”, îngână Nella din nou, nevenindu-i a crede.

— Mi se pare de treabă. Şi pare cu adevărat optimistă că lucrează la Wagner…

— Spre deosebire de mine, nu? Pentru că eu mă plâng tot timpul de locul meu de muncă. Corect?

Nella îşi încrucişă braţele. Detesta felul în care îi vorbea – pe un ton tăios, ca una dintre acele iubite obsedate despre care se plângeau mereu prietenii lui Owen – însă nu îi plăcea felul în care iubitul ei o privise adineauri pe Hazel.

Owen îşi luă ochii de la ea puţin cam repede.

— Spun doar că pare de treabă. Atâta tot. N-are importanţă. Du-te.

Aceste cuvinte rupseră vraja.

— Îmi pare rău, O, zise ea, făcând un pas spre el ca să-l ia de mână. N-ar fi trebuit… Eu…

— E în regulă. Du-te, repetă el, dar de data aceasta tonul lui poruncitor fu mult mai blând. Se uită la ceas. Începe numărătoarea inversă.

Nella încuviinţă. Trebuia să fie mai blândă cu el mai târziu. Apoi, se întoarse şi se îndreptă direct spre locul unde le văzuse pe Hazel şi pe Juanita stând mai devreme. Doar că acum era doar Hazel, care-şi ţinea braţele pe lângă corp. Se uita drept la Nella pe măsură ce aceasta se apropia, o întruchipare a calmului, de parcă se aşteptase să se întâmple acel lucru exact în acel moment.

— Nella! Ai reuşit să vii.

Hazel părea mereu foarte calmă şi stăpână pe ea, însă Nella era uluită cât de şocant de neutră îi era vocea. Nella încerca să îşi găsească vorbele potrivite, simţindu-se brusc ca o idioată pentru că nu îşi făcuse un plan înainte. Nu îi veni nimic în minte.

— Mă bucur că măcar una dintre colegele mele se află aici în seara aceasta, continuă Hazel. La naiba, Gina şi Sophie mi-au trimis amândouă mesaje de genul „Scuze, dar nu voi reuşi să ajung” în clipa în care au plecat de la birou în după-masa aceasta. Cam aiurea, nu? Cred că le-a fost prea frică să vină în Bed-Stuy după lăsarea întunericului.

Nella uitase de ele. Mai devreme, păruseră absolut încântate de idee. Cele trei făcuseră schimb de numere de telefoane, un lucru la care ea nu se gândise niciodată să îl facă cu Gina şi cu Sophie.

— Cum ţi s-a părut sesiunea de lectură? o întrebă Hazel. Pentru prima oară, Nella observă că Hazel îşi schimbase piercingu-ul cu piatră, din arcadă, cu un cerculeţ. Şi locul? Destul de grozav, nu?

Nella făcu o jumătate de pas în faţă şi zise în şoaptă, înainte să-şi piardă curajul:

— Ce naiba urmăreşti?

— Poftim?

— Ce naiba urmăreşti? Cu Richard, cu bileţelele alea şi cu volumul lui Colin…

Nella tremura acum; nu se putea abţine. Era supărată că sentimentul de stânjeneală prevalase faţă de toate celelalte trăiri ale ei, înzecit, şi voia să reia această interacţiune. Trebuia să îşi exprime calm fiecare neplăcere, rând pe rând. Nu trebuia să folosească cuvântul „naiba”. Doar că ea şi Hazel nu se aflau în bucătărie sau în separeurile lor, iar înjurătura îi ieşi pe gură foarte uşor, foarte fluid.

— Poftim? îmi pare rău, fată, dar va trebui să fii puţin mai explicită.

Strălucirea din ochii lui Hazel era prea şireată, prea încântată ca să sugereze că avea nevoie de alte explicaţii.

— Şi toate lucrurile alea despre Richard, continuă Nella. Sunt adevărate? Chiar are de gând să facă din Wagner un loc mai variat?

— Da! Am început deja să discutăm metodele prin care putem recruta persoane de culoare.

Iată. Bănuielile ei se adeveriseră. Lista aceea pe care o găsise în imprimată fusese o listă cu tinere de culoare pe care Richard se gândea să le angajeze.

Hazel se uită la ea cu ochii mijiţi.

— Poftim? Nu te-am auzit.

Nella nu îşi dăduse seama că gândise cu voce tare.

— Am spus, repetă ea, că nu înţeleg.

— Ce anume? O urmă de zâmbet se întrezărea dincolo de acel aer dezorientat adoptat de Hazel. S-o luăm mai încet. Cred că te referi la şedinţa de marketing de azi.

— Am părut o idioată, zise Nella. Ce te-a făcut să-ţi schimbi atitudinea atât de repede?

— N-a avut nicio legătură cu tine, râse Hazel. În sfârşit am terminat de citit „Needles and Pins“ în dimineaţa asta şi ghici ce? Nu mi-a displăcut. Hai să ne aşezăm şi să discutăm un minut. E în regulă? Ai un minut?

Ea arătă spre scaunele pliabile care fuseseră aranjate pentru sesiunea de lectură. Andre începuse să strângă câteva dintre ele, dar fusese întrerupt de la această treabă de singura fată Young Black ’n Lit care mai rămăsese prin preajmă după eveniment. Cei doi stăteau într-un colţ şi beau un lichid roz care mai mult ca sigur nu era limonadă, apropiindu-se din ce în ce mai mult unul de celălalt cu fiecare minut care trecea. Împotriva voinţei ei, Nella se aşeză pe un scaun în faţa lui Hazel.

Singura persoană care se mai afla prin apropiere era femeia care îl pomenise pe Isus în timpul discursului lui Hazel. Aceasta aruncă o privire peste umăr ca să vadă cine i se alăturase în zona de relaxare, apoi îşi întoarse din nou privirea la ecranul telefonului. Pe partea dreaptă a capului, unde părul îi era aproape ras, Nella reuşi să discearnă o cicatrice roz destul de măricică. Aceasta era în formă de semilună, ca şi când cineva şi-ar fi înfipt o unghie dată cu gel în ceafa ei. Numai acest gând o făcu pe Nella să simtă o durere în scalp.

Şi Hazel îşi îndreptă privirea spre fată. Se încruntă o clipă, observând şi ea, poate, cicatricea roz, înainte să se aşeze.

— Nella, voi fi sinceră cu tine, bine? zise ea, cu o voce mai blândă. Ca de la o fată de culoare la alta. Cartea aceea despre Shartricia nu este minunată. La drept vorbind, este scrisă destul de prost. Forţată. O caricatură. Tu ştii asta. Eu ştiu asta. Şi sunt destul de sigură că oricine din exterior care are bun-simţ va observa acest lucru. Mizeria asta este jignitoare. Este stânjenitoare.

Nella înghiţi cu noduri. După şedinţa de marketing, câţiva colegi trecuseră pe la biroul Verei doar ca să îi spună cât de mult le plăceau cărţile lui Colin. Aceiaşi colegi trecuseră pe la separeul lui Hazel, adresându-i întrebări personale despre viaţa ei şi a părinţilor ei din anii ’80 în Harlem – întrebări care Nellei îi păruseră foarte intime, dar la care Hazel păruse mai mult decât bucuroasă să răspundă.

Nella trăsese stânjenită cu urechea de la câţiva metri depărtare, încercase să îşi aducă aminte când fusese ultima oară când cineva o întrebase despre viaţa ei personală şi hotărâse că, probabil, fusese atunci când ea însăşi fusese nou angajată – dar chiar şi atunci, acele întrebări nu merseseră mai departe de „De unde eşti?” şi „Ce îţi place să citeşti? 1’

— Stai puţin, zise ea, nedumerită. Ce ai spus în timpul şedinţei de marketing a fost…

— Teatru? zise Hazel. Nu, nu chiar.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?
— Bine. Hazel privi în jurul ei. Satisfăcută de cât de departe se aflau de auzul celorlalţi, ea îşi coborî vocea. Îţi voi povesti totul. Dar nu poţi spune nimănui despre asta.
— Bine.
— Nici măcar prietenei tale. Sau lui Owen.
Nella îşi muşcă buza. Nu i se părea normal nici acum să audă numele lui pe buzele lui Hazel, aşa cum nu i se păruse nici în timpul şedinţei de marketing.
— Vorbesc serios… zise Hazel.
— Bine. Spune odată!
— Ok. O să ţi se pară o nebunie, dar ascultă-mă, bine? Hazel se trase de o codiţă şi se uită la tavan. După vreo cinci secunde, ea rosti, cu teamă în glas: Este o chestie… Nu ştiu dacă ai auzit de ea.
Hazel îi aruncă o privire pe furiş fetei care şedea în apropiere. Cicatricea era în continuare întoarsă spre ele, iar expresia de pe faţa sa sugera că era concentrată la telefonul ei.
— Chestia asta… e un fel de fenomen social. Se numeşte… Ea inspiră adâncă, apoi expiră aerul printre buzele ţuguiate şi se aplecă în faţă… „Schimbare de cod“.
Nella simţi cum îi ard vârfurile urechilor când Hazel începu să chicotească.
— Las-o moartă, bombăni ea, dând să se ridice în picioare.
Hazel îşi şterse o lacrimă.
— Scuze, scuze. Ei, haide, trebuie să recunoşti că a fost amuzant. A fost prea uşor. Părând să observe că Nella nu zâmbea, ea adăugă: Şi ce dacă? Regreţi acum că ai spus ce simţeai despre cartea lui Colin Franklin? Despre asta este vorba?
— Nu, răspunse Nella.
Cel puţin, nu credea că regreta acest lucru. Ceea ce o deranja cu adevărat, atunci când se gândi îndelung şi mai bine la asta, era senzaţia că faptul că lipsa de ură a lui Hazel faţă de cartea lui Colin Franklin – şi că o privea intenţionat pe Nella în tot acest timp – încălcase un soi de promisiune tacită, inerentă. Inerentă ar fi trebuit să fie ura lui Hazel faţă de cartea lui Colin Franklin. Iar promisiunea tacită fusese aceea că Hazel o va sprijini, mai mult sau mai puţin în public, pe Nella în toate chestiunile rasiale apărute la birou – sau cel puţin se va sfătui cu ea mai întâi. Nu asta trebuiau să facă, de

obicei, persoanele de culoare – să fie unite? Nu asta sugerase Hazel când îi spusese la început informaţii despre Maisy?

Nella nu ştia ce să spună.

— Mi-aş dori doar ca tu să nu o fi ridicat atât de mult în slăvi.

— Nu mi-am dat seama că îţi va strica atât de mult relaţia cu Vera, zise Hazel, oftând. Îmi pare rău. Şi, nu-ţi face griji. Categoric îi voi spune Verei ce îmbunătăţiri îi poate aduce Colin Shartriciei. Doar că voi fi puţin mai blândă cu el, atâta tot. Doar aşa îl pot face să mă asculte.

Nella se holbă nepăsătoare la Hazel.

— Dacă vrei, îmi poţi trimite părerile tale şi le voi încorpora în ale mele înainte să le împărtăşesc. Ce zici? N-am să-i spun Verei că sunt ale tale.

Nellei nu îi plăcea ideea că nu îşi putea asuma meritele pentru timpul petrecut citind manuscrisul, chiar dacă Hazel încerca să fie cât de cât de folos. În general, era în continuare puţin neliniştită în privinţa lui Hazel. Era posibil, oare, ca Hazel să fie atât de pricepută la schimbarea codului, încât se putea preschimba în cineva care îi trimitea bileţele de ameninţare unei colege de culoare? Nella nu era sigură.

Era sigură că se făcea târziu şi că trebuia să plece acasă.

— Trebuie să plec, zise ea pur şi simplu, ridicându-se de pe scaun. Mă aşteaptă prietenii mei.

— Înţeleg. Dar Dick este acum aici, în caz că vrei să-l saluţi înainte să pleci.

— Cine?

— A, scuze… Hazel mimă că îşi trage o palmă peste faţă când se ridică şi ea în picioare. Mă refeream la Richard.

— E aici?

Nella se roti pe călcâie. Lucru cert, Richard Wagner tocmai intrase, ţinându-şi jacheta neagră de blugi azvârlită peste umărul drept. Se apropia cu paşi siguri spre ele, ca şi când nu ar fi întârziat trei ore la eveniment, ca şi când n-ar fi avut nicio importanţă faptul că tocmai donase zece mii de dolari organizaţiei.

— Richard! Ce mai faci?

— Bună, Hazel! zise el pe un ton vesel, ocolind-o cu privirea pe Nella. Îmi pare foarte rău că am ratat evenimentul. Am făcut greşeala de a mă angaja într-o discuţie lungă cu un scriitor despre aspectele pro şi contra ale introducerii articolului hotărât în titlul următorului său roman. E inutil să

mai spun că discuţia a durat mai mult de-o oră, apoi a trebuit să mă ocup de alte lucruri importante şi… ei bine, timpul parcă a zburat.

— Uau! exclamă Nella, tocmai când Hazel zise, exact în acelaşi moment: E vorba despre Joshua Edwards?

Richard râse şi o bătu uşor pe umăr pe Hazel.

— Ai ghicit.

— Joshua Edwards? Ce personaj! se trezi zicând Nella, puţin prea tare, pe un ton mai însufleţit.

Richard se uită la ea – pentru prima oară, de fapt – şi schiţă un zâmbet.

— Nella! Ce surpriză plăcută. Apoi se întoarse din nou spre Hazel, ochii lui semănând cu două safire lustruite. Te rog, spune-mi că le-ai filmat pe aceste fete citind. Mi-ar plăcea să le includ cumva în pagina noastră de internet, poate să le încorporez în reţelele noastre de socializare.

— Sună grozav! Cred că Juanita a înregistrat totul. Îţi voi face imediat cunoştinţă cu ea.

Richard bătu din nou din palme.

— Minunat! Apropo, locul acesta? Chiar mai frumos decât mi l-ai descris tu. Ştii… faptul că mă aflu aici mi-a adus aminte de filmul acela. Cum se numea filmul acela care a apărut în anii ’90, cu acel tânăr afro-american care era poet, iar femeia de care se îndrăgosteşte este fotograf?

— Love Jones? îşi dădu cu presupusul Hazel.

Richard se plesni peste coapsă.

— Exact! Parcă am fi în filmul acela.

Hazel consimţi, în timp ce Nella îl privea cu nişte ochi vigilenţi. Bărbatul părea de-a dreptul emoţionat. Ca şi când ar fi fost pe punctul de a plânge. „Ce ştii tu despre Love Jones?’ întrebă vocea vexată a Angelei Davis în capul Nellei. „Absolut nimic."

însă Nella nu îndrăzni să spună nimic. Poate că el avea o slăbiciune pentru filmele de dragoste din anii ’90, sau pentru Nia Long.

Sau, poate… Richard se întâlnea cu propria lui Nia Long. Poate că amanta lui era din aluat de culoarea melaninei. Nella rânji fără să vrea când Hazel îi spuse lui Richard:

— Nu-i aşa că e minunat locul acesta? Am făcut în gând o listă cu toţi scriitorii pe care i-am putea invita aici pentru sesiuni de lectură şi alte chestii, dacă ai vrea să vorbim despre asta.

Nella îşi înăbuşi un căscat fals şi îşi încheie teatral nasturii jachetei.

— Ei bine, s-a făcut târziu. Eu o iau spre casă. Mă bucur că v-am văzut pe amândoi.

— O, desigur. Pa, Nella! Ne vedem mâine! zise Richard, privind posterul din spatele ei, care înfăţişă o femeie de culoare cu forme voluptuoase.

Nella se îndepărtă, uluită. Iată răspunsul la întrebarea care nu îi dădea pace de câteva săptămâni: Richard aflase despre problemele ei legate de cartea lui Colin – poate de la Vera, dar foarte posibil şi de la Hazel. „Mi-aş dori ca toţi asistenţii de redacţie să fie la fel de muncitori ca tine”, obişnuia el să îi spună în acel prim an, cu o strălucire în ochi ori de câte ori o vedea stând până seara la birou. „Vera este foarte norocoasă că te are.”

Acest sentiment părea să fi dispărut complet.

Simţind că o ia razna, Nella îşi plimbă privirea prin încăpere până când îi zări pe iubitul şi pe prietena ei. Aceştia îi făcură cu mâna, încântaţi de gândul că vor pleca, înainte să-şi coboare brusc mâinile. Owen se aplecă şi îi şopti ceva Malaikăi, care clătină din cap şi închise ochii.

Nella simţi o bătaie pe umăr.

— Hei, fată?

Nella se întoarse. Era Hazel din nou. În mâini ţinea mic recipient albastru-deschis care nu fusese acolo înainte.

— Am vrut să ţi-l dau înainte să pleci, zise ea, întinzându-i-l. Îţi mai aminteşti că vorbeam despre cât de mult ţi se usucă vârfurile părului toamna? Asta o să te-ajute.

Nella îl luă şi îl întoarse pe toate părţile în mâini la lumina de deasupra capului. Nu avea nici etichetă, nicio listă cu ingrediente. Doar albastrul plasticului.

— Ce-i asta? întrebă ea, desfăcând capacul şi adulmecând conţinutul recipientului.

Mirosul aducea puţin cu Brown Buttah, dar era puţin mai dulceag. Când inspiră mai adânc, ea simţi un miros însiropat de melasă.

— Îi zice Smooth’d Out. Este minunat. Şi Juanita îl foloseşte.

Aşadar, acesta era uleiul de păr cu care se dădea mereu Hazel. Mai mult pomadă decât ulei, îşi dădu seama Nella când îşi vârî vârful unghiei roz în substanţă.

— Este un balsam care nu necesită spălare?

— Da. Foloseşte-l de două ori pe zi, sau doar o dată, dacă vrei. E foarte bun.

— Mersi. Nella îşi şterse pomada de pe unghie cu şerveţelul pe care îl ţinea în continuare mototolit în mână. Poate că îl voi folosi după ce mi se va termina Brown Buttah.

— Chiar ar trebui. Sincer, dacă aş fi în locul tău, aş începe să îl folosesc chiar acum. Mi-aş hidrata părul, l-aş pregăti pentru sezonul rece, ştii? Iar chestia asta este mult mai bună decât Brown Buttah. Ai putea începe prin a folosi jumi-juma?

Era versiunea lui Hazel pentru a face pace, însă Nella nu scoase o vorbă când trânti recipientul în geantă. Când îşi ridică privirea din nou, ea observă că femeia aproape cheală se îndreptase spre uşa de la intrare. Privirile li se întâlniră scurt înainte ca Hazel să înceapă să vorbească din nou.

— Ştiu că lucrurile au devenit cam ciudate între noi, însă doar vreau să-ţi spun că nu trebuie să fie aşa.

— Eu…

— Aşteaptă, zise Hazel, ridicându-şi un deget. Lasă-mă să termin. Oftă, aruncând o privire peste umăr la Richard, apoi îşi coborî vocea: Doar că… este atât de al naibii de incorect. Persoanele albe nu trebuie niciodată să fie atât de exagerat de conştiente de ele însele ca noi. Atunci când intră într-o încăpere, aceştia nu sunt nevoiţi să observe pe loc numărul persoanelor şi să analizeze ce văd. Nu trebuie să îşi facă griji că trebuie să reprezinte milioanele de păreri ale persoanelor de culoare din ţara asta doar pentru că managerilor care fac angajări le-a fost prea lene să angajeze câteva persoane de culoare. Ei pot intra într-un magazin mic fără să-şi facă griji că sunt supravegheaţi. Nu trebuie să îşi facă niciodată griji dacă au probleme cu maşina în sud, atunci când conduc noaptea pe drumuri ocolitoare. Sau în orice moment al zilei, de fapt. Ştii?

Nella încuviinţă.

— Jumătate din timp, nici măcar nu mă gândesc la chestiile astea, continuă Hazel, ridicându-şi bărbia. Nu în mod conştient. Dar stresul, neliniştea… acea povară tăcută sunt prezente. Corect?

— Simt asta, zise Nella. Chiar simt. Dar să revenim la Shartricia… trebuie să înţelegi de ce simt că m-ai transformat în personajul negativ la muncă. Toată lumea vorbeşte despre…

— Înţeleg, crede-mă, zise Hazel. Dar uită de ei. Important este că, în cele din urmă, cartea lui Colin va fi mai bună. Datorită nouă. Noi am făcut asta, surioară. Împreună. Oricum… bănuiesc că acesta este felul meu de a spune că nu trebuie să ne considerăm rivale. Suntem suficient de stresate că

suntem două tinere de culoare într-un mediu alb şi nebun. Aşadar… Hazel îşi puse o mână pe umărul Nellei… ce program ai în 25 octombrie?

Întrebarea veni prea pe neaşteptate.

— În 25 octombrie? Ăăă, nu ştiu.

— Am invitat câteva prietene la mine acasă la o petrecere dedicată părului natural. Doar o mică reuniune. Nişte vin, nişte brânză. Puţin Maxwell. Va veni şi Juanita, ca să ne prezinte câteva produse noi de la Curl Central, iar verişoara mea Tanya va împleti gratis părul. I-aş putea spune Juanitei să aducă şi nişte eşarfe dacă vrei să înveţi cum să le legi.

— Pare distractiv, zise Nella.

Chiar era, deşi nu îi plăcea să recunoască.

— Minunat! Vom vorbi mai pe-ndelete despre asta mâine, la serviciu. Poţi s-o aduci şi pe prietena ta. Mallory?

— Malaika.

— Malaika. Aşa e.

Hazel o bătu uşor pe umăr. Nella consideră că acest gest reprezenta sfârşitul discuţiei lor, dar, înainte să apuce să îi ureze din nou noapte bună, Hazel începu din nou să vorbească.

— Apropo, zise ea, trăgându-se de o codiţă, ai pomenit ceva despre nişte „bileţele” şi mă întrebam la ce te-ai referit?

— Bileţele?

— Ai spus ceva de genul: „Ce naiba urmăreşti cu Richard, cu bileţelele…”

— A, da. Nella nu intenţionase să se dea de gol, dar cuvintele îi ieşiseră deja pe gură şi se fixaseră în mintea lui Hazel. Mă tot trezesc cu nişte bileţele ciudate pe biroul meu de la o persoană anonimă, zise ea cât putu de nonşalant.

— Bileţele ciudate? în ce fel, ciudate?

— În esenţă, în bileţele mi se spune să plec.

— Să pleci de la Wagner?

Nella o privi cu atenţie pe Hazel. Fata pălise, faţa ei trecând de la o nuanţă sănătoasă de hicori la una neliniştită de alun. Pentru prima oară în timpul interacţiunii lor din acea seară, Nella observă că rujul roşu-aprins de pe buza ei superioară, care era aproape întotdeauna imposibil de perfect, se ştersese.

— Da, zise Nella. Într-unul mi se spune să plec de la Wagner.

Hazel se holbă la ea. Apoi, brusc, izbucni în râs – erau nişte hohote de râs răsunătoare, mai zgomotoase decât orice sunet pe care îl auzise vreodată Nella.

— Şi tu ai crezut că eu sunt făptaşa? exclamă ea. E o nebunie! Categoric, n-am făcut nimic din toate astea. Doar ştii asta, nu? Trebuie că ştii asta deja.

Nella se holbă la ea pentru o clipă.

— Da, ştiu, zise ea într-un final, chiar dacă nu ştia, de fapt.

— Asta-i o treabă rasistă urâtă, ştii, zise Hazel, vârându-şi mâinile în buzunarele salopetei ei reiate.

Nella ridică din umeri şi spuse singurul lucru care îi veni în minte:

— Nu este pomenit nicăieri cuvântul care începe cu „n”.

— Dar… totuşi.

În acel moment, Nella îşi aminti de bunicul lui Hazel, cel care murise în timpul protestului din ’61. Dar, totuşi, într-adevăr.

— Totuşi, tu n-ai primit astfel de bileţele, corect?

— Nu. Dar ştii ceva? Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, le-am auzit într-adevăr pe unele persoane vorbind în toaleta femeilor despre tot scandalul cu Colin. Păreau destul de supărate din cauza asta.

— Zvonurile circulă destul de repede la Wagner.

— Mda. Totuşi, am senzaţia că, poate, dacă îi vei cere scuze lui Colin, totul are să fie dat uitării. Gândeşte-te la asta ca la un exerciţiu de schimbare a codului.

Nella se înfioră.

— Mă gândesc.

— Bine. Ştii ceva? Uită de cei de la Resurse Umane. Du-te direct la Richard şi spune-i despre bileţele. Doar ca să ştie ce se petrece. Poate, zise Hazel cu o voce din ce în ce mai entuziasmată, ar putea încorpora ceea ce ţi se întâmplă într-o discuţie despre varietate cu toţi angajaţii de la Wagner. Să îl transforme într-un soi de moment de învăţare. La fel şi chestia cu Colin.

Nellei îi venea să dea negativ din cap şi să refuze, să spună că i se părea o idee de-a dreptul îngrozitoare, dar, în acel moment, habar nu avea ce era sau nu o idee îngrozitoare.

— În regulă. Păi… ştiu că se face târziu, aşa că… îţi urez noapte bună.

Hazel aruncă o privire peste umăr, ca să îl repereze din nou pe Richard. Odată ce îl zări, însă, ea nu se clinti din loc.

Nici Nella. Era prea preocupată să înregistreze toate mişcările lui Hazel. Ceva nu părea tocmai în regulă la acest schimb de replici – la toată seara, de

fapt. Apoi, își auzi numele și un supt de dinți.

— Ne vedem mâine, zise Nella, întorcându-se ca să li se alăture prietenilor ei. Și mersi pentru pomadă.

Shani

27 SEPTEMBRIE 2018

FRIZERIA LUI JOE

Reguli. Rezistența avea foarte multe reguli. Însă pe niciuna nu ne-o însușiserăm atât de bine ca pe cele două cele mai importante: „Nu ieși în evidență” și „Nu spune nimic nimănui”.

Imediat după ce i-am spus lui Lynn că venisem la New York, ea a petrecut mai bine de o oră explicându-mi de ce trebuia să îi promit că voi respecta cele două reguli fundamentale. Poate mai mult decât atât. Indiferent cât timp îi luase, până când ea termină, eu începusem să mă întreb dacă voiam cu adevărat să mă pun cu Rezistența, dacă aceasta era atât de strictă în legătură cu tot.

Dar apoi, ea mi-a trimis o listă cu multiplele identități ale Evei, o hartă cu traiectoria ei nebună și dezastrul pe care îl lăsa întotdeauna în urma ei. A fost de-ajuns pentru mine. Mi-am șters conturile de Twitter, Facebook și Instagram. Mi-am tăiat părul pe care îl lăsasem să crească atâția ani. Ani. Mamei îi spusesem că motivul pentru care plecam din Boston în grabă era că fusesem supusă unui tratament „nespus de rasist” la muncă. „Vreau s-o iau de la capăt”, îi spusesem, „și unde este locul cel mai potrivit de a o lua de la capăt dacă nu în New York?”

Mama a fost surprinzător de calmă când i-am dat vestea. Mă gândisem că avea să fie așa, deoarece „o luase de la capăt” și ea de câteva ori, una fiind atunci când s-a mutat în Detroit, la scurt timp după ce a rămas însărcinată cu mine. Mereu spunea, când eram de-o șchioapă, că New Yorkul fusese întotdeauna prima ei alegere.

„Am fi ajuns în Queens, la mătușa ta Whitney, încercând să ne facem o viață acolo”, zicea ea. „Dar n-am putut s-o fac.“

Mama nu mi-a pus prea multe întrebări atunci când i-am spus că eu nu numai că puteam s-o fac, ci urma s-o fac. Îmi cumpărasem deja un bilet. Când sosise vremea ca mătușa Whitney să mă aștepte în Penn Station, ochii ei trecând repede de la fața mea la capul meu ras, și pe urmă înapoi, la fața mea, nici ea nu îmi adresase nicio întrebare.

Acest lucru m-a bucurat. Nu ştiu cât timp aş fi putut tăcea dacă mătuşa Whit m-ar fi întrebat de ce nu mai aveam părul lung şi frumos, până la fund. Sau – dacă legătura noastră pe Skype ar fi fost mai puţin neclară – dacă mama surprinsese ceva îngrozitor în ochii mei. Doar un simplu „Ce s-a întâmplat?” mi-ar fi pus capac atunci, deoarece plecarea mea de la Coopers era încă o amintire vie în mintea mea. Trădarea. Ruşinea. Mârşăvia Evei, care trimisese pe ascuns articolul într-un e-mail tuturor celor de la Coopers tocmai când eu purtam cea mai importantă convorbire telefonică a carierei mele… ceea ce explica de ce eu nu îl văzusem, iar asta explica faptul că, atunci când Anna mă trăsese în biroul ei, eu habar nu aveam de ce era atât de furioasă.

Dumnezeule! Cât de caraghios trebuie să fi arătat, stând la biroul ei scump din sticlă, cu un zâmbet tâmp întipărit pe faţă după ce ea îmi spusese să îmi strâng lucrurile. „Dar abia acum am reuşit să vorbesc la telefon cu cineva de la Direcţia pentru locuinţe sociale din Boston”, îi spusesem eu Annei. „Patru persoane care trăiesc în locuinţe sociale au fost de acord să discute cu mine. Ce se va întâmpla cu articolul acela? Urma să fie editorialul din februarie”.

„Ai nevoie de mine”, spuneam eu, clar şi răspicat, „căci cine altcineva va scrie despre poveştile negrilor? Cine va face auzite vocile negrilor din Boston?”

„Vom găsi pe altcineva să scrie articolul”, spusese Anna. „Şi-apoi, nu îmi imaginez că te vei bucura să mai stai aici încă o zi şi să lucrezi pentru nişte – cum ne-ai spus? Salvatori albi oribili şi încrezuţi, a căror definiţie a varietăţii înseamnă să scrie despre persoanele de culoare şi mulatre care nu fac altceva decât să rănească şi să vindece.” îmi trântise atât de repede această ultimă frază, încât mi se pusese un nod în gât. Era un citat pe care i-l spusesem Evei cu o seară în urmă, la Pepper’s.

Eva.

M-am uitat în stânga, apoi în dreapta, căutând-o în acea mare de feţe care se adunaseră repede în faţa biroului Annei. Eram ca un animal expus la zoo, iar persoanele alături de care lucrasem de aproape doi ani – persoane pe care le numisem în public „prietene”, dar cărora le spuneam în privat „vampiri încrezuţi”, deoarece în viaţa corporatistă, aceste lucruri nu se excludeau reciproc – stăteau cu nasurile lipite de pereţi şi mă priveau mâncându-mi propriul rahat.

Singurul lucru mai rău decât acesta era faptul că ştiam că zeci, poate chiar sute de alte tinere de culoare erau supuse la aceeaşi umilinţă… şi că tinerele de culoare erau cauza. Sute de tinere de culoare din toată lumea sufereau schimbări serioase de personalitate. Gradul în care se schimbau varia de la persoană la persoană. Unele vorbeau diferit, altele se îmbrăcau diferit. Însă cel mai important lucru era că schimbarea nu era superficială. Se reducea la fiecare suflet în parte.

AFC. „Alte Fete de Culoare”, le poreclise Lynn, „deoarece nu sunt semenele noastre”. Acestea erau cu totul altceva. Ceva asemănător cu un extraterestru, deşi Lynn nu era suficient de nebună încât să bănuiască faptul că aceste AFC – sau ce le-o fi schimbând – aterizaseră aici din spaţiu. Pur şi simplu ştia că exista o explicaţie mai profundă pentru că, brusc, aceste tinere nu mai aveau nicio obligaţie faţă de nimeni decât faţă de ele însele şi de persoanele albe pentru care lucrau. Şi ştia de ce erau atât de obsedate de succes şi de înlăturarea oricărei alte femei de culoare care le stătea în cale.

De două ori pe lună, Lynn ţinea o întrunire dis-de-dimineaţă, la frizeria lui Joe, ca să ne spună ce aflase de la oamenii ei care monitorizau celelalte părţi ale ţării. Verdictul a fost acela că AFC se răspândeau până departe şi se răspândeau repede. Când Lynn aflase pentru prima oară de aceste AFC, în urmă cu numai cinci ani, acestea se aflau în doar câteva oraşe din nord-est: New York, Boston, Philly. Dar acum, erau zărite până departe, în sud, în Miami, până departe, în nord, în Portland, şi până departe, în vest, la Los Angeles.

Chiar Joe confirmase acest lucru la ultima noastră întrunire, după ce îşi vizitase fiica în California. Ochii i se umpluseră de lacrimi în timp ce stătea în locul ocupat de obicei de Lynn, în partea din faţă a încăperii, şi ne spunea cum i se părea că o parte din fiinţa fiicei lui fusese înlăturată şi înlocuită cu o peliculă falsă şi transparentă care nu mai aducea deloc cu persoana pe care o crescuse el.

— Şi ştiu că nu i-au venit de hac doar prostiile alea despre Hollywood, ne asigurase Joe cu vehemenţă. Impresarul ei afurisit a pus-o să dea castinguri pentru trei roluri de sclavă numai în luna asta. Trei.

Cu pixul pregătit deasupra carneţelului ei portocaliu, personalizat, Lynn insistase ca Joe să vorbească despre simptomele pe care le prezenta fiica lui. Zâmbea şi dădea din cap? Ridica neajutorată din umeri? Avea o privire rece?

— Avea şi o privire rece, dar când am întrebat-o dacă ştia ce făcea, fiica mea mi-a mărturisit, de fapt, că nu îi plăcea ideea de a juca rolul unei sclave. Apoi a început să îmi dea explicaţii… să se justifice. Mi-a vândut tot rahatul ăla despre „a le face jocul” oricât de mult era nevoie. Mi-a zis că îi lăsa să creadă că ei trăgeau sforile, când, de fapt, ea o făcea.

Aceste cuvinte au afectat-o pe Lynn. Ne-au afectat pe toţi. Asta însemna că AFC se amestecau mai uşor printre cele care nu erau AFC. Faptul că se amestecau mai uşor însemna că îşi sporeau numărul. Erau complet diferite acum faţă de cum fuseseră în urmă cu douăzeci de ani, când Lynn începuse să suspecteze că AFC – sau o altă formă a lor – începeau să prindă viaţă. Pe vremea aceea, ele erau însă discrete. Îşi ţineau capetele plecate şi ochii aţintiţi spre culmi. Acum, oricine stătea în drumul lor spre culmi era distrus.

Sau mai rău, dacă nu aveai grijă.

Atunci când o căutasem pe Eva în mulţimea strânsă în faţa biroului Annei, o zărisem mai în spate, ţinându-şi braţele încrucişate pe piept, cu ochii ca două sfere aspre din onix. Auzisem scârţâitul vieţii, ştiind că aceasta avea să înceteze; cuvintele rostite cu blândeţe, dar cu fermitate, de femeia pe care o întâlnisem în tren câteva ore mai devreme: „Ai spus prea mult. Eşti terminată.” Abia atunci mi-am dat seama, mult, mult prea târziu, că era ceva în neregulă cu ea. Nicio femeie de culoare nu i-ar fi făcut asta unei alte femei de culoare. Nu fără a fi profund tulburată. Nu fără a părea deprimată. Umană.

„Trebuie să găsim metode mai complexe prin care să ne separăm de ele”, zicea Lynn. „Şi trebuie să fim încă şi mai vigilenţi în ceea ce priveşte regula Rezistenţei pe care o prefer cel mai puţin: Să nu înfrunţi niciodată o AFC sau o potenţială AFC decât dacă primeşti ordin.”

Această regulă m-a împiedicat să nu mă iau de Eva atunci când am văzut-o cu Nella la Nico’s, în august, iar apoi seara trecută, când am ascultat-o predicându-le tuturor celor prezenţi la Curl Central despre solidaritate şi varietate. De fapt, abia m-am abţinut să nu sar de la locul meu, să o apuc de o codiţă împletită şi să îi cer să-mi mai vorbească o dată despre rahatul ăsta frumos ambalat.

Încă îmi mai imaginam cât de bine m-aş fi simţit dacă aş fi fluturat deasupra capului, ca pe un steag capturat, o şuviţă din părul Evei, când m-a chemat Lynn la biroul meu, cerându-mi să îi dau raportul.

Mi-am înăbuşit un rânjet şi mi-am ridicat genunchii la piept. Arareori aveam ocazia să stau singură, iar faptul că trebuia să mă ghemuiesc ca să

fac loc pentru altcineva devenise acum un lucru firesc.

— Deocamdată, toate-s bune. Am stat în primul rând, iar Ev – scuze, Hazel, abia dacă s-a uitat la mine. Ştii cum e. Oamenii paranoici nu văd ce se află chiar sub nasul lor. Nu văd decât ceea ce se află în umbră.

Lynn ştia asta.

— Şi Nella?

— Nella nu este compromisă. Le-am văzut schimbând nişte priviri aspre la sfârşitul serii. Dar sunt destul de sigură că ea este bine.

Lynn scoase un sunet, dar nu îşi ridică privirea de la notiţele ei.

— Deci, am zis, încercând să par neutră, Pam spune că, de când i-a lăsat bileţelele acelea, Nella stă până târziu la birou în fiecare seară. Aparent, Nella încearcă să îl convingă pe Jesse Watson să scrie o carte pentru Wagner. Mă îndoiesc că se va întâmpla asta, dar el este ca un tun dezlănţuit, care ştie ce este dispus să facă…

Lynn mi-a făcut semn să trec la subiect.

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să o contactăm, în sfârşit, poate săptămâna viitoare? M-aş putea preface că sunt o scriitoare aspirantă şi aş putea încerca să stabilesc o întâlnire cu Nella. Mă îndoiesc că ar reacţiona bine dacă ar fi abordată în tren, pentru că pare al naibii de tulburată, dar dacă vom folosi pretextul cu editura, poate că ea va…

— Nu, m-a întrerupt Lynn.

— De ce nu?

— Pentru că „sunt destul de sigură că ea este bine“ nu este de-ajuns. Asta dacă n-ai observat cumva şi alte indicii despre care ar trebui să ştiu.

Eu am ridicat din umeri.

— Nella este în continuare împreună cu iubitul ăla alb. Owen.

— Asta nu înseamnă nimic. Dacă ea a terminat deja, iar el nu şi-a dat încă seama? Unii bărbaţi albi sunt interesaţi de AFC, a zis Lynn, strâmbându-se.

Eu mi-am muşcat buza şi am început să mă joc cu tivul rărit al unei perne de lângă mine. Observându-mi tăcerea, Lynn s-a uitat în sfârşit la mine şi m-a întrebat, plină de speranţă:

— I-ai văzut pe iubitul alb şi pe Hazel vorbind aseară?

— Doar câteva minute, dar a părut o chestie inofensivă.

— Hm. În regulă. Hai să ne întoarcem la Nella şi la Hazel. Ai auzit despre ce au vorbit?

— Nu, dar Nella părea că ar vrea s-o strângă de gât mai tot timpul cât a durat conversaţia.

Văzusem doar frânturi – cu coada ochiului, desigur, ca să nu pară prea evident.

Mă jucam în continuare cu perna când mi-a venit ceva în minte.

— O!

— Ce e?

— Când eram pe picior de plecare, am văzut-o pe Hazel dându-i ceva. Părea a fi un produs de păr, ceva de genul.

— Ai văzut-o oferind lucruri şi altora?

— Da. Dacă aş fi fost suficient de aproape de ea, probabil că mi-ar fi oferit şi mie ceva.

— Probabil că acelea erau favoruri pentru a-şi promova organizaţia. Sau magazinul. Lynn a oftat în timp ce îşi lua notiţe. Shani, încă nu putem presupune pur şi simplu că Nella este bine. Încă mai lucrează la Wagner. Ba chiar s-a dus la evenimentul organizat de Hazel. Am văzut suficient de multe ca să ştim că trebuie să fim extrem de precauţi, nu-i aşa? Adu-ţi aminte ce ţi s-a întâmplat la revistă. Şi chiar trebuie să-ţi reamintesc despre mine şi programul de la şcoala de medicină? Fata aia este tot acolo şi culege laurii pentru cercetarea pe care eu am făcut-o. Toţi banii pe care i-am irosit şi nu am obţinut o diplomă…

— Ştiu, am zis eu, scrâşnind din dinţi. Dar ce vreau să spun eu este că… ea ţi-a făcut asta acum cinci ani. Şi, iată-ne acum. Stăm în umbră. Încă nu am aflat nimic nou, Lynn, în afară de faptul că ele fac ravagii la Hollywood. Nu ştim în ce fel sunt schimbate fetele de culoare. Ştim doar că acestea sunt nişte monştri egoişti care joacă din ce în ce mai bine roluri demne de a fi premiate.

— Mai ştim şi de ce se pricep atât de bine să schimbe şi alte femei de culoare atunci când au chef, a adăugat Lynn, şi tocmai de aceea trebuie să o ţinem aproape.

— Uite care-i treaba. Am pus pernele deoparte şi le-am aranjat pe câteva. Faptul că am făcut parte din treaba asta cu spionajul alături de voi a fost… o experienţă. Mi-a plăcut să îi strecor bileţelele acelea lui Pam – este cea mai scumpă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Şi respect ceea ce încercaţi să faceţi. Vreau doar să ştiu de ce am bătut atât drum până la New York dacă nu vom face nimic în privinţa situaţiei dintre Nella şi Hazel. Mai bine m-aş concentra la altceva. La altcineva. Cum ar fi propria persoană, nu

Nella şi, categoric, nu Hazel. Nici nu mai vreau să stau în aceeaşi încăpere cu Hazel după ce mi-a făcut.

Nu am vrut să fac să pară că Lynn şi Rezistenţa nu făcuseră suficient de multe lucruri ca să le oprească pe AFC. Dar aşa trebuie să fi părut, deoarece Lynn a zis, cu o voce şoptită şi rece:

— Respect asta. Dar e ceva mult mai relevant la situaţia Nellei decât vei putea tu înţelege vreodată.

Apoi, şi-a închis carneţelul şi l-a pus la locul lui în bibliotecă.

A doua zi, m-a rugat să trec pe la frizeria lui Joe de îndată ce ieşeam de la serviciu.

— Trebuie să vorbim.

Nimic mai mult, nimic mai puţin. Am fost de acord.

Până când am ieşit din tură de la Rise & Grind, i-am salutat cu mâna pe Joe şi pe clienţii lui şi am urcat pe scara şubredă din spate, îmi intrase deja în minte faptul că Lynn avea să îmi spună că activitatea mea în cadrul Rezistenţei luase sfârşit.

Dar când am deschis uşa, nu am văzut-o pe Lynn. Am văzut o femeie care, judecând după cascada de cârlionţi argintii care i se revărsa pe umeri, părea mult mai în vârstă decât clientela obişnuită care se perinda prin frizeria lui Joe. Femeia stătea în picioare în faţa bibliotecii, cu spatele la mine, şi se uita la unul dintre pereţii gri-violet ai încăperii îngrămădite.

Am zăbovit lângă uşă o clipă, ezitând să deranjez. Când îi văzusem prima oară, şi eu fusesem captivată de pereţii aceia. Fiecare era aproape plin cu poze ale activiştilor de culoare – pe unii îi cunoşteam, pe alţii, nu. Dintre cei pe care îi cunoşteam, Malcolm X ieşea cel mai mult în evidenţă; aproape 30% din pozele lipite pe toţi pereţii erau cu el. Multe dintre ele erau imagini alb-negru pe care, în copilărie, le văzusem în cărţile de istorie şi în ziare, dar câteva erau redări contemporane ale lui Malcolm X pe care nu mi le aminteam să le fi văzut vreodată: Malcolm prin filtrul artei pop, în nuanţe de albastru şi de portocaliu neon; Malcolm, ca supererou de benzi desenate.

Lucrarea care îţi atrăgea cel mai mult atenţia îl înfăţişa pe Malcolm cu mâna la tâmplă, ca şi când ar fi cugetat, pictat în nuanţe de roşu, alb şi albastru. În caz că nu ştiai ce omagia, un poster cu Obama, din prima lui campanie prezidenţială, de mărimea unei cărţi poştale, era lipit alături, împreună cu o frază foarte lungă şi cu un impact foarte mare.

— Ştii, el este în continuare unul dintre eroii mei. Îmi este dor de el. Încă îmi amintesc ziua aceea…

Cuvintele erau blânde şi şoptite, dar enunţate perfect. Am avut nevoie de o secundă ca să-mi dau seama că femeia cu părul argintiu era cea care vorbea şi că vorbea cu mine. De fapt, nu mi-am dat seama cu adevărat decât atunci când s-a întors cu faţa la mine.

Primul meu gând a fost acela că îmi aducea aminte de cineva – de un membru al familiei, poate. Genul acela de rudă pe care o vedeai doar o dată la trei ani şi ceva, cu ocazia unei reuniuni de familie. Al doilea gând al meu a fost cât de bine arăta. Pielea ei, de culoarea nucilor prăjite, nu avea riduri aproape deloc, iar silueta ei părea zveltă – în formă, chiar – în acea pereche de blugi strâmţi şi negri ce se zărea pe sub tunica neagră, fără mâneci.

— De Obama? am reuşit eu să spun, când mi-am dat seama că întârziasem să dau un răspuns. Da. Şi mie mi-e dor de el.

— Nu, m-a întrerupt ea în timp ce se îndreptă spre canapeaua bej, confortabilă, şi se aşeză. De Malcolm.

N-am reuşit decât să încuviinţez.

— O, Shani – perfect. În sfârşit, aţi făcut cunoştinţă.

Lynn intrase în încăpere. Pe faţa ei era ceva ce aducea cu un zâmbet, deşi ea nu părea bucuroasă în mod deosebit – era o expresie, am observat eu, pe care o avusese şi femeia cu părul argintiu atunci când se întorsese şi mă privise.

— De fapt, n-am făcut, a recunoscut ea.

Am dat să remediez situaţia, întinzându-mi mâna spre ea.

— Shani Edmonds.

Femeia îşi întinse mâna şi ea.

— Kendra Rae. Kendra Rae Phillips.

Ea mă privea în timp ce recunoaşterea îmi lumina ochii, iar pe faţa mea se citea stânjeneala.

— Dumnezeule, am zis, scuturându-i încet mâna. Doamna… Phillips. Bună. Nu ştiam că sunteţi… în oraş.

„Sau oriunde altundeva, că veni vorba”, am zis în sinea mea.

— Nimeni nu ştie, a zis Kendra Rae cu aceeaşi fermitate cu care îmi strângea degetele, şi vrem să rămână aşa. Nu?

— Sigur.

— Bine.

— Aşadar, ăăă… am arătat eu cu mâna spre cameră. De când sunteţi… aţi…?

Am tăcut, apoi am început să vorbesc din nou când am văzut că Kendra Rae mă privea cu atenţie. Nu era machiată deloc, dar tot superbă era – fără vârstă, chiar – şi avea nişte ochi pătrunzători, de un căprui-închis, ca siropul de porumb Karo.

— Ce căutaţi… aici? am reuşit să întreb într-un final.

La auzul acestor cuvinte, expresia impasibilă a Kendrei Rae a lăsat locul unui mic zâmbet fermecător. I-am zâmbit şi eu, uşurată. Abia dacă reuşisem să nu fac ochii cât cepele, deşi femeia aceasta nu părea scârbită de asta. Părea să se hrănească cu asta, ca o narcisă care se întorcea spre soare pentru prima oară după nu ştiu cât timp.

Kendra Rae scoase un articol dintr-un ziar şi un carneţel dintr-o sacoşă mică, peticită, pe care nu văzusem că o avea asupra ei, şi se aşeză pe canapea.

— Lynn m-a contactat nu demult şi mi-a dat nişte informaţii foarte interesante, a explicat ea, netezind articolul pe genunchi. Aşadar, am venit aici ca să povestesc câte ceva despre timpul pe care l-am petrecut la Editura Wagner. Dar, mai întâi… Shani?

Ea a tăcut şi m-a privit în ochi.

— Da?

— Trebuie să îmi spui ce ai văzut că i-a dat Hazel Nellei la Curl Central.

13

17 OCTOMBRIE 2018

“Salut, Nellie!

Mai întâi de toate, îmi cer sincer scuze pentru răspunsul meu atât de întârziat! Promit că te voi anunţa datele în care ne vom putea întâlni la un pahar de îndată ce le voi şti.

Până atunci, ai putea să-mi trimiţi datele de contact ale lui Hazel-May Mecall? (O cunoşti? Lucrează pentru Maisy, nu???) Tocmai am citit în Bookcenter articolul acela minunat despre programul ei de mentorat şi m-am gândit să-i dau o strigare. Îţi voi fi profund recunoscătoare!

Mulţumesc mult! xx Lena“

Nella aruncă din nou o privire peste umăr înainte să-i tragă un pumn zdravăn cafetierei, dar chestia aia afurisită nu bolborosi, nici nu scuipă cafeaua ca altădată. Continua să sfârâie.

Încrucişându-şi braţele peste piept, ea se holbă o clipă la aparat, gândindu-se la alte metode prin care să îl facă să o asculte. Cu siguranţă că

nu aşa ar fi procedat Heidi, dar, din moment ce aceasta nu avea să mai revină la Wagner – circula zvonul că Germania o revendicase definitiv –, Nella considera potrivită orice metodă de a repara cafetiera.

Îşi folosise deja pumnul asupra aparatului, dar se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă şi-ar fi folosit capul. Această metodă i se părea destul de atrăgătoare, având în vedere cât de bine memorase e-mailul destul de iritant al Lenei Jordan. „Sincere scuze, scrisese Lena. M-am gândit să-i dau o strigare lui Hazel“, zicea e-mailul Lenei.

Şi, poate cel mai rău aspect dintre toate: „Salut, Nellie!“

Nella făcuse greşeala de a citi şi a reciti e-mailul Lenei înainte să aibă ocazia să facă ceva decent în dimineaţa aceea, cum ar fi să bea o cafea sau să-şi ia un covrig de la cafenea. Cuvintele Lenei i se învârtiseră în cap precum beculeţele unui semn luminos de la intrarea într-o bodegă, punctate pe ici, pe colo de două X-uri lipsite de sens.

Lenei îi fusese într-adevăr atât de greu să îi spună o dată sau două în care era disponibilă?

Nella aruncă o privire la ceasul cuptorului cu microunde, ca să evalueze daunele. Era ora zece şi un sfert, ceea ce însemna că nu mai avea timp să coboare şi să-şi ia o cafea de la cafeneaua de peste stradă, învinsă, ea îşi umplu cana cu apă fierbinte şi se întinse după cutia cu ceai verde. Trebuia să reziste fără cofeină la şedinţa referitoare la copertă pe care o avea la 10:30 cu Vera, Leonard şi Amy. Avea să fie nasol, dar mai puţin nasol decât dacă ar fi întârziat cinci minute.

Nella încercă să îşi oprească mâinile din tremurat atunci când turnă un şiroi subţire de miere în cana aburindă. Aceste şedinţe reprezentaseră punctul culminant al săptămânii ei atunci când începuse să lucreze la Wagner. De obicei, ajungea cu câteva minute mai devreme, astfel încât să poată ocupa scaunul din colţ, de lângă fereastră, de unde putea vedea cel mai bine modelele de coperte pe care Leonard le pregătea pentru Amy, Richard şi editoare. Pe-atunci, aceste şedinţe păruseră a fi partea cea mai magică din acest domeniu. Ameţea comparând redările artistice ale ilustratorului pentru o carte cu teoriile pe care şi le imagina ea citind cartea respectivă şi abia aştepta să vadă care avea să fie alegerea.

Ba chiar asista la discuţiile despre copertele cărţilor pe care nu le citea, ascultându-i cu atenţie pe Amy şi pe ilustratori discutând despre culoare, echilibru, dimensiunea fontului şi spaţiere. Şi lua notiţe întruna – notiţe pe care intenţiona să le folosească atunci când ea însăşi avea să ocupe scaunul

de editor. Sigur, mai exista câte un scriitor pe ici, pe colo, care suprima o bucăţică din acea magie, dar acest lucru nu alunga niciodată senzaţia de înfiorare pe care o simţeai atunci când te aflai la doar câţiva paşi de naşterea unei imagini care avea să decoreze mii de copii ale unei cărţi care urma să fie distribuită peste tot în lume. Faptul că putea să îşi exprime părerea referitor la coperte o făcea să se simtă puternică, chiar dacă – la sfârşitul zilei – Vera avea ultimul cuvânt.

Dar această şedinţă, care urma să înceapă peste nouă minute, era diferită. Această şedinţă era despre „Needles and Pins“.

Nella îşi şterse broboanele de transpiraţie de pe faţă cu dosul palmei, nările umplându-i-se de mirosul de unt de cacao. Se strâmbă, nefiind pregătită pentru asta. Nu plănuise să folosească pomada pe care i-o dăduse Hazel decât după ce îşi va fi terminat toate produsele pe care le avea acasă, dar în timp ce era în lift, urcând spre birou în dimineaţa aceea, îşi dădu seama că nu îşi unsese scalpul cu niciun fel de cremă hidratantă de mai bine de o săptămână. Când îşi băgă mâna în geantă şi descoperi, spre încântarea ei, că micul recipient cu pomadă era încă acolo, începu să îşi ungă părul cu o cantitate de mărimea unui bob de mazăre.

„Are un miros atât de înţepător, totuşi”, murmurase ea, privindu-şi reflexia în oglinda din baie şi din nou în bucătărie în timp ce inspiră încet şi adânc de trei ori – un obicei pe care şi-l făcuse în săptămânile care trecuseră de la laudele pe care Hazel i le adusese lui Colin în timpul şedinţei de marketing. În parte datorită ei, „Needles and Pins” făcuse atâta vâlvă, încât titlul era cunoscut acum în companie ca un „bestseller garantat”, despre care Oprah putea scrie pe Twitter „dacă îi vom face o prezentare corectă”.

Nella împungea plicul de ceai cu un beţişor subţire, iar a patra oară îl împunse atât de tare, încât acesta se sparse. Ea privi enervată cum firicelele de iasomie începură să iasă din pliculeţ şi să plutească în cana ei. Cafetiera continua să şuiere în spatele său, o dulce şi batjocoritoare aducere aminte despre cât de puţin control avea asupra lucrurilor care se întâmplau în ultima vreme.

Nella primise acest mesaj în multe feluri – pentru început, Gina şi Sophie nu o mai invitau să ia masa de prânz împreună cu ele. Acestea încetaseră să o mai invite să mănânce împreună cu ele după ce ea refuzase cinci astfel de invitaţii în decurs de două săptămâni – pur şi simplu avea multă treabă de făcut –, iar ele o aleseseră pe Hazel. Ceva magic trebuie să se fi întâmplat în timpul primului prânz împreună; după aceea, începuseră să îşi petreacă

timpul pe lângă separeul ei, sporovăind despre cel mai recent proiect de artă al iubitului ei sau despre cartea ei preferată pe care o citea în săptămâna aceea. Până şi Gina – Gina cea bănuitoare, pe care nu o impresionau prea multe lucruri – plecase de la o sesiune de discuţii, într-o zi deosebit de plăcută, zicând că voia şi ea o pereche de ghete cu platformă Timberland aşa cum avea Hazel. În tot acest timp, Hazel se bucurase de toată atenţia ca o profesionistă. Desigur!

Nella nu ştia ce să înţeleagă din toate astea. Acest statut de vedetă pe care Hazel îl obţinuse într-un interval de timp atât de scurt o irita într-un mod care o deranja şi era supărată că acest lucru o deranja, cu atât mai mult cu cât ea şi Hazel ar fi trebuit să facă parte din aceeaşi tabără. Ura cât de dezamăgită se simţise atunci când editorii începuseră brusc să îi ceară lui Hazel recenzii, şi nu ei. Nella nu se bucurase niciodată nici măcar de o frântură din atenţia pe care i-o acordau toţi lui Hazel. Dacă era sinceră, ar fi spus că nu credea că se bucurase vreodată de atenţie. Dacă era să mintă, ar fi spus că nu şi-ar fi dorit niciodată să fie în centrul atenţiei.

Recunoaşterea era importantă pentru Nella, dar văzând-o pe Hazel făcându-şi loc în Editura Wagner aşa cum un cuţit trece prin frişcă o făcea să înceapă să se îndoiască de propria-i prezenţă acolo. „Poate că ar fi trebuit să acord atenţie bileţelelor anonime pe care le-am primit luna trecută”, îşi zicea ea uneori, şi, odată, într-un moment de disperare, chiar încercase să sune la acel număr de telefon. Totuşi, spre uşurarea şi dezamăgirea ei, acesta fusese deconectat.

Într-un fel, Nella simţea că nu mai lucra acolo. Categoric, colegii ei o tratau de parcă aşa ar fi stat lucrurile. Treceau pe la biroul lui Hazel ca să stea la taclale din ce în ce mai des, iar Nella începea să înţeleagă exact la ce se referise Hazel atunci când pomenise despre „schimbarea codului”. Cunoştea sensul expresiei, evident, căci altminteri cum ar fi putut să citească despre cel mai recent incident implicând brutalitatea poliţiei, apoi să vină la birou la ora nouă dimineaţa cu zâmbetul pe buze?

Dar Hazel… ceva nu era în regulă cu ea. O vibraţie. Nella nu avea încredere deplină în felul în care ea ridicase schimbarea codului la un nivel complet nou sau în felul în care ea o întreba mereu pe Vera despre cărţile pe care le edita, fermecându-l întotdeauna pe Josh, cel cu pantaloni în carouri. Odată, în timp ce Nella îşi încălzea la microunde nişte resturi de mâncare în bucătărie, o auzise pe Hazel povestindu-i lui Amy despre bunicii ei.

— S-au întâlnit în timpul unui marş? Iar el a murit în timpul unui marş? Of, of, intonase Amy, scoţându-şi ochelarii cu lentile roşii, lucru care se întâmpla arareori, şi ştergându-şi ochii. Halal arc narativ.

Nellei, care se prefăcuse a fi concentrată la o convorbire telefonică, i se păruse dezagreabilă această conversaţie. Cu toate astea, spre mirarea Nellei, Hazel fusese de aceeaşi părere. „Chiar mă gândeam să angajez un scriitor care să le citească jurnalele şi scrisorile şi să scrie o poveste de dragoste în jurul vieţilor lor dedicate activismului."

Apoi, mai era C.J.: total fermecat de Hazel, total perpelit. Acesta se rezema de peretele separeului lui Hazel şi flirta cu ea preţ de cinci sau zece minute, zâmbindu-i cu acei ochi mari şi bătrâni care, odinioară, îi acordaseră atenţie doar Nellei, iar Hazel – binevoitoarea şi amabila Hazel – îi zâmbea la rândul ei. Împreună, cei doi formau un cuplu frumos, care se potrivea mai degrabă într-o comedie cu personaje de culoare decât într-un birou de la etajul al treisprezecelea a unei clădiri de birouri din Midtown.

În tot acest timp, Nella stătea liniştită în partea cealaltă a culoarului, încercând să le ignore discuţiile, însă fărâme de informaţii personale tot ajungeau până la separeul ei, fărâme picante pe care C.J. Nu i le spusese niciodată Nellei în cei doi ani de când o cunoştea. Ea nu se putuse abţine să se întrebe de ce. Fusese mult mai amabilă cu el decât fusese vreodată cu India. Oare nu îi pusese întrebările potrivite? Sau el dedusese pur şi simplu că Nella, crescută în clasa mijlocie, într-o suburbie, de doi părinţi – părinţi care aveau o căsnicie disfuncţională, dar, totuşi, doi părinţi –, nu ar fi „înţeles" niciodată cu adevărat?

Indiferent care era motivul, nu avea importanţă. Ceea ce o preocupase mai mult era acel sentiment străin pe care îl avusese atunci când îi auzise depănând amintiri din copilăriile lor din cartierele locuite de negri. Ea îşi amintise de liceu, când copiii de culoare o vedeau ţinându-se de mână cu prietenul ei alb pe coridor sau luând prânzul în cafenea împreună cu prietenii ei albi şi şuşotind, nu foarte discret, „Uite un Oreo." Nu era vina ei că la cursurile pe care le urmase ea sălile fuseseră pline ochi de albi şi de asiatici – că doar pe aceştia îi cunoscuse ea de fapt –, aşadar, ea se prefăcuse pur şi simplu că nu aude. Se prefăcuse că nu îşi face griji măcar o dată la două zile că nu era „suficient de neagră".

Sursa ei principală de confort fusese convingerea că acest sentiment avea să dispară odată ce ea urma să meargă la facultate. Iar acum, acesta îşi arăta

din nou faţa urâtă, aducând cu el toate incertitudinile pe care ea crezuse că le depăşise.

Nella se aplecă în faţă, ca să scruteze cu privirea firicelele de iasomie care pluteau în cana ei. Apoi se uită din nou la ceas: zece şi douăzeci şi patru de minute. Mai avea timp să pescuiască vreo câteva dintre ele.

Tocmai se întindea să ia o lingură din metal de pe uscător, când sfârâitul cafetierei fu acoperit de zgomotul paşilor care se auzi în spatele ei.

— Hei, Hazel! Care-i treaba?

Nella se întoarse şi o văzu pe Sophie, cu ochii mari, îmbujorată şi vizibil stânjenită.

— Rahat, zise ea. Nella. Îmi pare foarte rău. Am crezut că este…

— Mda, zise Nella, aruncându-i o privire duşmănoasă. Cred că ştiu exact ce ai crezut.

Ea vârî lingura în cană, luă câteva firicele de iasomie şi le azvârli în chiuvetă.

— Doar că… Sophie tăcu. Ei bine, ţi-ai dat seama că voi două purtaţi aceeaşi culoare azi?

— Serios?

Nella îşi coborî privirea la puloverul de culoarea vinetei pe care şi-l trăsese pe ea cu doar câteva ore mai devreme. Detesta acel pulover; era prea strâmt şi îi provoca mâncărimi, iar eticheta îi ieşea întotdeauna pe dinafară la spate. Însă nu prea avusese timp să aleagă altceva. În ultima vreme, se trezea la tot felul de ore nepotrivite din noapte, iar când i se făcea somn din nou, de obicei, acest lucru se întâmpla cu o jumătate de oră înainte de ora la care trebuia să se ridice în mod normal din pat.

— Şi puloverul lui Hazel este mov, sublinie Sophie, chiar dacă întrebarea Nellei fusese una retorică.

— Este o nuanţă diferită de mov.

— Da? De fapt, eu îmi amintesc că sunt cam asemănătoare.

— Nu, zise Nella pe un ton puţin mai hotărât. Sunt convinsă că Hazel poartă un pulover liliachiu.

Era convinsă de asta, deoarece, în dimineaţa aceea, mai devreme, ea se trezise că priveşte cu invidie puloverul cu mâneci în formă de clopot al fetei, atunci când Hazel venise cu scaunul lângă ea ca să o întrebe cum să stabilească o teleconferinţă. Nella o ajutase, ţinându-i acelaşi discurs pe care îl ţinea noilor asistenţi, dar îi fusese greu. Lipsa crescândă de stimă de sine începuse să îi afecteze sănătatea mintală; sănătatea mintală începea să

îi afecteze somnul, iar lipsa de somn să îi afecteze capacitatea de a fi o ființă umană funcțională la locul de muncă. O ființă umană funcțională care era capabilă să ierte și să uite faptul că o colegă o confundase cu o fată cu cozi împletite care era cu zece centimetri mai înaltă decât ea.

„Există acest fenomen social. Se numește schimbare de cod…"

Trecuseră câteva săptămâni de când Hazel îi spusese aceste cuvinte, dar, cu toate acestea, Nella tot mai simțea un dram de furie, într-adevăr, știa totul despre schimbarea de cod, despre ce însemna să fii maleabilă și relaxată și să nu iei nimic prea personal, dar când Sophie continuă acel joc, vorbind în eufemisme despre un articol pe care îl citise despre cum ochiul percepe nuanțele, Nella se simți prea obosită ca să îi facă jocul. Nu se obosi să dea din cap sau să râdă la glumele lui Sophie. Rămase pur și simplu acolo cu fața împietrită, culegând iasomia din cană firicel cu firicel și așteptând ca fata să tacă – sau măcar să înceteze să mai dea cu stângu-n dreptul și să-și dea seama că nu putea repara ceea ce făcuse.

Într-un final, Sophie tăcu și inspiră. Se uită în stânga, părând să observe că aparatul de cafea scotea de vreo câteva minute zgomote ciudate care fuseseră acoperite de propriile-i zgomote ciudate.

— Iar s-a stricat aparatul de cafea? întrebă Sophie, vizibil stânjenită încă. Să-l ia naiba. Am o prietenă la J. E Publishing care mi-a spus că aparatul lor Nespresso nu dă niciodată rateuri ca acesta. Poate facem o petiție ca să îl convingem pe Richard să îl schimbe.

Nella mârâi, apoi trânti lingura în chiuvetă și o luă spre coridor.

— Hei, Nella, îmi cer din nou scuze, pentru confuzie! strigă Sophie în urma ei.

Nella nu se întoarse și nu rată ocazia:

— Nu-i nimic, Gina, răspunse ea pe un ton tăios și, după ce dădu această lovitură de grație, se mișcă mai repede, ignorând stropii fierbinți de ceai care îi aterizau pe mână la fiecare pas.

Când intră în sala de ședințe, câteva minute mai târziu, nu fu deloc surprinsă să o vadă pe Hazel șezând pe scaunul care ar fi trebuit să fie al ei și uitându-se în telefonul Verei.

— Pensula aia! Vera, este atât de drăgălaș, Vera. Câți ani ziceai că face mâine micuțul Brenner?

— Cinci.

Vera se aplecă în faţă, ca să vadă la ce poză se uita Hazel, de parcă nu ea fusese aceea care o făcuse, şi zâmbi.

— Este o comoară! Şi de cât timp îl ai?

Vera radia.

— De trei ani. Şi în continuare fiecare zi este o nouă aventură cu el.

Nella evaluă situaţia nasoală a scaunelor rămase libere. Nu ajunsese suficient de devreme. Amy, Josh şi Richard îşi ocupaseră deja locurile obişnuite la sau aproape de capul mesei; în stânga lui Amy şedea Vera; în partea cealaltă a Verei, Hazel. Singurul scaun liber suficient de aproape de ei era în partea cealaltă a mesei – vizavi de Hazel, lângă Leonard Morocănosul.

Nella se duse spre scaun în timp ce Leonard rămase aplecat peste blocnotesul lui, o mână acoperindu-i jumătate din faţă, iar în cealaltă strângând un creion. Nu părea că voia să fie deranjat; poate că adormise. Chiar şi-aşa, Nella rosti încet „Cum merge treaba, Len?" când se lăsă să alunece pe scaunul de lângă el. Era disperată să aibă o interacţiune normală şi avea să o aibă, fir-ar să fie!

Leonard îşi ridică privirea încruntată la ea. Nella înghiţi, observându-i ochii injectaţi şi mâzgălelile negre de pe hârtia din faţa lui.

— Cum crezi că merge? se răsti el. Ăştia mă storc de puteri, ca de obicei. Aşa merge treaba.

Nella încuviinţă, plină de compasiune.

Vera îşi ridică privirea.

— O, Nella! Salut!

— Salut, Vera, zise Nella pe un ton cât putu de vesel, privind-o cu atenţie pe şefa ei.

Ţinuta ei din ziua aceea era alcătuită dintr-o rochie lungă, fără mâneci, tip sac, şi o bluză albă, de culoarea cojii de ou. Rochia era super drăguţă – părea a fi foarte confortabilă, foarte anii 1993, foarte ceva ce Nella ar fi cumpărat dacă şi-ar fi permis, deşi era aproape convinsă că nu şi-o permitea. Însă Nella era aproape sigură că, la fel ca bretonul drept, tăiat de curând, care se oprea la mijlocul frunţii Verei, şi ţinuta ei era tot o influenţă din partea lui Hazel. Ultima oară când Vera purtase ceva care nu i se aşezase perfect pe talie, făcuse pneumonie.

Şi Vera părea a fi conştientă de acest lucru, deoarece îşi netezea întruna rochia, ca şi când ar fi vrut să se asigure că materialul era încă acolo.

— Mă bucur nespus că ai reuşit să ajungi. Nu erai la birou în urmă cu vreo câteva minute, aşa că am decis să fiu puţin egoistă şi să o întreb pe Hazel dacă poate să-mi acorde puţin din timpul ei pentru această şedinţă.

Nella mai auzise fraza aceasta. De câteva săptămâni încoace, ea şi Vera fuseseră ca două ambarcaţiuni care treceau noaptea una pe lângă cealaltă, comunicând în mare parte prin intermediul e-mailului sau la telefon, aproape întotdeauna fără să se întâlnească în persoană. Atunci când Nella se întâlnea din întâmplare cu Vera, aceasta fie îi cerea Nellei să facă ceva, fie vorbea cu Hazel, fie vorbea despre Hazel cu o altă colegă.

Complimentele referitoare la noua ei garderobă, care se schimbase treptat de la negru şi bleumarin la câteva tonuri de pământ şi chiar nişte modele care erau aproape „fanteziste” se datorau lui Hazel.

Acele şuviţe bordo-închis din părul ei, vizibile doar într-un anumit tip de lumină, dar vizibile totuşi, i se datorau tot lui Hazel.

Nella nu o mai văzuse niciodată pe şefa ei deschizându-se în faţa vreunui asistent de redacţie de la Wagner.

— Egoistă? o întrebă Hazel pe Vera, fără să-şi ia ochii de la poza cu Brenner. Deloc egoistă. Sunt de-a dreptul încântată să particip la şedinţa aceasta.

— Şi eu, zise Nella printre dinţi.

Vera lovi în masă cu palma.

— Aşa te vreau! îmi amintesc că, după ce m-am angajat aici, participam şi eu la o astfel de şedinţă ori de câte ori puteam.

— Este adevărat. La fiecare, zise Amy pe un ton vesel, din capul mesei. A venit aici la câţiva ani după mine şi-mi amintesc că obişnuia să-mi fure locul. Sincer vorbind, îmi venea s-o omor.

Richard chicoti, azvârlindu-şi capul pe spate.

— Şi asta-i adevărat, zise el, mai puţin lui Hazel şi Nellei, şi mai mult lui Amy şi Verei. Încă îmi amintesc când Amy a dat buzna în biroul meu şi m-a întrebat: „Unde-ai găsit-o pe Velma asta? N-ai decât s-o trimiţi unde-ai găsit-o.“

— A, da, zise Amy, înroşindu-se puţin. N-a fost cel mai bun moment al meu. Dar iată-ne acum! Suntem cele mai bune prietene.

— Cele mai bune prietene, aprobă Vera pe un ton rece.

— Mmm. Hazel puse telefonul Verei pe masă. Se pare că puţină competiţie nu strică, aşa-i?

— Ai dreptate, zise Amy.

Josh încetase în sfârşit să-şi mai verifice dinţii în ecranul telefonului, ca să vadă dacă nu mai avea resturi de muşii printre ei.

— Probabil că n-aş fi aici fără ea.

Nella îşi ridică privirea la ceas când Amy bătu din palme, apoi îşi luă de pe nas ochelarii cu lentile roşii.

— În regulă, oameni buni, sunteţi pregătiţi să începem? Vom termina rapid – Len, ai primit notificarea lui Alexander cu privire la reprogramarea şedinţei pe care o aveam azi cu el, nu?

Leonard se aventură să o privească în ochi pe Amy şi făcu o plecăciune, dar nu spuse nimic. Membru al vechii gărzi de angajaţi cu experienţă de la Wagner, Leonard fusese şeful departamentului de proiectare timp de aproape patruzeci de ani, ba chiar câştigase numeroase premii pentru inovaţiile aduse copertelor de cărţi care aveau să devină emblematice. Însă el părea de-a dreptul nefericit, era zgârcit cu zâmbetele – cel puţin la birou –, pe care le afişa doar în ocazii extrem de speciale. Nella era aproape convinsă că majoritatea zâmbetelor le ţinea pentru el, atunci când era singur în birou, cu uşa închisă, şi dădea frâu liber creativităţii.

Nella îl mai studie pe Leonard pentru câteva clipe, observându-i cămaşa ponosită în carouri, creionul de după ureche, părul cărunt care i-ar fi crescut în smocuri pe creştet dacă nu şi l-ar fi ras în mod regulat. Capul lui, pe care îl ţinea mai întotdeauna plecat. Era convinsă că el câştiga de trei ori mai mult decât ea, probabil mai mult. De asemenea, era convinsă că el nu avea copii. De ce nu se pensiona, pur şi simplu? Voia să muncească până când nu avea s-o mai poată face fizic? Cum se putea ca, în acelaşi timp, cineva s-o ducă atât de bine şi să fie atât de nefericit?

Amy întrerupse acel moment stânjenitor de tăcere care se aşternuse în sala de şedinţe de când adresase întrebarea.

— Perfect. Vera, în dimineaţa aceasta avem pentru tine nişte propuneri de copertă de-a dreptul minunate! îţi vor plăcea toate, te asigur! Len, dragule, vrei să ne arăţi ce ţi-ai imaginat pentru „Needles and Pins”?

— Da! Arată-mi ce ai, Leonard!

Vera îi făcu viguros cu ochiul, o ofrandă de pace după toată drama cu Sam Lewis la care îl supusese. Nellei i se păru un gest nefiresc, însă Leonard păru să se mai relaxeze, deşi abia vizibil.

— Sigur.

El scoase la iveală un plic maroniu pe care îl ţinuse în poală şi scoase din el, cu un gest teatral, trei coli lucioase de hârtie. Se ridică în picioare şi o

aşeză pe fiecare pe rând pe masă, întorcându-le astfel încât acestea să stea cu faţa la Vera, înclinându-şi uşor capul spre Richard.

— Deci, am câteva abordări diferite, zise Leonard, legănându-se puţin spre stânga, apoi puţin spre dreapta. Primele două păstrează aceeaşi linie a ultimelor cărţi ale lui: stil minimalist, dihotomia culorilor vii, fonturi Sans şerif. Dacă vrem să păstrăm stilul cu care am început pentru cărţile lui în 2011, ar trebui să mergem tot în această direcţie. Cred că cititorii care sunt obişnuiţi cu aspectul cărţilor lui – şi cititorii cărora le place să aibă cărţi care par să se potrivească unele cu celelalte – se vor înghesui să cumpere ceva care arată atât de simplu: cuvinte roşii pe un fundal negru.

„Cuvintele ar trebui să fie verzi”, gândi Nella cu amărăciune.

— Frumos, zise Vera.

— Fundalul negru se potriveşte categoric cu acest subiect. Inspiră dezolare. Inspiră disperare. Redă criza de opioide, adăugă Josh.

Nella îşi coborî ochii în pământ.

— Apoi, mai avem o opţiune, în caz că se hotărăşte să demonteze complet formatul care a funcţionat pentru ultimele lui cărţi. Uite. Aceasta nu seamănă deloc cu ceea ce am folosit până acum pentru cărţile lui Colin, dar cred că merită să explorăm această direcţie.

Nella se uită la coala de hârtie spre care Leonard arăta cu degetul. Fundalul său era o redare în acuarelă a steagului american, cu diverse ilustraţii de feţe intercalate printre dungile roşii şi albe, astfel încât să fie vizibile doar porţiuni ale feţelor.

Nella fu pe loc atrasă de cea de-a doua propunere – cât de fragmentată, cât de disociată părea. Abia aştepta să studieze feţele mai îndeaproape, un indicator satisfăcător că cineva ar putea fi înclinat să facă asta într-o librărie, recunoscu ea. Dar, brusc, ea îşi dădu seama că se ferea, că se dădea în spate pe scaun la fel de repede cum se aplecase în faţă.

Atunci o văzu cu adevărat: Faţa maro-închis. Nasul lat. Buzele groase. Ochii căscaţi, aproape speriaţi. Smocurile negre de păr legate în noduri „bantu”. Toate, prezentate în bucăţi, împrăştiate printre dungi, dar aşezate în prim-plan.

Shartricia.

Ezitând, Nella se uită din nou la copertă, ca să se asigure că intuise bine. Nici un alt personaj din roman nu fusese atât de reliefat precum cel de culoare. Shartricia era cea mai bine definită, cea mai vizibilă de pe pagină.

Nella îi aruncă o privire lui Hazel, care, drept răspuns, îşi arcui sprânceana cu piercing-ul.

— Noi credem că ar fi mai înţelept să alegem o nouă abordare aici, explică Amy, în timp ce Vera analiza cele două coperte netradiţionale cu o oarecare ezitare. Această criză de opioide a slăbit foarte mult această ţară. I-a zugrăvit pe mulţi americani ca fiind mai puţin umani. Ne-am gândit că, dacă cititorii vor alege această carte şi vor vedea chiar pe această copertă gama variată de oameni despre care scrie Colin, vor fi dispuşi să îi acorde mai mult timp.

— Înţeleg.

Vera încuviinţă, cu toate că încă nu părea prea convinsă. Ochii îi erau aţintiţi la copertă.

— Ei bine, trebuie să recunosc că este într-adevăr o… abordare diferită. Mult mai artistică decât celelalte.

— Copertele artistice reprezintă întotdeauna un risc, zise Josh. Dar am făcut cercetări în cazul acesteia – cel puţin în ceea ce priveşte marketingul. A văzut careva articolul acela recent din Bookcenter despre cât de puţine cărţi au personaje de culoare pe copertă?

Nella îşi ridică mâna direct în raza vizuală a lui Josh, care o ignoră.

— Coperta aceasta va ieşi în evidenţă. Categoric va fi ceva diferit pentru un public mai larg al zilelor noastre – ceva asemănător cu tot ce am discutat la şedinţa de marketing de săptămâna trecută. Dar aruncă şi o privire nestrămutată spre trecut, obligându-ne să ţinem seama de rădăcinile rasiste ale ţării noastre.

„Serios?” gândi Nella, scărpinându-se ca să alunge mâncărimea declanşată de discursul lăudăros al lui Josh. Ea aruncă din nou o privire peste masă la Hazel. Dar de data asta, Hazel se uita la Amy.

— Dacă-mi permiteţi?

Toţi îşi îndreptară ochii spre Hazel. „Da, gândi Nella. Chiar te rog. Spune lucrurilor pe nume.”

— Cred că este o idee genială, zise Hazel.

— Serios? Vera păru la fel de surprinsă ca Nella auzind această afirmaţie.

— Da. Cred că ai pus punctul pe „i“, Leonard.

— Deci, ai alege cartea aceasta dacă ai vedea-o pe o masă în sălbăticie?

Richard fu cel care vorbi acum, interesul lui crescând făcându-i ochii albaştri să pară cu atât mai aspri.

— Categoric. Este izbitoare. Leonard, cred că ai făcut o treabă minunată, cum a zis şi Amy.

Richard încuviinţă. Vera se înveseli vizibil. Până şi Leonard, acest Aiurel[8] veşnic, părea eliberat din închisoarea pe care şi-o crease singur, din cuvintele lui Hazel.

Nella se cutremură când îşi coborî privirea la copertă, căutând un element subversiv pe care poate că îl omisese, ca un subiect de conversaţie care i-ar putea face pe oameni să vorbească despre rasă, culoarea pielii şi clasă. Însă nu văzu decât caricatura lui Colin. Vie şi în culori ţipătoare. „Nu poţi face asta, gândi ea, clocotind de furie. Nu poţi să pui, pur şi simplu, o astfel de imagine pe coperta unei cărţi fără să oferi niciun fel de context.” îi vedea pe copiii negri, mulatri şi albi apropiindu-se de masa cu „Noutăţi” din librăria Barnes & Noble şi luând cartea, atraşi de culorile vii. Vedea cum li se învârteau rotiţele din cap vreo două secunde, sau cât timp le-o fi luând pentru ca imaginile să se fixeze în creierele lor tinere şi sensibile. Apoi îi vedea pe aceiaşi copii dând fuga la familiile lor, emoţionaţi de imaginea tulburătoare, rasistă, a Shartriciei, fără ca măcar să fie conştienţi de asta.

Nodurile bantu. Ochii aceia. Buzele acelea.

Oamenii aceia.

— Alte păreri? întrebă Amy.

— Sunteţi ai naibii de incredibili.

Nella nu îşi dădu seama că gândise aceste cuvinte, darămite că le spusese cu voce tare. Totuşi, o făcuse, judecând după atenţia care se îndreptase brusc în direcţia ei.

— Ai spus ceva, Nella?

Lui Amy îi tremura buza de sus. Leonard părea îngrozit. Vera îşi împreună mâinile la ceafa în timp ce obrajii i se înroşeau din cauza stânjenelii. Până şi Hazel, care era mereu pe fază, fu luată prin surprindere.

Richard, însă, îşi ţinea mâinile împreunate pe masă în timp ce aştepta ca Nella să răspundă la întrebarea lui Amy.

— Eu… nu. Întotdeauna fusese atât de cald în încăperea aceea? Ea începu să-şi facă vânt cu mâna, absentă. Spuneam că ai făcut o treabă a naibii de incredibilă. Va ajunge în primele zece coperte, Leonard. Chiar ai dat lovitura cu această copertă.

— Într-adevăr. Vera îşi drese glasul, pregătită să continue discuţia. Ei bine, o să mă mai gândesc la ea. Len, îmi trimiţi versiunile cu rezoluţia cea mai mare ale acestor coperte când ai timp? Toate, te rog.

— Desigur.

Leonard părea încă tulburat când îşi strânse mostrele de coperte, le prinse cu o agrafa de birou şi le predă.

— Ver, să ne spui care este părerea lui Colin. Îi pot spune lui Hilary să îi trimită cifrele de vânzări ale cărţilor care au coperte cu o grafică asemănătoare, dacă crezi că asta îl va linişti.

— Îl cunoşti atât de bine, zise Vera, schiţând un zâmbet.

— O, toţi îl cunoaştem, zise Richard.

Toţi, în afară de Nella, chicotiră. Apele se liniştiseră.

— În regulă, perfect. Bine lucrat, oameni buni!

Amy îşi puse ochelarii pe nas, încheind şedinţa. Fiecare se grăbi să îşi strângă lucrurile. La câţiva paşi mai încolo, Hazel o întreba pe Vera cum plănuiau ea şi soţul ei să sărbătorească cea de-a cincea zi de naştere a lui Brenner.

Nella îşi ţinu privirea coborâtă, prefăcându-se că scrie ceva în blocnotesul ei. Voia ca toată lumea să iasă din încăpere înaintea ei, de teamă să nu fie pusă în situaţia penibilă de a trage cu urechea la discuţia dintre Vera şi Hazel despre cele mai bune locuri de unde poţi cumpăra brioşe pentru câine sau de a-l asculta pe Josh explicând în detaliu articolul din Bookcenter. În plus, întotdeauna i se păruse extrem de liniştitor să stea în sala de şedinţă, cufundată în tăcere, după ce pleca toată lumea, fie doar şi pentru o clipă.

După vreo treizeci de secunde, se simţi pregătită să se întoarcă la biroul ei şi, poate, să sune la administraţia clădirii ca să vadă dacă putea veni cineva să repare aparatul de cafea. Însă când îşi ridică privirea, îşi dădu seama că Richard şedea încă în capul mesei şi tasta ceva pe telefon.

— O, murmură Nella, extrem de stânjenită. Scuze. Eu voi…

Îşi puse palmele pe masă, pregătindu-se să se ridice în picioare şi să plece. Totuşi, înainte să apuce să plece pe furiş, Richard îşi puse telefonul cu faţa în jos pe masă şi îşi îndreptă atenţia direct către spaţiul dintre ochii ei.

— Nu, eu îmi cer scuze. Te rog, ia loc, Nella. Putem sta puţin de vorbă? Da? Speram să putem discuta despre câteva lucruri, mai ales că şedinţa asta s-a terminat atât de repede.

— Ăăă… Nella aruncă o privire spre uşă. Cineva o închisese fără ca ea să observe. Sigur. Avem timp suficient să discutăm.

— Perfect! Richard îşi vârî telefonul în buzunarul din faţă al blazerului. Voiam să fac o recapitulare scurtă. Să văd cum merg lucrurile.

— Lucrurile merg destul de bine, zise ea, nefiind sigură ce voia Richard să zică prin „lucruri”. Ea îşi stoarse creierii în căutarea unei noutăţi.

— Probabil că aţi aflat deja, dar am reuşit în sfârşit să îl convingem pe Sam Lewis să aleagă o copertă. O mare uşurare. Îţi mulţumesc pentru implicare. Ştiu cum poate fi; Darrin poate fi foarte îngăduitor cu el.

Nella încuviinţă.

— A, că veni vorba… Sunt sigură că aţi aflat despre asta, însă Darrin ne-a trimis un proiect nou în dimineaţa aceasta despre care este sigur că va decurge foarte repede. Este vorba despre un orăşel din nordul statului Dakota de Nord care nu crede în folosirea…

— E minunat. Ascultă, Nella, am să trec direct la subiect.

Nella clipi. Oare aflase că se furişase prin faţa biroului lui şi, prin urmare, că ştia că el îşi înşela soţia? Sau auzise ce spusese ea, de fapt, în timpul şedinţei?

Richard îşi împinse scaunul câţiva centimetri mai în spate, astfel încât să îşi poată pune piciorul stâng peste coapsa dreaptă.

— Hazel mi-a povestit ceva în privat în urmă cu un timp. Ceva ce ţi s-a întâmplat aici, un lucru tulburător, trebuie să recunosc. Şi voiam să ştiu dacă ai vrea să vorbeşti despre asta. Scena îţi aparţine.

Nella se îndreptă de spate pe scaun.

— Tulburător?

— Da. Ştiu că asta te-ar putea face să te simţi inconfortabil, motiv pentru care nu am vrut să o implic pe Vera, decât dacă îmi vei spune în mod explicit că doreşti să fac asta.

— Nu sunt sigură la ce vă… Nella tăcu. O invadă un val de uşurare, urmat de trepidaţii, apoi de furie. Hazel bătuse iar din gură. Vă referiţi la biletele.

Richard îşi propti cotul pe coapsă, sprijinindu-şi capul în palmă. O privi întrebător, stând în poziţia aceea un oarecare timp, fără să rostească un cuvânt.

— Poţi să-mi spui ce scria mai exact în biletele acelea? îţi aminteşti?

Nella închise ochii. Trecuse ceva timp de când le citise – de când avusese cu adevărat timp să se gândească la ele. Dar cum putea să uite?

— În primul, scria „Pleacă de la Wagner. Acum”, iar pe al doilea scria ceva de genul: „Cu cât vei sta mai mult, cu atât mai greu va fi. Pleacă.”

Ea omise intenţionat partea cu numărul de telefon, conştientă fiind cât de jalnic părea că avea un număr de telefon pe care nu îl raportase poliţiei.

Richard clătină din cap.

— Şi nu erau semnate?

— Nu, răspunse ea, surprinsă şi puţin mulţumită de cât de dezgustat părea el. Fără semnătură. Doar lăsate pe biroul meu.

— Dumnezeule! zise Richard, lovind cu pumnul în masă. Nemer nici laşi!

Nella se zgâia la faţa lui roz, ciupită de vărsat, intrigată de această nouă şi necunoscută latură a redactorului-şef de la Wagner. Nu-l auzise înjurând până atunci, iar asta nu prea se potrivea cu puloverul lui din caşmir de culoarea avocadoului.

— Ai spus cuiva despre aceste scrisori? întrebă el. În afară de Hazel, desigur.

Ea clătină din cap.

— Nu? Ai scris pe Twitter despre asta? I-ai spus vreunui prieten al tău, care putea scrie despre asta?

— Scuze – poftim? întrebă Nella, sincer nedumerită. Nu, n-am spus nimănui. Ce v-a spus Hazel?

— N-are importanţă. Nu-ţi face griji, zise Richard repede, înmuindu-se vizibil. Pot să le văd?

— Ce să vedeţi?

— Scrisorile. Mi-ar plăcea să le văd.

— Păi, sunt mai degrabă „bileţele” decât „scrisori”.

Richard o privi, curios. Părea că vrea să facă un comentariu asupra acestei deosebiri sau asupra nevoii ei de a face o deosebire, dar nu spuse nimic.

— Au trecut câteva luni de când am primit-o pe ultima şi m-am debarasat de ele, de fapt, adăugă Nella, punându-şi un picior peste celălalt când rosti acea minciună aproape perfectă.

Pusese bileţelele în buzunarul impermeabilului care atârna în fundul dulapului, însă cuvintele îi ieşiseră foarte uşor pe gură.

— Ei bine, oricum, vreau să ştii că nu tolerăm deloc un astfel de comportament la Wagner. Înţelegi?

— Da.

— Natalie face nişte cercetări chiar în acest moment. Începând de mâine, va începe să vorbească rând pe rând cu fiecare angajat de la serviciul de

corespondenţă.

— O. Mulţumesc, Richard. Chiar îţi sunt recunoscătoare.

Nella puse pixul jos, dându-şi seama că se jucase agitată cu el în poală. Se gândi la C.J., la zâmbetul lui larg şi binevoitor şi la şarmul lui dezarmant de sudist. Serviciul de corespondenţă era plin oameni i a el – oameni amabili, oricând gata să te ajute, care îşi ţineau capelele plecate şi îşi fereau privirile. Toţi aveau o poveste diferită despre originea lor, dar aproape fiecare membru al serviciului de corespondenţă avea nuanţa pielii care se încadra undeva, în porţiunea maronie a paletei coloristice. Toţi o cunoşteau, bineînţeles. Poate că nu la lei de bine ca pe C.J., dar suficient de bine încât să o salute.

— Cu tot respectul, dar nu cred că este răspunzător pentru aceste scrisori cineva de la serviciul de corespondenţă.

Richard ridică din umeri.

— Poate că nu, dar poate că îşi vor aminti dacă le-a dat cineva acele plicuri ca să ţi le dea ţie.

— Bănuiesc că este posibil.

— Ei bine, atunci. Richard tăcu şi îşi luă de pe nas ochelarii cu ramele de culoarea carapacei de broască ţestoasă, ridicându-i la lumină. El frecă lentilele cu degetul mare, înainte să şi-i pună la loc. Mă bucur că am avut această discuţie şi că ştii că ne ocupăm de problema asta. Sună bine?

— Sună bine, conveni Nella. Mersi.

— Desigur. Şi, încă ceva care rămâne între noi doi: Vor exista unele schimbări pe aici.

Nella înţepeni.

— Schimbări? întrebă ea, gândul purtând-o imediat la lista cu numele de negri pe care o găsise în imprimantă.

— Schimbări. În următoarea lună, Natalie va trimite un e-mail tuturor angajaţilor de la Wagner, care va reintroduce o serie de întâlniri referitoare la diversitate. Vor fi obligatorii pentru toţi angajaţii.

Mâna lui Hazel.

— E minunat, zise ea mecanic, încercând să îşi ascundă supărarea, chiar dacă acest lucru era într-adevăr minunat.

— Nu-i aşa? Va fi o ocazie excelentă să… comunicăm unul cu celălalt. Richard îşi puse mâinile pe masă şi se ridică în picioare. Înţelegi ce vreau să spun? Am impresia că nu prea comunicăm pe aici. Vorbim, sigur. Dar nu

comunicăm. Dacă am fi comunicat, nu cred că ai fi primit acele bileţele. Înţelegi?

Nella ridică din umeri. Ceva în legătură cu fixaţia lui pentru bileţele şi pentru comunicare o făcea să se simtă neliniştită. Nu îi pică prea bine nici fixaţia lui de a o face să fie de acord cu el.

— Înţeleg.

— Mai am ceva pentru tine. Este o informaţie încă şi mai importantă pe care vreau s-o ţii pentru tine. Îmi promiţi?

— Sigur.

Simţi o crampă în gât de la atâta dat din cap, însă o ignoră.

— Săptămâna viitoare, profundul şi incomparabilul Jesse Watson va veni la birou, ca să se întâlnească cu unii dintre noi. Şi mi-ar plăcea să te numeri printre cei care se vor întâlni cu el.

Pentru o fracţiune de secundă, Nella uită să mai respire normal. „Profundul" Jesse Watson?

— Vine… vine aici?

— Da. Ai auzit de el, da?

Nella încuviinţă.

— Am auzit. Credeam doar că… ăăă… ia o pauză de la lumina reflectoarelor.

— Aşa şi este. Asta a făcut. Întâmplarea face că Hazel îl cunoaşte – lumea e mică, nu-i aşa? — şi a înţeles că această pauză s-a născut din dorinţa lui de a scrie în sfârşit o carte. Îşi dorea acest lucru de ceva timp, şi… dintr-una-ntr-alta, am obţinut o întâlnire cu el înainte ca toate celelalte edituri să apuce să se gândească măcar să îl contacteze.

„Bineînţeles că Hazel îl cunoaşte, la naiba", gândi Nella, bosumflându-se ca un copil. Pentru o clipă, aceasta era singura informaţie pe care o aflase din afirmaţia lui Richard.

— Lumea e mică, într-adevăr.

Richard o privi cu atenţie pentru câteva clipe, încercând să îi citească expresia nepăsătoare.

— Iartă-mi sinceritatea, dar aş zice că pari de-a dreptul stupefiată, Nella. Ţi-ar plăcea să-l cunoşti, nu-i aşa? Cu siguranţă, un astfel de om, de calibrul lui…

— Desigur. Mi-ar plăcea să îl cunosc. Doar că Jesse pare… nu ştiu cum să mă exprim…

— Ştiu exact ce gândeşti, zise Richard, cu un mic zâmbet atotcunoscător pe buze. Crezi că este prea tânăr şi prea mişto pentru noi. Înţeleg asta.

„Mai degrabă prea negru”, gândi ea, amintindu-şi de momentul în care Vera îl făcuse pe Jesse „terorist emoţional”. Se mira că Richard nu era de aceeaşi părere, însă, interesul lui pentru Jesse susţinea teoria ei despre amanta de culoare.

— Ştiu, toată treaba asta este neconvenţională. Toate controversele iscate în jurul acestui bărbat… Richard clătină din cap. Este foarte tânăr. Foarte direct. Dar, după cum spuneam: vor exista multe schimbări aici. Şi, cine ştie – poate vom avea propriul nostru bestseller cu tipul ăsta. Iar tu… Richard arătă cu degetul spre Nella. Tu, Nella Rogers, ai ocazia să faci parte din asta. Ni te vei alătura, da?

— Desigur, zise Nella pe un ton călduros. Se simţea mult mai revitalizată de această conversaţie decât se aşteptase. Voi putea lucra eu însămi la această carte? Cum ar fi… să fiu editorul ei?

Richard încuviinţă.

— Vera şi cu mine am luat în calcul această opţiune. Şi amândoi suntem de acord că ai făcut mai mult decât suficient ca să te afirmi.

În sfârşit! El nu îi spusese că era promovată, dar ea se putea vedea deja conectându-se la pagina ei de Linkedin şi actualizându-şi statutul de „Asistent de redacţie”. Nu avea decât vreo douăzeci de contacte, dar putea schimba asta. Poate că avea să o adauge şi pe Lena, doar ca să îi reamintească faptul că exista şi ca să îi reamintească cum să-i scrie numele.

Nella jubila.

— Sunt… Uau! Aş fi onorată. Mulţumesc, Richard!

— Totuşi, zise Richard, îndreptându-şi gulerul, am da dovadă de neglijenţă dacă nu i-am oferi o ocazie şi lui Hazel. Având în vedere că ea ne-a prezentat lui, desigur.

Nellei îi dispăru zâmbetul de pe buze. Nu ar fi fost mai surprinsă dacă Richard ar fi luat un scaun şi l-ar fi azvârlit spre ea. „Dar Hazel abia s-a angajat!” îi venea să ţipe. „Eu am avut iniţiativa şi i-am trimis un e-mail lui Jesse şi aştept momentul acesta de o veşnicie!”

Pentru o fracţiune de secundă în care o cuprinse furia, ea îşi imagină că ridică scaunul acela. Însă alungă această închipuire, temându-se să nu izbucnească, aşa cum o făcuse câteva minute mai devreme.

— Şi-atunci… ce? Vom fi coeditoare?

— Hai să nu ne batem capul atât de mult cu cine va fi „editor”, zise Richard. Să vedem cum va merge întâlnirea, bine? Să vedem cum ne va primi Jesse. S-ar putea să îşi dorească un editor mai experimentat – poate pe mine, poate pe Vera. Poate va alege o altă editură. Sau există posibilitatea să nu îşi dorească deloc să scoată o carte. Ştii cum sunt chestiile astea. Mereu imprevizibile.

Nella încercă să afişeze o expresie cât mai neutră, chiar dacă o supăra tonul apatic cu care el vorbea despre ceva atât de important cum era cariera ei. Nimic nu trebuia să fie atât de imprevizibil. Richard era în măsură să o aleagă pe ea sau pe Hazel; era foarte simplu.

Richard îşi împinse scaunul în spate cu un sentiment satisfăcut de finalitate.

— Ei bine… trebuie să merg la o altă întâlnire, zise el, ridicându-se în picioare, dar sper că această discuţie ţi-a fost de folos. Am vrut să îţi spun tot ce se întâmplă în culise, faţă în faţă.

Nella îşi strânse pumnii în poală în timp ce îl privea pe Richard cum se îndreaptă agale spre uşă, dorindu-şi ca el să se mişte mai repede. El trebuia să plece, pentru ca ea să poată clocoti de furie în pace. Richard puse mâna pe clanţă, apoi se opri şi se întoarse ca să i se adreseze din nou.

— O, încă un lucru, Nella. Încă îmi amintesc când mi-am spus acum multe luni în urmă că îţi doreşti să fii următoarea Kendra Rae şi cred că eşti pe drumul cel bun.

Ea înghiţi în sec.

— Serios?

— Nu pot să nu mă gândesc la ea atunci când te văd cât de mult te străduieşti, zise Richard. Cât de atentă eşti la detalii. Şi am să-ţi spun că… El clătină îngândurat din cap, închizând ochii. Am vorbit deunăzi cu Vera să te promovăm în următoarele săptămâni.

— Serios? întrebă Nella, neputând să îşi ascundă uimirea.

Având în vedere faptul că Richard o punea pe Hazel pe acelaşi piedestal cu ea, plus cele ce i se întâmplaseră în ultimele săptămâni la Wagner, Nella nu avusese impresia că făcuse deloc o treabă bună, în ciuda faptului că renunţase în mare parte la viaţa ei socială şi în ciuda faptului că răspundea repede la telefon (cu o rată impresionantă de 90%). Ba chiar remediase în tăcere câteva probleme catastrofale de producţie, făcând tot posibilul ca această informaţie să nu ajungă deloc la urechile Verei. În acel moment, ea

se simţea – dacă putea fi atât de mândră – ca o eroină anonimă a lumii editoriale.

Dar aceste măsuri abia dacă puteau fi comparate cu faptul că ea fusese nevoită să îşi exprime în scris scuzele faţă de Colin. Avusese nevoie de toată voinţa ei pentru a înfăptui acest act, deoarece Nellei i se părea în continuare un gest inutil, dar o făcuse, totuşi. Pur şi simplu pentru că i-o ceruse Vera.

Doar că Vera abia dacă clipise. Nu că Nella s-ar fi aşteptat la laude pentru că îşi pusese coada între picioare – nu la un „Ura! Ai renunţat la mândrie pentru ca acest proiect să fie mai uşor pentru toată lumea, cu excepţia ta" –, dar se aşteptase la un soi de încurajare; măcar la un „Mulţumesc". În schimb, Vera spusese „Minunat", apoi îi dăduse un manuscris de patru sute de pagini pe care trebuia să îl citească în decurs de patruzeci şi opt de ore.

După luni întregi de sacrificii pentru acea slujbă, Nella avea în continuare senzaţia că viitorul ei era pecetluit, că va rămâne blocată în acel purgatoriu al asistenţilor, la fel ca Donald. Îşi vedea viitorul dinaintea ochilor – mânjit, nesigur şi plin de desincronizări – şi detesta faptul că nu putea controla această situaţie.

Iar acum, iată-l pe Richard, cu zâmbetul lui şarmant, spunându-i că, da, ea merita o promovare. Şi, de asemenea, merita – posibil – să lucreze cu Jesse. Dacă nu direct, măcar să îl cunoască.

Ea se gândea încă la ce să spună, când Richard vorbi din nou:

— Ştii, noi vedem multe lucruri uimitoare care ţi se vor întâmpla în viitor, Nella. Te preţuim ca parte din echipă şi ar fi păcat să ne părăseşti doar pentru că mai sunt şi uscături printre noi.

Nella se încruntă, nedumerită.

— Poftim? Să plec?

— Adică… nu spun că noi vrem ca tu să pleci, se grăbi să spună Richard. Spuneam doar că, dacă ai primit acele scrisori – bileţele –, te-ai putea decide să pleci. Atâta tot.

— O… dar eu nu…

— Promite-mi că îmi vei spune dacă vei mai primi astfel de scrisori ameninţătoare. Bine?

— Ăăă… Nella se foi stânjenită pe scaun. Bine.

— Şi, te rog… dacă vei mai primi, nu le arunca. Dă-mi-le mie. Iar dacă ea – scuze, persoana aceasta – va lua legătura cu tine în vreun fel, prin e-mail, mesaj telefonic, sau ce-o fi, ne-am putea folosi de asta în investigaţia

noastră. Richard chicoti în barbă. „Investigaţie”. Auzi ce vorbesc. Domnul Verdict: crimă. Dar ştii ce vreau să spun. Corect?

— Sigur. Ştiu ce vrei să spui.

Nella se ridică şi ea.

— Bine. Richard se apropie de ea şi îi strânse mâna. Ne vom auzi în curând în legătură cu promovarea; trebuie să punem mai întâi totul la punct, înainte să schimbăm oficial titulatura.

Nella se lumină la faţă, în timp ce mâna rece şi umedă a lui Richard o storcea de energie pe a ei.

— Sună grozav.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, ca întotdeauna, Nella. Şi nu uita: această discuţie despre Jesse, despre scrisori, despre promovare…

— Rămâne între noi.

Richard făcu o plecăciune.

— Pe data viitoare!

Nella mai dădea din cap chiar şi după ce rămăsese singură cu gândurile ei. Se opri, uşor stânjenită şi îşi pipăi locul unde simţea acel junghi, care îi coborâse între timp de pe gât pe omoplatul drept. Apoi îşi scoase telefonul şi căută pe Google Editura Wagner. Din fericire, nu găsi niciun editorial despre angajatorul ei, în afară de câteva postări pe reţelele de socializare despre cărţi care fuseseră publicate recent.

Nella expiră încet, un val de uşurare inundând-o ca o rază de soare. Ştia însă că această lumină putea fi trecătoare, aşadar ea setă imediat o alertă Google pentru numele ei. Pentru orice eventualitate.

14

20 OCTOMBRIE 2018

— Nala? Barmanul se zgâi la ea cu ochii cât cepele sub bretonul lui şi ţinând markerul deasupra unui pahar de hârtie roşu. Ca în „Regele leu“? Mişto!

Nella se mută de pe un picior pe celălalt.

— Nu chiar. Nema.

— Bella? Scuze.

El începu să scrie.

— Nu. Semănă cu Bella, dar cu „N“.

El o privi clipind.

— Ok. Deci, Mella, zise el, trăgând o liniuţă peste „B“. Şi ăsta e un nume mişto. Cred.
— De fapt… Nella tăcu.
Abia dacă mai puteai auzi pe cineva dincolo de „Următorul client!“ în spatele ei, un cărucior supraetajat pentru copii continua să o lovească în spatele picioarelor, lipind-o şi mai mult de tejghea. Nu era sigură de ce petrecea atât de mult timp jucând acel joc al numelui cu bietul băiat, când acesta îi luase deja comanda. Singura lui treabă era să apere acel Starbucks din Midtown de valurile de turişti şi de nebunii care mergeau la muncă sâmbăta.
Nella, care făcea parte din a doua categorie, cedă.
— E bine şi Mella. Mersi.
Ea se feri repede din calea unei potenţiale lovituri de cărucior, căutând cu privirea un loc retras unde să-şi aştepte cafeaua. Nella nu îşi amintea când văzuse cafeneaua atât de aglomerată. Sărbătorile se apropiau cu paşi repezi, iar magazinul Macy’s din Herald Square se afla la doar şase cvartale depărtare. Se gândea că asta merita pentru că plecase din Brooklyn într-o zi de sâmbătă.
— Logan! Venti chai tea latte, fără spumă, pe bar pentru Logan!
O femeie mignonă şi blondă, îmbrăcată într-o haină de blană bej, păşi în faţă ca să-şi revendice băutura. Accesoriile pe care le purta zornăiră viguros când ea năvăli afară, aparent ofensată că fusese nevoită să aştepte după ceva în Midtown într-o zi de week-end.
Nella îşi scoase tableta şi începu să citească, astfel încât să nu se transforme în una dintre acele persoane care simţeau că timpul lor era prea important pentru a fi irosit. Nu apucă să termine o pagină, când simţi o bătaie pe umăr.
— Mă scuzaţi, domnişoară?
Nella se întoarse. Un bărbat de culoare, înalt şi cu umeri laţi, îmbrăcat într-o geacă verde şi ţinând în mână un pahar de cafea rece, o privea de sus. Ea aprecie în câteva secunde că el avea probabil în jur de treizeci şi ceva de ani, în timp ce îi analiza ochii blânzi şi faţa bărboasă, destul de atrăgătoare. Un plus era şi faptul că el alesese să îşi tragă căciula peste urechi în loc să o lase să-i atârne de pe cap ca un hipster neglijent. Nella nu era sigură dacă îl ştia de undeva, cu toate că el semăna izbitor de bine cu Marvin Gaye din faza „What’s Going On?“

Când fu evident că el nu avea de gând să mai spună ceva, ea zâmbi şi întrebă pe un ton cald.

— Da?

— Scuze, zise el cu timiditate, trecându-şi mâna peste ceafa. Sunteţi… atât de frumoasă. Uau!

Nella simţi un val de căldură pe sub gulerul înalt al bluzei.

— O, zise ea, de parcă i s-ar fi spus asta tot timpul în cafenele. Mersi?

El o privi cu faţa înclinată într-o parte şi se opri din zâmbit doar atât cât să ia o gură de cafea. Dinţii lui albi ca perlele îşi făcură apariţia din nou de îndată ce îşi luă gura de pe pai.

— Cu mare plăcere. Deci, ăăă… Mă rog, voiam doar să spun… ei bine, că eşti frumoasă. Şi, de asemenea… cred că ţi-a căzut asta.

Ea îşi întinse mâna. El îi puse în palmă un şerveţel Starbucks.

— Să ai o zi frumoasă, zise bărbatul, facându-i cu ochiul.

Apoi, el se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Mersi? repetă Nella.

Ea îşi coborî privirea la şerveţel, gata să îl mototolească şi să-l arunce în coşul de gunoi. Apoi, observă scrise nouă cifre şi trei liniuţe.

„Tipul ăsta doar ce m-a invitat la o întâlnire pe un şerveţel Starbucks?” Nella se simţi puţin îngrozită şi puţin încântată la acest gând. Încercă să îl găsească din nou pe acel bărbat de culoare înalt. Acesta se îndrepta spre uşă, apoi o deschise şi îşi făcu loc, deloc nepoliticos, printre membrii unei familii de turişti. Nella ştia că Malaikăi i-ar fi plăcut povestea aceea. Îi va povesti şi lui Owen, dar poate îi va minimiza aspectul atrăgător. Doar puţin.

Nella se uită din nou la şerveţel, pregătită să râdă din nou, înainte să îşi reia lectura, dar ceea ce văzu o făcu să se înfioare. Cumva, ea omisese până atunci vorbele care erau scrise cu litere de tipar deasupra numărului de telefon:

„WAGNER ESTE PERICULOS. TIMPUL TACE ŞI TRECE.”

Nella se holbă la primele trei cifre ale numărului de telefon: 617. Probabil că aceasta nu era aceeaşi persoană căreia îşi vărsase amarul luna trecută. Acesta era prefixul statului Massachusetts, un lucru pe care îl reţinuse involuntar după o aventură scurtă pe care o avusese cu un absolvent de MIT în primele ei zile în oraşul New York.

Îşi întinse gâtul ca să vadă dacă dublura lui Marvin Gaye mai era afară, urmărind-o cu privirea. Însă nu văzu decât valuri de turişti care înaintau pe

trotuar ţinându-se de mână, legănându-şi pungile de cumpărături, uitându-se la ecranele telefoanelor. Bărbatul de culoare dispăruse.

Nella se întoarse, cuprinsă de un val de uşurare care se transformă aproape imediat în teamă. Voia să vadă pe cineva urmărind-o cu privirea. Voia răspunsuri. Nu mai primise un bileţel de săptămâni întregi, iar ea fusese suficient de naivă încât să creadă că, sunând la numărul acela, bileţelele aveau să înceteze. Iar acum, când primise un altul – nu, nu îl primise, practic îi fusese azvârlit sub nas –, se simţea ca o statuie rece.

Situaţia asta devenea ridicolă. Tipul acela nu era un hărţuitor rasist. Era genul de tip la care apelai atunci când aveai nevoie de protecţie împotriva unui hărţuitor rasist. El chiar părea că… o avertiza.

Nella îşi scoase telefonul şi scrise repede un mesaj nou. Trebuia să i-o ia înainte celuilalt Eu al ei – Nella cea care avea raţiune; Nella care i-ar fi amintit că văzuse prea multe filme de groază şi episoade din Dateline al căror scenariu se referea la o fată care era hărţuită până când aceasta ajungea să cadă cu bună ştiinţă în capcană.

„Cine eşti?“

Mesajul deveni albastru. Cele trei puncte arătau că avea să primească imediat un răspuns.

„îţi voi spune dacă vei veni să ne întâlnim în 45 de minute. Intersecţia 100th Street cu Broadway.”

O prostie. Ar fi făcut o prostie dacă mergea. Nellei nici măcar nu îi venea să creadă că îi dăduse acestui străin numărul ei de telefon.

Şi, totuşi…

Ea îşi muşcă buza. Tastă câteva litere, le şterse, apoi tastă altele.

„îmi poţi spune măcar despre ce este vorba?!” – tastă ea într-un final.

Încă o dată, punctele gri se materializară imediat. Apoi, dispărură.

— Haide, şopti Nella.

Ea îşi scutură violent telefonul, de parcă acest gest ar fi ajutat-o să smulgă un răspuns. Dar nu tu puncte, nu tu noroc.

Nella îşi aruncă telefonul în geantă, gata să iasă pe trotuar şi să inspire aerul proaspăt de toamnă, atât de necesar. Mâinile îi erau pe clanţă, când simţi vibraţia scurtă a unui nou mesaj:

„Numele ei nu este Hazel.”

Shani

20 OCTOMBRIE 2018

Când am luat-o pe Broadway, încercând să îmi croiesc drum prin acea mare mişcătoare de turişti, un şuvoi de gânduri îmi trecea prin minte: „Nu trebuie să fac pe eroina. Nu am nevoie nici de perspectiva Nellei. Mă pot duce acasă chiar acum, să mă izolez de toată lumea şi să scriu, totuşi, o întreagă afurisită de expunere."

Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare. Îi datoram asta lui Lynn. Singurul lucru care făcuse Bostonul mai suportabil fusese Cooper s; fără slujba aceea, m-aş fi izolat în apartamentul meu, cu o sticlă de Jack şi cu un castron de cereale.

Dar mă săturasem. Cum aş fi putut să stau şi să o las pe Nella să facă aceeaşi greşeală pe care o făcuseră atât de multe fete de culoare, mai ales acum, că o cunoscusem pe Kendra Rae?

Am văzut cum mâna roşie încetează să mai pâlpâie, m-am oprit la marginea trotuarului şi mi-am amintit privirea rugătoare pe care o văzusem în ochii Kendrei Rae câteva ore mai devreme. Fusese de-ajuns să mă convingă să nu plec din New York. Nu încă.

Însă tot aceea privire – privirea care m-a împins să fiu fără scrupule şi să îi trimit un mesaj Nellei în dimineaţa aceasta, în ciuda ordinelor lui Lynn – m-a făcut, de asemenea, să vreau să urc în primul autobuz spre Boston: Ochii căprui şi îngrijoraţi, având colţurile coborâte. Colţurile buzelor ei, coborâte şi ele. Nu încăpea nicio îndoială că Kendra Rae arăta încă bine – nu, minunat – pentru vâr sta ei. Însă lipsea o lumină. Ceva se stinsese înlăuntrul ei, iar acest ceva o făcuse să stea ascunsă mai bine de treizeci şi cinci de ani.

Puteam vedea un titlu de articol la modă acum – ceva inteligent despre un râu de Unchi Tom curgând pe sub suprafaţa lucioasă din plastic a unei Americi albe corporatiste. Acel articol putea fi şansa mea de a spune mai departe povestea Kendrei Rae – povestea unei trădări nu doar din partea unei prietene, ci şi a unei industrii întregi.

Simbolul de deasupra s-a schimbat într-un bărbat alb. M-am forţat să îmi continui drumul, dar îmi simţeam picioarele ca de plumb, în spatele meu, o tânără hispanică, crezând că mă mişc prea încet, a rostit nişte înjurături în barbă când a trecut pe lângă mine. Comisesem păcatul suprem din oraşul New York.

Acest gând m-a făcut să râd – în sinea mea. Păcate. Ce ştiam eu despre păcate? Nimic.

Kendra Rae, însă – femeia aceea ştia despre păcate. Comisese unul dintre adevăratele păcate supreme încercând să fie ea însăşi: Neagră. Impertinentă. Cineva care spunea lucrurilor pe nume. Cineva care respingea aşteptările altora de la ea, o femeie de culoare, într-o industrie predominant albă.

Acel gând încă nu îmi dădea pace. Câtă autoritate. Cine altcineva i-ar fi spus unui reporter că nu va lucra niciodată cu un scriitor alb, tocmai când steaua ei începea să strălucească?

Zâmbea când mi-a întins articolul decupat din ziar. De parcă ar fi fost mândră. Nu m-am putut abţine să schiţez un zâmbet când am început să citesc cu voce tare:

„îi urăsc pe scriitorii albi. Ne-am săturat de ei. Nu vreau să îl jignesc pe niciunul, dar nu am nevoie ca un erudit alb să îmi spună mie despre Marea Migraţie. Nu am nevoie ca un evreu să îmi spună de ce Miles a fost cel mai mare cântăreţ de jazz al tuturor timpurilor sau de ce persoanele de culoare mănâncă fasole neagră, turtă de mălai şi varză furajeră de Anul Nou. Nu am nevoie de nimic din toate astea."

M-am uitat la Kendra Rae după ce am terminat de citit, pagina de ziar maronie şi decolorată ameninţând să se dezintegreze în mâinile mele. În timp ce citisem, ea luase o copie a cărţii „Burning Heart" de pe raft şi începuse să o frunzărească, întorcând paginile cu unghia curată, scurtă şi nelăcuită a degetului arătător. Era atât de absorbită, încât nu observase că eram pregătită să vorbesc din nou, aşa că am inspirat adânc şi am zis încet, ca să nu o sperii:

— Aceste cuvinte au fost scoase din context?

— Nu chiar.

Kendra Rae nu şi-a ridicat privirea.

— O. Păi… mi se par nişte cuvinte blânde pentru zilele noastre… dar bănuiesc că cititorii n-au fost prea încântaţi la vremea respectivă.

Lynn a pufnit.

— N-au fost. Nici cei de la Editura Wagner n-au fost, zise Lynn în timp ce se ducea spre canapea cu două căni aburinde şi punându-le pe măsuţa de cafea. Povesteşte-i despre Diana, dacă te simţi în stare.

— Staţi! Şi Diana Gordon este implicată în povestea asta?

Nu mi-o puteam imagina pe frumoasa scriitoare misterioasă de pe panourile publicitare care făceau reclamă celui mai recent best-seller al ei, ecranizat, fiind implicată într-o operaţiune atât de mârşavă.

— Avem o istorie lungă. Prietene de când eram mai tinere decât sunteţi voi, doamnelor, acum. Dar în seara în care am plecat, am auzit-o pe Diana vorbind la telefon despre ceva ce a zis Imani.

— Imani este un alt prieten de-al lor din copilărie, a zis Lynn.

— Aşadar, credeţi că ea…?

Kendra Rae şi-a ţuguiat buzele şi a clătinat din cap.

— Schimbarea aceea pe care aţi văzut-o cu toţii la semenii noştri? Cred că cineva a schimbat-o şi pe ea. Ea sorbi repede din cafea. Eu cred că a fost Richard – el este bărbatul cu care vorbea Diana la telefon. Aceasta este singura explicaţie care îmi vine în minte pentru ceea ce a încercat să îmi facă. Şi de ce nu a vrut să fie văzută în public cu mine după ceea ce am spus.

— Richard Wagner a fost şeful lui Kenny, a zis Lynn înainte ca eu să apuc să întreb. Iar acum este şeful Nellei. Am simţit că exista un fel de legătură între Diana şi Richard – este prezent întotdeauna în activităţile ei şi apare prea des în mulţumirile ei.

Eu am clipit.

— De ce nu mi-ai povestit nimic din toate astea până acum?

— Pentru că nu am fost convinsă sută la sută înainte să îmi confirme Kendra Rae această legătură. În plus, n-am vrut să îi spui Nellei ceva, doar ca să aflăm apoi că Nella este în tabăra cealaltă. Şi în continuare nu trebuie să ştie nimic, s-a grăbit să adauge Lynn.

— Nu ai avut încredere în mine, am zis eu, simţindu-mă jignită.

— Nu face asta, Shani. Ai ştiut despre ce este vorba: principiul „nevoii de a cunoaşte”. Îţi spun acum, pentru că acum trebuie să ştii.

M-am întors spre Kendra Rae. Nu era momentul potrivit pentru asta.

— Iar voi credeţi că el se află în spatele acestei poveşti?

— Nu m-ar surprinde câtuşi de puţin, a zis Kendra Rae.

M-am gândit din nou la Diana. Citisem doar un roman timpuriu al ei, din moment ce aproape toţi oamenii erau de acord că poveştile ei deveneau din ce în ce mai neverosimile cu fiecare carte nouă pe care o lansa. Dar cea pe care o citisem – o poveste iniţiatică despre o prietenie a negrilor de patruzeci de ani – fusese atât de sinceră şi de emoţionantă, încât mă făcuse să plâng în autobuz.

Când am vorbit din nou, vocea îmi era plină de speranţă, semănând mai mult cu cea a unui copil decât cu a mea.

— Dar de ce ar face Diana asta? am întrebat eu. Nu ziceaţi că era cea mai bună prietenă a dumneavoastră?

Păcatul suprem.

Ea nu folosise aceste cuvinte pentru a descrie ceea ce încercase Diana să îi facă, dar nu era nevoie să aflu toate astea ca să ştiu ce văzusem în ochii ei. Că prietena ei cea mai bună, Diana Gordon, scriitoarea cea cea mai bine vândută, comisese păcatul suprem.

Un camion a claxonat un curier de la Seamless care ieşise de pe banda bicicliştilor. Mi-am ridicat privirea spre cel mai apropiat indicator rutier, cele două cuvinte găsindu-şi ecoul în mintea mea. Cumva, reuşisem să ajung pe 100th Street fără să observ. Acum, era prea târziu să mai fac cale-ntoarsă, chiar dacă mă simţeam rău. Şi îmi era teamă. Dacă, într-o bună zi, mă duceam la frizeria lui Joe şi o găseam schimbată pe Lynn? Ce aveam să fac atunci? Oare aş fi putut măcar să îmi dau seama imediat?

Nu puteam să stau liniştită şi să privesc cum o altă persoană păţea acelaşi lucru. Trebuia să îi spun Nellei. Şi-apoi, Lynn spusese deja că nu avea încredere în mine.

Am aruncat o privire de-a lungul trotuarului, dar cum nu am văzut-o nicăieri, m-am dat la o parte, lipindu-mă de vitrina unui magazin din colţ, ca să nu stau în calea trecătorilor. Apoi, mi-am descheiat nasturii trenciului negru, o slabă tentativă de a mă mai linişti. Dar era prea târziu pentru asta. Transpiram abundent între sâni şi aveam impresia că organele interne mi se umflaseră.

„îmi pierd minţile”, mi-am zis, dar mi-am dat seama pe loc că nu era adevărat. În sfârşit mi le găsisem. Acum vedeam totul mai limpede decât o făcusem timp de luni întregi.

Tocmai mă gândeam cum să o abordez, când telefonul meu mobil a început să vibreze. Crezând că era Nella, l-am scos imediat, pregătită să spun: „Voi ajunge acolo în curând.” Dar nu era Nella. Era Lynn cea care mă suna.

Vocea ei părea îndepărtată.

— Shani! Ce naiba faci?

Rahat.

— Nimic. Eu doar…

— Încerci să te întâlneşti cu Nella după tot ce ţi-am spus? Ce naiba? a repetat ea.

M-am învârtit pe trotuar, dezorientată.

— Poftim? De unde ştii asta? am zis, deşi mi-am dat seama imediat că Will vorbise. Nici într-un milion de ani el nu ar fi de partea mea în detrimentul lui Lynn. Femeia îi era rudă. Ai pus pe cineva să mă urmărească?

— Da, a şuierat printre dinţi Lynn, şi ai noroc că am făcut asta. Trebuie să te dai la fund. Repet, dă-te la fund. Eşti pe cont propriu.

Rahat.

— Nu! am zis, punându-mi-se un nod în gât. Nu poţi renunţa pur şi simplu la mine, Lynn. Haide!

— Dă-te la fund! a strigat Lynn. Kenny este după colţ. Doar…

Reticentă, dar neavând de ales, mi-am aruncat telefonul mobil într-un coş de gunoi din apropiere, învârtindu-mă pe călcâie ca s-o iau la fugă. Dar, la un moment dat în timpul convorbirii telefonice, o maşină oprise în dreptul meu. Nu auzisem clicul slab al portierei care se deschisese sau zgomotul subtil de paşi pe trotuar. Am simţit doar pe braţul meu o mână fermă, care m-a trântit pe bancheta din spate.

15

20 OCTOMBRIE 2018

Nella ştia că ajunsese mai devreme cu zece minute la locul de întâlnire, dar îşi verifică oricum telefonul. Era un tic nervos. La fel era şi obiceiul de a se plimba pe trotuar, zăbovind zece secunde ici, apoi cincisprezece secunde colo. Se întorcea spre sud, apoi spre nord, în timp ce vântul tăios îi băga în ochi şuviţe din părul său afro.

Clienţii suficient de plictisiţi încât să o observe pe Nella prin fereastra restaurantului din spatele ei bănuiau, probabil, că punea ceva la cale sau că era puţin ţicnită. Nella nu l-ar fi contrazis pe niciunul dintre ei. Se simţea ca o nebună. Oamenii treceau în grabă pe lângă ea, iar Nella îl privea pe fiecare în parte în ochi, disperată. Mulţi dintre ei o ignorau. Majoritatea se uita urât la ea. Un bărbat care purta o bandană colorată, aparent inofensivă, scuipă pe trotuar în faţa ei şi mârâi: „Dispari naibii din faţa mea, târâtură.”

Nella luă această ultimă interacţiune ca pe un semn. Îi trimise un mesaj Malaikăi, prin care o anunţă că persoana misterioasă nu îşi făcuse apariţia încă.

„Perfect!! Acum, du-te naibii acasă. Pe bune. Te comporţi ca o nebună.”

Nella se holbă la cuvintele Malaikăi câteva clipe, încercând să le înţeleagă. Nebună. Da. Ce să facă – să se lupte cu persoana care o terorizase

în ultimele săptămâni? îşi aminti expresia uluită a lui C.J. Atunci când el îi adresase exact aceeaşi întrebare în dimineaţa în care îi spusese despre bileţele. Ea nu gândea logic. Acolo, afară, era o ţintă sigură. Dacă un monstru manipulator îi trimisese acele bileţele, atunci oare nu dăduse de bucluc?

Nella privi în jurul ei, fixându-şi ochii la şuvoiul de oameni care treceau pe lângă ea. Apoi, se întoarse şi intră repede în restaurantul prin faţa căruia se plimbase.

Pereţii restaurantului, zugrăviţi într-un galben-aprins, şi mirosul de carne de hamburger nu o liniştiră în mod deosebit, dar ea trase totuşi un scaun înalt din faţa ferestrei şi se aşeză pe el. În dreapta ei, doi tipi care o priviseră bănuitori îşi întoarseră atenţia la hamburgerii lor şi la discuţia despre Rob, care primise sau nu veşti de la proprietarul apartamentului.

Nella oftă şi se pregăti să mai suporte vreo opt minute din această conversaţie, ţinându-şi ochii aţintiţi spre locul unde stătuse ea mai devreme.

Însă nu avea să aştepte atât de mult. Trecuse mai puţin de un minut când ea observă o tânără de culoare făcându-şi apariţia agale de după colţul intersecţiei dintre 100th Street şi Broadway. Era înaltă, avea aproape 1,82 m, iar pielea ei avea o nuanţă arămie, neobişnuită.

Era ea. Trebuia să fie ea. Nu era doar faptul că tânăra se oprise exact în locul unde stătuse Nella cu doar câteva clipe mai devreme sau faptul că părea mai determinată decât oricare dintre oamenii care treceau pe lângă ea. Erau toate astea, asociate cu haina neagră şi lungă până la gambe, care ascundea totul în afară de doi craci de pantaloni negri şi o pereche de ghete marca Doc Martens. Fata părea că se ducea la o întâlnire cu Bobby Seale.

De asemenea, părea că i-ar fi putut tăbăci cu uşurinţă fundul Nellei dacă ar fi vrut.

— Bună ziua, doamnă. Cum sunteţi azi?

Nella îşi luă ochii de la trotuar. Un bărbat alb mai în vârstă, cu şorţ, ştergea scaunul liber de lângă ea, zâmbindu-i larg, ca şi când ar fi vrut să-i zică: „De ce n-aţi cumpărat încă nimic?”

— Bună, zise ea, după ce îi mai aruncă o privire fetei de afară. Sunt bine, mersi.

— Voiam doar să vă spun că avem o ofertă specială de sâmbătă, valabilă până la ora patru, zise el. Aşadar, mai aveţi la dispoziţie vreo douăzeci de minute ca să profitaţi de ea.

— Mersi. Aştept o prietenă. Ar trebui să vină până atunci.

— Desigur. Doriţi să consultaţi un meniu între timp?

— Eu… Nella aruncă din nou o privire spre trotuar, ca să se asigure că fata era încă acolo. Fu cuprinsă de un val de frustrare, apoi de uşurare, atunci când o văzu. Sigur, zise ea, expirând.

— Minunat. Revin imediat. Veţi comanda la tejghea după ce vă veţi hotărî.

În clipa în care bărbatul dispăru, ea se uită din nou pe fereastră şi fu cât pe ce să cadă de pe scaun. Fata se dusese mai în spate pe trotuar – departe de stradă şi mai aproape de Nella. Suficient de aproape încât, dacă nu le-ar fi despărţit geamul, ea şi-ar fi putut întinde mâna pentru a atinge cicatricea rozalie de pe ceafa străinei.

Nella se aplecă puţin în faţă, ca să se uite mai bine. Cicatricea aceea, în formă de semilună, îi părea cunoscută.

Stătură astfel încă o vreme: Nella, zgâindu-se la ceafa străinei; străina, privind spre stradă. Într-un final, după ce parcă trecuse o eternitate, fata îşi scoase telefonul mobil. Nella îşi întinse mâna după telefonul ei, aşteptându-se să primească un mesaj iritat, dar, spre mirarea ei, acesta nu veni.

— Scuze pentru întârziere, doamnă. Bărbatul cu şorţ îşi făcuse brusc apariţia, ţinând câteva meniuri în mâini. Le puse în faţa Nellei cu atâta delicateţe, încât ei i se frânse inima. Pentru dumneavoastră.

Nella înclină graţios din cap. Privind în faţă, ea încercă să îşi amintească unde mai văzuse cicatricea de pe ceafa fetei, încercă să îşi imagineze cu cine ar fi putut vorbi această persoană. Cu un complice? Cu Hazel? Revigorată şi în sfârşit pregătită să primească răspunsuri, Nella se ridică de pe scaun şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre uşă. Îşi ţinea ochii aţintiţi la cicatrice – până când, dintr-o dată, cicatricea se puse în mişcare.

Nella se opri chiar în faţa uşii restaurantului, şocată, în timp ce o privea pe tânără aruncându-şi telefonul mobil într-un coş de gunoi.

Apoi, de nicăieri, apăru o mână.

O mână neagră, aparţinându-i unei femei de culoare, care purta ceea ce părea a fi un echipament sportiv.

O mână neagră, care o înşfacă de braţ pe fată şi o trase de pe trotuar pe stradă; apoi, pe bancheta din spate a unui sedan negru.

Iar apoi, mâna, cicatricea şi fata dispărură pur şi simplu.

PARTEA A IV-A

Diana

22 OCTOMBRIE 2018

LOCKE HALL, UNIVERSITATEA HOWARD
WASHINGTON, D.C.

O vreme, am crezut că se sinucisese.

Nu ştiu dacă am crezut asta pentru binele ei sau al meu. Ştiu doar că după ce ea a dispărut, în decembrie 1983, am visat, câteva luni mai târziu, că ea o făcea oriunde mergea – pe coasta Connecticutului, unde Dick era convins că mersese, sau pe coasta Carolinei de Sud, unde ea îşi dorise întotdeauna să trăiască. Nu avea importanţă unde se stabilise. Îmi imaginam că era undeva aproape de apă. Îmi imaginam că ea nu mai exista.

Mama mea, Dumnezeu s-o odihnească, m-ar fi dezmoştenit dacă ar fi auzit asta, dar cred sincer că ar fi fost mai simplu aşa. Dacă ea o făcuse, însemna că nu înţelesese la cât de multe renunţasem eu. Însemna că nu citise nimicurile pe care le-am scris pur şi simplu pentru că nu voiam să mor de foame, ci să mănânc bine. Însemna că nu suferise din cauza acelei ecranizări după „Burning Heart“ pe care n-ar fi trebuit să fiu niciodată să o accept.

Mi-am lăsat capul pe spate, cugetând la veştile pe care tocmai mi le dăduse Dick. Aşadar, Kenny fusese bine mersi în tot acest timp. Văzuse cum eu şi cariera mea o luăm la vale. Şi, mai rău, citise ceea ce îi spusesem acelui reporter în ’84, la un an după dispariţia ei: „O ştiu pe Kendra Rae Phillips de ani buni, atât ca prietenă, cât şi ca soră. Şi, cu toate că o iubesc din tot sufletul, cred într-adevăr că are probleme grave de sănătate mintală. Vă rog să o iertaţi pe prietena mea pentru neplăcerile pe care vi le-a cauzat tuturor. Toţi scriitorii sunt importanţi. Toate poveştile sunt importante.”

Dick s-ar fi putut înşela. „Ar trebui să-l sun, ca să mă asigur”, mi-am zis. Dar el păruse foarte sigur. Mi-oi fi spus eu în ultimii treizeci şi ceva de ani că Kenny era moartă, dar Dick şi cu mine încercaserăm să îi dăm de urmă. Era normal ca, în cele din urmă, să o găsim.

Întrebarea era – ce vom face acum?

Sunetul unui clopoţel se auzi în difuzoarele computerului meu. Imani îmi trimisese un e-mail cu subiectul: „LOL ai văzut asta?”

L-am deschis, din dorinţa de a râde, şi am pufnit atunci când pagina s-a încărcat complet: „Redactorul-şef de la Editura Wagner donează o sumă frumuşică iniţiativei pentru varietate.” Dick intrase din nou în acţiune. Fusese întotdeauna preocupat de părerea celorlalţi. Acesta era singurul motiv pentru care insistase atât de mult să stea cu ochii pe Kendra Rae. Ea ştia prea multe. Reprezenta o garanţie.

Am privit cu atenţie fotografia în care erau Dick şi lidera pe care o redirecţionaserăm de la Cooper s la Wagner nu cu mult timp în urmă. Cei doi păreau destul de apropiaţi şi, într-o secundă de egoism, am regretat că

nu m-am dus la New York ca să particip Ia evenimentul acela, cu toate că Dick mă implorase să vin. Îi era dor de mirosul pielii mele, îmi spusese el, însă ceea ce îl auzisem eu spunând de fapt era: „Acum, că soţul tău a divorţat în sfârşit de tine, putem să facem publică relaţia noastră.” Aşa era Dick – profita de orice ocazie care se ivea.

Trăgeam de o şuviţă cârlionţată şi uscată de păr de lângă ureche, în timp ce disecam în continuare fotografia. Dick avea primii nasturi ai cămăşii descheiaţi, aşa cum îi spusesem eu că ar trebui să facă ori de câte ori participa la evenimente, deoarece îl făcea să pară mai puţin scorţos. Când îl întâlnisem pentru prima oară pe Dick, la începutul anilor ’80, acesta purta cămăşile încheiate până la ultimul nasture, de aveai impresia că se sugrumă.

Cu toate acestea, avusesem un sentiment plăcut atunci când scorţosul îmi spusese că „Burning Heart” i se părea o carte incredibilă, şi mai că leşinasem atunci când îmi spusese că el credea că volumul meu – volumul meu – putea schimba lumea. Pe sub masă, îmi frecase glezna goală cu un pantof negru şi scump.

Nu m-a deranjat. Mi-am retras piciorul doar atunci când el a adăugat, printre înghiţituri de coniac: „Totuşi, cred că ar fi mai bine pentru amândoi dacă vei colabora cu Kendra Rae.”

Simţindu-mi descurajarea, el a început să îmi spună cât de „la modă” erau scriitorii de culoare. I-a amintit pe Alex Haley şi pe Alice Walker.

— Negrul este la modă în toate. Uite câte au realizat Michael şi Quincy. Atunci, de ce nu te-am cupla şi pe tine cu o editoare de culoare?

Nu aveau de gând să mă cupleze cu orice editoare de culoare, ci cu cea mai bună prietenă a mea – o persoană pe care o cunoşteam de ani buni şi în care aveam încredere. Cu toate acestea, fusesem sceptică, deoarece şi mie îmi păsa de părerea celorlalţi. Tocmai de aceea încercasem din răsputeri să îl fac pe Dick să se răzgândească. Nu aveam nimic personal cu Kenny; doar că era încă foarte nouă în lumea editorială. Avea la activ doar trei cărţi, ale căror titluri nu mi le mai amintesc acum. De ce nu mi-aş fi dorit să ajung până în vârf alături de cineva ca Dick, cineva care devenise o legendă până la treizeci de ani şi care cunoştea toate dedesubturile acestei industrii? Odată ce aş fi ajuns în vârf, ştiam că aş fi putut să o iau pe Kenny lângă mine.

Însă lucrurile nu se petrecuseră întocmai aşa. Spre surprinderea mea, Dick avusese dreptate. Kenny şi cu mine ne-am descurcat foarte bine împreună. Nu foarte bine, ci incredibil de bine. Totul începea să se lege:

povestea, publicitatea, poziţionarea. Kenny a luat cartea „Burning Heart“ şi a dus-o pe culmi noi, fantastice – culmi pe care eu nici măcar nu mi le imaginasem atunci când începusem să o scriu, pe când eram la Howard.

— O iei pe scurtătură cu manuscrisul ăsta, Di, îmi scrisese Kenny în primele adnotări pe care mi le trimisese. Trebuie să gândeşti pe termen lung. Scrie pentru tine, nu pentru altcineva. Nu o îngrădi pe Evie. Oferă-i mai mult suflu.

Am făcut întocmai. Şi, după alte câteva revizuiri, am reuşit să scoatem o carte pe care cititorii au devorat-o. După lansarea ei, era greu să găseşti o copie a „Burning Heart” în vreo bibliotecă sau vreo librărie, iar când liceele au început să o interzică din cauza conţinutului său explicit, uneori groaznic – era pe vremea lui Reagan, la urma urmei –, compararea ei cu „Native Son“ a dus la apariţia cluburilor de lectură în locuri neaşteptate: în casele albilor din suburbii, dar şi în casele persoanelor de culoare din clasa de jos sau din cea mijlocie. Aparent, ceva legat de două femei de culoare – una cu tenul mai deschis, cealaltă, tuciurie, ambele absolvente de facultate – cucerise inimile americanilor.

Am închis articolul şi am deschis cel mai recent tabel cu femei de culoare de care trebuia să mă ocup. Erau profesoare la un colegiu de fete din Atlanta, am observat eu. Era un gând respingător – colegiile de fete reprezentau un teritoriu nou pentru noi şi nu aveam la fel de multă experienţă cu femeile de patruzeci şi ceva de ani cum aveam cu cele de douăzeci şi de treizeci de ani – însă dacă Dick nu o refuzase pe doamna decan, nici eu nu puteam s-o fac.

Am apăsat butonul de tipărire, mi-am rotit scaunul şi m-am uitat pe fereastră, liniştită de sunetele mecanismelor ascunse şi ale hârtiei care se mişca. Însă, în locul apei reci, albastre şi sclipitoare a Rezervorului Memillan, am văzut-o pe Kenny aşa cum o văzusem ultima oară: faţa ei maronie şi bolnăvicioasă şi ochii ei goi şi sticloşi. O voce monotonă. Efectul trebuia să fie unul pur temperamental; Imani îmi promisese asta. Totuşi, pe vremea aceea, amândouă eram înspăimântător de optimiste. Niciuna dintre noi nu avea de unde să ştie că va avea nevoie de ani buni ca să creeze o formulă mai puţin aspră.

Un sunet ascuţit anunţă că tipărirea luase sfârşit – cea mai recentă dintre multe altele. Uneori, atunci când Dick îmi dădea o misiune care părea deosebit de dificilă, mă gândeam să renunţ. Să îi spun lui Dick că va trebui să îşi găsească o altă persoană de legătură – un lucru pe care el nu reuşise

niciodată să îl facă, deoarece Imani se pricepuse întotdeauna foarte bine să îşi controleze activitatea din laborator. Dar cum aş fi putut să îi fac una ca asta? Dick a avut grijă de mine după dispariţia lui Kenny. M-a pus în legătură cu un alt editor, astfel încât să mă pot bucura de un nou început. M-a ajutat să fac faţă emisiunilor, adaptărilor de televiziune, negocierilor legate de film.

Şi, mai important, el finanţase toată treaba. Odată ce reuşisem să-l conving că avea să funcţioneze.

— Ştiu, ştiu, i-am spus la telefon în acea seară de iarnă din 1983, ciulind o ureche la sforăielile lui Elroy, care dormea în camera alăturată. Toată treaba pare puţin probabilă.

— Mai degrabă imposibilă. Kendra Rae n-are decât să suporte. Să îşi ceară scuze pentru cuvintele spuse şi să fie recunoscătoare pentru tot ce-am reuşit să realizăm aici, astfel încât să ne putem întoarce toţi la ale noastre. Am patru – nu, cinci scriitori care mi-au spus că vor aştepta până când Kendra Rae îşi va reveni. Unul dintre ei este de culoare, poate te interesează să ştii.

— Dar Kenny nu-şi va cere scuze, am zis eu, fără să muşc momeala. Nu voiam să ştiu cine era acel scriitor. Mai degrabă ar face orice altceva pe lumea asta decât să-şi ceară scuze, chiar dacă asta ar însemna să fie exclusă din industrie. Amândoi ştim asta. Şi amândoi ştim de unde vine, corect? Chiar tu ai spus că locul acesta poate fi foarte sufocant. Dacă tu ai fi în locul ei…

— N-aş fi. Eu nu îmi fac nevoile unde mănânc. Nemernica a primit ce-a meritat.

— Iisuse, Dick! A primit ameninţări cu moartea. Trece prin iad şi…

— O, ea trece prin iad? După toate porcăriile alea pe care le-a spus despre „atmosfera rasistă şi rece“ de aici, tu chiar crezi că ea trece prin iad?

Acesta era motivul pentru care deschisesem subiectul acesta la telefon: ştiam că doar pomenind numele ei, el avea să-şi iasă din minţi şi ştiam că izbucnirea lui m-ar fi făcut să vreau să-i trag o palmă zdravănă. Nu era vorba că el nu simţea empatie. Nu. Doar că el o folosea ca pe o armă, ori de câte ori era spre folosul lui. Am ştiut asta de la bun început.

Dar îl puteam judeca oare din cauza asta? Doar pentru că petrecusem atâtea zile şoptindu-i la ureche cât de vinovată mă simţeam pentru că o lăsasem de izbelişte pe Kenny nu mă absolvea de faptul că asta făcusem.

Nu vorbisem împotriva ei, dar nu vorbisem nici în apărarea ei, deoarece am ştiut că era spre binele tuturor să nu mă implic.

— În regulă, a zis Dick. Dacă nu-şi va cere scuze, atunci ştii ce trebuie să faci.

— Am mai vorbit despre asta. N-am de gând nici s-o învinuiesc.

— De ce?

— N-are să funcţioneze niciodată. Persoanele de culoare mă vor considera o trădătoare şi nu-mi vor cumpăra cartea dacă voi face asta. Uite care-i treaba, am zis eu, vrei să pui capăt acestui circ mediatic sau nu?

Mi-l imaginam pe Dick vârându-şi degetul mic în ureche şi răsucindu-şi-l puţin, un tic cu care nu reuşisem să mă obişnuiesc niciodată, nici măcar după ce îl văzusem atingând culmile plăcerii în atât de multe feluri, de atât de multe ori, având pe chip cele mai enigmatice expresii.

— Bine, a zis el într-un final, după o lungă pauză. Ce naiba vrei să faci?

Am început să îi povestesc cum revenisem de curând în Newark şi cum mă întâlnisem întâmplător cu Imani, o prietenă din copilărie, fostă colegă la Howard, la raionul cu frigidere din magazinul Wegman's. Cum o întrebasem ce mai făcuse de când nu mai ţinuserăm legătura, de la absolvire, iar ea îmi spusese că obţinuse de curând doctoratul în chimie la Universitatea George Washington. Începuse munca la o companie de cosmetice în urmă cu doar câteva luni.

Acesta fusese visul ei, şi visul părinţilor ei pentru ea, încă de pe vremea când ne făceam planuri de viitor pe veranda casei lui Kenny. Eram foarte mândră de ea. Foarte mândră. Am felicitat-o pentru reuşită, iar ea m-a felicitat pentru „Burning Heart" – visul meu de pe verandă.

În acel moment, am început să plâng. Chiar acolo, la raionul cu frigidere.

I-am arătat un articol despre scandalul în care era implicată Kenny. Era o veste nouă pentru Imani, dar nu una extraordinară. „Şi eu, care credeam că lumea ştiinţei are multe probleme", îmi spusese ea.

Apoi, după ce a aruncat o privire de-a lungul raionului, ca să se asigure că eram singure, mi-a povestit totul despre proiectul de suflet la care începuse să lucreze după programul de lucru. Un proiect care le putea face viaţa puţin mai uşoară femeilor de culoare din toată ţara.

— Dar nu înţeleg de ce o persoană de culoare ar vrea să facă asta, zise Dick. „Mândria neagră" nu mai este la modă?

— Bineînţeles că mai este „la modă"! m-am răstit eu. Iar creaţia lui Imani nu va schimba absolut nimic. Doar ar trebui să… ajute la păstrarea

mândriei intacte. Să ne ajute pe noi, femeile de culoare, să înfruntăm puţin mai uşor valurile rasismului, fără să avem impresia că trebuie să înotăm prea tare.

— „Valurile rasismului”? Pare ceva ce…

— Ar spune Kendra Rae. Da. Ştiu.

Începeam să regret că îi pomenisem despre asta lui Dick. Eram pe punctul de a-i spune să dea totul uitării, când el a inspirat adânc şi a expirat încet.

— Iar asta ar trebui să repare totul? a întrebat el aproape şoptit.

— Asta sper.

— Hm. Nu ştiu, Di… este un ţel măreţ pentru o substanţă chimică, şi ar putea să nu funcţioneze. Mai ales în cazul celei mai încăpăţânate femei de pe pământul ăsta, a adăugat Dick, cu amărăciune în glas.

Dar eu ştiam că îi captasem atenţia. Aveam să primesc un cec în mână într-o săptămână; poate mai devreme, dacă Elroy se ducea în vizită la părinţii lui, aşa cum avea de gând.

— Nu zic că vreau s-o văd făcând tumbe. Vreau doar să o ajut să se mai relaxeze puţin, atâta tot, i-am zis în şoaptă. Să o ajut să-şi regăsească echilibrul. Este mai bine să fie relaxată decât încordată, crede-mă.

Relaxată. Să o ajut. Asta îi spusesem şi lui Imani că voiam să fac. Asta plănuisem să fac încă de la început. S-o calmez pe Kenny pentru o vreme, doar atât cât să mulţumesc pe toată lumea, astfel încât totul să revină la normal. Aveam să gândesc pe termen lung, întocmai cum îmi spusese ea să fac. În cele din urmă, urma să ajungem în vârf, şi poate ne cream propria marcă. Poate chiar propria editură. Îi eram datoare lui Kenny.

Apoi, ea a dispărut. Câteva săptămâni mai târziu, Dick mi-a spus despre un prieten al unui prieten care avea ceva probleme cu un scriitor de culoare care răspândea zvonuri despre şeful lui alb de la o revistă din Tulsa. Câteva zile mai târziu, o asistentă universitară de culoare de la Universitatea din Washington a susţinut că i se adresase cuvântul care începea cu „n“ de nenumărate ori în timpul unei petreceri de Crăciun. Eu am refuzat ambele cereri ale lui Dick, doar ca să aflu mai târziu că ambele persoane fuseseră concediate şi ajunseseră şomere, cu familii de întreţinut şi nimeni care să dorească să le angajeze.

Prin urmare, când a venit următoarea cerere… ei bine, nu am reuşit să o salvez pe Kenny. Dar poate că reuşeam să îi salvez pe alţii.

Am luat foile din imprimată, trecând în revistă numele de la colegiul pentru fete.

— „Quinnasha”, „Rayquelle“, „Kasselia”, am citit eu, clătinând din cap. Dumnezeule! Ne botezăm copiii astfel, apoi ne întrebăm de ce nu suntem angajaţi?

— O, rahat. De cine trebuie să ne ocupăm acum? De Involuntare?

Mi-am ridicat privirea şi am văzut silueta înaltă a lui Imani lângă uşă.

— Se pare că doar de astea avem parte în ultima vreme, am zis.

— Mmm. Imani şi-a încrucişat braţele. Păi, dacă mă întrebi pe mine – şi ştiu că n-o faci – aş dormi mult mai bine noaptea dacă n-ar fi Involuntare.

— Iar eu aş dormi mult mai bine dacă ultimul lot pe care l-ai pregătit nu le-ar fi întărâtat atât de mult pe fetele astea una împotriva celeilalte, am izbucnit eu. Sunt foarte îngrijorată cât de deschiderile noastre sfârşesc prin a fi „ultima fată de culoare rămasă pe baricade” la birou. Nu pentru asta este pomada asta.

— Ştiu, ştiu, ştiu. De câte ori trebuie să-ţi spun că îmi pare rău? Este un efect secundar regretabil. Dar am lucrat la asta şi cred că am obţinut echilibrul corect în cel mai recent lot. Mai puţin în Terminator.

— Bine. Îţi mulţumesc. I-am întins lista pe care o tipărisem. Ai aici cea mai recentă listă.

— „Quinnasha”? Tonul lui Imani deveni mai ridicat decât sprâncenele ei. Ce naiba s-a întâmplat cu „Mavis”, „Cheryl” şi „Estelle”?

Am chicotit amândouă.

— Aşadar, ce credem? Cine este cea mai apropiată lideră care poate intra în colegiul acela?

Imani se bătu uşor pe bărbia alungită cu o unghie lungă şi îngustă, dată cu lac de culoarea piersicii.

— Voi lua legătura cu persoanele mele de contact de la Spelman. Să vedem care este părerea lor.

Eu am încuviinţat.

— Minunat. Să mă anunţi şi pe mine, bine?

— Îhî. O, înainte să uit… Imani îşi vârî mâna în buzunar şi scoase două pungi etanşe umplute pe jumătate cu o substanţă albă şi unsuroasă. Pentru tine. Proaspăt făcută. Îţi fac cinste cu masa de prânz dacă ghiceşti ce floare am adăugat în lotul acesta.

Ea trânti pungile pe biroul meu şi se îndreptă spre uşă.

— Eşti o zeiţă. M-am grăbit să deschid o pungă şi să-i adulmec con ţinutul. Câh, da, te rog. Caprifoi?

— Bingo! chicoti Imani. Doamne, am evoluat mult de la primul lot, nu-i aşa? îţi aminteşti ce miros oribil avea?

Brusc, Kenny mi-a trecut din nou prin minte. Dar de data asta, nu faţa i-am văzut-o, ci părul gros şi negru, împărţit în opt secţiuni subţiri, şi mâna mea dreaptă înmănuşată, vârâtă în substanţa aceea rece şi cremoasă. „Sunt sigură că lotul acesta n-o să provoace arsuri”, îmi promisese Imani când îmi adusese borcanul cu o zi înainte.

Totuşi, făcusem un test rapid cu degetul mic. Doar ca să mă asigur.

— Eşti bine? o întrebasem, sperând să nu înceapă să se plângă din cauza mirosului.

— Mmm. Indiferent ce vrei să-mi faci – împletituri, cârlionţi – să nu mă faci să arăt caraghios, Di. Am încredere în tine.

Îi promisesem că nu se va întâmpla asta. Apoi, îmi băgasem mâna înmănuşată în părul ei, apucasem o şuviţă de păr de la rădăcină şi rostisem o rugăciune.

16

22 OCTOMBRIE 2018

Nellei nu îi făcuse niciodată o plăcere deosebită să asculte melodiile lui Pitbull. Nici la balul de absolvire şi cu siguranţă nici în acele nopţi petrecute în casele fraternităţilor, îmbuibându-se cu suc şi dând din cap pe acordurile melodiei „I Know You Want Me“, ca şi când aceasta i-ar fi insuflat viaţă în trup.

Acum, când îşi dădea duhul alături de Malaika la sala Bop it Out Fitness, Nella o dispreţuia cu toată fiinţa ei. Însă avea, într-adevăr, multe de alungat din minte: bileţelele, izbucnirea ei din timpul şedinţei pentru copertă, coperta cu „puradei” care provocase această izbucnire…

Apoi, mai era acea posibilă crimă la care fusese martoră cu doar două zile înainte. Chiar dacă muzica era îngrozitoare, încercarea ei de a-şi îndrepta spatele şi de a-şi ridica genunchii pe ritmul muzicii îi oferea o distragere temporară extrem de binevenită de la realitatea ei bizară. De asemenea, se simţi mai bine când o văzu pe Malaika. Aceasta îşi petrecea o mare parte din zi respirând acelaşi aer ca fanaticii fitness-ului, chinuindu-se la fel de tare ca ea.

— Înainte să… spui ceva, zise gâfâind prietena ei, adunându-şi ultimele forţe pentru a trece de numărul paisprezece, dă-mi voie să-ţi spun… că îmi pare rău pentru asta.
Nella se încruntă când broboanele de transpiraţie îi intrară în ochi.
— Mai vreau să-ţi spun… că îmi eşti datoare, icni Malaika. Am impresia… că nu te-am mai văzut… de-o veşnicie.
— Eu… ştiu… că timpul zboară repede… atunci când eşti hărţuit… la locul de muncă, zise Nella. Nu la fel de repede… atunci când îl asculţi… pe Pitbull.
Malaika îngână o scuză.
— Nu mai erau locuri… la antrenamentul de cardio pe muzica lui Beyonce… când m-am uitat… peste program… azi-dimineaţă. Acesta a fost… singurul curs disponibil.
— Mă întreb… de ce! zise Nella, deşi bănuia, în timp ce conştientiza senzaţia de arsură din coapse şi şiroiul de transpiraţie care i se prelingea printre sâni, că un antrenament pe muzica lui Beyoned era, probabil, încă şi mai greu.
Femeia aia avea coapse de oţel, la urma urmei.
La fel avea şi Isaac, instructorul lor de fitness cu un bronz perfect, care acum lovea cu pumnii în aer pe ritmul muzicii şi îşi îndoia genunchii.
— Şi-acum… GENUFLEXIUNI!
Nella se conformă. Îşi aplecă în faţă trunchiul, deşi cu delicateţe, şi făcu o „pauza”, astfel încât să se poată uita la ceilalţi participanţi la antrenament. Sala de sport, de dimensiuni impresionante, abia dacă era ocupată; opt sau nouă femei şi un bărbat în vârstă, extrem de serios, hotărâseră să îşi petreacă serile de joi făcând antrenamente cu un instructor îndrăcit în cartierul Flatiron, în loc să se ocupe de ceva mai rezonabil, cum ar fi fost să îşi reînnoiască stocul de vin sau să dezlege rebusuri. Poate că asta ar fi trebuit să facă şi Nella. Dacă răpitorul aflat în libertate dădea buzna în sala de sport, în timp ce ea era la jumătatea unei genuflexiuni, şi căuta să o înhaţe? Dacă răpitorul o aştepta afară, pregătit să se năpustească asupra ei în clipa în care se despărţea de Malaika?
Şi dacă nu era vorba despre niciun răpitor?
Nella nu asistase niciodată la o răpire – cel puţin, nu din câte ştia ea. Nu reuşise să vadă expresia fetei prin uşa din sticlă a restaurantului. Nici nu putuse vedea cât de strâns o ţinea de braţ mâna aceea. Nella ştia doar că mâna aceea fusese una a semenilor ei. Neagră. Şi mai ştia că, aparent,

niciunul dintre trecători nu fusese suficient de mişcat de cele întâmplate încât să facă sau să spună ceva. Ceea ce însemna că, poate, femeia nu ţipase… ceea ce însemna că, poate, ea ştia că nu se afla în pericol?

Nella alungă repede aceste gânduri. Nu, fireşte că trecătorii n-ar fi spus nimic. Era vorba de oraşul New York. Iar ea era o fată de culoare.

Indiferent ce se întâmplase, numele fetei rămânea în continuare un mister – prin urmare, Nella nu putea spune prea multe nimănui. Era sigură de asta; îşi imaginase de multe ori, în timp ce făcea duş, cum dădea un telefon anonim: „Uite ce ştiu eu: o tânără cheală mi-a trimis aceste bileţele ciudate în septembrie. Apoi, ea a început să îmi trimită mesaje ciudate despre colega mea care, apropo, este şi ea de-a dreptul ciudată. Fata aceea cheală şi cu mine trebuia să ne întâlnim, dar apoi ea a fost vârâtă într-o maşină… însă nu înainte să-şi arunce telefonul mobil într-un coş de gunoi. La câteva clipe după ce maşina a plecat, o altă persoană ciudată, cu glugă pe cap, a pescuit telefonul din gunoi şi a luat-o la fugă.“ în această explicaţie ipotetică, ar fi omis partea asta.

Dar mai era ceva.

La câteva ore după răpire, în timp ce stătea întinsă pe pat şi derula în minte ce văzuse, ea primise un apel de pe telefonul pe care îl văzuse scos din coşul de gunoi.

Se gândise să îl respingă, dar cum Owen avea să ajungă acasă abia peste o oră, se gândise că avea timp.

— Nella. Vocea femeii de la capătul celălalt al firului părea încordată şi a unei persoane mult mai în vârstă decât s-ar fi aşteptat Nella. Ai răspuns. Îţi mulţumesc.

Se aşternuse tăcerea.

— Îmi pare rău că a trebuit să asişti la tot ce s-a întâmplat. Nu eram cu adevărat pregătiţi pentru… Au fost nişte oameni care te-au supravegheat, au încercat să aibă grijă de tine. Dar bănuiesc că nu suficient de bine. Le-am spus să fie mai atenţi, adăugase ea, mai mult pentru sine decât pentru Nella.

— Cine sunt ei? Cine eşti tu? Şi ce s-a întâmplat cu fata aceea?

— Nu-ţi pot da un răspuns la nicio întrebare. Trebuie doar să ştii că noi încercăm să te ajutăm. Mă ocup eu de asta. Vreau ca tu să ştii asta şi mai vreau ca această discuţie să rămână între noi, ok? Să nu spui nimănui de la serviciu despre asta.

— Te ocupi tu de asta? Un zăngănit răsună pe hol – era vecinul care îşi căra bicicleta pe scări. Cum pot şti că nu eşti persoana despre care mi s-a

spus să mă feresc? Şi care este numele adevărat al lui Hazel?

Tăcere la capătul celălalt al firului.

— Nu trebuia să ştii asta încă, rostise vocea, exasperată. Hm! Ok… ai două variante. Poţi să mă cataloghezi drept nebună sau poţi să afli cine este cu adevărat Hazel.

— Dar…

— Mai fă nişte săpături.

Convorbirea luase sfârşit.

Auzind acestea, Nellei îi venise să-şi spargă telefonul cu o tigaie şi să se ascundă sub pătura ei preferată. Însă apelul dăduse naştere la ceva mai mult decât acel sentiment vag de curiozitate. Ce se întâmplase cu femeia aceea cheală şi neagră ca o panteră? Cine avea grijă de Nella şi de ce?

Iar dacă Hazel-May Mecall nu era numele adevărat al colegei ei… care era?

— E greu acolo, afară, nu? lătră Isaac, arătând cu degetul spre fereastra mică a sălii. Nu-i aşa că-i greu acolo, afară? O fi mai greu aici, înăuntru, dar este încă şi mai greu acolo, afară. Vreau să-mi arătaţi de ce sunteţi în stare. ÎNDOIŢI GENUNCHII!

— Dumnezeule! Malaika făcu o genuflexiune până jos, apoi o alta. Habar n-am avut că treaba asta se va transforma într-o şedinţă de terapie.

Nella scoase un mârâit nepământesc în semn de protest, pe care nici măcar ea nu îl recunoscu.

— Deşi, poate că tu chiar ai nevoie de asta, continuă Malaika, mai ales după ce ţi s-a întâmplat ieri.

Nella încercă să pufnească, dar pentru că rămăsese fără aer, sunetul aduse mai mult cu o regurgitare, aşa că întrebă fără vlagă:

— Cum adică „după ce ţi s-a întâmplat”?

— Ştii, când te-ai blocat. Când ai fost foarte aproape să afli cine se furişează pe la spatele tău – practic, extrem de aproape – şi i-ai dat drumul.

Nella îşi dădu ochii peste cap.

— Iar trebuie să vorbim despre asta? Acum? în timp ce ascultăm o muzică de rahat? Am venit aici ca să mă eliberez de gânduri, nu ca să mă încarc cu ele.

Malaika nu mai făcea corect genuflexiunile; acum arăta ca şi ar fi avut nevoie să meargă la baie.

— Da, trebuie să vorbim iar despre asta. Rahat, Nella… trebuia să reţii numărul de înmatriculare al maşinii ăleia. Trebuia să urci într-o altă maşină

şi să o urmăreşti pe cea în care se afla tipa aia cheală. Dar tu n-ai urmărit-o pe tipa cheală şi-acum ai ajuns de unde-ai plecat.

— Ei bine… nu chiar.

„Această discuţie să rămână între noi”, îi spusese femeia la telefon, dar ce se aştepta să facă Nella? Să ţină aceste informaţii doar pentru ea?

— Înainte ca fata cheală să dispară, mi-a spus că pe Hazel nu o cheamă Hazel, de fapt. Şi, după ce fata aia a dispărut, am primit un apel de pe telefonul pe care-l aruncase ea.

Malaika încremeni.

— Stai. Ce?

— Ştiu.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum? Şi ce-a spus apelantul?

— Că trebuie să aflu singură informaţii despre Hazel. Să fac nişte săpături.

— Doar atât?

— Nu… mi-a mai spus că ea şi nişte oameni m-au supravegheat. Dar că au grijă de mine.

— Ce dracul zise Malaika, gâfâind.

— Ştiu, ştiu. Dar femeia asta părea a fi sinceră.

— Nici măcar nu mai ştiu ce să zic, Nella. Treaba asta devine din ce în ce mai înfricoşătoare.

— Cum crezi că mă simt eu?! Sunt urmărită, la naiba!

Malaika îi ignoră cuvintele.

— Cred doar că ar trebui să ai grijă, atâta tot, zise ea. Dacă oamenii ăştia care te urmăresc sunt de partea răului? Dacă este cineva care participă la antrenamentul ăsta?

Nella îşi plimbă din nou privirea prin sală, ochii ei aterizând pe bărbatul din faţa lor, cuprins parcă de convulsii.

— Mă îndoiesc. Şi nu ştim care parte este partea răului, îi reaminti ea.

— Nu spun decât că ar trebui să priveşti cu neîncredere toate lucrurile pe care ţi le spune în mesaje persoana asta nouă. De ce îţi spune brusc toate astea, tocmai acum? De ce nu ţi-au spus toate astea înainte, în loc să-ţi trimită bileţelele alea codificate?

— Nu ştiu. N-am apucat s-o întreb, recunoscu Nella, deranjată de toate întrebările Malaikăi.

Era şi aşa destul de tulburată de toate grijile care nu îi dădeau pace. Nu era nevoie să le mai adauge şi pe cele ale Malaikăi.

— Dar am senzaţia că, în sfârşit, sunt aproape să descopăr ceva. Putem fi de acord că acesta este un lucru bun?

— Ai reuşit să afli ceva de pe internet despre cicatrici roz în formă de semilună? Pentru că mie-mi miroase a cult, insistă Malaika, dar apoi, ea trebuie să se fi auzit în sfârşit, deoarece se grăbi să adauge: Ok, ok, bine. Este un lucru bun. Îmi fac griji pentru tine, atâta tot. Şi nu-mi place că oamenii ăştia îşi bat joc de prietena mea cea mai bună.

La aceste cuvinte, Nella simţi un junghi care fu atât de ascuţit şi atât de ruşinos, încât trebuie să fi fost unul de vinovăţie, nu unul fizic. De la venirea lui Hazel, relaţia ciudată dintre ea şi Vera îi afectase serios Nellei viaţa personală, şi cea mai rea parte era că ea abia dacă observase ce impact puternic avea asupra Malaikăi – până în acel moment, când Nella nu era preocupată de e-mailuri şi nu avea manuscrise de citit. În ultimul timp, Nella abia dacă avusese timp să se mai întâlnească şi cu alte persoane; se simţise mereu obligată să spună „nu“ activităţilor care nu aveau legătură cu munca şi „da“ la toată treaba pe care ar fi putut-o face în tot acest timp – pentru că avusese mereu câte ceva de făcut. De fapt, fusese atât de ocupată, încât, uneori, se luase cu munca şi uitase să mai răspundă mesajelor pe care i le trimitea Malaika.

Apoi, mai era Owen, împreună cu care Nella nu mai petrecuse momente plăcute de săptămâni întregi. Cinele pe care le luau adeseori împreună se desfăşurau astfel: ea întorcea pagină după pagină în timp ce mânca mâncare chinezească sau indiană sau thailandeză, iar Owen se uita în telefonul lui, citindu-şi e-mailurile. Nella nu crezuse că el observase. La începutul relaţiei lor, ea fusese aceea care se chinuise să îi atragă atenţia – cea care era nevoită să-i smulgă telefonul sau ziarul din mâini în timp ce aşeza masa. Owen fusese întotdeauna un cititor avid; acest aspect o atrăsese la el încă de la început, iar când afacerea lui începuse să ia avânt, la câteva luni după ce deveniseră un cuplu, această calitate se intensificase considerabil. „Doar ştii că justiţia socială nu îşi ia pauze de masă“, glumise el după ce ea îi luase tableta, i-o azvârlise pe canapea în partea cealaltă a încăperii şi îl rugase să scoată două beri din frigider.

Owen nu procedase astfel atunci când Nella intrase în modul de „asistentă agresivă”. O lăsase să îşi citească liniştită manuscrisele în timpul meselor, îi spusese „nu-i nicio problemă” atunci când ea hotărâse să sară peste un episod al serialului Clanul Soprano, pentru că avea de terminat ceva pentru Vera. Ba chiar o iertase pentru că ea ratase ocazia de a petrece

timpul cu părinţii lui. Dar Owen nu era superficial. Se pricepea să intuiască o situaţie – o altă calitate pe care Nella o admira la el – şi, cu o săptămână înainte, în timp ce scotea într-o seară capacul unsuros din plastic al recipientului ce conţinea orez prăjit, el fusese în sfârşit pregătit să spună ceva referitor la această situaţie.

— Este vorba despre fata cea nouă, nu? întrebase el, ca într-o doară.

Nella începuse deja, într-un gest nepoliticos, să mănânce din varza chinezească gătită la aburi şi, încă şi mai nepoliticos, îşi deschisese tableta, astfel încât să citească în continuare reinterpretarea modernă şi ciudată a cărţii „împăratul muştelor”, peste care o rugase Vera să arunce o privire în seara aceea. Reinterpretarea era la fel de reuşită cum îi promisese agentul că avea să fie, poate chiar mai reuşită, prin urmare, ea se simţise puţin iritată atunci când o întrerupsese Owen.

— Nu ştiu ce vrei să spui, rostise Nella, întinzându-şi furculiţa ca să poată pescui o păstaie de fasole verde care căzuse pe masă.

Sărise peste masa de prânz în ziua aceea – din nou – şi detesta ideea de a lăsa să îi scape vreo legumă.

— Ce vreau să spun este că lucrezi pe rupte din cauza fetei celei noi. Am dreptate?

Owen îi dăduse în sfârşit recipientul cu orez prăjit şi începuse să-şi plimbe mâncarea prin farfurie cu furculiţa din plastic.

Gestul lui producea un sunet puternic, ca un zgâriat, pe care Nella îl simţea până în stomac. Dar, în loc să îi atragă atenţia, ea strânsese din dinţi şi îşi pusese o lingură de orez în farfurie, aşteptând ca acel sunet deranjant să înceteze.

— Hazel n-are nicio legătură cu asta. Mi-am dat seama că trag mâţa de coadă. M-am cam obişnuit cu postul meu de la Wagner şi trebuie să evoluez.

— Prostii.

Nella pusese capacul din plastic pe recipient şi luase în mână furculiţa.

— Haide, iubito. Fata asta nouă de culoare ţi-a pus capac.

Ea se abţinuse să zâmbească.

— În primul rând, nu poţi folosi jargonul semenilor mei împotriva mea, glumise ea. În al doilea rând, Hazel nu mai este nouă, nu chiar. Lucrează la Wagner de trei luni.

— Nu spuneai tu că te-ai simţit ca „fata cea nouă“ în primele şase luni?

— A fost altceva. Eram singura fată de culoare pe-atunci. Singura persoană de culoare, se corectase ea, darămite singura fată de culoare.

— Asta spun şi eu. Ţi-a luat locul.

— Sunt convinsă că nimeni nu mai spune „ţi-a luat locul”.

— Colegii mei spun asta.

Nella scosese acel chicotit pe care ştia că îl aştepta el. Cei mai mulţi dintre colegii lui Owen considerau că „Hey Ya!“ era cea mai bună melodie a trupei Outkast.

— Recunoaşte, totuşi, zisese Owen, buzele lui devenind o linie orizontală. Ţi-a cam plăcut să fii singura fată de culoare de la Wagner. Corect?

Nella mestecase o bucăţică de porumb şi îl privise în tăcere.

— Hei, nu-ţi face griji, iubito. Poţi fi sinceră cu mine, pentru că înţeleg. Înţeleg perfect. Bine, nu înţeleg cu adevărat, adăugase el, conştientizând ce spusese şi simţind forţa sprâncenelor ei arcuite. Dar ştii ce vreau să spun. Nu este groaznic să fii singura în minoritate. Ori de câte ori sunt singurul tip atunci când luăm micul dejun împreună cu prietenele tale…

— Ceea ce se întâmplă destul de rar…

— … Mereu mă simt oarecum… nu ştiu, excepţional, poate? Pentru că întotdeauna îmi cer părerea despre tot. „Ce înseamnă mesajul acesta?” „De ce ar folosi el două semne de exclamaţie?”

El se prinsese de nas, ca să o poată imita pe Alexandra, o obsedată de întâlnirile online pe care Nella o cunoscuse prin intermediul Malaikăi în urmă cu vreo câţiva ani.

— Înţeleg ce vrei să spui. Dar, iubitule… tu chiar faci o comparaţie între faptul că tu eşti o „minoritate” în anumite situaţii, cu faptul că eu sunt o minoritate în anumite situaţii? Pe bune? Pentru că, pur şi simplu… nu…

Auzind aceste cuvinte, Owen îşi lăsase furculiţa jos.

— Ce vreau să spun este că eu…

— Este o diferenţă astronomică faţă de ceea ce spun eu.

El îşi ridicase mâinile în aer, vizibil jignit şi întrebându-se evident cum de luase o astfel de întorsătură această discuţie, care începuse ca o speculaţie nevinovată.

— Uau, Nella. Nu. Cine-a vorbit despre comparaţii? Ştii că nu asta încercam… încercam doar să…

Nella îl întrerupsese.

— E în regulă, iubitule. Ştiu ce-ai vrut să spui.

— Eşti sigură? Pentru că niciodată n-aş…

— Sunt sigură, zisese ea, cu toate că avusese nevoie de o clipă ca să îşi dea seama că nu se uita la iubitul ei, ci la mâncarea din farfuria ei, care începea să se răcească.

Ea se abţinuse să mai spună ceva, îşi întinsese timid mâna şi i-o strânsese pe-a lui Owen cât putuse de afectuos. Mai făcuse asta de zeci de ori în trecut, atunci când se treziseră brusc afundaţi într-o discuţie stânjenitoare despre rasă, iar gestul ei alungase întotdeauna orice tensiune care apăruse între ei.

Însă discuţiile acelea fuseseră, parcă, diferite. Discuţiile acelea fuseseră purtate pe un ton mai blând; cu un pahar de alcool sau un „cui“ sau pe bancheta întunecată din spate a unui Uber luat în toiul nopţii, Nella nu avea nicio reţinere să îi spună lui Owen că, uneori, se simţea vinovată pentru că rata episoade din Black Love, iar Owen recunoştea că bunicii lui materni din Missouri erau suporteri înfocaţi ai MAGA.[9]

În lumina puternică a bucătăriei lor dureros de strâmte, discuţia aceasta despre a fi minoritate şi a fi „minoritate” fusese prea mult.

— Te iubesc, îi zisese ea, ca să nu mai fie nevoită să spună altceva.

Apoi, se întinsese din nou după tabletă.

— Ce? Am terminat? Pe bune?

— Mai voiai să-mi spui ceva?

Owen se holbase la ea.

— Nu, rostise el într-un final, luându-şi telefonul. Nu contează.

Rămăseseră tăcuţi aproape o jumătate de oră, până când Owen se ridicase în picioare, îşi luase farfuria şi o aruncase la gunoi.

— O, îmi pare rău. Nella se rotise pe scaun, astfel încât să stea cu faţa la el. Doar că-mi doresc cu adevărat promovarea asta. Şi sunt atât de aproape! Ţi-am povestit ce mi-a spus Richard luni, nu?

— O, ceva referitor la faptul că te aşteaptă un „viitor strălucit” şi cum „eşti pe drumul cel bun pentru a deveni următoarea Kendra Rae“… da, cred că-mi amintesc, zisese Owen.

Deşi el nu se uita la ea, Nella simţise acel mic zâmbet înflorindu-i pe faţă.

— Şi poate că Hazel este cea care mă scoate puţin din minţi, continuase ea. Nu ştiu. Eu doar… este greu.

Owen îşi ştersese mâinile de pantalonii scurţi Adidas, care îi serveau drept ţinută atât la – 8°C, cât şi la 21°C, şi se dusese la Nella. Îşi întinsese

mâinile şi începuse să îi maseze gâtul cu degetele-i binecuvântate, în semn de pace.

— Ai încercat să o cunoşti? Adică, ai încercat cu adevărat?

— Am luat masa de prânz împreună atunci când s-a angajat. Şi m-am dus la evenimentul acela de la Curl Central.

— Nu e acelaşi lucru. Invit-o în oraş când mai ieşi cu Malaika. Încearcă s-o cunoşti. El ridicase din umeri. Nu ştiu, mie mi se pare că poate ţi-ai dori ca ea să fie de partea ta. Toate conexiunile pe care probabil că le are…

Nella îşi ridicase privirea spre el.

— De unde ştii tu de toate conexiunile ei?

Owen se încruntase.

— De când ne-am cunoscut la Curl Central. Mi-a lăsat impresia că ştie mulţi oameni. El se dăduse puţin în spate, ca şi când s-ar fi uitat la ea pentru prima oară. Te simţi bine?

— Mă simt bine. Dar pot să te întreb ceva?

El încuviinţase, îngrijorat de direcţia în care o lua discuţia.

— Nu-mi vine să cred că spun asta, dar… la Curl Central ai cunoscut-o pentru prima oară pe Hazel, nu?

Owen o privise clipind.

— Poftim?

— N-ai cunoscut-o înainte de seara aceea? Nu este cineva cu care ai vorbit pe internet înainte să mă cunoşti pe mine?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a fost o dată când ea te-a pomenit pe nume – „adu-l pe Owen la Curl Central!” – însă eu nu i-am spus niciodată cum te cheamă. Aşa că, mă întrebam dacă…

— N-am întâlnit-o niciodată pe Hazel până atunci, zisese Owen, în ochii lui albaştri apărând o privire defensivă. Poate că i l-ai pomenit în treacăt şi ai uitat.

— Ştiu că n-am făcut-o. Abia dacă i-am povestit ceva despre tine. Owen tresărise.

— N-a venit niciodată vorba, zisese Nella, crezând, dintr-un motiv sau altul, că asta avea să îmbunătăţească situaţia.

El îşi luase mâinile de pe gâtul ei.

— Te-ai gândit că majoritatea colegilor tăi mă cunosc de la toate petrecerile alea ale voastre? Că i-ar fi putut spune oricând ceva despre mine

lui Hazel, din moment ce tu ai fost cumva mereu prea ocupată ca să pomeneşti de mine?

Orice şansă ca Nella să îi povestească lui Owen tot ce se petrecuse la locul ei de muncă plecase din bucătărie odată cu el. Ea nu îl urmase. Rămăsese acolo, gândindu-se la cât de impresionat era Owen de conexiunile lui Hazel. Cât de echilibrată era Hazel şi cât de dezechilibrată era ea.

„Owen a avut dreptate”, gândi Nella, imitând săriturile lui Isaac chiar dacă se simţea ca şi când ar fi fost lovită cu un ciocan de bătut carnea de mărimea unui om. Primise bileţelele misterioase la muncă şi nu spusese nimănui despre ele; fusese de acord să se întâlnească cu persoana necunoscută care i le trimisese, iar acum făcea acest antrenament nebunesc ca să… ce, să fugă de cineva la cel mai mic semn? Ea nu era deloc echilibrată. Nu în ultima perioadă. În ultima vreme, se simţea de parcă ar fi fost împrăştiată pe toate cele şapte continente. Şi tot ceea ce ştia Owen era că ea trecea printr-o perioadă ciudată la locul de muncă, încercând să se obişnuiască cu noua ei colegă de culoare.

Nella îşi promise că, de îndată ce avea să primească nişte răspunsuri, urma să îi explice motivul pentru care fusese atât de îngrijorată.

— Ca să continuăm într-o notă mai pozitivă, îi spuse ea Malaikăi acum, alergând pe loc după ce se aruncase pe jos ca să facă nişte flotări, apoi se hotărî că nu mai voia să facă asta, Richard mi-a spus că voi fi promovată în curând.

— Pe bune? Aş zice că „asta-i cireaşa de pe tort“, deşi răpirea la care ai asistat a primat.

— Adevărat. Ghici ce mai vine odată cu promovarea?

— Sunt incapabilă să ghicesc în starea în care sunt acum, aşa că spune-mi tu, te rog.

— Oportunitatea de a lucra cu Jesse Watson.

Malaika se opri brusc, de data asta mai degrabă datorită exaltării decât din cauza epuizării.

— Ce?!

— Se gândeşte să scoată o carte împreună cu Wagner.

— Cu voi? pufni Malaika. Nu te supăra, dar Jesse Watson publicat de Editura Wagner este ca maioneza pe turta de mălai.

Nella se înecă, parţial din cauza metaforei, dar şi din cauză că începuseră să facă flotări, iar cafeaua pe care o băuse după-amiază la birou îi venise

înapoi.
— Păi, dintr-un oarecare motiv – tuse, Hazel – am reuşit în sfârşit să intrăm în secolul XXL
— Bine aţi venit, zise Malaika, amuzată. Ea se întoarse încet pe burtă, fără să o deranjeze faptul că Isaac făcuse deja zece flotări într-o mână. Veţi descoperi multă conştientizare din partea oamenilor albi. Nicio rasă. Şi multe melodii ale lui PitbulL
Nella râse.
— Dă-mi voie să ghicesc: Vor să compui un cântecel frumos şi să îl întâmpini dansând, zicându-i: „Wagner este unul dintre cele mai bune locuri de pe pământ, nu-mi imaginez să lucrez în altă parte…”
Nella o mai auzise pe Malaika imitând tonul afectat al sclavilor de multe ori, dar niciodată nu o făcuse să se simtă atât de inconfortabil ca în acel moment. Nu era sigură dacă era grija să nu o audă ceilalţi participanţi la curs sau faptul că sclava în cauză era – teoretic – Nella însăşi. Însă îşi încleştă fălcile şi aşteptă ca prietena ei să îşi termine micul monolog.
— Ei, haide, zise Malaika, atunci când observă că Nellei nu i se părea amuzant faptul că ea imitase un menestrel. Amândouă ştim că acesta este adevăratul motiv pentru care ei ţi-au cerut să te întâlneşti cu Jesse. Nu că n-ai fi capabilă, adăugă ea repede, dar când ţi-au mai îngăduit să cunoşti o personalitate cum e el, în ultimii doi ani şi ceva de când lucrezi acolo?
— Nici măcar nu mai este o personalitate de când s-a dat la fund.
— Doamne, îmi doresc să îl aud dându-şi cu părerea despre împuşcăturile acelea din Bronx de luna trecută. Şi tot rahatul ăla legat de KKK, care se petrece în Indiana. Tot… rahatul.
Nella încuviinţă, nebăgând în seamă incidentele la care se referise Malaika.
— Deci, trebuie să întreb: au apelat şi la serviciile ştim-noi-cui pentru chestia asta cu Jesse?
Nella pufni.
— Da. Richard a spus că s-ar putea chiar s-o lase să editeze.
— Poftim? Abia s-a angajat! Nu tu i-a trimis e-mailul acela lui Jesse? I-ai spus lui Richard despre asta?
— M-am gândit că poate nu va aprecia faptul că am făcut-o fără ştirea lui.
— Rahat birocratic.
— Da, ştiu. E de rahat.

— Câh. Dar nu spuneai că Hazel este prietenă bună cu şeful tău? întrebă Malaika. Că erau foarte prietenoşi unul cu celălalt la Curl Central. Crezi că sunt…?

— Sunt în continuare convinsă că amanta lui este o femeie de culoare… dar Hazel? Câh, mi-e deja greaţă fără să mai vorbim despre asta. Nella oftă atunci când prin minte îi trecură imagini din timpul şedinţei pentru coperta cărţii „Needles and Pins“. Toţi cei de la Wagner sunt obsedaţi de ea. Nu doar el.

— Partea bună este că… vei avea ocazia să îl cunoşti pe Jesse şi poate vei lucra la posibila lui carte, nu? Este destul de incitant. Poate chiar va dori să discutaţi despre ideea aceea de carte pe care i-ai trimis-o.

— Ceva de genul. Deşi Richard n-a spus explicit că voi lucra la ea. Dar pare destul de promiţător.

— Promiţător, zise Malaika, încercând să pară convinsă, deşi era evident că nu era. Frumos. Şi dacă nu va deveni cartea ta… tot ai s-o faci?

— Am de ales?

— Îmi amintesc de o anumită persoană care spunea că îşi va da demisia după ce un anumit scriitor a făcut pe nebunul cu ea.

Isaac bătu de trei ori din palme. Pentru prima oară, sunetul scos de palmele lui nu o făcu pe Nella să tresară. De fapt, ea se simţi uşurată că avea mai mult timp la dispoziţie ca să se gândească la un răspuns.

— Arătaţi bine! Şi-acum, trecem la poziţia planşă. Ţineţi braţele drepte şi muşchii încordaţi!

— Gata, este oficial, gâfâi Nella, uşurată că nu trebuia să se mai mişte, chiar dacă simţea cum îi ardeau toţi muşchii. Tipul ăsta e un monstru afurisit.

— Arătaţi bine, oameni buni! cârâi Isaac.

Lângă ea, Malaika rosti în şoaptă o înjurătură, iar braţele îi tremurau. Treizeci de secunde mai târziu, când ea vorbi din nou, erau tot la faza de planşă.

— Ai de ales, zise ea. Din punctul meu de vedere, ai două variante. Cred că este evident ce ar trebui să faci. Sau, cel puţin, ce ar trebui să vrei să faci. Nu te gândeai să-ţi dai demisia? Nu deteşti locul acela? Ar trebui să vrei să te duc la întâlnirea aceea şi să încurci iţele. Să-i spui lui Jesse cum i-ai pomenit Verei de el acum o veşnicie, dar cum toţi de-acolo au fost de părere că era prea negru ca să îi adreseze câteva rânduri. Să îi povesteşti despre Shartricia şi despre cum Hazel te-a călcat în picioare ca să îi facă pe toţi să

o placă. Apoi, să-ţi scoţi casetofonul, să sari pe masa din sala de şedinţă şi să îţi fluturi degetul mijlociu pe acordurile imnului „Fight the Power”.

Malaika spusese mereu că nu o deranja să fie ecoul Nellei şi al neplăcerilor ei de la Wagner, iar pentru asta Nella îi era recunoscătoare. Owen nu rezista mult la discuţiile despre microagresiuni; ochii îi luceau după cincisprezece minute de speculaţii referitoare la ce putea însemna un e-mail nesemnat primit de la Vera. Deoarece şeful ei putea fi la fel de frustrant, Malaika era întotdeauna „acolo pentru ea“, oferindu-i Nellei cuvinte de înţelepciune pe care ea le considera la fel de preţioase ca aurul.

Aşadar, sfatul Malaikăi referitor la a i-o trage şefului nu ar fi trebuit să o ia pe nepregătite pe Nella. Exact asta îi spusese prietena ei încă din prima zi, încă de când Nella începuse să se plângă de locul ei de muncă: „Dacă eşti atât de nefericită, atunci la naiba cu tot. Pleacă.” De fiecare dată Nella spunea că ar trebui să plece – şi că o va face, într-o bună zi. Că nu voia să devină ca Leonard sau Maisy sau chiar Vera. Totuşi, de fiecare dată, după ce râdea împreună cu Malaika de toate modurile diferite prin care putea să demisioneze, ea spunea că nu ajunsese încă în acel punct. Că situaţia nu se înrăutăţise încă atât de mult.

În momentul acela, sfatul Malaikăi era însă de-a dreptul deplasat. Gândul de a-şi pune în pericol cariera fără să mai lase loc de bună ziua la Wagner, după ce Richard îi spusese cu doar câteva zile mai devreme că urma să fie promovată în curând, i se părea de-a dreptul absurd. O tulburase atât de mult, încât încercă aproape un minut să ţină ritmul cu femeia de şaizeci şi ceva de ani de pe rândul din faţa lor, în loc să spună ce avea pe suflet: că nu era pregătită să renunţe, cu sau fără Hazel, cu sau fără Shartricia. Trebuia să existe o altă cale.

Malaika păru să fi observat trepidaţiile Nellei. Pentru că, după următorul set de planşe, ea îşi drese glasul atât de tare, încât Nella o auzi peste vocea lui Pitbull.

— Asta a fost prima variantă, lămuri ea, pe un ton foarte serios, aşa cum Nella nu o mai auzise vorbind de ceva vreme. Dar amândouă ştim că varianta asta nu este viabilă. Aşadar, ceea ce ar trebui să faci, de fapt, este să te pregăteşti foarte bine, apoi să te duci la întâlnire şi să îi laşi cu gura căscată pe Jesse Watson, pe şefa ta şi pe şeful şefei tale. Să îl faci pe Jesse să vrea să lucreze cu tine şi numai cu tine. Apoi, află dacă este într-adevăr cuplat cu tipa aia cu părul mov cu care a apărut în poza de profil în urmă cu vreo câteva luni. Dacă nu este, dă-i numărul meu de telefon.

Nella se înveseli.

— Serios, acum, continuă Malaika, odată ce scotoci suficient de adânc în sinea ei. Du-te la întâlnirea aceea şi fii amabilă cu Jesse. Conectează-te cu el. Fă-o atât de bine, încât, până la finalul întâlnirii, el să te implore pe tine să lucrezi cu el. Şi dacă nu vei fi tu – dacă Richard va încerca să numească un alt editor – atunci Jesse nu va bate palma cu Wagner.

— Dar Hazel…

— Domnişoara „Hazel-nu-pute-ca-rahatul-May“ şi-a construit reputaţia prin a fi „buna fată de culoare” de la Wagner, corect? Ce crezi că vor zice şefii tăi dacă, brusc, ea va deveni super… neagră?

— Doamnele din spate! ţipă Isaac. Mişcaţi-vă!

Nella mârâi la pardoseală, înainte să se întoarcă pe spate. Nu se gândise niciodată la asta, dar bănuia că avea să îi fie foarte greu lui Hazel să fie făţarnică în prezenţa Verei şi a lui Jesse. Jesse i-ar mirosi falsitatea de îndată ce ar ateriza pe pista de la JFK, i-ar arunca o privire lui Hazel în timp ce vorbeşte cu Vera şi ar demasca-o.

Nella se întoarse pe burtă, apoi se ridică în mâini.

— Crezi c-ar trebui să mă duc la întâlnirea asta cu Jesse, atunci?

— Cred că ai muncit prea mult ca să nu te duci, dar du-te pregătită. Rezistă până când vei obţine ce doreşti. Fii originală şi fă-l pe Jesse să te iubească. Sau măcar să te placă mai mult decât pe Hazel.

Nella simţi cum umerii începeau să o ardă în timp ce încerca să îşi ţină spatele drept şi abdomenul încordat.

— Şi dacă toată treaba asta cu Jesse Watson nu este decât o altă momeală? Şi nu există nimic în partea cealaltă decât… mai multe momeli?

— Dacă este aşa, zise Malaika, rămânând acolo unde căzuse, atunci măcar te-ai ales cu o momeală. Poate vei începe să te gândeşti să acţionezi. Să te duci la o altă editură. Cei din domeniul ăsta nu fac asta tot timpul? Nu tu mi-ai povestit despre asistentul ăla nemulţumit care l-a ajutat atât de mult pe unul dintre scriitorii şefului lui, încât, atunci când acesta şi-a schimbat locul de muncă, scriitorul l-a urmat?

Joey Ragowski. Judecând după felul în care Vera îi spusese această poveste cândva – pe un ton plin de precauţie –, acest gest a fost considerat drept actul suprem de trădare din partea unui asistent. Asemănător cu a-i spune în faţă unui scriitor că este rasist, presupuse Nella.

— Nu este o variantă prea atrăgătoare, zise ea, dar categoric e mai bună decât prima.

— Ştiu. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi s-o iau de la capăt cu un alt Igor. Dar, cel puţin, vei avea o momeală, sub forma unui Jesse Watson mic şi sexy, zise Malaika, chicotind. Du-te şi ia ce-ţi aparţine. Toţi ştim că meriţi, dar, mai întâi, trebuie să te pui pe treabă.

17

25 OCTOMBRIE 2018

Halaika bătu din picior.

— Am spus „trebuie să te pui pe treaba*, bombăni ea. N-am zis „tu şi cu mine trebuie să ne punem pe treabă. **

— Ce să zic? M-ai inspirat. Nella se aplecă în faţă şi miji ochii la lista de butoane argintii care erau prinse de uşa de la intrarea clădirii lui Hazel. Cât am zis că era?

— Doi.

Nella apăsă pe cifră o dată, aşteptă o secundă, apoi apăsă din nou.

— Mi-a zis să apăs pe butonul ăsta, chiar dacă numai ea locuieşte aici. Cred.

Ştia sigur acest lucru, dar nu se simţea în stare să o zică. Era prea concentrată să invidieze casa în care locuia Hazel. Era întocmai cum se aşteptase – adică, era întocmai genul de locuinţă pe care probabil că Nella nu avea să şi-o permită niciodată, dar la care aproape că tânjea: o clădire înaltă, frumoasă, din piatră brună, ocupată de Hazel, de iubitul ei şi de Juanita, situată la cinci minute distanţă de mers pe jos de staţia Classon a metroului G, la trei minute distanţă de mers pe jos de Curl Central şi la un minut distanţă de mers pe jos de acel magazin vintage-şi-bar la modă, al cărui proprietar era de culoare, pe care Nella îşi plănuise să îl viziteze, dar nu o făcuse niciodată.

Cu un an înainte, când Owen şi Nella se treziseră plimbându-se braţ la braţ prin Clinton Hill, mai mult decât indignaţi din cauza preţului piperat pe care îl plătiseră pentru şpriţurile cu suc de mere, ea îl întrebase în glumă câte aplicaţii ar fi trebuit să descarce ca să îşi permită să cumpere ceva în cartierul acela. „Hai să spunem că va trebui să ne facem un canal pe Youtube, iar eu va trebui să învăţ să împletesc părul”, îi răspunsese Owen. Nella izbucnise în râs şi îi strânsese braţul, recunoscând că era ameţită, dar şi încântată – de şpriţurile prea scumpe, dar şi de faptul că Owen chiar se uita la acele videoclipuri siropoase cu cupluri interrasiale pe care i le

trimitea ea. Acestea erau menite a-l amuza, dar erau şi un mod de a spune: „Hei, priveşte – nu ne bucurăm că nu suntem ca oamenii aceştia?”

Dar acum, în timp ce Nella urca treptele abrupte ale clădirii în care locuia Hazel, din piatră brună, inspirată de Huxtable, ridicându-şi fusta lungă deasupra gleznelor ca să nu se împiedice, să cadă şi să-şi zdrobească faţa, ea îşi aminti de ce oamenii îşi doreau să devină „acei oameni” în primul rând. Ea îşi dorea un vestibul în care să îi încapă un cuier şi o bicicletă. Nu ţinea morţiş să aibă unul dintre aceste două lucruri, dar îi plăcea ideea de avea măcar această opţiune.

— Ei, ce mai aştepţi? Malaika se rezemă de balustradă. Cu cât urcăm mai repede, cu atât mai repede vom putea confirma numele adevărat al scorpiei, o vom putea trage de codiţele ei false şi vom putea pleca naibii de-aici.

— Versiunea prescurtată a planului. Îmi place, glumi Nella, chiar dacă începea să se întrebe dacă nu făcuse o greşeală că o adusese şi pe prietena ei.

Dusese o luptă de convingere mult mai dură cu ea ca să accepte să o însoţească la acea petrecere dedicată părului natural decât dusese în cazul sesiunii de lectură a „Black ’n Lit Giris”, iar împotrivirea ei era palpabilă. Când se întâlniseră mai devreme ca să ia cina împreună, un puşti portorican, care nu avea mai mult de opt ani, intrase în localul cu burrito, îmbrăcat într-un trening bleumarin, marca Adidas, purtând la gât un lanţ de aur; Malaika nu făcuse niciun comentariu. Iar când un tip alb trecuse pe stradă pe lângă ele cântând melodia rap „99 Problems”, Malaika nu spusese nimic.

Nella o înghionti în joacă.

— He-ei. Îmi eşti datoare pentru tot Pitbull-ul ăla, ai uitat?

— Sunt destul de sigură că îmi erai datoare şi-atunci. Ceea ce înseamnă că îmi vei fi datoare din nou. Dar treaba asta o să se pună de două ori, cred. Da. Deci, acum mi-eşti datoare dublu.

— O să fie la fel de nasol, şi pentru mine, ca pentru tine. Dar nu uita ce ne-am înţeles: Ne prefacem că nu avem nicio problemă cu Hazel, ca să putem scăpa de problema care este Hazel.

— Tocmai asta am spus şi eu, dar bine.

— Corect. În fine. Ok.

Nella îşi întinse mâna şi apăsă pe ambele sonerii. Hazel îşi făcu apariţia în faţa lor, având codiţele împletite strânse în coc în creştetul capului.

Nella îşi relaxă muşchii spatelui. Nu ştia ce ar fi făcut dacă i-ar fi deschis o servitoare. Probabil că s-ar fi dus acasă şi ar fi plâns în faţa unei altei

porţii jalnice de mâncare chinezească.

— Haze! Salut!

— Nell! Ai venit!

Hazel se grăbi să o îmbrăţişeze, de parcă n-ar fi stat vizavi una de cealaltă cu doar trei ore în urmă. În tot acest timp, Nella simţea răceala pe care o emana prietena ei, care se afla la câţiva paşi mai încolo, aşteptând să fie salutată. Chiar şi-aşa, ea făcu un efort să o apuce de braţ pe Malaika şi să îi spună lui Hazel cât de încântate erau că se aflau în vestibulul acela.

— Este încântător, adăugă Malaika, pe un ton categoric.

— Mulţumesc! Melanie, corect?

— Pe-aproape, dar puţin mai de negru. Malaika.

— Corect. Lucrezi pentru marele instructor, corect?

— Igor Ivanov.

— Corect. Îmi place profilul lui de Instagram, repetă Hazel, îndreptându-şi tivul tricoului negru.

Nella îşi dădu seama, în timp ce îi privea colanţii mov şi şosetele pluşate de culoarea lămâii verzi, că era pentru prima oară când o vedea îmbrăcată atât de lejer. Ea se simţea îmbrăcată prea elegant, Ar fi fost absurd să fi purtat aceeaşi bluză crem din dantelă pe care o purtase la birou la o petrecere dedicată părului natural, când cel mai probabil ar fi murdărit-o cu fire de păr şi pomadă. Însă era prea târziu ca să-şi mai facă griji în privinţa asta.

— Păcat că nu am reuşit să ne cunoaştem mai bine la Curl Central acum câteva săptămâni.

— Da. Păi…

Malaika îşi drese glasul. La fel făcu şi Nella, simţindu-se puţin ca un copil care îşi adusese laolaltă părinţii divorţaţi pentru o activitate extraşcolară. Îşi întinse gâtul ca să poată privi peste umărul lui Hazel. La capătul holului, zări o draperie subţire şi galbenă care părea să servească drept uşă pentru o altă cameră.

— Acolo trebuie să fie petrecerea. Şi unde este şi Anita Baker, pare-se?

Hazel se învioră.

— Îhî. Acolo este salonul. I-am spus lui Manny că acesta trebuie să fie unul dintre primele cântece pe care îl vom pune la nunta noastră, zise ea, luând-o spre locul de unde răsuna muzica.

Nella simţi practic cum se schimbă aerul atunci când Malaika îşi supse dinţii.

— Ce alegere bună. Manny va fi şi el aici în seara asta? întrebă ea, plină de speranţă.

— Nu. I-am spus că este seara fetelor. A ieşit în oraş cu băieţii.

La naiba! Plănuise să se folosească de Manny. Se gândi să se scuze, spunând că merge la toaletă, şi să îi trimită un mesaj persoanei cu care vorbise, ca să îi spună că lucrurile nu mergeau conform planului. Însă nu avea încredere că Malaika nu ar fi dat de bucluc în absenţa ei.

În plus, nu era ca şi când Nella nu ar fi cunoscut alte câteva femei ele care s-ar fi putut folosi. Auzea deja frânturi de râsete, în afară de vocea Anitei.

— Îmi plac serile între fete, zise ea.

— El a fost dezamăgit, desigur, adăugă Hazel, conducându-le mai întâi pe lângă un copac uriaş din cauciuc, apoi pe lângă o măsuţă vintage din lemn, pe care se aflau trei fotografii înrămate. Nella se uită mai atent la cea mai mare: o fotografie de 15 x 20 cm înfăţişând patru persoane de culoare, zâmbitoare, care nu păreau să aibă mai mult de douăzeci şi ceva de ani. Reuşi să arunce o privire în fugă la celelalte două fotografii, deşi era evident după aspectul lor şters că şi acestea fuseseră făcute în alte vremuri. Hazel nu era în niciuna.

— El are părul lung şi creţ şi îl îngrijeşte foarte bine. De fapt, mai bine decât mi-l îngrijesc eu.

— Mai bine decât ţi-l îngrijeşti tu? Mi-e greu să cred asta, zise Malaika cu o voce piţigăiată de undeva din spatele lor.

Nella încremeni. Iată: aluzia numărul unu. Ea hotărî că făcuse o prostie pomenindu-i Malaikăi despre cozile împletite false, dar era prea târziu să mai schimbe ceva. Când fu convinsă că Hazel era preocupată să le conducă spre camera de zi, Nella se întoarse şi îi aruncă o privire Malaikăi. „încetează!”, îngână ea din buze.

Malaika se prefăcu că nu vede, devenind brusc interesată de o oglindă cu aspect învechit, care atârna în partea stângă a holului.

— Ce-a fost asta?

Nella avu senzaţia că primise o lovitură de bici când îşi întoarse din nou privirea în faţă. Hazel se oprise în loc şi le privea curioasă pe amândouă. Anita termină de cântat şi începu un cântec mai vesel al trupei En Vogue.

— Admiram doar modelul complicat al ramei de bronz. Oglinda este foarte frumoasă.

— O, vechitura aia? Mersi, Mal. A fost a bunicii lui Manny. Aceasta a fost casa ei, în anii ’70. Fiica ei ne-a lăsat-o nouă când aceasta a murit.

Malaika încuviinţă solemn.

— Ce frumos! „Malaika”, te rog. Nu „Mal”. Mersi.

— Aceştia sunt bunicii lui Manny? Nella practic strigă, arătând cu degetul spre fotografia alb-negru cu un cuplu care zâmbea pe care o zărise în urmă cu câteva secunde.

— Nu, aceia sunt bunicii mei, răspunse ea. A fost făcută înainte să meargă la Washington pentru „Marşul Regelui”. Toţi cei patru bunici ai mei au mărşăluit împreună, ceea ce cred că este destul de mişto.

Pentru o fracţiune de secundă, Nella uită să mai respire.

— Super mişto.

Hazel îşi înclină uşor capul într-o parte. Nella vedea practic cum acesteia i se învârteau rotiţele în cap tot aşa cum se roteau şi în capul ei. În ce an îi spusese Hazel că murise bunicul ei în timpul protestelor atunci când ieşiseră împreună la Nico’s, cu multe luni în urmă? 1961?

Iar anul în care avusese loc marşul… tatăl ei îi pusese întrebări despre aceste evenimente pe vremea când era adolescentă, cam în aceeaşi perioadă în care el îi dăduse o copie a cărţii „Burning Heart”. 1963.

— Bunica mea s-a recăsătorit, zise Hazel, aproape imediat. El este bunicul meu vitreg, dar cuvântul „vitreg” provoacă încurcături…

Dar era prea târziu.

— Da, zise Nella, dând satisfăcută din cap. Este admirabil că a putut să-şi refacă viaţa.

Malaika îşi mută privirea de la prietena ei la duşman, nedumerită. Însă Hazel o ignoră şi merse mai departe.

Nella dădu drumul aerului pe care nu îşi dăduse seama că îl ţinuse în ea.

— Deci, câte persoane aştepţi în seara asta?

— Vom fi şapte în total.

— Minunat. Prietene din facultate sau…?

— Da. Un adevărat amestec, zise Hazel. Le ştiu de peste tot. Ştii cum e să-ţi faci prieteni pe parcursul vieţii – facultate, slujbe diferite, locuri diferite din viaţă… toate alea.

— Mmm. Este mare lucru că mai păstrezi legătura cu ele, chiar dacă te-ai mutat din loc în loc atât de mult.

— Da, este. Ştii, prefer ca numărul pentru chestiile astea să fie puţin mai mic, în jur de trei, zise Hazel, conducându-le în sfârşit printr-o draperie

antebelică. Astfel, toată lumea are parte de puţin mai multă atenţie. Dar atunci când am lansat momeala, toată lumea a muşcat-o. Şi, că veni vorba de toată lumea…

Ea se opri în prag, astfel încât să poată face un anunţ femeilor care şedeau deja în lumina galbenă-portocalie din camera de zi.

— Doamnelor, aş vrea să vi le prezint pe Nella şi pe Malaika. Nell, Mal… Ea se dădu la o parte, astfel încât să poată intra şi ele în salon. Acestea sunt fetele.

Nella auzi un chicotit care veni dinspre fotoliul verde cu imprimeu aflată în colţul drept al încăperii şi care mai că înghiţea o fată mulatră cu o coafură afro în stilul Elainei Brown, care frunzărea o revistă atunci când intrară ele. Şezând pe jos, o fată de culoare cu forme mai voluptuoase, a cărei piele avea nuanţa palmelor Nellei, îşi dădu ochii peste cap şi o înghionti pe Juanita, care şedea în spatele ei pe o canapea mare şi îi ţinea părul în mâini. Juanita doar clătină din cap şi continuă să ungă cu pomadă scalpul fetei.

Nella îşi muşcă buza, neliniştită. Îşi ridică mâna şi îşi roti încheietura, aşa cum făceau concurentele unui concurs de frumuseţe, un gest reflex, atunci când se simţea stânjenită şi nu ştia ce să facă cu mâinile.

— Salut, tuturor.

Fata care şedea în fotoliul cu imprimeuri încă mai chicotea când Juanita vorbi:

— Fir-ar să fie, Hazel. Noi n-avem nume? Pfu!

— A zis doar: „Acestea sunt fetele”, adăugă fata care şedea pe jos, înainte să se îndepărteze cu blândeţe de Juanita, astfel încât să se poată ridica în picioare şi să-i strângă mâna Nellei, apoi pe cea a Malaikăi. Eu sunt Ebonee.

— Kiara, zise moştenitoarea coafurii Elainei Brown, fluturând revista.

Nellei nu îi scăpă nici faptul că aceasta era un număr din Harpers, nici faptul că fata ţinea un pix în mână, ca şi când ar fi sub liniat ceva în ea.

— Şi ţi-o aminteşti pe Juanita, corect?

— Desigur. Mă bucur să te revăd, zise Nella.

Malaika dădu din cap şi reuşi să îngâne un „Bună.“

Hazel îşi plimbă privirea prin încăpere, în timp ce Nella şi Malaika se îndreptară spre cele două perne care fuseseră aşezate de o parte şi de cealaltă a lui Ebonee.

— Unde-i Camille?

— A trebuit să iasă puţin, răspunse Juanita. Spunea că trebuie să-şi sune iubitul, pentru că iese de la muncă şi îi place să vorbească cu ea cel puţin jumătate din drumul spre casă.

Malaika se servi cu un pumn de chipsuri albastre din porumb, puse pe ceea ce părea a fi o măsuţă pătrată de la IKEA, aşezată în mijlocul camerei – singurul articol de mobilier, observă Nella cu interes, care chiar părea a fi de la IKEA. Toate celelalte obiecte din jurul lor păreau a fi moştenite de ceva vreme şi preţuite. Perna verde cu bej pe care alesese să se aşeze era la fel de moale cum părea a fi fotoliul în care şedea Kiara, iar operele de artă de pe pereţi – multe, figuri de culoare care reprezentau oameni în diverse stări de bucurie, pictaţi pe diferite fundături viu colorate – erau amintiri dintr-o altă vreme, între două dintre aceste tablouri, înaltă de 1,80 m, poate şi mai mult, se afla planta „Copacul banilor”, prăfuită şi, totuşi, rezistentă, care trebuie să fi fost plantată pe vremea când Bush era preşedinte. Poate chiar de pe vremea lui Bush tatăl.

— Iubitul Camillei iese de la muncă la ora 8:30 p.m.? întrebă Malaika bănuitoare, ca şi când ar fi cunoscut-o de-o viaţă pe Camille. Cu ce se ocupă?

— Lucrează la o companie de asigurări. Hazel se aşeză pe scaunul liber de lângă cel al surorii lui Manny. Dar locuieşte în… unde locuieşte, el?

— Undeva, în vest. Colorado, cred.

— Nu locuieşte în Montana?

— Nu-mi amintesc. Practic, nu e unul şi-acelaşi lucru?

— Locuieşte în Missoula! exclamă Kiara, dând o pagină a revistei.

Nella fu cât pe ce să se înece cu o bucată de chips.

— Missoula?

— Îhî. Cel puţin, bucăţica aia apetisantă din pozele pe care mi le-a arătat ea locuieşte în Missoula. Părea proaspăt ieşit dintr-o reclamă despre Patagonia.

Kiara îşi ridică umerii goi, musculoşi şi rotunzi de sub maioul violet.

— Ai fost acolo? o întrebă Hazel pe Nella, mirată.

Nella clătină din cap.

— Nu, doar că… de acolo provine şi Camille?

— Crezi sau nu, da. Face parte din acel mic procentaj de 0.5 % de persoane de culoare care au crescut acolo.

— Asta e ceva, zise Malaika.

Nella se uită la prietena ei, care părea mai relaxată acum când văzuse că prietenele lui Hazel aveau, de fapt, guri în loc de mai multe rânduri de dinţi, cum aveau lipiturile, aşa cum presupusese ea înainte să ajungă acolo. Însă când Malaika îi surprinse privirea, relaxarea aceea se transformă repede în îngrijorare. Ea se încruntă, ca şi când ar fi întrebat-o: „Eşti bine?”

Nella nu era bine. Nici pe departe.

Înghiţi şi îi aruncă o privire lui Hazel, care luase o geantă de umăr de după canapea, iar acum începea să scoată din ea fâşii lungi şi colorate de material.

— Le-am cumpărat săptămâna trecută de la magazinul acela cu materiale africane de unde i-am cumpărat şi Indiei eşarfa, ştii, zise Hazel, ridicând în aer o eşarfă neagră cu multe rânduri de romburi micuţe albe şi roşii. Aveau reduceri, două la 25 de dolari. Aruncă o privire şi vezi pe care o vrei.

— Sunt superbe, zise Malaika, luând geanta de la Hazel, ca să i o poată da Nellei. Nell, ţi-ar sta minunat cu cea negru cu roşu.

Nella acceptă geanta cu stângăcie, cu gândul încă la Missoula şi primind în continuare priviri ciudate din partea Malaikăi. Îi trecu prin minte să o tragă deoparte pe prietena ei şi să îi spună că poate că nu fusese o idee prea bună să meargă acolo, dar ştia ce impresie ar fi făcut dacă s-ar fi ridicat şi s-ar fi retras ca să vorbească între patru ochi la o petrecere atât de intimă cum era aceasta: ar fi fost nepoliticos, în cel mai bun caz; suspect, în cel mai rău caz.

Nella alese eşarfa despre care îi pomenise Malaika şi o ridică la lumină.

— Cred că aceasta este câştigătoarea, zise ea, punând geanta pe jos, între picioarele ei.

— Frumoasă alegere. Vrei să vii până aici? Aş putea încerca mai multe stiluri de a lega eşarfa, ca să vedem cum îţi stă, apoi le poţi alege pe cele pe care vrei să înveţi cum să le faci.

— Sună minunat.

Nella îşi scoase elasticul negru din păr şi îşi împinse perna, astfel încât să se rezeme cu spatele de gambele lui Hazel. Acest gest îi trezi un val de amintiri. Când Hazel îşi băgă mâinile în părul Nellei, atingându-l uşor, apoi pipăindu-l de jur-împrejur, Nella nu se putu abţine să nu îşi amintească de câte ori făcuse exact acelaşi lucru cu mama ei pe vremea când era copil, iar apoi cu bunica ei, ori de câte ori tatăl ei o ducea în vizită la ea, iar aceasta voia ca nepoţica ei să aibă codiţe proaspăt împletite. Aproape de fiecare dată, ea detestase acest lucru: atunci când părul îi era împletit aproape de

scalp, atunci când i se puneau produse de întindere în păr (în anul când mama Nellei îi spusese că trebuia să înceapă să şi-l mai taie), atunci când trebuia să stea şi să urmărească telenovelele plictisitoare ale mamei ei, atunci când bunica ei insista să apropie ondulatorul prea mult de fruntea ei, încât îl simţea sfârâind, chiar dacă bunica ei îi promitea întotdeauna că „N-o să te ating!” Nella era sensibilă la atingere; întotdeauna fusese aşa. Şi agitată.

Dar aceste momente avuseseră şi ceva profund. Ceva intangibil. Acest ceva se citea în privirile prietenelor ei atunci când le povestea câte ore îşi petrecuse stând între picioarele mamei ei şi urmărind maratonul 227 care rulase pe canalul TV One în acel weekend (apoi, explicându-le ce însemna 227); acest ceva era prezent în natura acelor momente îndelungi de contact fizic pe care multe dintre adolescentele care nu erau de culoare nu îl aveau cu mamele lor, însă ea, da. Şi era prezent în acele lucruri mărunte, cum ar fi contactul – indiferent cât de multe ore îşi petrecuse ea cu mâinile în părul ei – care o învăţase despre femeile din familia ei. Ritualuri de îngrijire a părului, transmise mai departe din ambele părţi. Răbdare, până când linia fină a nerăbdării se aşeza peste întreaga scenă ca un miros urât. Perfecţionism.

Pe măsură ce crescuse, Nella adaptase şi indusese câteva dintre aceste elemente în rutina ei de îngrijire a părului. Însă elementul a cărui prezenţă nu o conştientizase era cel care o determina în primul rând să îşi aranjeze părul. Nu partea aceasta o convinsese să fie atrasă de ideea de a-şi lăsa părul natural? De a fi capabilă să şi-l aranjeze singură?

Chiar şi-aşa, ea îşi relaxă umerii atunci când simţi înţepătura unui pieptene, iar când simţi câteva agrafe de păr pe ici, pe colo, renunţă la orice urmă de reţinere. Uită că fusese confundată cu cealaltă fată de culoare de la birou. Şi uită de coperta aceea îngrozitoare cu negrotei. De fapt, se relaxă atât de mult, încât nici măcar nu tresări atunci când simţi atingerea şocant de rece a unei substanţe cremoase pe scalpul ei. Mai mult, o acceptă, o primi cu braţele deschise, ca şi când pomada ar fi făcut parte din trupul ei în tot acest timp.

— Ce-i aia?

Nella tresări când auzi vocea Malaikăi atât de aproape de urechea ei. Îşi deschise ochii – şi-i închisese? Nu-şi amintea să fi făcut asta – şi privi în tăcere cum prietena ei îşi apropia nasul de scalpul ei ca să i-l adulmece.

— O pomadă pe care o folosesc de ceva timp. Îi spune Smoothil Out. Cred că i-am dat şi Nellei un borcan când aţi fost la Curl Central.

— A, da, murmură Nella, fixându-şi privirea asupra borcanului albastru din mâna lui Hazel. Este chestia aia care miroase ca Brown Buttah.

— Da. Îmi place întotdeauna să-mi pregătesc scalpul înainte să îmi pun o eşarfa pe cap, explică Hazel. Rămâne mai hidratat. Ai folosit pomada pe care ţi-am dat-o, nu-i aşa, Nella?

— Bineînţeles că da.

Minciuna nu trecu neobservată de Malaika, care îi aruncă o privire întrebătoare.

— Păi, miroase demenţial, zise ea, întinzându-se după borcan. Pol să văd eticheta? Nella nu mi-a spus că a găsit ceva nou.

Kiara îşi ridică brusc ochii din revistă şi şi-i aţinti asupra Malaikăi, apoi asupra Nellei, dar nu scoase niciun cuvânt.

Trecu o fracţiune de secundă. Într-un final, Hazel luă borcanul şi i-l întinse.

— Sigur. Doar că nu are nicio etichetă.

— Eşti genul de persoană căreia îi place să citească etichete, Malaika? o întrebă Ebonee.

— La drept vorbind, chiar sunt.

— Şi Kiara face asta. Practic, trebuie să o târăsc afară din magazinul alimentar; uneori este foarte rău. Suntem colege de apartament, explică Ebonee.

— Hei, zise Kiara, lăsând revista jos în semn de protest. Îmi place să ştiu ce îmi introduc în corp. Nu-i nimic greşit în asta.

— Te-nţeleg, zise Nella. Hei – fără nicio legătură, dar primeşti revista Harper’s în mod regulat? Mă gândeam să mă abonez şi eu.

Kiara clătină din cap.

— Casa de marcat de la Whole Foods. M-am gândit şi eu la un abonament, pentru că asta mi-a sugerat să fac profesoara de creaţie literară în ultimul semestru, dar este prea scumpă pentru buzunarul meu. Şi-apoi, primesc deja The New Yorker, New York Magazine, The Atlantic – ea făcu o pauză, zgâindu-se la degetele cu care enumerase abonamentele pe care le avea în timp ce încerca să îşi amintească şi altele. Mai sunt vreo două. Dar nu mi le mai amintesc. Cele mai multe le-am primit cadou de la familie.

— Te cred. Chestiile astea se tot adună, zise Nella. Lucrez la o editură şi am fost suficient de binecuvântată să obţin o reducere pentru Publishers

Weekly. Unul dintre multele avantaje care compensează salariul mic, adăugă ea, dându-şi ochii peste cap.

— Hei… salariul ar putea fi mai mic, zise Hazel, frecând cu puţin mai multă pomadă pe o şuviţă pe care tocmai o crease. Revista pentru care am lucrat înainte mă plătea un pic mai puţin ca să fac de două ori mai multă treabă.

— Erai în Boston, nu? Nivelul de trai este diferit faţă de cel de-aici.

— Nu neapărat mai bun, totuşi.

— La ce editură lucrezi? întrebă Kiara, punând revista la picioarele ei.

— La Wagner, răspunse Nella, în acelaşi timp în care Hazel zise: Lucrăm împreună.

— Oooo, făcu Kiara, dând încet din cap în timp ce îi făcu un semn lui Ebonee să îi dea bolul cu biscuiţi. Are logică. Doamne, scot cele mai bune cărţi. Cred că adori să lucrezi acolo. Iar Richard Wagner este un zeu.

— Este destul de în regulă.

Malaika îşi arcui o sprânceană.

— Serios? Nu-mi spuneai tu că…

— Cred că eşti genială! exclamă Ebonee, holbându-se la Nella. Este mai mult decât greu să obţii un post acolo, din câte am auzit.

— Chiar şi obţinerea unui stagiu pare să fie comparabilă cu a o face pe Lauryn Hill să ajungă la timp, fu de acord Kiara, vârându-şi un biscuit în gură. Felicitări! E un lucru destul de important. Ar trebui să fii mândră.

— Mersi.

Nella rânji. Simţi cum o inundă un val de mândrie în timp ic abia se abţinea să nu le spună ceea ce îi spusese Richard: „Văd cât de mult munceşti. Noi te preţuim.”

— Lucrez acolo de mai bine de doi ani şi se pare că, în curând, voi primi puţin mai multe sarcini. Poate chiar voi edita o carte!

Nella simţi cum este trasă uşor de o şuviţă de păr, dar când îşi ridică privirea, Hazel îşi ţinea mâinile în poală, nu pe capul ei.

— Deci, ăăă, voi cu ce vă ocupaţi? Dacă nu vă deranjează cil întreb, desigur, adăugă ea repede, amintindu-şi că se afla la o petre cere dedicată părului natural, nu la un eveniment dedicat reţelelor de socializare.

— E în regulă. Eu tocmai am obţinut diploma de licenţă în limba engleză, zise Kiara.

Fata părea, într-adevăr, tânără şi nu doar datorită feţei de copil, ci şi datorită faptului că părea să fi petrecut patruzeci şi cinci de minute în faţa

oglinzii ca să se pregătească, judecând după cantitatea de dermatograf ce îi încărca genele, după fondul de ten şi după buzele rujate perfect.

— Dar acum îmi caut de lucru. Aşa am cunoscut-o pe Hazel.

— La fel şi eu, zise Ebonee, făcând un semn să i se returneze bolul cu biscuiţi. Am fost împreună la NYU, deşi eu am absolvit acum vreo doi ani. Anul trecut, am făcut un stagiu la The Paris Review.

— Uau, grozav! O mulţime de oameni de litere pe-aici, observă Malaika pe un ton vesel. Nell, nu-mi spuneai mereu cât de albă este lumea literară?

Nella îşi arcui o sprânceană. Şi ea se gândise la acelaşi lucru.

— Foarte albă, zise ea pe un ton înţepat. Ar fi minunat să vă avem şi pe voi în lumea asta.

— Absolut minunat, încuviinţă Hazel. Noi două nu putem face prea multe.

— Ei bine, eu nu mă pricep la cărţi sau la scris sau la chestii de-astea, zise Juanita cu mândrie în glas. Muncesc din greu, ca să obţin certificatul de coafeză.

— Frumos! Malaika se uită din nou la borcanul pe care îl primise. Dacă tot te pricepi la păr – spune-mi care-i treaba cu mâzga pe care Hazel i-o întinde pe păr Nellei. Este făcută în casă sau ceva de genul? I) e aceea nu are etichetă?

— Exact ăsta-i motivul, zise Juanita. Şi, hei, pot să-ţi aranjez şi ţie părul după ce termin cu el. Ai idee ce coafură vrei în seara asta?

Malaika învârti borcanul în mână, căutând răspunsuri pe care nu avea să le găsească pe o bucată de plastic neetichetată.

— Mişto! Mersi, dar nu mersi pentru pomadă. Poate nişte codiţe împletite, că tot începe să se facă frig afară…

— Nita ştie un stil foarte potrivit, zise Ebonee.

— Ştiu, este adevărat.

Nella auzi o încuviinţare bombănită deasupra capului ei, urmată de: – Iar Smooth'd Out chiar ţine părul hidratat. Recomand pomada. Malaika ridică din umeri, întinzându-i borcanul.

— Mersi pentru ofertă, dar voi spune pas.

— Cum aşa? întrebă Juanita.

— Nu mă prea dau în vânt după produsele pentru păr care nu au o listă de ingrediente. Orice fel de produs, de fapt, dar în special produsele pentru păr.

— Da, Mal este cu adevărat obsedată de chestii de-astea.

Hazel începu să înfăşoare materialul în jurul capului Nellei când ea rosti aceste cuvinte, dar nu trebuia să se uite la faţa prietenei ei ca să ştie că aceasta o privea într-un anumit fel. Malaika avea dreptate referitor la a folosi doar produse pentru păr în care avea încredere. Totuşi, Nella nu îşi găsi curajul să fie de acord cu ea.

Juanita ţâţâi când Ebonee se aplecă să îi examineze părul Malaikăi.

— Este o regulă cam dură după care să-ţi trăieşti viaţa. Asta înseamnă că îţi faci cumpărăturile la… Target, să zicem?

Aproape toată lumea din încăpere se cutremură vizibil.

— Untul de shea mi-a distrus părul, zise Kiara. Mi-a distrus vârfurile. Am sfârşit prin a renunţa complet la Target.

— Hei, eu am folosit masca de shea ani buni înainte să încep sil folosesc Brown Buttah, reuşi să spună Nella într-un final. Nu e chiar atât de rea.

— Hei, fiecare are părul diferit. Eu ştiu doar că al meu este sensibil, zise Malaika pe un ton rece. Acum câţiva ani, am cumpărat un produs neetichetat de la un târg destinat îngrijirii părului natural organizat în Bronx, dar mi-a distrus părul şi asta a pus capac. N-aş mai face asta niciodată. Ea se întoarse spre Hazel. Poate-mi spui ce conţine? Poate atunci am să mă răzgândesc.

Bucăţile de eşarfe se strângeau în jurul capului Nellei – prea tare, însă ea nu spuse nimic.

— Este o reţetă secretă, zise Hazel, rânjind. O prietenă a unei prietene a unei prietene a mamei a făcut-o şi n-a spus nimănui ce conţine. Niciodată. Îmi pare rău.

Malaika îi întinse borcanul.

— Nu-i nimic.

Părea în continuare la fel de calmă şi de uşoară ca ploaia de vară, dar Nella simţea cum clocotea o furtună în spatele ochilor ei după acest schimb de cuvinte.

— Nell, îţi stă incredibil de bine cu eşarfa aia.

— Da?

Kiara puse jos revista.

— Chiar că arată super. Ai faţa potrivită pentru eşarfe.

— Serios? N-am purtat niciodată una, zise Nella, simţindu-se – în ciuda tuturor instinctelor ei – flatată de acest compliment. Oricum, niciodată ca parte dintr-o ţinută, doar în pat.

— Ia să văd.

Nella se întoarse, astfel încât Hazel să îşi poată admira opera. Ea încuviinţă.

— Ar trebui să le porţi tot timpul, zise ea. Numai gândeşte-te, părul ţi se hidratează în profunzime chiar în acest moment. Nita, ai o oglindă?

— Ah! Juanita îşi trase un pumn în coapsă. Ştiam că am uitat ceva. Cred că am uitat-o în maşină. Pot să mă duc după ea după ce termin cu Ebonee?

— Pot să-ţi fac o poză, deocamdată, zise Malaika, vârându-şi mâna în poşetă după el.

Nella o opri înainte ca aceasta să apuce să îl scoată.

— Nu, zise ea, puţin cam tăios, ţinându-şi privirea aţintită asupra Malaikăi suficient de mult cât să-i dea de înţeles fermitatea refuzului. Trebuie să merg la toaletă, aşa că mă pot uita în oglinda de acolo.

— Categoric. E la etaj, pe stânga, zise Hazel, arătând cu degetul spre uşa prin care intraseră.

Nella îi mulţumi şi, ignorând privirea rugătoare a Malaikăi să nu plece, se ridică de pe pernă. Apoi, se strecură afară din încăpere tocmai în momentul în care Kiara spunea ceva în glumă despre ce făceau, probabil, la telefon Camille şi iubitul ei.

Camille, din Missoula.

Nu putea fi o coincidenţă. Lista cu numele pe care o găsise în imprimantă în urmă cu doar câteva săptămâni nu putea fi doar o listă cu invitaţi sau cu scriitori.

„Ştii cum e să îţi faci prieteni în locuri diferite în timpul vieţii”, spusese Hazel. Ca şi când ar fi colecţionat-o pe fiecare în parte, ca pe nişte fete de culoare Tamagatchi.

Nella iuţi pasul, urcând treptele două câte două. Când ajunse pe palier, văzu trei uşi. Cea din stânga era întredeschisă, lumina slabă a unei lumânări abia zărindu-se prin deschizătură. Celelalte două uşi erau închise complet.

Timpul trecea. Estimase deja că mai avea cam cinci minute la dispoziţie ca să exploreze – şapte, dacă Malaika reuşea să le distragă atenţia. Nella privi strălucirea încă o dată. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, puse mâna pe mânerul rotund al uşii din dreapta şi îl răsuci.

18

Nella intră entuziasmată în camera lui Hazel. Nu fusese niciodată genul care să exploreze locuri care nu îi aparţineau. La drept vorbind, arareori avusese această ocazie. Fiind singurul copil la părinţi, însemna că fiecare încăpere din casă îi era la îndemână, din moment ce părinţii ei o lăsau

mereu să se uite la filme în camera lor atunci când era mică. Dar chiar şi atunci când mai crescuse şi devenise mai curioasă, se abţinuse să intre intenţionat într-o altă încăpere în afară de baie, se abţinuse să deschidă dulapurile care nu îi aparţineau, de deasupra chiuvetelor.

Motivul pentru care făcea asta nu era faptul că avea un puternic cod moral, ci pentru că văzuse Masacrul din Texas la o vârstă mult prea fragedă. Ştia ce se putea întâmpla atunci când explorai un loc care nu-ţi aparţinea. În cel mai rău caz, apărea o matahală cu mască şi te ţâra într-o încăpere dosnică, unde te putea ucide. În cel mai bun caz, porneai într-o cursă de treizeci de minute, pe viaţă şi pe moarte.

Nella nu ştia sigur la ce se aştepta să-i sară în faţă atunci când deschise uşa camerei lui Hazel – nu la un bărbat cu un satâr, dar poate la ceva la fel de tulburător, cum ar fi nişte poze făcute din depărtare de vreun hărţuitor. Nu avea niciun motiv să creadă că lui Hazel chiar îi păsa de ea. Poate că toată lumea de la Wagner fusese păcălită, dar Nella putea vedea dincolo de tot rahatul acela.

Păşi repede peste prag, asigurându-se că roteşte mânerul sferic înainte de a închide uşa în urma ei. Nu credea că sunetul scos de metal pe metal ar fi putut fi auzit peste acordurile muzicale a melodiei „Smooth Operator”, a lui Sade, dar, totuşi, Hazel reuşise cumva să fie întotdeauna cu un pas în faţa ei în toate încă din ziua în care se cunoscuseră. De ce ar fi fost diferită situaţia acum?

Pipăi peretele pentru o clipă, dând în sfârşit cu mâna de un întrerupător. Il porni, în capul ei fiind încă prezente gândurile unui psihopat cu o drujbă în mână. Trecerea de la întuneric la lumină lăsă să se vadă nu o cameră de tortură, ci ceea ce părea a fi un dormitor obişnuit care aparţinea unei fete de douăzeci şi doi de ani: un televizor inteligent Samsung era aşezat în partea din faţă a camerei, împreună cu o boxă Sonos, o consolă de jocuri Wii şi un router Wifi. În faţa televizorului se afla un pat matrimonial, pe care trona o plapumă maronie şi pe care Nella o recunoscu din magazinul Target – una pe care mai că o cumpărase şi ea înainte ca Owen să găsească o variantă negru cu gri la raionul cu reduceri.

Nella se apropie de pat, astfel încât să poată vedea mai bine camera. Estimă că avea la dispoziţie vreo cinci minute înainte ca lumea să înceapă să pună întrebări – poate mai puţin, dacă Malaika se pierdea cu firea şi se apuca să critice codiţele împletite ale lui Hazel.

Nu. Trebuia să înceteze să se mai gândească la ce putea merge prost şi să se gândească în schimb unde ar fi ascuns ea ceva în camera aceea. Depindea, bănuia ea, de cât de multe ştia Manny. Dacă el ştia că numele ei nu era Hazel, poate că nu trebuia să caute prea mult. Dacă el nu ştia, ei bine – Nella spera că avea timp să caute mai în profunzime.

Nella dădu la o parte draperia maronie care atârna în partea cealaltă a încăperii. În spatele ei se aflau rânduri de haine, diferite bucăţi de ţesături, mai toate străine, cu modele ciudate, care trebuie să fi fost confecţionate într-un alt deceniu. Nella îşi întinse mâna şi apucă braţul unui blazer albastru pudrat, apoi buzunarul din pânză de sac al unei haine specifice Festivalului Afropunk, care nu se mai termina. Nella nu era sigură dacă era o salopetă sau o rochie ţărănească lungă, dar gândul că era prima variantă o făcu să simtă o mâncărime între coapse.

Ea îi dădu drumul, ca să poată verifica în partea cealaltă a dulapului, unde găsi o pereche de pantaloni de trening bărbăteşti, nuanţa verde-închis, apoi o pereche de pantaloni scurţi, nuanţa verde-aprins, apoi un tricou inscripţionat cu „Green Bay Packers”. „Iubitul tău o fi având păr frumos şi o fi fiind un artist dat naibii, gândi ea, aprinzând lumina ca să vadă dacă încălţămintea de pe jos chiar era doar încălţăminte (ceea ce era), dar se pare că are un singur stil vestimentar: banal.”

Cu toate acestea, ea numără perechile de încălţăminte de sport, marca Nike şi Adidas, înainte să decidă că văzuse suficient. Se dădu în spate şi cugetă la alte ascunzători evidente, căutând din priviri un fel de birou sau un laptop lăsat la voia întâmplării. Nu erau multe piese de mobilier. Apoi, ea îşi dădu seama – pentru prima oară – că nu erau multe lucruri în camera lui Hazel şi a lui Manny. Nu existau pixuri de la spitale de prin toată ţara împrăştiate prin cameră. Nici mărturii de nuntă cu textul „Cutare şi cutare s-au căsătorit!” imprimat pe partea din faţă. Nici coşuri pline cu haine murdare. Doar strictul necesar.

Ciudat.

Nedumerită, Nella se uită din nou la pat. Merita să încerce. Se lăsă în genunchi, simţind răceala covorului bordo, din pluş, sub degete atunci când îşi vârî capul sub rama patului. Când nu văzu nimic care să îi atragă atenţia, ea îşi scoase telefonul şi aprinse lanterna. Tot nimic.

„Bine, gândi ea”, ridicându-se de jos. „Bănuiesc că ar fi fost prea uşor.”

Simţi cum o cuprinde panica, apoi şovăi. Timpul trecea. Merita toată treaba asta? Ce se aşteptase să găsească?

Îşi plimbă din nou privirea prin încăpere, sperând la o minune. Apoi, observă cele două uşi din sticlă de sub ecranul televizorului, observă câteva sticle care păreau să conţină pomadă şi – încă şi mai important – dosarul din hârtie de lângă ele.

Bingo!

Nella tocmai se ducea spre cele două uşi din sticlă când telefonul începu să îi vibreze. Dă, Doamne, să fie Owen. Dă, Doamne, să o întrebe unde era. „I-am spus unde sunt?" Oricine în afară de Malaika. Oricine în afară…

„Urcă două la baie. Codul kente."

Două… deodată? De ce două? Nu erau la vreun club. Erau la o petrecere.

Nella răspunse simplu cu un „K" şi încercă să îşi păstreze calmul. Ştia că cele două fete care urcau la etaj aveau să coboare şi să spună că ea nu fusese la baie. Dar mai ştia ceva: „codul kente" însemna că nimeni nu bănuia încă nimic – sau, cel puţin, părea că nimeni nu bănuia nimic. Însemna, pur şi simplu, că ea putea avea companie.

O broboană de transpiraţie se prelinse pe fruntea Nellei. Apoi, asemenea unui hoţ experimentat, se năpusti asupra întrerupătorului, astfel încât, indiferent cine ar fi fost, să nu îi spună lui Hazel că îşi uitase lumina aprinsă în dormitor. Sau, mai rău, să intre în cameră şi să o stingă ele însele. „A trebuit să răspund la un apel telefonic neaşteptat într-un loc retras", putea spune, iar dacă fetele aveau nevoie de lămuriri suplimentare: „Este mama. E bolnavă."

Ajutată acum doar de lanterna telefonului şi simţind două treimi din curajul pe care îl simţise atunci când trecuse pragul acestei camere, câteva secunde mai devreme, Nella se întoarse la dulăpior şi apucă unul dintre mânerele sale rotunde, având grijă să nu îşi lase amprentele pe sticlă. Apoi, ea scoase dosarul din hârtie şi începu să îl frunzărească, parcurgând ceea ce păreau a fi diverse pagini rupte dintr-o revistă.

Dar tocmai când se pregătea să pună dosarul la loc, aproape de uşa dulăpiorului, şi să găsească o cale de scăpare, degetele ei dădură peste o pagină care nu era lucioasă. Apoi o alta. La o analiză mai atentă a teancului de hârtii, observă că o treime din conţinutul dosarului erau foi normale de hârtie, format A4.

Nella se abţinu să nu chiuie de bucurie, însă când dădu cu ochii de feţele de mărimea unui portmoneu – toate cunoscute, toate în diverse nuanţe de maro – ei îi scăpă un mic chiot de bucurie. Iată-le: Kiara, Ebonee şi, conform numelui de lângă fotografie, Camille. Lângă fiecare faţă se afla un

oraş, un număr alcătuit din trei cifre – un sistem de etichetare? — şi nenumărate adnotări scrise de mână.

Avusese dreptate.

Primul instinct al Nellei fu acela de a da fuga şi de a-i spune Malaikăi. Prietena ei îi putea distrage atenţia lui Hazel, iar Nella le putea spune fetelor de jos…

Ce să le spună? De fapt, nu ştia ce să le spună şi ştia că nu avea timp să citească acele adnotări. Nu în acel moment. Prin urmare, îşi ascultă al doilea instinct şi luă o fotografie pentru mai târziu. Apoi, deloc mulţumită, continuă să frunzărească paginile, grăbindu-se atunci când auzi sunetul slab al apei care era trasă la toaletă câţiva metri mai încolo.

Dăduse lovitura. Erau şi alte pagini ca aceasta, pline cu fete de culoare. Deşi nu recunoscu nicio faţă în afară de cele ale fetelor de la parter, continuă să frunzărească paginile, simţindu-se din ce în ce mai sigură că uitase complet de orice urmă de precauţie şi de rolul ei de a face pe proasta. Căci, iat-o, şezând pe pardoseala camerei lui Hazel, răsfoind pe întuneric un dosar cu documente şi găsind răspunsuri la nişte întrebări care păreau nebuneşti.

Apoi, spre groaza ei, Nella descoperi un alt răspuns.

Draperiile care îi atrăseseră atenţia de la bun început. Acvamarin – ale mamei ei. Iar fata cu ochi strălucitori şi cherchelită din cauza vinului care stătea în faţa acestor draperii…

Era ea.

Nella se holba la ea însăşi, paralizată. Poza aceea fusese făcută atunci când ea împlinise douăzeci şi patru de ani, atunci când se dusese în Connecticut ca să îşi sărbătorească ziua de naştere împreună cu familia ei. Părea atât de fericită şi de relaxată, încât şi-o pusese ca poză de profil pentru toate conturile ei de pe reţelele de socializare imediat după ce plecase de la petrecere. Nu mai făcuse niciodată o poză atât de reuşită ca aceea, motiv pentru care era ultima imagine cu ea pe care o postase pentru public.

Nella nu putea uita cuvintele din mesajul pe care îl primise în urmă cu doar câteva zile, la câteva ore după ce ar fi trebuit să o întâlnească pe fata cheală pe Broadway.

„Va veni şi după tine.“

Nu mai erau alte poze după cea cu ea. Nella aşteptă o zecime de secundă înainte să întoarcă în sfârşit pagina – ajunsese atât de departe; cum ar fi

putut să nu continue? — şi dădu cu ochii de inconfundabila Kendra Rae Phillips.

Simţindu-se cuprinsă de un val de groază şi de nedumerire, ea îi făcu repede o poză femeii. Apoi, fără să gândească, reveni la fotografia cu ea însăşi şi îi făcu şi acesteia o poză, bliţul telefonului luminându-i pentru o clipă buzele date cu ruj maro şi cârlionţii mici care încercau în continuare să prindă aripi. Totuşi, înainte să o pună la loc în dosar, ea cercetă restul paginii. Nella înghiţi cu noduri, la fel de disperată să se aşeze pe jos şi să citească fiecare cuvânt cum era să azvârle pagina în cel mai apropiat coş de gunoi şi să-i dea foc.

Îi fusese alocată o pagină întreagă – nu un rând, ca în cazul celorlalte fete. Vârât sub fotografia ei se afla un bileţel roz, pe care stăteau scrise următoarele cuvinte: „Pare suficient de mulţumită de sine; n-ar strica însă mai multe eforturi – comanda de 8 borcane soseşte în 20/10."

Era de-ajuns. Nella puse dosarul la locul lui şi închise uşile dulăpiorului. Apoi, păşind cu grijă, se duse până la uşă. Era pregătită să iasă, când auzi sunetul apei de la toaletă, urmat de voci.

— Crezi că Nella a plecat?

Nella încremeni.

— Habar n-am. Este o Involuntară, corect?

— Îhî.

— E foarte ciudat. De ce nu ţi-ai dori-o? Mama ar fi dat orice pentru chestia asta atunci când era de vârsta mea.

— Probabil că este una dintre acele fete de culoare arogante care crede că se poate baza doar pe farmecul ei.

— Câh, astea sunt cele mai rele. Ce bine că Hazel încearcă să o ajute.

„Să mă ajute?" Nella îşi muşcă buza. Aceste fete nu erau victimele lui Hazel – erau tovarăşele ei.

Nella aşteptă, ascultând sunetul apei care curgea. Pentru o clipă, crezu că poate coborâseră deja la parter, dar apoi o auzi pe una din ele – era Kiara, îşi dădu ea seama – zicând:

— La naiba, da ştiu că Juanita ţi l-a împletit, nu glumă.

— Arată bine?

— Da, dar nu te mai juca cu el, dă-i pace.

— E prea strâns. I-am spus să nu mi-l împletească aşa de strâns.

Nella nu avu ocazia să audă dacă Juanita îi spusese sau nu să înceteze cu smiorcăielile, deoarece paşii lor se auzeau deja coborând scările. Abia când

nu mai auzi nimic ea numără o dată până la zece, apoi a doua oară, înainte să se strecoare afară din camera lui Hazel la fel de repede cum intrase.

*

— A fost groaznic, se plânse Malaika. Chiar mai rău decât mi-am imaginat.

Nella tăcu şi se aşeză lângă Malaika pe rândul de bănci reci şi murdare ca să aştepte metroul.

— Nu le interesează nimic altceva decât să obţină o slujbă şi să lucreze fie în industria „asta" sau „aia", continuă Malaika. Şi părul… nu au alte griji? Şi mie îmi place să am părul natural, dar nu mă auzi vorbind despre asta din două în două minute. Nu?

Nella rămase în continuare tăcută.

— Că veni vorba de păr – s-o fi văzut pe fata noastră atunci când m-am aplecat în faţă şi am încercat să îi ating una dintre cozile împletite! Practic…

— Te rog, Mei… încetează! se răsti Nella, sunetul vocii ei făcând-o şi pe ea să tresară.

Tot drumul parcurs pe jos de la uşa lui Hazel până la metrou, fusese prea şocată ca să vorbească. Îi fusese greu până şi să umble. Avea senzaţia că nu putea avea încredere în mintea sau în corpul ei.

Nella cerceta fiecare chip de pe peron. Odată ce se asigură că nu fusese urmărită de niciuna dintre fetele lui Hazel, ea îşi scoase telefonul mobil şi se uită la poze.

— Eşti sigură că nimeni n-a bănuit nimic?

— Le-am arătat nişte videoclipuri despre păr pe telefonul meu de îndată ce ai urcat la etaj. Ei, haide, spune-mi ce-ai găsit! Ai stat acolo o veşnicie.

Nella miji ochii.

— Poftim?

— Eu doar…

Putea avea încredere în Malaika? îşi privi cu atenţie prietena, întrebându-se dacă Hazel reuşise să îi între şi ei pe sub piele. Malaika o privea şi ea cu atenţie, vizibil îngrijorată.

— Eşti bine, Nell? Zici că ai fost în Iad şi înapoi.

Nella încuviinţă. Putea avea încă încredere în Malaika. Trebuia să aibă încredere.

— Ce-ai găsit? insistă prietena ei.

— Am făcut cât de multe poze am putut. Nella accesă galeria foto şi îi dădu telefonul Malaikăi. Foile astea de hârtie erau în camera ei.

— Iisuse! Malaika atinse ecranul ca să mărească pozele. Aceea e Ebonee?

— Ebonee, Camille şi Kiara. Toate trei. Mal, zise Nella, cu o voce tremurătoare, n-am avut ocazia să-ţi spun, dar fetelor ăstora – tuturor fetelor de la petrecere – le-am mai văzut numele înainte.

— Serios? Unde?

Nella îi povesti cum găsise lista cu numele lor în imprimată într-o dimineaţă, în tot acest timp fiind cu ochii în patru la trecători.

— Şi crezi…

— Păi, am crezut că sunt posibile candidate care să îmi ia locul la muncă. Varietate în rândul angajaţilor. Dar acum… acum nu ştiu care-i treaba cu ele. Le-am auzit spunându-mi „o involuntara”. Cred că încearcă să mă… convertească la ceva.

Malaika se uită din nou la poze, înainte să-şi răspundă la o întrebare.

— Ei bine, asta explică de ce seamănă cu nişte albinuţe muncitoare care au nevoie de o Beyonce. Ce sunt cuvintele astea de lângă feţele lor? Seamănă cu nişte biografii.

Ea dădu să mai spună ceva, dar tăcu brusc. Nella îşi luă mâinile de pe faţă, ca să vadă ce o făcuse să tacă. O fată cu pielea maronie şi codiţe împletite care fuseseră date cu pudră roz de păr trecu pe bicicletă pe lângă ele, fredonând încet.

Nella o urmări şi ea cu privirea până când aceasta ajunse la vreo cinci metri mai încolo. Pentru orice eventualitate. Când fata ajunse la o distanţă considerabilă, Malaika începu să citească.

— „Kiara este o scriitoare nemaipomenită şi se pricepe de minune la depistarea semnalelor sociale. Destul de timidă, însă, cu o înţelegere mai scăzută decât de obicei a clasicilor.” Ea derulă ecranul în jos. „Accentul de negresă al lui Ebonee este atât de pronunţat, încât abia poţi înţelege tot al doilea cuvânt care-i iese pe gură.” „Camille a adus vibraţii grozave la locul de muncă. Dar s-a zvonit că era mai puţin decât mulţumită de modul în care o tratam noi. Atitudine bună, dar nerecunoscătoare per total.”

— Ce naiba – ce este asta?

Nella îi smulse telefonul din mână şi începu să deruleze şi ea ecranul.

— Pagina asta este datată ca fiind tipărită în 4 martie 2017, ceea ce are logică, deoarece Ebonee nu mai are acum un accent pronunţat. Cel puţin,

aşa mi se pare mie.

Malaika clătină din cap când Nella închise poza aceea şi începu să gliseze ecranul spre dreapta, sărind peste celelalte poze pe care le făcuse până când ajunse la cea cu faţa ei.

— Asta-i partea cea mai rea dintre toate, totuşi. Şi eu sunt aici. Cu însemnări datând din primele mele luni la Wagner. Cu mult înainte ca Hazel să se angajeze acolo.

Malaika făcu ochii mari.

— Poftim? Dă-mi să văd!

Nella îşi ridică un deget şi îşi drese glasul.

— „Iunie 2016. NR pare isteaţă, ciudată. Are un iubit alb, Owen, care ar putea fi de folos. Este din CT şi se mândreşte cu asta.“

Ea tresări, dar citi mai departe:

— „3/9/16. NR i-a trimis lui Jesse Watson un link într-un e-mail extern. Se pare că s-a abonat la canalul lui.

4/1/17. Împuşcături poliţie. Întâlniri temporare privind varietatea; NR pare mulţumită de sine."

— Pe bune? zise Malaika. „Mulţumită de sine”? Ce rahat mai e…

Nella continuă, încercând din răsputeri să se separe de persoana despre care citea.

— „14/7/18. Articol publicat în Bookcenter despre suferinţa negrilor într-un spaţiu alb. NR a trimis articolul din SK; din schimbul de e-mailuri reiese că e prima oară când îl vede NR (a zis că este de acord cu conţinutul articolului, dar că nu l-a scris ea).

21/8/18. NR este vizibil încântată de Hazel. Par perechea perfectă. Timp estimat până la încheierea ciclului: – 4 luni."

— „încheierea”? Ce să se încheie?! răbufni Malaika, făcând-o pe doamna care golea coşul de gunoi câţiva metri mai încolo să se oprească din activitatea ei, suficient cât să le privească nedumerită.

Dar Nella îşi coborî vocea şi citi mai departe.

— „26/9. A acceptat pomada, fără întrebări.” Şi aici, cu litere mai mici: „Bileţelul misterios pare să o fi tulburat – să fie KP? A se lua în considerare alt plan.”

Malaika îşi încruntă sprâncenele.

— Este aceeaşi seară în care am fost la Curl Central, nu? Şi, stai, cine-i KP?

— Îţi voi arăta într-o clipă, zise Nella, citind din ce în ce mai repede cu fiecare rând.

„16/10/18. Încă îngrijorată în privinţa bileţelelor. NR ar putea şti mai multe despre Hazel decât arată. Lucrează cu KP?

17/10. Cea care i-a trimis bileţelele pare să fie Shani (Cooper's). Confirmat NR nu ştie nimic – mai mult timp câştigat cu discuţiile despre cartea lui Jesse & despre promovare."

— Hazel a scris toate astea?

Aceasta era partea cea mai tulburătoare. Cunoştea scrisul acesta de mână, dar nu era al lui Hazel.

Nella închise ochii, imaginându-şi stilul pe care îl văzuse de sute de ori – semnătura de pe fiecare contract, fiecare felicitare de sărbători scrisă pentru scriitorii editurii Wagner.

— Richard. Este scrisul de mână al lui Richard.

— Richard, adică şeful tău?! Am ştiut eu că bărbatul ăla ascunde ceva, zise Malaika cu răsuflarea întretăiată. Dar de ce are Hazel hârtiile astea?

Nella îşi ascunse faţa.

— Pentru că este evident că îl ajută să facă… ce-o fi făcând ea. Poate că acesta este motivul pentru care ea este la Wagner – ca să mă convingă să fiu „mulţumită de sine". Să… mă hipnotizeze? N-am nicio idee. Indiferent ce se petrece aici, este îngrozitor şi este important. Mai important decât mine şi, probabil, chiar mai important decât Hazel. Indiferent cine-o fi ea.

Nella privi în abisul întunecat al şinelor, ca să îşi limpezească mintea. Dar o văzu pe fata cheală, mâna neagră. Un sedan negru. Dacă ar fi petrecut mai mult timp răsfoind hârtiile acelea, probabil că i-ar fi aflat numele.

— Patru luni, repetă Malaika. Asta a fost scrisă când – acum trei luni? Ce ar trebui să păţeşti luna viitoare?

— Nu ştiu. Şi, ca şi când treaba asta n-ar fi suficient de derutantă… ţi-o prezint pe KP.

Nella derulă ecranul telefonului până când ajunse la ultima poză – cea pe care o făcuse paginii în care apărea Kendra Rae Phillips. Judecând după calitatea pozei de mărimea unui portmoneu, Nella bănui că aceasta fusese făcută în perioada în care fusese publicată cartea „Burning Heart". Probabil că era una dintre ultimele poze pe care le făcuse în public editoarea. În dreptul acesteia erau mai multe adnotări, scrise tot de Richard, cuprinzând date care porneau din anii '80 şi până în prezent. Nella citi câteva dintre ele cu voce tare: „Posibilă reperare în nordul statului, 5/1/86; 1992 – s-a mutat

la Paris???“ – dar ultima îi atrase atenţia, care zăbovi acolo. „20/10, reperare confirmată a KP în apropierea intersecţiei dintre 100th şi Broadway. A luat telefonul lui Shani, apoi a intrat în pământ.”

Ceva rece ca gheaţa trecu prin venele Nellei. Adrenalină, teamă. Conştientizare. Shani fusese cea vârâtă în sedanul negru.

Şi-atunci, noua persoană anonimă care îi trimisese mesajele, persoana care îi spusese Nellei că cineva va veni după ea…

„Tu ai ales să te ocupi de Kenny aşa cum ai făcut-o.“

Cuvintele o izbiră brusc pe Nella, ca şi când ar fi primit un pumn în faţă. Încercă, disperată, să îşi amintească unde le mai auzise. În afara biroului lui Richard, atunci când ea bănuise că el vorbea cu amanta lui de culoare.

— Ce legătură are Kendra Rae Phillips cu tine? N-a dispărut, practic?

Nella se uită la prietena ei, care şedea îngândurată lângă ea, rozându-şi unghia de la degetul mare. Îşi dorea cu disperare să îi împărtăşească Malaikăi tot ceea ce simţea – să-i spună cât de teamă îi era să meargă la muncă; să-i spună cum îi trimisese mesaje cuiva de care trebuia să se „ocupe” altcineva şi cum, în curând, poate se „ocupa” şi de ea.

Dar n-o făcu. Îşi ţinu ochii fixaţi pe barierele rotative prin care intraseră la metrou, cugetând la toate astea. Poate că Hazel se prefăcuse că nu bănuia nimic, dar Nella era perfect conştientă de faptul că zăbovise prea mult. Hazel era Hazel: Dacă exista ceva la care să fie receptivă, acest lucru era sincronizarea.

— Şi-acum, ce se va întâmpla? Vei renunţa, corect? Sau vei bate toba că Richard Wagner ţi-a urmărit fiecare mişcare? Ar trebui să scrii un articol despre asta, izbucni Malaika, devenind din ce în ce mai indignată. Asta ar merita, ticălosul! Poate că atunci va trebui să dea şi alte explicaţii.

Nella stătea nemişcată ca o statuie. Inspiră încet şi expiră încă şi mai încet, încercând să găsească o modalitate prin care să exprime în cuvinte ceea ce simţea. Era ceva putred la Wagner, iar Nella târâse mizeria aceea după ea încă din prima zi. Câţi oameni ştiuseră? Toată lumea – trebuia să fie toată lumea. Vera, Maisy, Amy… toate trebuie să fi fost implicate. Altminteri, cum putuse să facă Richard atât de multe adnotări detaliate?

Mai încolo, pe şine, în interiorul tunelului, Nella zări luminile unui metrou care se apropia încet ca să o ducă din Clinton Hill. După câteva opriri, avea să schimbe metroul şi să fie dusă într-o parte diferită, mai puţin atrăgătoare a Brooklynului, unde puţine afaceri erau deţinute de persoane de culoare, iar casele din piatră brună se transformau în apartamente de

mărimea unei cutii. Unde nu existau vestibule elegante în care să îşi pună bicicleta şi cuierul imaginare.

— Persoana căreia i-a aparţinut telefonul acela ţi-a păzit spatele încă din prima zi. După cum se pare, zise Malaika într-un final. Iar tu vei trimite pozele acestea persoanei care ţi-a tot trimis mesaje. Corect?

Nella încuviinţă, apoi dădu să se ridice în picioare.

Malaika se ridică şi ea în picioare.

— Bine. Pentru că ştii că aşa este cel mai bine să procedezi. Poate că pare a fi un lucru nebunesc, dar ce-ai de pierdut, corect?

— Corect.

Nella îşi ţinea în continuare ochii aţintiţi asupra tunelului.

— Minunat! Deci… Malaika arătă spre telefonul Nellei, pe care aceasta îl ţinea strâns la piept. Vrei să faci asta… chiar acum?

— Cred că vreau să mă ocup de asta când voi ajunge acasă, răspunse Nella. Vine metroul.

— Avem timp suficient, zise Malaika. Uite… cred că eşti de-a dreptul înspăimântată. Pot s-o fac eu în locul tău. Dă-mi-l.

Ea îşi întinse mâna după telefon, dar se trezi cu braţul Nellei şi cu o privire critică.

— Am spus că mă ocup eu, Mal. Doar că vreau s-o fac atunci când voi ajunge acasă. Mă simt ameţită, sunt obosită şi aş prefera să vorbesc despre altceva restul drumului. Să renunţăm la subiectul ăsta acum. Te rog?

Malaika părea jignită.

— Ok, ok, scuze. Doar că m-am gândit…

Metroul care sosea huruia atât de zgomotos, încât Nella nu mai auzi restul frazei.

19

26 OCTOMBRIE 2018

EDITURA WAGNER

11:43 a.m. Niciun mesaj nou, niciun apel ratat.

— L Nella îşi strecură telefonul în buzunar şi oftă. Oare visase în ultimele luni? Poate. Poate că exista o explicaţie pentru toate astea – una care se ascundea la vedere, chiar sub nasul ei.

Era o dimineaţă obişnuită, ca oricare alta. Hazel o întâmpinase cu obişnuitul ei „Care-i treaba?” când intrase în birou în dimineaţa aceea, iar Nella reuşise cumva să o salute la rândul ei pe un ton destul de cald. Vera o

întrebase dacă putea citi două manuscrise noi până la sfârşitul săptămânii. Şi, cu doar câteva minute mai devreme, primise un e-mail de la Donald, care îi reamintea că întâlnirea cu Jesse era la amiază şi urma să aibă loc în sala mică de şedinţe. Angajaţii o numeau „cea mai intimă încăpere de la Wagner”.

Nella se ridică de la biroul ei, îşi netezi blazerul ca purpura lui Prince şi parcurse distanţa de cincisprezece secunde până la sala de şedinţe. Avea să ajungă cu un sfert de oră mai devreme – mult prea devreme, având în vedere faptul că era sigură că Jesse avea să întârzie cel puţin o jumătate de oră. „Voi ajunge când voi ajunge”, afirmase el în cadrul discuţiei despre „Timpul oamenilor de culoare”.

Nella tocmai îşi verifica telefonul pentru a treia oară, în timp ce intra în sala de şedinţe, când îşi dădu seama că se înşelase.

Jesse Watson şedea la capătul îndepărtat al mesei, cu o cană albastră ce reprezenta cea de-a patruzecea aniversare a editurii Wagner, în mâna dreaptă, şi cu un pix în cealaltă.

— O! exclamă Nella.

El îşi ridică privirea de la blocnotesul lui şi se uită la ea, gura lui rostind cuvinte care sunau încă şi mai blând în persoană decât sunaseră în căştile ei, şi, într-o clipită, el se mişcă, venind în întâmpinarea ei.

— Tu trebuie să fii Nella, zise el. Este o încântare să te cunosc, în sfârşit. Am auzit foarte multe lucruri despre tine.

— Âăă… da. Da. Bună!

El nu spusese că îi citise e-mailul şi că îi plăcuse, dar nici nu era nevoie. Nella era fascinată: Jesse era încă şi mai drăguţ în persoană decât fusese pe ecranul computerului ei. Mirosea bine, ca potpuriul de toamnă.

— Mă bucur nespus de mult să vă cunosc! Vă mulţumesc pentru că v-aţi făcut timp să veniţi la Wagner.

— O, n-a fost niciun deranj. Sunt mereu pe drumuri, iar New Yorkul este unul dintre oraşele mele preferate.

Nella se uita în jur, la scaunele libere, când Jesse îşi reluă locul. Văzând-o şovăind, el îi făcu semn spre cel de lângă el.

— Ia loc.

— Mulţumesc, zâmbi ea. Aş vrea să pot, se scuză, alegând un loc cu trei scaune mai încolo, dar cred că şefii mei vor dori să ocupe scaunele acelea.

„La naiba cu asta. Oamenii albi întârzie la petreceri de secole şi tot ei ocupă locurile de onoare.”

Dar Jesse nu spuse nimic, doar ridică din umeri.

— O, am înţeles.

— Şi ştiţi cum e: probabil este mai bine ca noi, oamenii de culoare, să ne împrăştiem. Să fim distribuiţi uniform, ştiţi ce vreau să zic?

Era sigură că folosise cantitatea perfectă de sarcasm, că îi făcuse verbal cu ochiul fără a-i face fizic cu ochiul, dar Jesse se holba la

Nella ca şi când ea i-ar fi sugerat să arunce în aer întreaga clădire… cu ei încă în ea.

Nella înghiţi în sec, conştientizând brusc faptul că i se pusese un nod în gât şi i se uscase gura. Se simţise mai în largul ei atunci când îi spusese lui Richard despre bileţele decât se simţea în acel moment.

Richard.

Numai gândindu-se la el, îşi pierdu curajul de a vorbi din nou.

Din fericire, Vera dădu năvală în încăpere exact în acel moment, cu obrajii îmbujoraţi şi foarte veselă.

— Domnule Watson! Aţi sosit! Vera Parini. Sper că v-aţi făcut comod la noi. Vă putem servi cu o cafea? Ceai? Apă?

Rostind această ultimă întrebare, ea se uită la Nella.

— Sunt bine, mulţumesc, răspunse Jesse, strângându-i mâna pe care ea i-o vârâse în faţă. Donald s-a ocupat de mine.

— E băiat de treabă, nu-i aşa?

— Da. Este şi amuzant.

— Ilar, de-a dreptul, zise Richard, care intrase în tăcere în încăpere, fără ca Nella să îl observe.

Ea se cuprinse cu braţele, simţind un fior rece în oase în timp ce el şi Jesse se salutară. Această senzaţie se mai domoli abia atunci când Amy şi noul ei stagiar, un băiat de liceu, îşi făcură apariţia. Nella nu îşi mai amintea numele lui, dar el părea să aibă o picătură de ceva non-alb în el, motiv pentru care – îşi imagină ea – fusese invitat la această întâlnire importantă.

Vera întrebă de Hazel. Nella ridică din umeri.

— Nu era la biroul ei când am venit aici. Poate că a prins-o vreo răceală?

„Poate că a hotărât să nu vină la birou azi. Poate că este prea ocupată să amestece noi cantităţi din pomada aceea miraculoasă. Poate ca ea…

— Haze! Cum mai eşti, fată? Jesse sări atât de repede în picioare ca să o îmbrăţişeze strâns pe Hazel, încât îşi trânti scaunul pe jos. A trecut ceva vreme.

— A trecut prea mult timp. Nemaipomenit! E mai bine acum că te avem aici.

— Nu ţi-a luat prea mult timp să faci asta, zise el, făcând un gest spre scaunul pe care îl refuzase Nella. Hazel se aşeză fără să mai stea pe gânduri, în timp ce Richard îi zâmbea din partea cealaltă a mesei. Mersi că mi-ai făcut lipeala.

— Da, şi pentru că ne-ai făcut şi nouă lipeala! zise Vera pe un ton hotărât. Ce întâlnire minunată a minţilor va fi aceasta!

— Într-adevăr! zise Amy, bătând din palme. Să începem, da?

— Să începem. Dar, mai întâi, Jesse, ai făcut cunoştinţă cu Nella? întrebă Richard pe un ton empatic. Este una dintre cele mai bune asistente ale noastre. Are un ochi foarte ager.

Nella înghiţi şi se forţă să zâmbească, observând nota de avertizare din tonul lui.

— Mersi, Richard. Am făcut într-adevăr cunoştinţă.

— Într-adevăr! zise Jesse, jubilând.

El practic vibra acum, atât de fericit părea. Mult mai fericit decât fusese în urmă cu zece minute, observă Nella, ca şi când o lumină s-ar fi aprins înlăuntrul lui.

Nella alungă acest gând, încercând să se concentreze la misiunea pe care o avea: „Câştigă-i simpatia lui Jesse. Fă-l să îşi dorească să lucreze cu tine. Pleacă de la Wagner.“

— Jesse, de obicei începem acest gen de întâlniri povestindu-le potenţialilor autori câte ceva despre ceea ce face fiecare dintre noi aici, la Wagner, începu Amy, împreunându-şi mâinile în faţă. Dar Richard şi cu mine am vorbit mai devreme şi credem că este mai bine să începi tu primul. Ai vrea să ne spui de ce te afli azi aici?

Jesse încuviinţă şi îşi linse buzele, aşa cum îl văzuse Nella făcând de nenumărate ori pe ecran.

— Categoric. După cum probabil ştiţi cu toţii, evit lumina reflectoarelor de mai bine de un an – totul a devenit prea copleşitor. Ştirile, politica, mesajele de pe Twitter – totul a devenit prea mult. Mi s-a părut potrivit să iau o pauză de la tot.

— Există un anume motiv pentru care aţi făcut asta? întrebă Nella, curioasă. Cum ar fi un punct critic sau ceva de genul acesta?

— Nell – poate că ar fi mai bine să îl laşi să termine mai întâi. Nu?

Când Nella se uită la şefa ei, observă că zâmbetul femeii era puţin cam aspru.

— Da, ai dreptate, zise ea, stânjenită, apoi îşi întoarse privirea la mâzgăliturile de pe blocnotesul ei. Desigur. Scuze.

— Este în regulă. Ăăă, oricum… unde rămăsesem?

— Spuneai că voiai să faci o pauză, îi reaminti Richard, aruncându-i săgeţi Nellei cu coada ochiului.

— Corect. Aşadar, mă gândeam să fac o pauză. Dar apoi, în timp ce mă aflam în Parcul Prospect, fără să fac ceva anume, mi-a venit o idee de carte. Un roman grafic, de fapt.

Această idee păru atât de deplasată, încât până şi stagiarul se foi pe scaun.

— Un roman grafic? întrebă el, nedumerit.

Jesse încuviinţă.

— Un roman grafic.

Observând că nimeni nu îl admonesta pe Raiil pentru că vorbise neîntrebat, Nella zise, plină de speranţă:

— E o idee minunată! Ceva în genul cărţii „Persepolis”, care trezeşte conştiinţa socială şi vorbeşte despre apariţia mişcării „Black Lives Matter”[10]?

Mogulul reţelelor de socializare o privi, clipind de câteva ori.

— Nu, zise el într-un final. Nu în genul acela.

Nella se uită din nou la blocnotesul ei, de data asta citind termenii pe care şi-i notase.

— Brutalitatea poliţiei, poate. Sau relocarea, locuinţele sociale, asistenţa medicală…

— Nu m-am gândit să scriu nici despre aceste lucruri. Vreau să fac ceva într-o notă mai optimistă. Ceva cu două personaje principale care provin din lumi diferite. Din medii diferite. Unul să fie super relaxat, iar celălalt, super încordat. Dar care se întâlnesc cu un motiv – poate că sunt poliţişti? Şi se învaţă unul pe celălalt alte lucruri, în ciuda diferenţelor dintre ei.

— Să văd dacă am înţeles bine. Vrei să scrii un roman grafic… o adaptare a filmului „Armă mortală”.

Jesse rânji.

— Mei Gibson este genul meu de erou.

— Pe bunel întrebă Nella, prea uimită ca să îşi ascundă dezamăgirea.

Richard îşi drese glasul.

— Nella…

— Este foarte ciudat, atâta tot.

— Care-i problema cu Mei Gibson? întrebă Vera, în acelaşi timp în care Hazel zise:

— Nella, nu cred că vrem să îl forţăm să facă ceva ce nu vrea să facă. Nu-i aşa, Jesse?

— Mulţumesc, zise Jesse.

Nella îşi înclină capul într-o parte.

— Dar… eşti… eşti sigur? Este pentru că nu crezi că avem instrumentele necesare aici, la Wagner, cu care să te ajutăm să exprimi în cuvinte ceea ce ţi-ar plăcea, de fapt, să scrii? Pentru că dispunem de echipamentul complet care să te ajute să scrii o carte cu adevărat izbitoare, care să-ţi aducă un premiu…

— Putem discuta unele chestii politice azi, crede-mă, zise Jesse, ridicându-şi mâinile, dar nu vreau ca acestea să fie miezul cărţii mele.

— O, ok.

Nella se uită la blocnotesul ei cu ochii mijiţi, neştiind ce să înţeleagă din toate astea. Îşi petrecuse ultimele săptămâni imaginându-şi cum va fi întâlnirea în carne şi oase cu Jesse Watson. Întorsese pe toate părţile toate scenariile posibile, ca pe un pachet de cărţi de tarot: star înfumurat; hipiot de culoare; aiurit. Însă niciuna dintre aceste personalităţi nu se afla în faţa ei. Versiunea care şedea în faţa ei părea o versiune spălăcită. Jesse era diferit, şi nu numai din cauza noii perechi de ochelari cu rame din plastic transparent pe care Nella nu o mai văzuse niciodată purtând-o în vreo poză sau în vreun videoclip. Părea mai curat, mai ordonat. Barba lui, pe care şi-o amintea a fi mai puţin îngrijită şi mai mult în stilul Rastafari, era acum tunsă cu grijă; micile şuviţe răsucite de odinioară dispăruseră. Acum, părul îi stătea lins pe cap, neted şi puţin lucios. Dat cu pomadă.

Nella înghiţi în sec, înţelegând brusc, devenind dintr-odată conştientă de forţa de neoprit care o făcea să îşi întoarcă privirea spre Hazel. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea să îl facă, dar nu avea de ales. Inspiră de trei ori, încet şi adânc. Apoi îşi ridică privirea de la masă, întâlnind-o pe cea a lui Hazel. Văzu exact ceea ce se aşteptase să vadă: o privire triumfătoare, îngâmfată şi nestăvilită.

Nella începu să tuşească, simţind din nou cum i se usucă gura.

— Ăăă, zise ea, ridicându-se în picioare. Vă rog… să mă scuzaţi o clipă. Trebuie să…

— Du-te, Nella, zise Richard.

Vera îl întreba deja pe Jesse despre cărţile lui preferate când Nella ieşi repede din încăpere. Ea se opri suficient cât să îl audă zicând, aproape indignat:

— „Infinite Jest".

Se auzi un murmur aprobator. Richard. De atât avuseseră nevoie ceilalţi ca să înceapă aprobe frenetic, ecourile vocilor lor piţigăiate urmărind-o pe Nella de-a lungul coridorului.

*

Nella se zgâia la reflexia ei din oglinda aflată deasupra chiuvetei din baie, făcând un inventar a ceea ce vedea. Pastila cu melatonină pe care o luase cu o seară în urmă o făcuse să se simtă mai odihnită, aşa cum nu se simţise de săptămâni bune. Blazerul ei se potrivea bine cu cerceii din opal pe care i-i trimisese tatăl ei în dar pentru că obţinuse un post la editura Wagner. Până şi cârlionţii ei arătau super relaxaţi, acoperindu-i capul într-un mod ordonat, hidratat.

Însă totul părea nefiresc.

Nella îşi întinse mâna spre robinet şi îşi umplu căuşul palmelor cu apă rece. De obicei, nu se dădea în vânt după duşurile reci, dar azi, fruntea ei lipicioasă se simţi reconfortată de acel lichid răcoros. Cum se simţi bine şi a doua oară, repetă gestul şi a treia oară. Tocmai se întindea spre dozatorul cu prosoape din hârtie, picăturile de apă înceţoşându-i vederea, când simţi ceva înghiontindu-i şoldul.

— Te-ajut eu.

Nella clipi de câteva ori. Când şi-i deschise, dădu cu ochii de Hazel, care o privea cu ochii mari de uimire, zâmbind şi ţinând în mână un teanc de prosoape din hârtie.

Nella îşi luă privirea de la prosoapele din hârtie, aţintindu-şi-o asupra strălucirii şirete din ochii lui Hazel, apoi se uită din nou la prosoapele din hârtie.

— Ia-le. Îţi picură apa de pe faţă, fată.

Nella privi cu precauţie prosoapele.

— Mersi, zise ea într-un final, luând prosoapele din hârtie şi ştergându-şi faţa cu ele.

— Cu plăcere. Hazel se apropie de blat şi se uită să vadă dacă existau stropi de apă, înainte să se rezeme de el. Ce se întâmplă, Nell? Ai părut cam agitată acolo.

— Sunt bine.

Hazel o măsură din priviri. Nella făcu la fel, observând că şi Hazel alesese să poarte un blazer pentru întâlnirea lor cu Jesse – acelaşi blazer albastru pudrat peste care Nella îşi trecuse degetele cu doar câteva zile mai devreme.

— Ştii… Aştept cu nerăbdare întâlnirea aceasta de ceva vreme. La fel şi tu, ştiu asta. Acesta este singurul motiv pentru care mai eşti aici, îmi imaginez.

Nella încremeni.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că n-ai fi venit la serviciu astăzi dacă nu ai fi vrut să faci o încercare cu Jesse Watson.

— Poftim? întrebă Nella, prefăcându-se mirată, pentru că fireşte că acesta fusese planul pe care ea şi Malaika şi-l făcuseră cu o seară înainte: să se întâlnească cu Jesse. Să îi arate lui Jesse toate informaţiile pe care Nella le avea în telefon. Apoi să plece de la Wagner, fără să mai privească în urmă. De ce n-aş fi venit la muncă azi?

— Cred că sunt prea amabilă cu tine. Lasă-mă să reformulez. Hazel îşi încrucişă braţele peste piept. Nu ar fi trebuit să vii la muncă azi, Nell. Ar fi trebuit să demisionezi. Nu e nevoie să te mai ţinem aici.

Nella îşi deschise gura ca să protesteze, dar Hazel adăugă:

— Şi nu, Richard nu te preţuieşte. Au fost doar abureli. Ţi-a spus doar ce voiai să auzi. Te-a ţinut aici doar ca să te poată supraveghea, în plus, acum că ştie că ştii…

— Ştie că ştiu ce?

— Încetează! lătră Hazel. Nu face pe proasta. Nu te preface că nu ştii. Ţi-ai băgat nasul în dormitorul meu. Mă crezi proastă? Pe bune – după atâta timp? Ea pufni. Am vrut să găseşti dosarele acelea. Am vrut să le găseşti, pentru că am vrut să văd ce vei face. Am vrut să văd ce alegere vei face. Iar acum, iată-ne aici.

Nella se simţi umilită. Se simţea moale până în vârful degetelor de la picioare, în timp ce se gândea la următoarea ei mişcare. Însă nu avu timp să facă nimic. Brusc, se trezi cu Hazel în faţa ei, iar aceasta îi împungea clavicula cu un deget. Mirosul puternic şi copleşitor al pomezii din unt de cacao îi ardea nările Nellei.

— Ştiu că am riscat foarte mult, pentru că îţi puteai da drumul la gură şi să-i povesteşti totul lui Shani. Dar ne-am ocupat noi de asta. Şi, înainte să te

gândeşti măcar să spui cuiva, mârâi Hazel, vocea ei blândă şi mieroasă transformându-se în ceva complet de nerecunoscut, nimeni nu te va crede. Toată lumea va crede că eşti nebună.

— Şi le voi da dreptate, ripostă Nella, ducându-şi o mână la tâmplă.

Îi treceau foarte multe lucruri prin minte; existau foarte multe lucruri pe care voia să le ştie, dar era prea şocată ca să pună alte întrebări în afară de:

— Fetele alea au fost de acord cu asta de bunăvoie?

Cum Hazel nu se retrăsese, Nella putea vedea acea mică urmă de nedumerire din sprâncenele ei încruntate.

— Fetele. Cele din lista ta. Toate au cerut să facă parte din această – indiferent ce-o mai fi şi asta?

Hazel o privea pe Nella cu atâta asprime şi cu atâta ură, încât Nella era sigură că avea să primească o palmă. Totuşi, după o clipă îndelungată, Hazel clipi.

— Ce păcat, zise ea, îngândurată.

— Ce?

Hazel râse.

— Ce păcat că Shani n-a apucat să te informeze.

Nella rezistă tentaţiei de a se apăra atunci când Hazel se întinse după geantă şi scoase două borcane: unul albastru-deschis, celălalt roz-aprins.

Pomadă.

— Chestia asta înseamnă totul, zise Hazel.

Brusc, gesturile ei deveniră teatrale; era ca şi când cineva luase o telecomandă şi schimbase canalul de pe Bravo pe Home Shopping Network. Ceea ce era ciudat, având în vedere faptul că Nella îi simţea încă unghia pe claviculă.

— Hai să le spunem… „lubrifianţi sociali”. Ţi-l aminteşti pe acesta? Smooth'd Outl Fireşte, l-ai folosit din seara de la Curl Central… dar nu suficient de mult, cred. Din fericire, ţi-am aplicat eu o cantitate considerabilă pe păr aseară. Îţi stă bine părul azi, apropo, zise ea, facându-i cu ochiul.

Nella şi-l privi, curioasă, dar nu-şi duse mâna la el.

— Şi borcanul ăsta roz – Kink Free – de fapt, poate am să ţi-l ofer pur şi simplu. Să foloseşti doar un strop din asta. Doar un strop. Te ajută să-ţi păstrezi esenţa. Sufletul de negresă. Este opţional – nu toate fetele îşi bat capul să îl folosească – dar este bine să îl ai în situ aţii cum este aceasta.

— Stai puţin, zise Nella, regăsindu-şi vocea. „Lubrifianţi sociali”?

— Da. Conţinutul acestor borcane este beton, zise Hazel. Te va face mai maleabilă când vine vorba să lucrezi pentru sau cu persoanele albe. Dar cea mai bună parte este că vor înlătura orice urmă de vină pe care ai putea-o simţi făcând asta. Nu vei avea sentimentul că te compromiţi cumva. Nu tu sentiment de „trădare”, nu tu dispoziţie „public versus privat”. Îţi va amorţi cortexul prefrontal ventromedial, dar te va ajuta şi să îţi foloseşti mai cu folos timpul decât înainte. Nu te stresa! N-ai să simţi prea mult timp amorţeala. Ar putea fi mai rău – am auzit că formula originală provoca nişte mâncărimi crunte şi te transforma într-un idiot bâlbâit.

— Nimic din ce spui n-are logică, zise Nella fără menajamente.

— Am reuşit să intru mai repede în graţiile superiorilor de la locul de muncă, în doar două săptămâni faţă de majoritatea oamenilor – de culoare sau nu – care reuşesc asta într-un an. Astfel, n-am fost nevoită să fac eforturi când eram la serviciu. Şi am reuşit să mă ocup în continuare de YBL.

— Chiar dacă asta se datorează cumva produsului pentru păr, tot compromiţi ceea ce eşti, sublinie încet Nella.

În tot acest timp, însă, ea se gândea la faptul că nici măcar ea nu mai era sigură cine era. Existau foarte multe lucruri pentru care nu avusese niciodată energia necesară – foarte multe interacţiuni sociale pe care le interpretase complet greşit – pentru că Wagner o secase de încrederea de sine.

— Care e diferenţa dacă nu ştii cine eşti? Cum e vorba aceea: „Dacă un copac cade într-o pădure şi nimeni nu-i în jur să-l audă, răsună?”

— „Care e diferenţa”? Nella râse. Glumeşti, nu? Bunicul tău… Nella tăcu atunci când Hazel ţâţâi. Orice persoană mai în vârstă decât noi ar fi dezamăgită să ştie că exişti. Că aşa ceva există.

— Nu. Ar fi invidioasă. Gândeşte-te cât de departe ar fi putut ajunge, Nella, fără să fie nevoită să simtă toată durerea aceea…

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea despre Camille, Ebonee şi celelalte. Dacă ştiu sau nu cu adevărat ce se întâmplă.

— Câteva ştiu, dar multe au fost trimise la Dick, care, la rândul lui, mi le trimite mie – şi altor câtorva fete de culoare ca să ne ocupăm de ele. Odată cu trecerea timpului, însă, lor începe să le placă, crede-mă.

— Deci, răspunsul e „Nu“. Nu crezi că toată treaba asta e puţin cam aiurea? Să le schimbi pe fete fără consimţământul lor? Fără…

consimţământul lor în deplină cunoştinţă de cauză? întrebă Nella, negăsind alte cuvinte mai potrivite.

Hazel ridică din umeri.

— Ceea ce nu ştiu nu le poate răni.

— Ce nu ştiu ele îi poate răni pe toţi oamenii de culoare care nu fac ce faci tu. Şi va răni şi restul lumii, căci toată lumea va începe să creadă că suntem cu toţii nişte păpuşele fericite care întreabă „cât de sus“ atunci când ni se spune…

— Ele cred deja că suntem toate „femei de culoare puternice”, o întrerupse Hazel. Dacă vor crede în acest stereotip, iar dacă noi vom continua să le vârâm pe gât acest stereotip, atunci mai bine am…

Fu rândul Nellei să o întrerupă.

— Cum am putea repara cu adevărat oricare dintre aceste stereotipuri, aceste probleme, dacă nu simţim cu adevărat toate realităţile pe care lumea ni le scoate în cale? Cine suntem noi ca neam, dacă nu… dacă nu…

Hazel o măsură din nou din priviri pe Nella, dar de data aceasta era evident că nu îi plăcea ce vedea.

— Dacă nu ce, Nella? „Suferim”? Asta vrei? Să te simţi stresată? Să te simţi epuizată din cauza fiecărei microagresiuni de care ai parte la birou şi din cauza fiecărei nedreptăţi pe care o vezi la ştiri? Aceste lucruri te fac să fii tu însăţi? Ceea ce îţi ofer eu, zise Hazel, este o ocazie de a face parte din ceva care să te ajute să te eliberezi şi să mergi mai departe.

Nella pufni.

— Ei bine, nu vreau asta.

— Ba da. Te cunosc, Nella.

— Nu, nu mă cunoşti.

— Ba da. Înţeleg.

Nella ştia că acele cuvinte şi privirea sinceră a lui Hazel erau pur şi simplu praf în ochi. Un truc. Dar când încercă să scape de această senzaţie de camaraderie, ea simţi o lovitură în partea din faţă a creierului, ca şi când ar fi încercat urce cu maşina pe un zid din cărămidă, izbindu-se iar şi iar de acel zid.

— Crezi că eşti mai presus de ceea ce fac eu. Dar eu ştiu cât eşti de înfocată, continuă Hazel pe un ton ferm. Tot ceea ce am făcut, am făcut pentru că şi eu sunt la fel de înfocată. Întotdeauna am fost aşa. Uită-te la tine, Nella. Ştii că este adevărat.

Nella refuză să se privească în oglindă.

— Nu semănăm, zise ea, aruncându-i o privire duşmănoasă lui Hazel. Eu am convingeri. Spun ceea ce gândesc. Nu persecut alte persoane de culoare. Tu nu eşti decât…

Nella tăcu, şi nu pentru că nu avea curajul să-i spună fetei în faţă ce avea de spus, ci pentru că acea senzaţie de izbire revenise – doar că, de data aceasta, maşina care se retrăsese şi avansase în mod repetat se transformase într-un camion. Durerea era atât de puternică, încât în faţa ochilor îi apăru o nuanţă roşie, puternică şi orbitoare.

— Decât ce? întrebă Hazel, simţindu-i-se zâmbetul în voce. Un „Unchi Tom"?

Nella îşi duse o mână la cap, încercând cu disperare să îşi adune gândurile. Nu funcţiona.

— Tu ai zis-o, nu eu, rosti ea, ameţită.

— Uneori, trebuie să fim în ordine ca să obţinem ce vrem. Rahat. Priveşte.

Hazel făcu un gest amplu către peretele acoperit cu faianţă albă de care se sprijinea Nella acum, dar era limpede că gestul ei reprezenta toate acele ocazii care trecuseră pe lângă Nella fără ca aceasta să obţină o promovare. Toate acele momente în care ea nu primise o carte pe care să o editeze. Trăise toate acele momente, doar ca să fie depăşită în numai câteva luni de o versiune mai mişto, mai strălucitoare, mai neagră.

— Lucrezi pe brânci de atâta timp, continuă Hazel. Nu vrei să profiţi de ocazie? Să-ţi uşurezi situaţia?

Ea începu să scotocească prin geanta neagră pe care o ţinea pe umăr.

— Eu nu…

Durerea de cap a Nellei începea să se înrăutăţească; auzea fiecare zvâcnire, mai puternică decât o tobă, a arterelor care îi pompau sângele în creier. Însă, chiar dacă îşi simţea sângele curgând, pulsându-i în vene, ceva părea a nu fi în regulă. Îi era greu să se ţină pe picioare. Brusc, deveni conştientă de cât de departe i se părea pardoseala – mult prea departe ca să se simtă confortabil dacă se prăbuşea pe ea.

— Eu… Eu nu pot…

Hazel îşi întinse mâna. Dură parcă o veşnicie până când aceasta ateriză pe umărul Nellei, iar când, în sfârşit, o făcu, părea că îi arde măduva.

— Ba poţi. Nu mai merge împotriva valului, Nella. Odată ce vei înceta să te mai împotriveşti, odată ce îl vei lăsa să treacă peste tine, vei înţelege. Va trece peste tine atât de repede, încât nici măcar nu vei simţi. Nu vei simţi

durerea, supremaţia albilor. Vei citi acele articole, vei privi filmările poliţiei, apoi vei merge la muncă în ziua următoare fără să simţi că a mai murit o părticică din tine. Povara aceea grea a traumei genetice pe care ai purtat-o cu tine în toţi aceşti ani… va dispărea. Vei înota până la suprafaţă şi vei fi liberă. Vei fi tu însăţi. Fata de culoare-magică în cea mai pură formă a sa. Doar spune „Da”. Atât trebuie să faci.

Respirând cu greu, Nella îngână un „Nu“.

— Nu vrei să ai şi tu succes, Nella? Nu vrei să fii liberă?

„Ba da“, zise o voce din lăuntrul ei, dar vocea aceasta de femeie părea prea slabă, prea înăbuşită ca să fie a Angelei. Când fusese ultima oară când auzise vocea Angelei, totuşi?

— Eu…

— Doar spune „Da“. Atât îmi trebuie. Doar un „Da“ şi totul va lua sfârşit. Îţi promit.

— Da, şopti într-un final Nella. Da.

Se simţea epuizată, ca şi când cineva ar fi ridicat-o şi ar fi scuturat-o zdravăn. Chiar şi-aşa, ea se simţi mai bine în momentul în care aerul îi pătrunse printre cei doi dinţi din faţă, de sus.

— Bine. Hazel îşi înclină capul într-o parte şi se uită la Nella. Nu te simţi mult mai bine acum?

Nella încuviinţă încet. Se simţea vulnerabilă, ca o adolescentă care tocmai îşi făcuse primul test Papanicolau, neştiind cât de mult o va durea.

— Stai, zise Nella, derulând în minte cuvintele pe care Hazel i le spusese adineauri. La ce te-ai referit când ai spus că sunt pe drumul cel bun?

— Ţi-am dat borcanul acela de Smooth’d Out la Curl Central, luna trecută, şi ai folosit produsul. Adică… nu de aceea ţi-ai cerut scuze faţă de Colin Franklin? Ai fost deja convertită.

O cuprinse o uşoară senzaţie de ameţeală. Nella încercă să îşi menţină echilibrul, sprijinindu-se cu mâna de chiuvetă, chinuindu-se să îşi amintească momentul în care începuse să folosească Smooth’d Out din proprie iniţiativă. Apoi îşi aminti de cantitatea cât un bob de mazăre pe care şi-o aplicase pe scalp în toaleta femeilor de la Wagner şi faptul că nu îi plăcuse deloc. Îi plăcea mai mult felul în care produsul Brown Buttah era absorbit de rădăcinile părului. În mod ironic, descoperise că Smooth’d Out era prea compact, deoarece îi rămăseseră particule albe în păr pe care nu reuşise să le îndepărteze masându-se, oricât de mult încercase. Brown

Buttah avea un miros mai plăcut, mai lin. Era mai puţin pregnant, mai puţin chimic.

Aceste gânduri trebuie să se fi citit pe faţa Nellei, deoarece pe buzele lui Hazel înflori un zâmbet triumfător.

— Stai. Nu ai folosit produsul, nu-i aşa? Ea râse. Lu-hu-hw! Lupta se dă în interiorul Nellei Rogers, la urma urmei. Cât e de palpitant!

— Eu… nu. Eu încă…

— Recunoaşte, Nell. Ai renunţat de mult la convingerile tale, şopti Hazel. Ea arătă cu degetul spre reflexia Nellei din oglindă. Uită-te la tine şi mai gândeşte-te. Ai fost cu adevărat tu însăţi în ultimele luni?

De data aceasta, Nella se aventură să vadă cine se holba la ea în oglindă. Văzu pe cineva care nu mai intrase pe Facebook de săptămâni întregi – o realizare care nu era prea neobişnuită. Dar mai văzu o fată care nu îşi mai amintea când distribuise ultima oară un link pe Twitter despre problemele persoanelor de culoare. Trebuie să fi trecut săptămâni de-atunci. Luni, poate. O fată care refuzase propunerea iubitului ei de a merge să vadă un documentar despre încarcerarea nedreaptă la BAM, folosind drept scuză faptul că avea prea mult de lucru. Cineva care nu mai auzise vocea călăuzitoare a Angelei Davis de săptămâni întregi.

Nella se îndepărtă de perete, apropiindu-se din nou de chiuvetă. Când se privi mai bine, văzu pe cineva care abia dacă se mai întâlnea cu prietena ei, iar în acele puţine dăţi în care o făcea, vorbeau despre slujba ei, nu despre acel videoclip referitor la adolescentul portorican care fusese împuşcat în faţă de opt ori de proprietarul unui magazin care îl acuzase pe nedrept de furt; nu despre acel CEO din lista Fortune 500 care participase la o petrecere cu faţa vopsită cu negru pe vremea când Obama ocupa încă funcţia de preşedinte, ştire care apăruse cu o săptămână în urmă. Doar despre slujba ei.

Dar, poate, cel mai evident lucru pe care îl văzu, ultimul cui în sicriul unei persoane de culoare iresponsabile, era o fată care nu îi trimisese Kendrei Rae Phillips nicio dovadă că Hazel şi Richard

Wagner jucau un joc necinstit, deşi avea toate dovezile în mână. Chiar dacă, bănuia ea, deţinea cheia care ar fi putut să o scoată din ascunzătoare pe Kendra Rae.

Nella se uită la Hazel. Aceasta o privea în continuare nerăbdătoare, cu ochii mijiţi, ca şi când ar fi văzut toate lucrurile pe care le vedea Nella.

— Nu ştiu, se tângui Nella, ştergându-şi o lacrimă.

Auzind aceste cuvinte, Hazel îşi încruntă sprâncenele în semn de compătimire. Înfăţişarea ei nu trăda doar tristeţe, ci şi o conştientizare a faptului că o putea salva pe Nella din abisul în care căzuse, dacă aceasta i-ar fi îngăduit. Cutremurându-se, Nella o privi în ochi. Ar fi trebuit să se gândească la ea – Ce avea să facă? Cine avea să fie? — dar, în schimb, se gândea la toţi acei ani pe care Hazel îi petrecuse făcând ceea ce făcea. Oare Hazel alesese să se convertească de una singură sau fusese manipulată, tot aşa cum ea o manipulase pe Nella?

Nu îşi amintea să fi pus această întrebare cu voce tare, dar trebuie să o fi făcut, deoarece Hazel încuviinţa cu multă convingere.

— Şi eu am fost o Involuntară. De ce crezi că m-au scos din Boston şi m-au desemnat să mă ocup de tine, Nella? Ţi-am spus că ne asemănăm. Te cunosc. Ai vrut să te înţelegi bine cu toată lumea, ca să poţi evolua, la fel ca mine. Nici măcar atunci când te-am desfiinţat în public, nu ai cedat. Mi s-a spus că eşti încăpăţânată şi deşteaptă, iar eu am văzut asta. Văd şi-acum. Înţelegi de unde vin eu. Mă auzi. Îmi dau seama de asta.

Era greu să îşi dea seama dacă încrederea de sine pe care o afişase întotdeauna Hazel era fabricată, dacă era ceva ce îi inoculase Smooth’d Out, sau dacă era un impuls pe care îl avusese întotdeauna, încă din ziua în care aflase că nu îi era de-ajuns să meargă la facultate, să obţină note bune şi să treacă de interviu. Că nu era de-ajuns să meargă pur şi simplu la muncă; să poarte pur şi simplu ţinutele corecte. Trebuia să ai mentalitatea corectă. Trebuia să trăieşti conform acestei mentalităţi. Să fii prietenă bună cu toată lumea. Să fii impertinentă. Să fii încrezătoare, dar să fii şi respectuoasă. Să fii spirituală, dar să fii şi cu picioarele pe pământ. Să fii trează, dar să păstrezi un dram de visare în ochi.

— Inspiră, Nella, gânguri Hazel. Inspiră.

Nella încuviinţă. Nu mai inspirase de ceva timp.

— Bine, bine. Şi-acum, ia asta. Îţi va fi de folos când vei începe activitatea la o altă editură.

— Dar de ce trebuie să plec?

Nella îşi auzi glasul tânguit.

Hazel ridică din umeri.

— Pentru că nu poate fi decât una dintre noi per birou. Una per birou garantează rezultate maxime, evident, adăugă ea, trăgându-se de una dintre codiţe. Şi-acum, unde rămăsesem? A, da. Îţi recomand, de asemenea, să foloseşti aceste pomezi timp de o săptămână sau două, înainte de prima ta

zi. Va fi nevoie de puţin timp ca să îşi facă efectul. Mai ales că nu le-ai folosit, adăugă ea.

Nella trebuie să îşi fi îngânat consimţământul, deoarece Hazel bătu o dată din palme, plecându-şi capul aşa cum o făcea Amy. O satisfacţie nestăpânită i se citea pe faţă.

— Nu va fi o tranziţie uşoară… dar nu va fi pe-atât de rea pe cât ar putea fi. Ar trebui să ne întoarcem în sala de şedinţe. Hazel zâmbi, revenind la acea Hazel de la prima lor întâlnire. Mai vorbim după aceea. În regulă? L-am putea ruga pe Jesse să îţi dea nişte ponturi.

Jesse.

„Aproape că am câştigat lupta asta, mai că spusese Hazel în urmă cu doar câteva minute, la masă. Iar tu nu poţi face nimic în privinţa asta." Nella credea că însemna ceea ce bănuise deja: că mogulul reţelelor de socializare nu ar fi ales nici în ruptul capului un alt editor în detrimentul lui Hazel. Capul lui lucios, noua lui atitudine blândă. Nu mai era el.

Dar păruse mai fericit. Păruse… mai liber.

Când fusese ultima oară când Nella se simţise liberă? Cu adevărat liberă, ca pasărea cerului? Nu îşi putea aminti. Fusese atunci când îşi tunsese părul întins? Când se mutase în Brooklyn? Când absolvise facultatea şi îşi dăduse seama că nu avea să se mai întoarcă niciodată în sud?

Nu. Nu fusese în niciunul dintre aceste momente.

Când Nella se uită în oglindă pentru ultima oară, îşi dădu seama – cu mare disperare – că răspunsul era: Niciodată.

Epilog

IANUARIE 2019

REVISTA SCOPE

PORTLAND, OREGON

Ce înseamnă asta pentru noi, ceilalţi? Pentru aceia dintre noi care ducem o luptă corectă, care venim primii şi plecăm ultimii? Pentru aceia dintre noi care facem munca grea, care facem muncă de tip domestic şi/sau afectiv, înarmaţi numai cu demnitatea noastră?

Înseamnă, surorile mele, că trebuie să nu ne pierdem concentrarea. Trebuie să fim unite. Şi trebuie să rezistăm în continuare.

Am apăsat butonul de „Salvare" şi m-am lăsat pe spătarul scaunului. Arăta bine – nu doar ultimul paragraf, ci tot textul. În ultimele zile,

căutasem şi exprimasem tot ce aveam pe suflet în fiecare frază din acest articol. În sfârşit, am simţit că era pregătit pentru a fi citit de alţi ochi.

Am deschis un nou e-mail, aruncând un ochi la ceas, mai întâi, apoi la fâşia de sticlă întunecată de deasupra uşii lui Gwen. Mai aveam încă timp să trimit acest articol şi să fac o mică pauză de lectură, înainte să încep cercetările pentru următorul meu articol. Sau, mi-am imaginat, ţinându-mi degetele deasupra tastaturii, Gwen va da prioritate acestui articol şi o va însărcina pe o începătoare să scrie articolul acela despre boabele de cafea. Dacă Gwen avea să vină la birou în următoarea oră, eu urmam să am editări până la ora două, o revizuire sau două până la ora cinci, iar articolul avea să apară online până la ora opt – exact la timp pentru ca oamenii care locuiau pe Coasta de Est să aibă material de citit în timp ce făceau naveta.

Am zâmbit când am ataşat fişierul la e-mail din câteva clicuri uşoare. Twitter-ul celor de culoare avea să o ia razna după publicarea acestui articol. NAACP[11] avea să ţină, probabil, o conferinţă de presă; CNN, o emisiune specială. Jesse Watson urma să se delecteze cu el. Şi fiecare loc de muncă din America urma să intre în criză. Pentru o vreme, poate chiar preţ de câţiva ani, persoanele de culoare nu aveau să ştie în care persoane de culoare să aibă încredere. Avea să fie greu. Dar lucrurile urmau să se îndrepte în timp. Şi, între timp, poate şi cariera mea avea să se îndrepte cu adevărat. Fără chestii de începător, fără să mai fiu nevoită să arăt ce pot. După ce acest articol devenea viral, aveam să fiu un nume generic, participând la tot felul de emisiuni şi podcast-uri şi…

Nume generic. Rahat.

Cursorul zăbovea deasupra butonului „Trimite*1, iar eu aveam acel sentiment constant de distrugere iminentă a lumii. Odată ce apăsam pe butonul „Trimite**, nu mai era cale de întoarcere. Totul devenea public, fie că Gwen decidea să îl publice sau nu: Capturi de ecran ale conversaţiilor; înregistrări cu apariţiile Nellei. Poze, ba chiar un selfie pe care îl postasem pe Insta-story cu doar câteva secunde înainte ca Eva să mă îmbrăţişeze de rămas-bun la Peppers, poză tăiată astfel încât să încapă lângă cea pe care i-o făcusem lui Hazel la Rise & Grind. O relatare pas cu pas despre cum reuşisem să scap de toată tărăşenia asta, fără ca Lynn sau Hazel să ştie unde dispărusem. Articolul era presărat cu dovezi incontestabile, care ar fi trebuit să fie secrete, deoarece, după cum ne reamintea adeseori Lynn: „împărtăşirea prematură este riscantă. Trebuie să avem dovezi absolute, de necontestat. Altminteri, vor crede că suntem demente. **

Lynn avusese dreptate. Dar nu ea era motivul pentru care nu am apăsat imediat pe „Trimite”. Kendra Rae era. Ea fusese cea care o convinsese pe una dintre ele să mă lase să plec. „Dacă ne vei lăsa în pace, atunci te vom lăsa şi noi în pace”, mi-a promis ea. „Totul va rămâne sub tăcere.” îi eram datoare să tac din gură şi să aştept alte instrucţiuni.

Dar asta se întâmplase în urmă cu trei luni. Unde era?

Am închis ochii. Se puteau întâmpla multe în trei luni. Kendrei Rae i se întâmplaseră multe în mai puţin timp de-atât. Când o văzusem ultima oară, ea părea pregătită să renunţe la misiunea primită de la Lynn.

— Este prea târziu s-o oprim pe Diana, spusese ea, după ce şoferul de Uber mă întrebase după care companie de zbor ar trebui să se uite. Este compromisă de prea mult timp, iar eu nu văd cum Rezistenţa i-ar putea-o lua înainte. Porumbelul a scăpat din cuşcă.

— Atunci, vom spune lumii despre porumbel, am zis, înţelegând. Le-ai minţit pe celelalte fete de culoare despre păstrarea tăcerii.

— Nu, răspunsese Kendra Rae. Mă rog… nu chiar. Trebuie, într-adevăr, să păstrăm tăcerea încă o vreme. Să lăsăm lucrurile să se desfăşoare. Vom sta cu ochii pe aceste „Hazel” din toată ţara, vom privi cum ajung în vârf. Odată ce acest lucru se va întâmpla… vom întrerupe aprovizionarea acestor fete de culoare.

Părea prea evident. Prea uşor.

— Serios? Şi Lynn ce părere are?

— Lynn nu face parte din planul acesta, zisese Kendra Rae pe un ton ferm. Ar fi putut să facă mai mult ca să o împiedice pe Nella să se dea la fund, dar n-a făcut-o.

Nu eram sigură că eram de acord cu asta. M-am foit inconfortabil pe banchetă când am pătruns pe breteaua care ne ducea spre „Plecări”, prin geamul murdar zărindu-se un avion care decola.

— Cum vom întrerupe aprovizionarea? Dacă Diana este compromisă şi este imposibil ca Richard Wagner să…

— Cunosc pe altcineva. Ai încredere în mine.

— Dar Lynn…

„Lynn voia să te lase acolo, îmi spusese ea, şi, ca să fiu sinceră, nu aş fi învinuit-o. Ai făcut o prostie.”

Am deschis ochii şi am găsit e-mailul. Am bătut uşor cu degetul pe mouse. Dacă apăsam pe butonul „Trimite”, s-ar fi aflat totul. Am fi putut apela la nişte detectivi adevăraţi, astfel încât să nu mai fim nevoite să facem

pe Carmen San Diego. Asta ar fi putut pune capăt acestei poveşti. Sau ar fi putut deschide un nou capitol – unul în care aş fi fost implicată. Acest articol putea distruge nu numai ce plănuia să facă Kendra Rae, ci şi viaţa mea cea nouă. Aveam, într-adevăr, de gând să îmi pun în pericol noua slujbă, noua viaţă, pentru ceva de care nu eram sută la sută convinsă că va funcţiona? Aveam, într-adevăr, de gând să primesc ordine de la cineva care nu avea cele mai bune intenţii faţă de mine, din nou?

Am simţit povara în degetul arătător – o făceam cu mâna mea sau era o intervenţie divină, nu ştiam. Dar nu avea importanţă.

Mesajul a fost trimis.

Şi mă simţeam bine. Al naibii de bine. Acea stare de bine pe care o aveai atunci când goneai pe o autostradă pustie cu muzica dată la maximum şi cu geamurile coborâte.

Accesasem un motor de căutare, tastând numele lui Hazel, ca să îmi confirm faptul că ea era în New York şi că lucra în continuare pentru Wagner, când am auzit clinchetul familiar al unei notificări prin e-mail: Notificare Stare Livrare Eşuat.

— Poftim? am murmurat eu, verificând din nou adresa de e-mail.

Răspunsesem unui e-mail entuziasmat pe care mi-l trimisese Gwen drept răspuns la ideea pe care i-o expusesem eu în urmă cu câteva zile: „Uau! O nebunie. Fii pregătită să oferi alte materiale drept referinţă, dar cred 100000.00% că asta ţi s-a întâmplat (#Believeblackwomen!). Abia aştept să văd ce vei face cu ea. Xo.“

Mi-am ridicat bărbia din nou. Lumina din biroul lui Gwen era tot stinsă. Nu se furişase fără un cuvânt, aşa cum făcea uneori atunci când nu era pregătită încă să discute cu cineva. Tocmai mă gândeam la alte motive pentru care ar putea întârzia, când Reagan, o femeie plină de energie, cu piercing-uri pe obrazul drept, a trecut pe lângă mine. Mutându-şi privirea de la mine la biroul lui Gwen, ea a exclamat încântată.

— N-ai aflat, nu-i aşa?

În urmă cu doar câteva luni, când Gwen îmi oferise un tur al redacţiei, ca să fac cunoştinţă cu toată lumea, Reagan mă îmbrăţişase şi a exclamase: „în sfârşit! Era şi timpul să ne schimbăm imaginea.” Acum, părea încă şi mai încântată decât atunci.

— Ce să aflu? am întrebat-o, muşcându-mi interiorul obrazului.

— River mi-a spus în dimineaţa asta că lui Gwen i s-a ivit această ocazie nebunească, din partea uneia dintre revistele alea cu ştaif, să studieze

efectele pe care le are asupra publicului american toată isteria asta legată de mâncare, a început să-mi explice Reagan cu mândrie, de parcă ei i se ivise această ocazie. Ai văzut articolul despre crima aceea din Detroit, cauzată de un sendviş cu pui prăjit, nu?

Am simţit un val de căldură care urcă din şale şi mi se încolăci în jurul gâtului.

— Ce? Când?

— Greu de spus; eu le mai încurc pe victimele astea din incidentele cu sendvişuri. Cred că cel din Detroit s-a petrecut în…

— Nu. Când a aflat Gwen despre asta?

— Vineri seara, se pare. Şi-a împachetat toate lucrurile în weekend şi se zvoneşte că este deja în Missouri.

Am cugetat la această explicaţie pentru o vreme. Am întrebat, cu blândeţe:

— Când se va întoarce?

— Nu se ştie. Sau măcar dacă se întoarce. Încearcă de ani buni să lucreze pentru o publicaţie naţională. Plus că nu întinereşte, a zis în şoaptă Reagan.

Eu am mârâit.

— La naiba. Sincronizare perfectă. Tocmai am terminat de scris un articol foarte important şi aş fi vrut ca ea să arunce o privire peste el… acum.

— A, da – nasol. Dar nu-ţi face griji! a zis Reagan, bătându-mă uşor pe braţ. River spune că au angajat deja, temporar, o editoare în locul lui Gwen. De fapt… ar putea fi chiar ea?

Privirea mea o urmări pe cea a lui Reagan. O tânără de culoare părea să fi intrat în birou pe uşa laterală a garajului. Ţinând o sacoşă într-o mână şi o cană de cafea în cealaltă, cu părul scurt şi lucios, ea trecuse deja de ghiveciul cu ficus şi de biroul gol al editorului pe teme politice; acum, trecea ţanţoş pe lângă imprimante, cu ochii aţintiţi asupra mea şi a lui Reagan.

— O nebunie! Altă… Reagan mi-a aruncat o privire, abţinându-se… persoană tânără.

N-am spus nimic. Eram prea concentrată la paşii mari şi hotărâţi pe care îi făcea această femeie. Venea drept spre noi, prea încrezătoare pentru cineva care era în prima zi de lucru. Ca şi când locul ei fusese dintotdeauna aici. Ca şi când nu era cine ştie ce faptul că purta pantofi cu tocuri de 10 cm, genul de pantofi pe care nu o mai văzusem purtând niciodată.

Iar păru ei… o, părul ei. Era subţire, fin, de culoarea unei migdale prăjite, coafat într-un bob şic, asimetric, care era perfect şi dureros de drept.

— Doamnelor, a zis ea, trecându-şi degetele prin spatele a ceea ce putea fi doar o perucă. Bună! Cum sunteţi în dimineaţa aceasta? Eu sunt Delilah Henson – înlocuitoarea temporară a lui Gwen.

Reagan i-a răspuns pe un ton prietenos. Eu doar am bombănit ceva, în timp ce îi examinam sprâncenele tatuate şi pielea puternic machiată. Atunci când şi-a fluturat mâna, a emanat un miros greţos, dulceag.

— Mi-aţi putea spune care este biroul lui Gwen?

Se uita la mine, însă eu îmi îndreptasem deja atenţia spre acel e-mail respins. Era singurul lucru care mă ţinea ţintuită pe scaun.

E-mailul dumneavoastră nu a fost trimis pentru că adresa de e-mail pe care aţi introdus-o nu a putut fi găsită.

Reagan a arătat cu degetul spre plăcuţa din metal pe care fusese gravat numele lui Gwen.

— Ai nimerit bine! Este chiar aici.

— Perfect. Femeia a ridicat cana de cafea în semn de recunoştinţă. Scuze, încă o întrebare: îmi puteţi spune şi unde este biroul lui Shani Edmonds?

Reagan a arătat cu degetul spre mine, înainte să apuc să îi spun să n-o facă.

— Este chiar aici şi ea

— Minunat! Shani, avem foarte multe lucruri de discutat. Gwen a amintit că lucrezi la un articol foarte important, pe care plănuiai să îl termini azi. Mi-ar displăcea dacă s-ar pierde din cauza acestor schimbări.

— Ia uite, te-ai pus deja pe treabă! a zis Reagan pe un ton admirativ. Eu plec, ca să vă las să vă cunoaşteţi mai bine, dar, Delilah, luăm prânzul împreună? Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă!

— Da! Mi-ar plăcea. Spune-mi ora, data şi locul şi voi fi acolo negreşit, scumpo.

Apoi, am rămas doar noi două.

Eu am înghiţit cu noduri, când mi-am ridicat din nou privirea la femeia de culoare. Dinţii ei erau imposibil de albi; ochii ei, la fel de negri şi de lipsiţi de vitalitate ca părul, erau prea sticloşi ca să reflecte veridicitatea zâmbetului ei. Apoi, ea a început să vorbească pe acel ton curtenitor, exersat, atingând o coardă sensibilă şi prea familiară înlăuntrul meu.

— Şi-acum, Shani, spune-mi… Nella s-a apropiat şi şi-a pus mâna rece pe umărul meu. Cum este de fapt aici? Poţi fi sinceră cu mine, surioară.

Mulţumiri

Sunt foarte mulţi oameni fără de care această carte nu ar fi fost posibilă. În primul rând, un uriaş „Mulţumesc!” celor care m-au ajutat să transform în realitate visul meu din copilărie. Stephanie Delman, agenta mea minunată, care a crezut în acest proiect încă de la început. Îţi mulţumesc pentru implicare, pentru încredere şi pentru că ai fost întotdeauna la un mesaj distanţă. Nu mi-aş fi putut dori un agent mai atent decât tine şi nu mi-aş fi putut dori o agenţie mai implicată decât Sanford J. Greenburger. Mulţumiri speciale şi minunatelor mele agente responsabile de drepturile de autor în străinătate, Stefanie Diaz, de la agenţia Greenburger, şi Vanessa Kerr, de la agenţia Abner Stein, care m-au ajutat să duc Rivala în ţinuturi în care aş fi putut doar visa că va ajunge.

Pentru Lindsay Sagnette, minunatul meu editor şi partener. Conversaţiile noastre îndelungi şi observaţiile tale pertinente mi-au depăşit chiar şi cele mai mari aşteptări. Îţi voi mulţumi întotdeauna pentru încurajările tale constante şi pentru spiritul tău tonic. Pentru Fiona Elbers-Tibbitts. Precizia ta şi toată munca vitală pe care ai depus-o pentru ca totul să meargă ca pe roate cu această carte, chiar şi în timpul unei pandemii, au fost esenţiale. Pentru Milena Brown şi Ariele Fredman. Dacă aş spune că sunteţi cele mai grozave, nu ar fi de ajuns. Vă mulţumesc de un milion de ori pentru că aţi răspândit vestea despre această carte în toate colţurile lumii, în cele mai pline de însemnătate moduri. Multe mulţumiri, de asemenea, pentru Libby Meguire, Dana Trocker, Gary Urda şi fenomenala echipă de vânzări de la Simon & Schuster, care nu au precupeţit niciun efort în publicarea Rivalei, şi pentru Jimmy lacobelli, Jill Putorti, Tamara Arellano şi Caria Benton, care şi-au dedicat timpul şi grija înfrumuseţării acestei cărţi, atât la interior, cât şi la exterior.

Sunt profund recunoscătoare tuturor celor de la Atria pentru atenţia şi respectul acordate fiecărui detaliu legat de publicarea acestei cărţi, inclusiv achiziţionarea drepturilor de autor pentru magnifica lucrare a lui Temi Cook, pentru coperta originală. Îţi sunt recunoscătoare, Temi, pentru că ne-ai încredinţat lucrarea ta.

Aş greşi dacă nu aş spune că am avut norocul de a lucra şi cu doi alţi editori, care m-au ajutat să duc cartea pe noi culmi: Chelcee Johns şi Alexis Kirschbaum, editorul meu din Marea Britanie. Chelcee, îţi mulţumesc pentru că ai apreciat fiecare propoziţie din această carte şi pentru că ai fost atât de generoasă cu timpul şi cu talentele tale. Nu îţi voi mulţumi niciodată

îndeajuns pentru ajutorul tău. Alexis, entuziasmul tău a fost palpabil până în ultima clipă, precum şi entuziasmul lui Amy Donegan, Emilie Chambeyron, Jasmine Horsey şi al tuturor celor de la Bloomsbury. A fost o plăcere să lucrez cu voi toţi şi mă simt norocoasă să vă am alături.

Pe lângă faptul că a traversat continente, Rivala a primit şi ocazia de a traversa modalităţile artistice de expresie. Multe mulţumiri agentelor mele care se ocupă de drepturile pentru film şi tv, Addison Duffy şi Jasmine Lake, de la UTA, şi Laurei Duncan şi întregii echipe de la Duncan Hill pentru că mi-au arătat culisele industriei şi pentru că au crezut că povestea mea are potenţialul de a ajunge la un public larg.

Părţi (bine, porţiuni uriaşe) din experienţele mele personale sunt ţesute de-a lungul acestei cărţi, iar scrierile pe care le-am realizat pentru atelierele de nonficţiune la care am luat parte m-au ajutat să trec peste multe dintre aceste experienţe. Mulţumiri tuturor profesorilor din programul de scriere creativă de la New School care citesc aceste lucrări, de multe ori dure şi foarte personale. Atenţia voastră a fost de nepreţuit, la fel ca prieteniile pe care le-am legat acolo. Alison, notiţele tale pe marginea primei variante a cărţii au fost vitale. Eşti unul dintre cei mai generoşi scriitori pe care îi cunosc. Sincer, răspunsul tău plin de entuziasm atunci când ţi-am trimis o variantă incipientă a cărţii, pe Google Chat, în loc să lucrez, a fost maxim. Mulţumesc pentru că m-ai ajutat să descopăr „Rivalele” din viaţa reală şi pentru că mi-ai oferit şansa de a-mi manifesta pe deplin şinele lipsit de inhibiţii, negru ca tăciunele.

Pentru Genevieve, fosta mea parteneră de birou şi o prietenă dragă. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu te-aş fi avut alături în perioada în care am lucrat în domeniul editorial, împărtăşind hohote de râs şi cafele ieftine. Mulţumesc pentru susţinerea ta incredibilă, atunci şi acum. Mulţumiri, de asemenea, colegilor şi scriitorilor care m-au încurajat când am părăsit zona editorială pentru a scrie această carte. Am tipărit cuvintele voastre frumoase şi le am şi astăzi.

Pentru Grisha, minunatul meu partener de viaţă. Nu este întotdeauna uşor să trăieşti alături de cineva într-o garsonieră şi îmi închipui că e cu atât mai greu dacă lumea e dată peste cap de o pandemie, iar partenerul tău este un scriitor cu mult bun-simţ, ca mine. Această carte nu ar fi putut exista fără tine. Mulţumesc pentru că, prin discuţiile pe care le-am avut, m-ai ajutat să depăşesc obstacolele legate de intriga cărţii şi să trec peste momentele în

care m-am întrebat dacă va dori cineva, cu adevărat, să citească această carte. Ai avut dreptate. Miau.

În final, dar nu şi în cele din urmă, toată recunoştinţa din lume merge către mama şi tatăl meu, care mi-au insuflat dragostea pentru lectură şi scris pe când eram numai un copil, şi care au continuat să mă încurajeze, chiar şi atunci când am părăsit un loc de muncă bun pentru a duce până la capăt această carte. Îţi mulţumesc, tată, pentru că mi-ai arătat cât de important a fost să scriu despre personaje care arată ca noi. Îţi mulţumesc, mamă, pentru toate partidele de Scrabble jucate cu acel set aniversar şi pentru că ai fost alături de mine de fiecare dată când am avut nevoie de un umăr pe care să plâng din cauza nedreptăţilor vieţii.

Această carte este pentru voi doi.

---

[1] Roman al scriitoarei americane Octavia E. Butler, care încorporează călătoriile în timp și este inspirat de povestiri ale sclavilor (n.tr.)

[2] Este o expresie americană care se referă la unul dintre stereotipurile negative ale afro-americanilor care întârzie frecvent. Expresia este adeseori descrisă ca un stereotip rasist peiorativ, (n.tr.)

[3] Buna dimineata Ameriva (n.t.)

[4] Autoritatea Metropolitana de Transport (n. tr.)

[5] Un grup de opt universități din nord-estul Statelor Unite, de mare prestigiu academic și social (n.tr.)

[6] Acronim pentru Premiile Emmy, Grammy, Oscar și Tony (n.tr.)

[7] Este un subgen al filmului de exploatație, apărut în anii ’70, în Statele Unite ale Americii. Aceste filme se concentrează pe traiul oamenilor cu origini africane din S.U.A., la început fiind un gen făcut special pentru aceștia, (n.tr.)

[8] Personaj mereu abătut din cărțile cu ursulețul Winnie the Pooh, scrise pentru copii de autorul american A.A. Milne și lansate în 1926 (n.red.)

[9] „Make America Great Again“ - Slogan electoral folosit în politica americană, popularizat de Donald Trump în timpul campaniei sale prezidențiale din 2016 (n.tr.)

[10] ,,Viața negrilor contează" (n.tr.)

[11] Asociația Națională pentru Avansarea Persoanelor de Culoare (n.tr.)

Table of Contents